

Karen Robards

LOVING JULIA

Julia You Don't

Int'l. THEATRICAL RIGHTS

Julia Yêu Dấu

Ebook được làm với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận. Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả và người dịch. Đây đơn thuần chỉ là nơi gặp nhau của những người cùng sở thích

Tên Tiếng Anh: Loving Julia

Tác giả: Karen Robards

NXB: Nhà Xuất Bản Lao Động

Chuyển Ngữ: Sóng Vàng, Thanh Tuyền

Thể Loại: Historical Romance, 18+

Type: morphobblue, Tina, Kiều Oanh.

Ebook: Tinanguyenhoang

Nguồn: <https://morphobblue.wordpress.com/>

MỤC LỤC

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#)

[Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#)

[Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương 14](#)

[Chương 15](#) [Chương 16](#) [Chương 17](#)

[Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#)

[Chương 24](#) [Chương 25](#) [Chương 26](#)

[Chương 27](#) [Chương 28](#) [Chương 29](#)

[Chương 30](#) [Chương 31](#) [Chương 32](#)

[Chương 33](#) [Chương 34](#) [Chương 35](#)

[Chương 36](#) [Chương 37](#)

[Phần kết](#)

Giới Thiệu

Cuộc sống của Jewel bắt đầu xáo trộn khi cô bước chân vào một gia đình giàu có với một tờ hôn thú trên tay. Ngay khi gặp bá tước Sebastian Morlands, Julia đã chết đứng trước vẻ lạnh lùng băng giá của anh. Tâm hồn anh sớm đã bị giày vò và đang chết dần bởi sự nghi kỵ của mọi người rằng anh là một kẻ sát nhân vô tình, cay độc. Chỉ có sự hồn nhiên trong sáng của Julia, cô em dâu bất đắc dĩ, mới đem lại niềm vui cho anh. Trớ trêu thay, trong một lần uống rượu say đi quá giới hạn, anh lại hiểu lầm rằng Julia chỉ là một cô gái làm tiền lành nghề đã cố ý đưa anh vào bẫy...

Chương 1

“Ê, Jool, có húc hích tái nông và *nằm neo nời* tao không thì bảo!¹ Ngay! Bằng không, thề có Chúa, tao sẽ...”

Một cú vụt hung bạo từ cái cẳng tay chắc nịch kết thúc lời đe dọa. Jewel né đòn với sự lanh lẹ được rèn luyện suốt bao nhiêu năm. Luồng không khí chỉ vừa lướt qua đầu cô đã thổi theo những sợi tóc quăn đen tuyền bay lên hướng gió. Cô tuyệt nhiên không thấy phiền trước vũ lực. Bị ăn đòn với cô chẳng có gì mới cả; cô cũng không thể nhớ nổi có ngày nào trôi qua kể từ lúc cô ra đời mười sáu năm về trước mà không có ai đánh đòn cô vì một lý do nào đấy. Né những cú đòn – hoặc lãnh chúng nếu chạy không đủ nhanh – là chuyện cơm bữa trong cuộc sống hàng ngày của cô và tất cả những đứa như cô. Đám trẻ bụi đời rách rưới, bản thủ không nhà không cửa, sống trong những con hẻm chật hẹp của thành phố London.

Thực ra thì cô may mắn hơn hầu hết chúng nó, và cô biết thế. Cô có một gia đình, đại loại như vậy. Jem Meeks không tử tế gì hơn một con chuột cống và xấu xí gần bằng với bộ mặt loắt choắt tái nhợt với cái mũi vừa dài vừa khoằm của lão. Nếu bạn ngoan ngoãn làm như được bảo thì lão sẽ lo liệu để hàng đêm bạn có một nơi gói đầu, một mẩu bánh mì và miếng thịt để bỏ vào miệng. Và lão sẽ giữ cho bạn được an toàn. Không ai động đến bạn nếu bạn nằm trong băng đảng gồm những kẻ móc túi, bán hàng rong và trộm vặt của Jem.

“Tôi đi đây, đi đây, đồ già đầu *nật nọng*,” Jewel làm bầm chanh chua. Vòng tay ra sau lưng, cô giật mạnh và thắt chặt những dải buộc cái tài sản quý giá nhất của mình – chiếc áo dài mới tinh nhặt từ đồng đồ vớt đi của một đoàn kịch sa cơ thất thế.

Vào thời điểm này trong đêm, căn gác xếp gần như vắng tanh. Đủ loại người tá túc ở đó đã đi hành nghề khi màn đêm buông xuống. Ngoài cô và Jem ra, chỉ còn Ol' Bates (mà nghề nghiệp chính là giả vờ say xỉn cho đến khi có người cúi xuống định nâng ví của hắn, thế rồi hắn cướp lại tiền của thằng cha hầy còn đang trở mắt ngạc nhiên), và Nat Chắp Vá (gọi thế bởi vì gã có thể nhét dưới áo khoát một lượng lớn đồng hồ quả quýt cùng những thứ vô giá trị ăn trộm được, và chào mời bán rẻ lại cho khách bộ hành qua đường khi cơn thèm rượu nổi lên trong người). Ol' Bates đang ốm, vì gần đây hắn thường làm việc trong môi trường ẩm thấp, còn Nat thì ngủ vui do say rượu.

Jewel cẩn thận bước qua Nat đang ngáy khò khò, nằm vắt ngang một trong nửa tá giường được làm từ những bao tải cũ trải trên một khoảng sàn của căn gác rộng, trông hươu trông hoác. Tới lối ra vào, cô cúi đầu chui qua khung cửa thấp lè tè. Cầu thang xoắn ốc dẫn xuống dưới đã bị gãy và lung lay, đen nhẻm lại từ trận hỏa hoạn mà khiến kho chứa đồ này không còn dùng được nữa và là món bở cho những kẻ chiếm dụng bất hợp pháp như bọn họ. Nhưng Jewel vượt qua nó bằng những bước chân vững chắc của một con dê non, cẩn thận túm vạt váy nhấc cao khỏi chân để giữ chiếc váy quý báu sạch sẽ. Một con chuột to chạy thoăn thoắt trước cô, bám sát bức tường. Cái đuôi dài trụi lông của nó để lại một vệt bồ hóng và bụi bẩn. Jewel chẳng buồn để ý đến nó. Giống như những trận đòn, những con chuột cũng là một phần cuộc sống của cô.

Sau lưng cô, Jem bước thận trọng hơn. Tiếng thịch, thịch phát ra từ đôi giày ống nặng nề của lão dội lại theo từng nhịp đập ngày một tăng dần của trái tim cô. Không phải Jewel sợ, cô chẳng lo lắng lắm về cái công việc lão mới giao cho cô. Nhưng, như Jem đã nói, năm dương lịch 1841 này là giai đoạn khó khăn khi cái gọi là Luật hạn chế nhập khẩu ngũ cốc đang đánh mạnh vào tầng lớp bình dân khiến ví tiền của họ không được đầy như trước kia nữa. Và với mùa đông tồi tệ như hiện nay thì bọn nhà giàu đã bắt đầu hạn chế tối đa việc xuống phố, thế đấy, tình cảnh trước mắt là một màu u ám.

Jewel là một chuyên gia săn đồng hồ (ở đây là những chiếc đồng hồ bỏ túi và nghề của cô, theo khía cạnh nào đó, là thó chúng), được đào tạo bởi tay móc túi giỏi nhất khu vực, như Jem tự xưng trước khi lão bị đánh gục bởi bệnh thấp khớp. Nhưng khi không có nhiều xu trong ví tiền của các nạn nhân thì một tài năng như cô cũng chẳng kiếm được là bao. Đạo này không ai trong bọn họ gặp may mắn, thậm chí đến Corey Thợ Săn cũng không. Nghề của tên này là lao ra trước đầu ngựa của các quý ông và trong chớp mắt đã lăn đùng ra giãy đành đạch, gào thét thảm thiết đến mức nạn nhân sẽ nghĩ là hắn bị thương và bồi thường cho hắn thứ gì đó - thường là tờ một bảng - để ngăn hắn không làm om sòm quá mức về tính mạng đang hấp hối của mình. Như Jem nói, “ta nằm niệc ta hải nằm,” và để kiếm được miếng ăn họ buộc phải nghĩ ra những ngón nghề mới. Nếu Jewel không thích cái việc lão chọn cho cô, thì cô có thể làm hoặc là cuốn xéo.

Một điều an ủi cho cô là trò chơi mới yêu cầu phải có một cái áo dài nom đẹp mắt mà hiện cô đang mặc. Jewel giữ chặt tà váy màu đỏ thẫm và nhảy qua bốn bậc thang còn nguyên vẹn để không phải lội qua cái đồng rác ai đó đã đổ lên chúng. Tiếp đất nhẹ nhàng, cô kéo mạnh vạt áo trên chạt ních và nhét vào giữa hai bầu ngực một dải ruy băng đen xé nham nhở để tô điểm cho vạt áo, cố gắng không để tâm đến máu đang chảy ràn rạt trong những tĩnh mạch ở cổ, hay mồ hôi đang rịn ướt hai lòng bàn tay. Cô ghê tởm công việc này ngay từ đầu, khi Jem cam đoan với cô rằng chỉ cần làm một lần thôi, chỉ cần một lần là có thể mang lại cho họ cả một món tiền kha khá. Và nếu dạ dày cô không đủ khỏe để chịu đựng cảnh tượng có chút máu me, chà, vậy thì, dạ dày cô cũng không được yếu ớt đến nhát cáy như thế. Hình như Jem nói vậy.

Phần tệ nhất là họ cần tới Mick trong công việc này. Cô ghét Mick, thực sự ghét hắn. Cô có thể nói là hắn thích công việc mới, thích bạo lực và máu me. Mick thấp lùn và chắc nịch với mái tóc đen nhờn mỡ, khuôn mặt rỗ hoa to bè, hai con mắt đen ti hí sáng quắc như hai con gián mỗi khi chúng dán vào Jewel. Và hai tay hắn nung núc thịt - với mười hai ngón, điều hắn chẳng bao giờ giấu giếm. Cho đến bây giờ, cô đã xoay sở để né được bất cứ cái gì đi xa hơn vài cú vồ, nhưng cô biết rằng chính Jem đã ngăn hắn không đi quá giới hạn chứ không phải là sức mạnh thể chất của cô và cô biết ơn

lão vì điều đó. Đương nhiên, nếu tới một ngày cô từ chối làm theo lời Jem bảo, chà, thì điều đó có thể lắm chứ. Đối với một đứa trẻ không có ai chăm sóc như cô thì khu ổ chuột London quả là một nơi nguy hiểm. Jewel tính ra cô sẽ phải kéo dài mạng sống hơn nữa trước khi rơi vào tay một trong rất nhiều tên dã thú của khu vực đó. Rồi cô sẽ may mắn được kết thúc, còn sống, trong một nhà chứa.

Cô đang vươn tay để chạm vào cánh cửa ọp ẹp dẫn lên mặt đường thì nó thình lình mở toang. Cô không có thời gian lùi lại trước khi bị kéo vào một vòm ngực chắc nịch và bị giam cầm trong hai cánh tay khỏe mạnh thô lỗ

“Ồ, Jewel thân yêu của ta, em ang ọt ta phải không? Ước ấy, ta thích những cô gái trẻ háo hức.” Mick siết chặt lấy cô trong khi từ từ nở nụ cười toe toét phô hàm răng đã bắt đầu chuyển sang nâu xỉn ở chân răng do sâu ăn.

“Tao đã hạn mày hải đến sớm. Mày biết bọn ta sẽ da ngoài tối lay.” Tiếng gầm gừ cẩu kinh của Jem văng đến sau lưng Jewel. Cô vùng vẩy tức giận trong vòng tay Mick, cảm thấy an toàn khi có Jem bên cạnh.

“A! Jemmy, tôi *én* rồi đấy thôi? Và sẵn sàng *lào liệt*”

Mặc kệ sự giãy giụa của cô, Mick vừa nói vừa ôm Jewel chặt hơn, cọ đũng quần của hắn vào người cô theo cách làm cô muốn nôn mửa. Vật đàn ông của hắn cứng, trôi lên và làm đau cô khi hắn ấn vào da thịt cô. Cô đẩy hắn ra một cách vô vọng. Có thể cô vô học, nhưng dù thế cô vẫn là một cô gái có phẩm giá. Người mẹ mà cô chỉ nhớ mang máng đã luôn căn dặn cô phải biết giữ mình, và Jewel luôn làm thế. Có thể sẽ đến lúc cô phải bán thân để đổi lấy thức ăn và chỗ ở, nhưng thời điểm đó còn chưa đến. Và nếu nó đến, ờ thì, cô sẽ làm cái việc buộc phải làm thôi. Nhưng chắc như quỷ là khi thời điểm đó chưa đến cô sẽ không để cho Mick tự do vô mộng cô.

“Em có hai vú nhỏ chắc hạt đấy Jewel.” Mick thì thầm bên tai cô khi hắn lại cọ xát vào cô lần nữa.

Jewel cắn chặt răng trong nỗi khiếp sợ. Cô căm ghét Mick... Việc cô thực sự muốn làm lúc này là đâm một con dao vào bụng hắn. Nhưng vì cô chẳng có con dao nào trong người nên cô làm điều tốt nhất tiếp theo. Túm lấy ngón thịt mềm gần nách hắn, cô xoắn nó giữa ngón cái và ngón trỏ một cách hần học nhất có thể. Mick kêu ăng ẳng và nhảy lùi lại, được hỗ trợ bởi cú đẩy mạnh của Jewel.

“Giữ đôi tay *bẩn hỉu* và cái đầu óc *bẩn hỉu* của ông tách xa tôi ra, Mick Parkins. *Bản* không vào một đêm đẹp trời nào đó tôi sẽ *dạch* họng ông *núc* ông đang ngủ cho xem.” Cô rút lên, trừng mắt dữ tợn với hắn trước khi lao sầm sầm qua cửa. Từ sau lưng mình, cô nghe thấy tràng cười phá lên của Jem.

“Tốt non *này* hãy *cắng* thận, cái thằng huên hoan, không thì con bé sẽ cắt vụng mày nằm mồ cho cá ầy,” Jem khuyên với tiếng crinh rích.

“Rồi có ngày ló sẽ hát một điệu khác, con quý nhỏ, hãy *lớ nấy* nời tao,” Mick gầm gừ.

Jewel cố lờ đi cơn rùng mình sợ hãi chạy dọc sống lưng trước lời đe dọa. Mick càng ngày càng trở nên táo tợn với cô vào mọi lúc, và sẽ sớm đến một ngày cô sợ rằng ngay cả lời dọa dẫm của Jem về sự trả đũa cũng không đủ để giữ cho hắn không động vào cô.

“Mau lên, đi *hôi*. Chúng ta không có cả *êm âu*.” Lúc này Jem đang bước bên cạnh cô, và Jewel tạm thời gạt nỗi sợ về Mick qua một bên. Mick đi ngay sau lưng cô, và cô không còn bức bối khi hắn ở gần cô nữa. Giờ đây họ chỉ là những cộng sự trong một phi vụ, cả ba đều dốc sức vào công việc phải làm.

Dù có là giữa trưa thì con phố hẹp rải đá cuội vẫn âm u bởi những tòa nhà xiêu vẹo bằng gỗ và gạch trát vữa xám bong tróc từng mảng dựa vào

nhau, chặn đứng ánh mặt trời. Lúc này, khi đồng hồ Big Ben điểm hồi chuông báo hiệu hai giờ sáng ở phía xa, con đường tối đen như một hầm rượu lúc tắt đèn. Có một ngọn đèn đường leo lét ở góc phố, nhưng không soi được đến nơi ba người đang cất bước. Jem và Mick trong những chiếc áo choàng len sờn rách và mũ bẻ gấp vành kéo sát mặt, còn Jewel trong chiếc váy lụa đỏ với mái tóc búi lên cao hết mức có thể để thành một kiểu thời trang.

Sương mù dày đặc từ sông Thames che mờ mọi thứ, biến không khí thành nặng trĩu và ẩm ướt, đọng thành những hạt nhớp nháp trên tóc và da Jewel. Cô rùng mình vì lạnh, phần uất liếc sang hai đồng bọn. Họ mặc áo choàng trong khi cô phải sát ngưỡng sự trần trụi để quyến rũ con mồi. Chịu lạnh vốn chẳng phải là điều mới mẻ đối với cô. Thế nhưng cô không biết tại sao gần đây nó lại làm phiền cô nhiều đến thế. Có lẽ cô đang già đi chẳng...

Mùi từ con sông gần đó và từ những rãnh nước ngập ngựa dưới chân khiến họ phải rảo bước nhanh hơn. Jewel chẳng buồn để ý đến việc mình đang hít phải mùi hôi thối cùng với sương mù, hay những kẻ say đang nằm trong rãnh nước, hay những bóng người thấp thoáng sau những ô cửa lẩn khuất dọc theo mê hồn trận giao lộ mà họ đi qua. Cũng như lũ chuột, cái lạnh và mùi hôi thối là một phần cuộc sống trong những khu ổ chuột của Whitechapel này.

“Mày sẽ nằm tốt *hôi*, Jool.

Rõ ràng là bằng giác quan thứ sáu kỳ lạ của mình, Jem cảm nhận được sự lo lắng của Jewel, vì thế lão vừa nói vừa vỗ lên bờ vai trần của cô. Jewel giật bắn mình trước sự đụng chạm bất ngờ, nhưng bàn tay to lớn ấm áp ấy làm cô vững dạ khi nó đẩy cô tới cái ngã tư có những ngọn đèn đường chập chờn le lói xuyên qua bóng tối đậm đặc sương. Sắp đến giờ rồi...

Cô xoa hai cánh tay bị phơi trần bởi hai ống tay áo ngắn cũn cỡn của chiếc váy cổ sâu, vừa xoa vừa mơ ước một cách tuyệt vọng làn hơi ấm của mùa hè. Thời tiết đầu tháng ba này khá ấm áp bất chấp sương mù, nhưng

vẫn còn quá lạnh đối với vạt áo thời trang của cô. Bộ đồ hành nghề của cô, cô nhăn nhó nghĩ, và lại xoa xoa cánh tay lần nữa.

Họ tới một con phố sáng đèn, và bằng cái vồ cai khích lệ cuối cùng, Jem đẩy Jewel ra ngoài vùng sáng trong lúc lão và Mick lần vào con hẻm gần đó. Việc của cô là đi dọc theo con đường, với Jem và Mick trong bóng tối bám theo sau, cho đến khi cô tìm được con mồi. Rồi cô phải quyến rũ con mồi, và cô ghét việc đó. Với những việc mà cô thường làm, cô có được sự yểm trợ. Cô nhắm vào những người mua hàng đang kỳ kèo mặc cả ở những chợ cóc trong địa bàn của mình. Nơi đó, đồng bọn của cô sẽ che chở cho cô nếu mọi việc có chiều hướng xấu đi. Điều khiến cho công việc mới quá nguy hiểm là họ đang hoạt động ngoài lãnh thổ quen thuộc của mình; đêm nay Jem đã quyết định chọn khu vực gần Covent Garden, hy vọng tóm được một tên thị thành hoặc một kẻ giàu có đang trở về nhà sau một đêm trên phố với cái ví căng phồng và đầu óc mụ mẫm vì quá chén. Họ tính nắnhết mọi thứ có giá trị trên người nạn nhân thay vì chỉ có đồng hồ hoặc ví, hoặc nếu nạn nhân đủ béo bở thì họ sẽ không phải làm việc trong nhiều ngày liền.

Jewel buộc phải thừa nhận rằng cái công việc này chỉ cần một lần trúng quả sẽ mang về nhiều tiền hơn hẳn cả tuần cô xoay sở giặt gấu vá vai. Con mồi được lựa chọn một cách cẩn thận, và Jem với Mick thì tỉ mỉ, lột sạch nạn nhân không sót một xu, từ chiếc áo choàng lông thú thính thoảng mới có đến chiếc ví căng phồng xuất hiện với mật độ thường xuyên hơn, những cái đồng hồ nam vàng chạm trổ với dây đeo to bản, nhẫn đủ các kiểu, dây đeo đồng hồ bỏ túi và những con dấu, những chai rượu dẹt bằng bạc đeo bên hông, những bức tiểu họa nhỏ xíu lồng trong khung vàng của các thành viên trong gia đình, (thật đáng kinh ngạc với những thứ người ta mang bên mình!) đôi khi tới cả quần áo và giày dép của nạn nhân, nếu chúng đủ quý giá và nếu Jem cảm thấy có thể bán lại được với giá hời. Phải, chắc chắn là đánh xoáy cả một gã đàn ông thì nhanh gọn hơn làthó những món đồ trong túi gã, nhưng nó cũng nguy hiểm hơn. Bởi trong việc này,cả ba người họ phải giáp mặt với nạn nhân. Và có thể bị nhận diện một cách quá dễ dàng.

Nhiều phụ nữ lãng vãng dọc theo con đường trải sỏi, một số cúi gầm đầu và quần khăn choàng để tỏ vẻ e lệ, một số lão đảo vừa đi vừa tu ừng ực thứ

chất lỏng trong cái tù và bằng da, số còn lại được tô điểm bằng quần áo lỏe loẹt trong bộ dạng tha thẩn – giống như Jewel.

Hai người đàn ông – những gã nhà giàu căn cứ vào trang phục của họ – đang sóng đôi rảo bước trên đường, nhịp chân vững vàng và sắc mặt tỉnh táo. Không phải là con mồi triển vọng, Jewel nghĩ, bắt mình tập trung vào công việc trước mắt. Cô càng sớm thực hiện vai trò của mình bao nhiêu, thì công việc của cô càng sớm kết thúc bấy nhiêu.

Phía trước cô, một ả gái điếm, trong chiếc váy may bằng vải sồi đã bạc thếp tới mức thật khó để nói liệu nó từng là màu xanh lơ hay xanh lá, đến gần hai người đàn ông, mỉm cười phô ra vài chiếc răng và uốn người tới trước sao cho họ có thể nhìn rõ bộ ngực đầy đặn – và gần như để trần của ả.

“Muốn chút vui vẻ không, các quý ông?” ả hỏi khàn khàn, nụ cười e lệ không che nổi ánh tham lam trong mắt. Một người trong bọn nhìn ả có phần hứng thú, nhưng người kia lôi phắt gã đi.

“Đừng có ngớ ngẩn, George, để cô ta mang bệnh đậu mùa lắm,” cộng thêm một cái khịt mũi. Rồi quay sang cô ả, anh ta nói thêm, “tránh xa bọn ta ra, không thì ta sẽ gọi cảnh sát bắt người đấy!”

Người đàn bà gằm gù, gương mặt méo mó vì hần học, và tuôn ra một tràng chửi rủa tục tĩu khiến má hai người đàn ông đỏ ửng. Ngôn ngữ của ả ta không làm Jewel thấy phiền chút nào. Đời cô toàn được nghe những lời xấu xa như thế hoặc tệ hơn, và bản thân cô có thể trình diễn một màn tốt hơn khi hoàn cảnh yêu cầu. Vấn đề duy nhất làm cô thấy phiền là hai người đàn ông giờ đây đang vội vã bỏ đi. Hai người đó đi cùng nhau không phải là con mồi ngon lành, nhưng giá ả điếm tách được họ ra thì lại hoàn hảo. Tiếc là ả đã không làm được, và giờ đây khung cảnh lại vắng tanh trừ dân kiếm ăn nơi đường phố.

“Mẹ kiếp, Jool, *húc hích* đi xem *lào*. Bọn ta không thể đứng quanh đây *suốc êm ư* được.”

Lời nhắc nhở rin rít từ Mick làm Jewel nghiêng răng lại. Cô không phải ả nhân tình chết giấm của hắn để bị sai chạy như cò lông công theo ý hắn! Nhưng cô bắt mình phải bình tĩnh, và tập trung. Cô càng sớm tìm được một kẻ để vật lông bao nhiêu, thì đêm nay càng kết thúc nhanh bấy nhiêu. Và cô sẽ được an toàn trong cái nệm rơm ấm áp của mình bên dưới mái hiên.

“Này Jool, cô đang làm gái ăng sương ấy à? Tôi mà *nà đàn bà* thì... *Nay* trời, *núc* này chỉ có túi tiền của cái hạng ấy là đủ sống thôi, tôi sắp sửa *chéc* đôi rồi đây!”

Giọng nói nửa ngưỡng mộ, nửa ghen tị của một ông già ở sau lưng làm Jewel giật mình. Mày cứ hốt hoảng như linh mục gặp phải gái điếm ấy, cô tự mắng mình khi quay lại để cười với ông ta. Willy Tilden thấp hơn chừng hai phân rưỡi so với chiều cao thuộc vào loại trung bình của cô, và ông ta thậm chí còn gầy hơn cô. Nếu không có hệ thống nếp nhăn hằn trên mặt thì ông ta không khác gì một chú bé. Vậy mà ông ta đã gần sáu mươi tuổi, người ta bảo thế, và ông ta là một trong những người giỏi nhất, một tay tổ của nghề móc túi. Ông ta đã sớm nhận ra tài năng của Jewel, và dành cho cô sự tôn trọng của một tay nhà nghề đối với kẻ chuyên nghiệp khác. Jewel vừa khâm phục vừa đề phòng ông ta. Một trong những nghề khác của Willy là cung cấp gái cho Mother Miranda, một ‘mẹ mìn’ khét tiếng. Jewel không muốn có kết cục là làm đầy túi tiền của Willy bằng việc bị bán rẻ như một gói hàng cho người đàn bà đó.

“*Nằm* gì đến nỗi ấy, Willy,” Jewel đáp. Giọng cô hàm chứa sự tôn trọng của một kẻ học nghề chịu ơn thầy, và lão già cười toé toét với cô trước khi đi tiếp. Cô không thích tin đồn Jewel Combs trở thành gái điếm sẽ sớm lan ra các con phố, nhưng cô chẳng thể làm được gì về chuyện đó.

“*Lày, ồ ần* kia, tập trung vào! Một miếng ngon *ang ến* ấy.”

Tiếng quát nhỏ của Jem văng đến từ hốc tường sau lưng Jewel vài bước chân. Jewel vội vã ngẩng lên và thấy một thanh niên trẻ, một người giàu có căn cứ vào chiếc áo choàng màu rượu vang đẹp mắt và ống quần tím màu nâu vàng. Anh ta đang loạng choạng trên đường và cô ngạc nhiên vì đã không nhìn thấy anh ta từ mười phút trước. Anh ta đang hát bài “Chúa cứu rồi nữ hoàng” bằng giọng mũi; âm thanh dội lại những tòa nhà nhỏ khiến cho phần điệp khúc càng thêm vang vọng. Từ hành động hát hò, chưa kể đến cái kiểu thỉnh thoảng lại chạy vào mặt trước một cửa hàng để đứng cho vững, rõ là anh ta đã say quá cần câu. Mắt Jewel sáng lên khi anh ta bước qua ngọn đèn đường, và cô thấy anh ta còn rất trẻ, cô đoán chưa tới hai mươi tuổi. Một con mồi dễ vật lông đây, cô nghĩ trong sự nhẹ nhõm. Mick sẽ không còn có gì để nổi khùng lên nữa.

Ả điếm già trong chiếc váy bạc màu hoạt bát hẳn lên và bắt đầu tiến đến mục tiêu mới đang đổi tông giọng hát. Một tiếng thì thảo giận dữ đằng sau lưng nhắc nhở Jewel rằng tốt hơn là hãy nhanh chân lên. Chứ say mềm như tên nhà giàu trẻ măng này, thì hẳn không thể sáng suốt trong việc đánh giá da thịt phụ nữ được.

“Xin lỗi đằng ấy, nhưng quý ông này *nà* của tôi,” Jewel nói khi cô bắt kịp ả ta. Rón rén tới chỗ người đàn ông, cô trượt một bàn tay mon trón lên tay áo mượt như nhung của anh ta, cùng lúc đó tặng cho ả đàn bà kia một cú huých thô bạo bằng hông.

“Tao nhìn thấy trước!” ả điếm rít lên khi đứng vững trở lại sau lúc lao đảo suýt ngã, trừng trừng nhìn Jewel, người đang nhìn trả lại. Cả hai đều sẵn sàng chiến đấu vì chiến lợi phẩm như lũ chó lai đói khát, nếu cần.

“Đây 1...là điều đáng tự hào nhất, các quý cô, nhưng t...tin tôi đi, không cần phải như thế,” quý ông trẻ tuổi chen vào, đôi mắt chớp chớp khi anh ta chú mục vào người đầu tiên rồi đến người còn lại. Jewel sẵn sàng thề độc là anh ta không thể phân biệt được hai người. Anh ta trông bệ rạc khủng khiếp, mùi rượu rum nồng nặc của anh ta như mùi nước hoa rẻ tiền của ả điếm già.

Jewel trừng mắt với mục đàn bà đang định khơi mào một cuộc tranh giành, rồi mỉm cười ngọt ngào hết mức với chàng trai trẻ, đẩy bộ ngực về phía trước một cách khiêu khích. Anh ta không biết rằng những đường cong chín mọng của cô đã được đẩy cao hết cỡ bởi mớ giẻ cũ cô nhét vào trong phần ngực áo đã độn quá dày và ép hai bầu ngực vẫn còn nhỏ của cô nhô cao. Nhìn từ bên trên, mọi gã đàn ông chỉ có thể nhìn thấy phần da thịt màu kem ngon mắt mà thôi.

“Nghe đây đồ chó cái, anh chàng đó *nà* của tao!” Á điểm già nổi khùng vì rút cuộc Jewel cũng thắng lợi trong việc thu hút sự chú ý của người đàn ông và tặng cho Jewel một cú đẩy mạnh. Jewel loạng choạng, phải bám vội vào áo người đàn ông để đứng vững – anh ta cũng loạng choạng theo cô – rồi cô quay ngoắt sang người đàn bà kia, môi nhếch lên trong tiếng gầm gừ

“*Cúc* khỏi đây ngay, mục già giờ xương! Trước khi tôi *nằm* cho mục câm miệng! nghe *dỗ* chưa?”

“Tao nói rồi, người *lày* thuộc về tao!”

Trận chiến sắp sửa bắt đầu ra trò thì quý ông trẻ chen chân vào giữa hai người đàn bà, lắc lắc đầu với vẻ áy náy. Dưới ánh đèn Jewel nhận ra rằng một phần nhỏ xíu trong tâm trí cô không tập trung vào đối thủ của mình mà vào mái tóc vàng óng của anh ta...

“Các quý cô, cho tôi xin, đừng đánh nhau vì tôi. Tôi thấy cả hai người đều rất, rất quyến rũ, nhưng, ờ, chà, phải thú thật là, đêm nay tôi sợ rằng tôi không... không nghĩ là tôi... có thể hoàn thành yêu cầu của các cô. Rất xin lỗi, các quý cô.”

Với nụ cười nửa miệng anh ta cúi đầu theo hướng cột đèn và bắt đầu lắc lư bỏ đi. Jewel liều mạng tóm lấy tay anh ta. Lúc này cô không thể để anh ta đi được.

“Đợi đã! Tôi, ờ, thấy ngài *dắt* đẹp chai, nên sẽ tính cho ngài *dá dắt dẻ*. Ngài lên thử một *nần*, thưa ngài.” Cô mỉm cười với anh ta và đảo mắt theo cách cô từng thấy những cô gái điểm khác làm. Anh ta mỉm cười lại, và trong một thoáng cô nghĩ mình đã có được anh ta. Rồi anh ta lắc đầu.

“Cô là một cô gái đẹp, tôi nghĩ thế. Lúc này tôi không thể đánh giá chính xác. Cô cạn tiền rồi phải không? Nếu vậy, tôi sẵn sàng cho cô mượn một... một ít...” cùng với câu nói đó, anh ta thọc tay vào túi và rút ra một cái ví căng phồng. Hai mắt Jewel cũng mở to như thế khi anh ta tách hai tờ từ trong cọc tiền để nhét vào cổ áo cô. Hầu như không cảm thấy những ngón tay của anh ta cọ vào da mình, cô không thể rời mắt khỏi cuộn giấy dày cộm còn lại trong ví. Nó phải đến cả trăm bảng – một gã béo bở thực sự, và cô đang để tuột mất anh ta.

“Tôi cũng cháy túi đây, thưa ngài,” ả điểm rền rĩ, và nếu ánh mắt Jewel có thể giết người thì mục giả đã nằm chết thẳng cẳng dưới chân cô rồi. Cô chắc chắn chỉ ít mình có thể dụ anh ta đi một đoạn đường nhỏ – đủ xa tới chỗ Jem và Mick để họ có thể lôi anh ta vào con hẻm – chỉ cần mục giả kia cuốn xéo.

“Chúng ta cần có một cuộc nói chò chuyện nho nhỏ, cung à,” ả rừ rừ đe dọa, những móng tay câu bần bám vào làn da mềm mại ở bắp tay Jewel. Jewel quay lại, giận điên người. Rít lên như một con mèo điên, cô định tổng cho ả một cú đấm mạnh mà ả đang đòi hỏi. Nhưng âm giọng của quý ông trẻ vút lên với sự phẫn nộ ngấm hơi men đã lôi phắt sự chú ý của cô trở lại.

“Này. Các người nghĩ mình đang làm gì thế hả?” Người đàn ông trẻ đang phản kháng trong vô ích khi bị Jem và Mick kéo đi xuôi con đường. Cả ba có chiều cao gần ngang nhau. Nhưng tầm vóc vạm vỡ và trang phục xù xì của Jem và Mick áp đảo vóc dáng mảnh dẻ và bộ quần áo hợp một của quý ông trẻ.

“Tôi tuyên bố, như thế này không... không phải là quân tử!” Anh ta giãy giụa, nhưng phí công vô ích. Jewel quan sát trong sự khiếp đảm khi Mick vòng hai cánh tay lực lưỡng quanh người quý ông trẻ với một cú siết đến gãy xương, nhấc bổng anh ta lên, và mang anh ta vào chỗ tối của con ngõ hẹp.

“Bỏ tay *da*, con mụ *nấm* điều,” Jewel rít lên với ả điếm, người đang há hốc mồm trước cái con hẻm giờ đã trống không. Khi người đàn bà chậm chạp tuân theo, Jewel đẩy mạnh ả ta khiến ả hẫng chân suýt ngã, vấp phải một viên đá nhỏ và ngồi phịch xuống rãnh nước đầy rác.

Người đàn bà rú lên và cô gượng đứng dậy, nhưng Jewel không dư thời gian để liếc lại ả. Cô nhấc lớp váy lưng thụng lên bằng hai tay và lao xuống đường. Ngay trước khi đến con hẻm, cô đã nghe thấy tiếng huỳnh huých kinh tởm của những cú đấm và tiếng rên rỉ của một người đang bị đau. Lúc cô vòng qua góc cua đến cái nơi tối tăm chật hẹp đó, người đàn ông đã nằm ngửa sau một đống rác trong khi Jem đang vật lộn để lôi chiếc ví khỏi người anh ta. Mặc cho sự cố gắng của Jem, hoặc có lẽ do say, người thanh niên nhất quyết níu chặt ví của mình. Anh ta và Jem giao tranh trong một cuộc chiến giành giật bất phân thắng bại cho đến khi Mick giải quyết vấn đề bằng việc giáng một cú đá hiểm ác vào mạng sườn quý ông trẻ. Anh ta kêu lên, gập trong khi Jem lẹ làng nhét cái ví vào chiếc túi to trong áo choàng của mình, rồi lướt hai tay lên người nạn nhân vẫn đang quằn quại rên rỉ, nhanh chóng lột đồng hồ, những sợi dây đeo và các món lặt vặt khác rồi cất chúng vào túi.

“Nhanh lên, nhanh lên, cả hai người!” Jem ra hiệu cho Mick và Jewel theo mình, rồi hấp tấp bỏ đi với vẻ lẩn lút mà không thèm đợi ai trong khi Mick vẫn đang thèm thuồng nhìn người đàn ông nằm cuống tròn rên rỉ trên mặt đất. Jewel thấy máu từ gương mặt méo mó của anh ta rớt lổm đổm xuống những viên đá lót đường tiếp với màu áo của cô và cảm thấy dạ dày mình cuống lên. Đâu cần phải tàn bạo đến thế, với người say mềm như anh ta, họ có thể lấy được ví mà chẳng cần tốn chút sức lực nào.

“Lũ ăn cướp khốn nạn!” Quý ông trẻ rên lên.

Trước sự kinh hãi của Jewel, anh ta đứng lên, lao về phía trước với nắm đấm siết chặt. Anh ta giáng thẳng nó vào mũi Mick; Mick rên lên và nhảy lùi lại, trong khi đà lao của người đàn ông khiến anh ta loạng choạng mất thăng bằng chúi vào bức tường gạch của con hẻm. Máu từ mũi Mick vọt ra, hắt lao bổ vào người đàn ông đang cố né tránh trên đôi chân run rẩy. Jewel trông thấy tia sáng lóe lên của con dao trong tay Mick khi nó đâm lút vào lưng người đàn ông kia.

“Dừng tay *nại!*” Jewel thét lên, chạy tới chỗ hai con người đang dính lấy nhau. Nhưng ngay khi cô đến nơi thì Mick đã bước lùi về. Con dao trong tay hắt đỏ đến tận cán bởi máu. Máu đỏ thẩm tuôn ra từ vết rạch trên chiếc áo màu rượu vang đỏ của quý ông trẻ, hai bàn tay anh ta bấu vào tường gạch đỏ ám khói khi anh ta chậm chạp khuỵu xuống, vô cùng chậm chạp, rồi nằm gục trên mặt đường đá.

“Mày *giếc* anh ta rồi, đồ ngu xuẩn!” Jewel hét lên khi cô quỳ xuống cạnh người đàn ông, nhìn đăm đăm khiếp hãi xuống thân hình mềm oặt của anh ta.

Mick trừng trừng nhìn cô một lúc, rồi cúi xuống chùi con dao đâm máu vào đuôi áo nạn nhân. Hắn đứng thẳng người lên, trượt con dao vào trong áo khoát trước khi quay đôi mắt đen cứng rắn về Jewel.

“Tốt nhất *nà* cô hãy ngậm chặt miệng về chuyện *lày lếu cô biếc* cái gì có lợi cho mình.”

Jewel cứng ngắc gật đầu, biết rằng Mick s không ngần ngại đâm cô bằng con dao đó nếu hắn nghi cô có khả năng chỉ điểm hắn.

Mick làm bầm, có vẻ hài lòng với phản ứng của cô. “Đi *hôi*, rời khỏi cái *lời* chết tiệt này. Cảnh sát sắp *ến* *ấy*.”

Thậm chí trước khi cô có thể đứng lên, thì hắn đã vội vàng cất bước. Khi Jewel nhìn theo hắn, hắn bắt đầu chạy.

Cô định theo gót hắn thì người đàn ông dưới chân cô rên lên. Nhìn xuống, cô thấy anh ta nhúc nhích một cánh tay. Vậy là anh ta không chết – vẫn chưa. Nhưng nếu anh ta chết, thì Mick đã phạm tội giết người. Còn cô và Jem thì bị liên lụy. Mick chết tiệt! Hắn đúng là tai ương của bọn họ!

Jewel tái mặt khi nhớ lại hình phạt cho tội sát nhân. Ôi, lạy Chúa, cô không muốn chết sau khi trông thấy ruột gan mình bị thiêu cháy ngay trước mắt! Liệu cô có bị quy trách nhiệm cho cái chết của gã nhà giàu không, cho dù cô không đâm anh ta? Cô nghĩ đến nghề nghiệp của bọn cô, và miệng cô khô lại. Chắc chắn cô sẽ bị kết tội. Cô đã mời chài một người vô tội... thế rồi người đàn ông lại rên rỉ.

Cô không thể bỏ mặt anh ta được. Nguyên rửa, thốt ra từ tục tĩu nhất cô biết, cô quỳ phịch xuống bên cạnh anh ta. Đôi mắt anh ta mở ra trong một giây.

“Gọi cảnh sát,” anh ta lẩm bẩm trước khi lại nhắm mắt. Jewel run bần. Cảnh sát có thể tới bất cứ lúc nào. Có thể họ đã nghe thấy tiếng đánh nhau. Nếu cô thấy bóng dáng cảnh sát, cô có thể bỏ chạy, biết rằng anh ta sẽ không bị bỏ mặt đến chết trên phố. Nhưng tất cả mọi chuyện sẽ tiêu tùng nếu gã nhà giàu này được tìm thấy đầy máu me và nằm hấp hối trên đường. Nếu anh ta chết, đó sẽ là một vụ giết người. Còn nếu không chết, thì anh ta có thể nhận diện cả bọn.

Máu trong người Jewel lạnh toát. Cô phải làm điều gì đó ngay lập tức. Liếm ướt đôi môi khô nẻ, cô nắm cổ chiếc áo khoác đẹp đẽ của người đàn ông bằng cả hai tay và cố nhấc lên. Anh ta đã bất tỉnh khi cô bắt đầu kéo anh ta đi, mỗi lần nhích được vài phân. Hành trình của anh ta được đánh

dấu bởi một vết máu. So với vóc dáng mảnh dẻ của mình, thì ta thật nặng, và một lần nữa Jewel lại nghĩ đến việc bỏ mặc anh ta rồi chạy trốn giống Mick và Jem. Nhưng làm cho anh ta biến khỏi đường phố và tầm mắt của người khác, dù còn sống hay đã chết cũng là phương án hay hơn cả.

1. Có nhúc nhích cái móng và làm theo lời tao không thì bảo! (dân nghèo khổ khu Đông London không được học hành nên giọng nói không chuẩn như giới quý tộc. Trong tác phẩm này, tác giả cố tình để dân khu Đông nói ngọng để phân biệt với giới quý tộc).

Chương 2

Hai ngày sau Jewel đứng dưới chân khung giường sắt hoen rỉ, vừa cắn môi dưới vừa nhìn cha Simon, người linh mục già lang thang vào tận sâu những khu ổ chuột của Whitechapel để tìm kiếm những linh hồn cần cứu rỗi, tiến hành những nghi thức cuối cùng với chàng thanh niên tóc vàng hoe đang hấp hối. Tái nhợt như bức tượng sáp, quần đen bao quanh cặp mắt trũng sâu, hơi thở khô khè rít lên qua đôi môi bọt bọt, trông anh ta không còn giống một gã nhà giàu nữa. Anh ta trông chỉ tầm mười sáu tuổi, và mắt Jewel bỗng rất khi cô nhìn linh mục thực hiện các nghi lễ.

Cái chết không có gì mới mẻ đối với cô; cô đã từng trông thất nó, lúc mới lên bảy cô đã ôm thi hài lạnh ngắt và bất động của mẹ trong tay, chết vì kiệt sức và uống quá nhiều rượu; còn hiện tại cô thường xuyên thấy những kẻ nghiện rượu già nua nằm co ro trong rãnh nước cho đến lúc chết. Nhưng người này – người thanh niên khỏe mạnh đang chết dần mà trách nhiệm một phần do cô – lại khác. Mặc dù cô tự nhủ rằng cô chẳng quan tâm gì đến anh ta, cô nhận ra cho dù thế nào thì trái tim cô vẫn chưa tàn nhẫn được như thế.

Căn hộ họ đang trú ngụ thuộc về Willy Tilden. Cô mang người thanh niên tới đây bởi vì nó kín đáo, và vì cô nghĩ Willy có thể dám đương đầu với Jem và giúp cô. Nếu Willy không đồng ý cho cô ẩn náu thì cô cũng không biết mình sẽ phải làm gì. Cô mừng vì lão đã đồng ý, dù cô chẳng chút nghi ngờ rằng ruột cuộc Willy sẽ đợi được trả công. Suốt hai ngày qua lão quan sát cô với phần nào thích thú, và chẳng cần thiên tài cũng đoán ra cái gì đang ở trong đầu lão. Với Willy, nó có vẻ là điều tự nhiên nhất trên đời khi cô phải trả công cho lão vì đã đẩy lão ra khỏi giường của mình để thế chỗ cô vào. Đó là một vấn đề cô sẽ phải giải quyết một khi người thanh niên này qua

Ban đầu cô nghĩ mình có thể quay lại kho hàng ngay khi gã này chết đi. Nhưng trong khoảng thời gian cô kéo anh ta ra khỏi con hẻm, cô đã dần nhận ra là quay về với băng của Jem sau chuyện này có lẽ không phải là điều khôn ngoan nhất; cô sẽ là nhân chứng của một vụ giết người khi người thanh niên chết đi, và Mick sẽ chẳng vui vẻ gì khi biết rằng một ai đó có thể làm chứng chống lại hắn nếu hắn bị đưa ra trước tòa đại hình Old Bailey. Giờ này chắc Mick đang đứng ngồi không yên, tự hỏi chuyện gì đã xảy đến với cô và gã nhà giàu. Có lẽ hắn đang ẩn mình, tránh xa đường phố phòng trường hợp những thám tử Bow Street truy tìm hắn nếu Jewel bị cảnh sát bắt và khai ra. Biết rõ Mick, nên cô không chắc hắn sẽ không nghĩ đến việc giết thêm người nữa – là cô. Và có thể cả Jem. Người ta sẽ chẳng bao giờ biết được con người Jem. Nhưng cô biết cô là mối đe dọa cho sự an toàn của bọn họ, và họ không thích bất kỳ kiểu đe dọa nào. Và nhận thức đó làm cô sợ hãi.

Vậy nên cô đã ở lại căn hộ một buồng của Willy, mắc kẹt với người thanh niên hấp hối đã thành công trong việc làm cô suýt khóc lần đầu tiên trong nhiều năm trời. cha Simon, người có chút ít kinh nghiệm với những vết thương hời còn là một y tá trẻ ở Waterloo khoảng hai bảy năm trước, nói rằng anh ta sẽ không sống lâu nữa. có thể chưa đầy một ngày nữa người thanh niên sẽ chết. Và Jewel bị bỏ lại không tiền bạc, không nhà để về, không bạn bè để tin cậy. Cô sẽ phải biến mất – một khi cô không biết mình sẽ đi về đâu.

Chôn thị thành là nơi hoang vắng và lạnh lung khi người ta không tiền bạc và không bạn bè.

Người thanh niên rên rỉ từng cơn kể từ khi cô lôi anh ta ra khỏi cái áo khoác và đôi giày, băng bó cho ta và đặt anh ta vào giường. Đôi mắt anh ta hé mở, và dò dẫm nhìn quanh căn phòng. Hai mắt anh ta sung phòng do cú đâm của Mick và có một vết thâm tím ngắt chỗ quai hàm bên phải. Trừ dải băng tạm bợ nhuộm máu cô quấn cho anh ta từ một trong những chiếc áo sơ mi của Willy, thì anh ta ở trần đến tận eo. Làn da anh ta, ngoại trừ những sợi lông nhạt màu lác đác, thì trắng và mềm gần như da cô. Rõ ràng anh ta được nâng niu chiều chuộng từ bé đến giờ.

Lúc này khi Jewel nhìn anh ta, anh ta đang cúi kính đập tấm chăn mỏng bừa ghét phủ trên người, lẩm bẩm gì đó, rồi lại nhắm mắt. Anh ta đã mất hết ý thức kể từ lúc bất tỉnh ngay sau khi bị đâm. Nhưng cha Simon không biết rằng hai ngày qua người thanh niên này chốc chốc lại lẩm nhảm, nên ông cúi xuống anh ta, hỏi, “Gì vậy, con trai?” Anh ta không có phản ứng nào, như Jewel đã đoán trước. Cô lắc đầu, và đi tới cạnh giường, chạm vào tay áo đen của vị linh mục.

“Anh ta không nghe được Cha đâu, thưa Cha.”

“Ừ,” vị linh mục thở dài, quay lại nhìn cô bằng đôi mắt vằn đỏ. Nghiện rượu là một thói xấu của Cha Simon, và những hậu quả của nó hiện ra trên làn da ửng đỏ và cặp mắt đỏ ngầu của ông. Nhưng đôi tay mà ông dùng để ban phúc lại vững vàng, khi nào ông không ba hoa về lửa địa ngục và kiếp đọa đầy thì ông có thể tử tế.

“Cậu ta là ai? Cậu ta có gia đình để báo tin không?”

“Con... con không biết,” Jewel lo lắng trả lời, nhìn xuống bệnh nhân khi anh ta trở mình trên giường. “Như con đã nói với cha, con, ờ, con thấy anh ta như thế này, nằm trên đường phố. Con... con chỉ không thể bỏ mặc anh ta được. Nhưng anh ta không có ví... à, không phải con muốn tìm nó đâu, chẳng qua chỉ là tìm một thứ gì đó để nhận dạng anh ta.”

Cha Simon khịt mũi. “Bị cướp rồi, không còn nghi ngờ gì. Chà, rất có khả năng sẽ có người tìm kiếm cậu ta. Nếu ta đoán không nhầm thì cậu ta thuộc giới quyền quý.” Mắt ông nheo lại trên người Jewel một cách trầm ngâm. “Cầu Chúa phù hộ cho con, vì chăm lo cho cậu ta thế này.”

Jewel nhún vai, cẩn thận không nhìn vào mắt vị linh mục. “Con đã nói, con không thể bỏ anh ta lằm nại đó.”

“Hmmm.” Jewel không chắc nó có nghĩa là gì, và cô nghĩ tốt hơn là đừng hỏi. Nhưng Cha Simon tiếp tục. “Có tin đồn là con vừa rời băng Jemmy. Và có tin đồn là ông ta đang kiếm con.”

“Sao ạ?” Giờ thì Jewel ngược nhìn vị linh mục, mắt mở to. Điều cô trông thấy làm cô bốt căng thẳng. Ông có vẻ lo lắng cho cô, và cô nhớ ra là hình như ông luôn quý cô. Nhưng cô cũng nhớ rằng, những chuyện đó luôn không giống như vẻ bề ngoài. Cô không chắc công việc của ông là gì, nhưng cô chắc chắn một điều là cô sẽ không đi tới chỗ ủy mị và mếu máo rồi thổ lộ những rắc rối của mình cho ông nghe. Nếu ông biết, ông có thể tới gặp các thám tử của Bow Street – hoặc thậm chí là Jem hay Mick – và giao nộp cô. Và rồi cô sẽ ra sao? Nhưng trước khi cô có thể nghĩ ra một câu trả lời hợp lý, người thanh niên lại mở miệng rên rỉ, và linh mục quay lại với anh

“Ông là tên quái nào thế?” anh ta hỏi bằng giọng thì thào vừa đủ nghe rõ, vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào vị linh mục. Đôi mắt xanh nhạt của anh ta nom tỉnh táo và minh mẫn mặc dù đầy vẻ đau đớn. Đối tượng được hỏi trả lời một cách nhẹ nhàng rằng ông là linh mục.

“Chuyện gì đã xảy ra? Tôi đang ở đâu đây?” Có vẻ không còn chút nghi ngờ nào là người thanh niên cuối cùng đã lấy lại ý thức. Jewel đi vòng qua bên kia giường mắt mở to và tìm nện thành thịch vào lồng ngực. Anh ta có nhớ ra cô không? Anh ta có đoán được vai trò của cô trong vụ nạn xảy đến với mình không?

Đôi mắt anh ta quay sang cô. Đôi mắt màu hổ phách của Jewel bắt gặp ánh nhìn chằm chằm xanh ngắt, và bị khóa chặt. Hình như anh ta đang cố nhớ... Cô điên cuồng cầu cho anh ta lại bị bất tỉnh khi cặp mắt anh ta trượt trên mái tóc đen xõa mượt, gương mặt tái mét của cô, và rồi lướt xuống thân hình mảnh mai, vẫn trong chiếc váy lụa đỏ cổ sâu. Rồi anh ta lại nhìn vào mắt cô.

“À, đúng rồi,” anh ta nói, vẫn giọng thì thầm khàn khàn. “Tôi nhớ ra cô. Cái người bám dai như đĩa, ờ, quý cô trẻ tôi gặp trên đường ngay trước khi bị tấn công bởi lũ cướp khốn nạn. Cô đã chăm sóc tôi phải không?”

Jewel lẳng lẳng gật đầu. Dường như anh ta không nghĩ cô có liên quan với những kẻ tấn công anh ta – vẫn chưa. Đôi mắt anh ta nặng dần. Trông như thể anh ta sẽ chìm vào hôn mê bất cứ lúc nào.

“Tên con là gì? Con có người thân nào để chúng ta có thể liên lạc không?” Sự hồi thúc trong giọng nói của Cha Simon có vẻ đã khiến người thanh niên tỉnh lại lần nữa.

“Tôi tên Stratham. Timothy Stratham.” Anh ta nở ra nụ cười yếu ớt, một vẻ cay đắng làm nhếch khóe miệng. “Còn về gia đình, tin tôi đi, họ không muốn nghe bất cứ tin tức gì về tôi.”

“Vô lý, con trai. Tất nhiên là họ muốn biết chuyện gì đã xảy đến với con. Có lẽ ngay lúc này họ đang lo lắng đến gần như quẩn trí.”

Ánh nhìn dò dẫm đang trở lại trong đôi mắt anh ta. “Cha không biết... gia đình tôi đâu,” anh ta thì thầm. Rồi, “Hãy ở lại với tôi, thưa Cha.” Nói xong anh ta nhắm mắt lại.

Cha Simon ở lại. Chỉ trừ vài lúc ngắn ngủi, còn không ông cùng Jewel trông chừng cả đêm. Có lúc Willy ló đầu vào, tỏ vẻ không hài lòng khi thấy gã thanh niên vẫn còn sống nằm trên giường lão, và lại bỏ đi cùng tiếng khụt khịt cái kính. Cha Simon nhìn sang Jewel sau khi lão đi. Cô ngồi co ro trên tấm ván sàn lạnh ngắt. Một cái chăn quăn quanh vai chống lại hơi ẩm và cái lạnh. Một ngọn lửa nhỏ xiu xèo xèo chập chờn trong lò sưởi. Nhưng nó không đủ để tạo thêm chút ấm áp hoặc phần chấn trong khung cảnh khắc nghiệt xung quanh.

“Con đang gặp rắc rối ư, con của ta?” Vị linh mục không nói gì trong cả tiếng đồng hồ nên Jewel giật bản mình trước khi cô hiểu ý ông và nhìn ông đăm đăm bằng đôi mắt mở to ngờ vực.

“Cha định lói gì vậy, thưa Cha.”

Ông thở dài. “Thôi nào, Jewel, ta là một người bạn của con. Con không thể tin ta sao? Ta sẽ giúp con, nếu có thể được.”

Jewel khịt mũi. “Ồ phải, bằng nòng tốt tràng trẻ trong trái tim Cha. Ở đây cha được nọi nộc gì, thưa Cha, nếu Cha định giúp con?”

Cha Simon lắc đầu buồn bã. Trong bóng tối lơ mờ cái đầu hói của ông sáng lên với ánh lửa. Đôi mắt ông có vẻ đờ đẫn và ướt rượt, nhưng giọng nói thì dịu dàng.

“Hầu hết con người đều muốn thứ gì đó để đền đáp cho một sự tử tế sao, Jewel?”

“Hầu như thế,” cô trả lời với một cái nhún vai.

Cha Simon lại thở dài, nhưng trước khi ông có thể đáp lại thì người thanh niên bắt đầu lẩm bẩm liên tục, trở mình không ngớt trên giường. Jewel đứng lên với đôi chút khó khăn, những đốt xương của cô đau nhức bởi việc thức đêm không thoải mái trên sàn nhà lạnh. Cô đi tới bên giường để mang cho bệnh nhân của mình chút nước. Bất cứ cái gì để chấm dứt bài thuyết giáo của vị linh mục, cô nghĩ khi luồn một bàn tay ra sau đầu người thanh niên và dứt một thìa nước vào giữa đôi môi khô rang của anh ta. Anh ta bị nghẹn, ho khùng khục. Da anh nóng rẫy dưới

Đột nhiên, tay anh ta đưa lên túm lấy tay cô. Jewel nhảy dựng lên, làm rớt vài giọt nước còn sót lại xuống má anh ta, và nhìn xuống đôi mắt xanh

nhặt lại một lần nữa trở nên lơ đãng nhưng có sinh khí. Trong một lúc anh ta cứ nhìn như không thể nhận ra cô.

“À, phải, gái điếm,” anh ta lầm bầm. Jewel cứng người, thả đầu anh ta xuống cái gối gần như phẳng lì.

“Tôi không phải gái điếm,” cô bực tức nói, nhìn trừng trừng anh ta. Cha Simon đứng cạnh cô.

“Đúng vậy, cô ấy không phải gái điếm. Cô ấy đã chăm sóc con kể từ lúc con bị tấn công, con biết không?”

Quý ông trẻ tuổi Timothy nhăn mặt, một cử chỉ yếu ớt tỏ vẻ hối lỗi.

“Xin lỗi, tôi không có ý xúc phạm.” Anh nhúc nhích đầu như thể định giải thích, nhưng cử động đó hẳn đã gây đau đớn vì anh dừng lại và rên lên. “Cô hãy... để tôi đền bù vì đã gây phiền hà cho cô.” Đôi mắt anh ta mờ đi, rồi lại sáng lên. “Ồ, đúng rồi, tôi đã bị cướp, phải không? Bọn chúng có... lấy hết tất cả không?”

Jewel lẳng lặng gật đầu. Timothy nhăn mặt lại. “Chết tiệt! tôi có hơn bốn trăm bảng trong cái ví ấy! Chỉ sau một phần tư ngày, cô biết không! Tôi đã... vào cầu.” Đầu anh ta lắc lư trên gối với sự giận dữ bất lực. “Xin lỗi lần nữa. Tôi cho rằng tôi... nợ cô. Nhưng cô đừng lo. Ai ai cũng biết là Timothy Stratham luôn luôn, luôn luôn trả hết những món nợ của mình.”

Rồi anh ta lại bắt đầu ho sặc sụa. Trước giờ chưa thấy anh ta ho lần nào, nên Jewel và Cha Simon nhìn nhau lo lắng. Khi đợt ho kết thúc, anh ta nằm vật ra, trông trắng bệch và co rúm đến nỗi trong một khắc, Jewel nghĩ anh ta đã chết. Nhưng đôi mắt xanh lại mở ra lần nữa, lơ đãng chiếu vào cô trước khi chuyển sang vị linh mục.

“Tôi sắp... chết, phải không Cha?”

Cha Simon cắn môi, và cúi xuống cầm bàn tay trắng trẻo như tay phụ nữ đang yếu ớt đặt trên tấm chăn cầu bả

“Phải, con trai ạ, ta sợ là vậy. Nhưng như mọi điều khác, nó nằm trong tay Chúa.”

Môi Timothy thực hiện một nỗ lực yếu ớt để mỉm cười. “Gia đình tôi lúc nào cũng bảo là tôi sẽ có kết cục tồi tệ.” Anh ta nhắm mắt lại hồi lâu, và vị linh mục có phần lo là anh ta sẽ chìm vào hôn mê một lần nữa.

“Con không định nói cho chúng ta biết phải liên lạc với gia đình con ở đâu sao, con trai? Ta chắc chắn rằng dù có bất kỳ mối bất hòa nào giữa các con thì không có nghĩa là họ sẽ để con phải chịu đựng hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này.”

Miệng Timothy lại nhếch lên trong một nụ cười sâu nảo, nhưng đôi mắt xanh vẫn nhắm nghiền. “Cha không biết gia đình tôi, thưa cha,” anh ta lặp lại. “Họ đã cố gắng cắt đứt với tôi từ nhiều năm nay rồi. Họ sẽ nhẹ nhõm, nếu không còn gì phiền nhiễu nữa, khi tôi qua đời.”

“Họ nên được báo...”

Timothy lắc lư đầu sốt ruột, rồi lại nhắm mắt vì đau. “Được rồi, Cha à, tôi sẽ cung cấp cho cha thông tin về họ. Nếu Cha làm cho tôi một số việc trước.” Anh ta mở mắt và chĩa chúng vào Jewel với một sắc thái mà cô không giải mã nổi.

“Bất cứ việc gì trong khả năng của ta, con trai.”

“Có nằm trong khả năng của Cha không nếu làm lễ cưới cho tôi với cô gái trẻ này, thưa Cha?”

Jewel chớp mắt, nhìn anh ta chăm chăm như thể nghi ngờ có khả năng anh ta lại chìm trong cơn mê sảng mà họ không nhận ra. Cha Simon hắng giọng.

“Tại sao con muốn làm thế, Timothy?”

Đôi mắt sáng rực của Timothy ngược lên nhìn vị linh mục. “Khi nào tôi được hai mươi tuổi, trong bốn năm nữa, tôi sẽ được thừa kế tài sản của mẹ tôi. Một gia tài rất lớn. Nó sẽ cho cô gái trẻ này một cuộc sống sung túc trong cả phần đời còn lại. Nếu tôi chết mà không có người thừa kế, thì gã anh họ giám hộ của tôi sẽ bỏ số tài sản đáng kể đó của tôi vào đồng của cải lớn hơn gấp bội của gã. Tôi thà để cô gái này – nhân tiện, tên cô là gì?” Anh hỏi thêm một cách nôn nóng với Jewel. Cô nói tên, và anh tiếp tục. “Tôi thà để cô Jewel đây thừa hưởng tiền của tôi để báo đáp lòng tốt của cô ấy còn hơn thấy nó rơi vào tay gã anh họ. Hẳn là tên khốn máu lạnh – xin Cha thứ lỗi, thưa Cha – và hơn nữa, hẳn chẳng cần số của cải đó.”

Cha Simon im lặng một lúc lâu. Jewel cũng vậy. cả hai đều nhìn đắm đắm vào gương mặt tái nhợt có vẻ hoàn toàn nghiêm túc và tỉnh táo. Nhưng tất nhiên là anh ta không thể làm thế. Lời đề nghị kết hôn của anh ta là sản phẩm từ cơn mê sảng. Đúng không? Phải chăng anh ta thực sự có tiền - và phải chăng anh ta , có thể nào, nghiêm túc về việc cưới cô và để gia sản lại cho cô khi anh ta chết? Để có đủ tiền bạc mua thức ăn ngon, quần áo ấm và một căn phòng cho riêng cô với một lò sưởi to bùng cháy rực hàng đêm nếu cô muốn – để cô không bao giờ bị đói và lạnh lần nữa... hoặc là sợ hãi... Jewel choáng váng với viễn cảnh đó.

“Jewel?” Cuối cùng Cha Simon lẩm bẩm. “Nó sẽ là... một lối thoát cho con.”

Jewel nhìn ông hồi lâu mà không nói năng gì. Những ý nghĩ của cô đang rồi tung lên đến mức cô cảm thấy chóng mặt.

“Này?” Người thanh niên cúi kính hỏi, giọng nói đã yếu hơn so với lúc này. “Cô có đồng ý hay không? Tôi chẳng thấy lý do nào để cô từ chối.”

“Tôi có phải nà đức ngọc âu?” Jewel chậm chạp trả lời, vẫn không thể tin vào khả năng này. Hẳn phải có vài vương mắc trong đó; quý ông trẻ tuổi này không thể nào chỉ việc chuyển tiền sang cho cô.

“Hãy thu xếp đi, thưa Cha. Làm ơn hãy nhanh nhanh vào.” Cuối cùng Timothy nhắm mắt lại. Cũng nhanh chóng như vậy anh ta ngủ thiếp đi. Cha Simon lại nhìn sang Jewel.

“Ta sẽ phải tìm một giấy phép đặc biệt.”

Jewel gật đầu, vẫn nhìn xuống hình dáng bất động của người thanh niên trên giường. Anh ta sẽ là chồng cô. Mọi dây thần kinh trong người cô co lại trước ý nghĩa đó. Nhưng tất nhiên anh ta sẽ chẳng bao giờ là chồng cô trên bất cứ phương diện nào ngoài cái tên. Anh ta đang hấp hối. Cô sẽ không phải chịu đựng việc một người đàn ông sở hữu cô như sở hữu một con chó – và sử dụng cô một cách tàn tệ – giống như hết tên đàn ông này đến tên đàn ông kia sử dụng mẹ cô. Cô bắt ý nghĩ của mình trở về trạng thái tỉnh táo.

“Ta sẽ trở lại nhanh nhất có thể.”

Jewel gật đầu để đáp lại câu nói nhẹ nhàng của vị linh mục, nhưng vẫn đứng bên giường Timothy, nhìn anh ta một cách thất thần rất lâu sau khi Cha Simon đã đi khỏi. Cô cảm thấy quá bình tĩnh một cách không bình thường. Nếu anh ta trụ được cho đến khi Cha Simon quay lại, cô sẽ trải qua một nghi thức yêu cầu cô trở thành vợ anh ta. Dù anh ta có mê sảng hay phát điên hay gì gì đi nữa, cô sẽ là một con ngọc nếu không đồng ý, cô tự nhủ với mình một lần nữa, và ngồi xuống sàn nhà với tấm chăn để chờ đợi.

Chương 3

Mưa lạnh buốt thấm qua chiếc khăn choàng mỏng mà Jewel quàng bên ngoài cái váy lụa đỏ. Cô ướt như chuột lột, những lọn tóc đen rủ xuống từ búi tóc bới cao thanh lịch mà cô đã dành khá nhiều thời gian trước gương để hoàn thành giờ rũ rượi như mấy cái đuôi chuột trên chiếc cổ trắng muốt để trần của cô. Cái mũ nhung đỏ quý báu với túm lông đà điều ngất ngưỡng – món đồ mà, giống như chiếc khăn, cô đã ‘mượn’ từ một người bạn – cũng sưng nước, nằm lệch qua một bên che hắt một bên mắt, nước chảy tong tong xuôi theo vành mũ rộng, chỉ cách cái mũi đỏ ửng của cô chừng hai ba phân.

Nhưng cô vẫn đứng ở rìa công viên nhỏ hình tam giác như một kẻ rụt rè lơ ngơ, ngược đôi mắt mở to nhìn mặt tiền bằng đá uy nghi của tòa dinh thự trên quảng trường Grosvenor. Cô đứng đó đã gần ba giờ đồng hồ, không để ý đến những cỗ xe ngựa thỉnh thoảng bắn nước tung tóe hoặc những cô hầu vội vã đi qua. Suốt thời gian đó, cô đã cố gom đủ dũng khí để bước tới cánh cửa gỗ sồi khổng lồ và đập cái vòng gõ cửa bằng đồng sáng bóng. Nó được tạc hình đầu sư tử, và không biết vì lý do gì, nó làm cái nút thắt dạ dày cô xoắn lại còn chặt hơn.

Nhưng giờ cô thuộc về nhà đó. Cả tuần qua cô đã nhắc đi nhắc lại mình như vậy. Cha Simon nói rằng cô đã kết hôn với anh ta, và điều đó hoàn toàn hợp pháp. Timothy đã dẫn cô hãy đến địa chỉ này với bằng chứng cuộc hôn nhân của họ sau khi anh ta qua đời. Anh ta đã dẫn cô hãy đưa giấy kết hôn của họ cho bá tước Moorland, người mà anh ta khẳng định là giám hộnh, cùng lời chúc sức khỏe. Nên Jewel quyết định thử vận may của mình. Điều tồi tệ nhất họ có thể làm với cô là ném phịch cô ra khỏi cửa thôi mà, phải không?

Timothy qua đời chỉ vài giờ sa khi họ làm đám cưới. Jewel bị chấn động mạnh. Quả thực, mặc dù xấu hổ nếu phải thừa nhận, nhưng cô đã khóc rất

nhieu. Cha Simon đã quàng tay qua vai cô, và cô phải cố nén lại thôi thúc muốn gục vào ngực ông mà nức nở. Thay vào đó, cô héch cằm lên và vùng ra để đứng một mình. Như cô đã luôn luôn chỉ có một mình... Cha Simon bảo cô không cần lo lắng, rằng ông sẽ lo liệu tất cả, kể cả cái thi hài. Và cô cũng không đứng chờ một chỗ để xem chuyện gì xảy đến tiếp theo. Vẫn còn quá nhiều vấn đề – một là Willy, hai là chuyện có thể xảy ra khi gia đình Timothy biết tin và đòi lại thi thể anh ta. Có vẻ như họ sẽ gửi một cảnh sát đến để điều tra, và cô không muốn hợp tác với bất cứ tay cảnh sát nào.

Cô đã lần lút vào đường phố theo bản năng vì chẳng còn chút sức lực nào trong người. Suốt một tuần lễ cô đã bới tìm thức ăn trong những con hẻm đằng sau điện Kensington, cẩn thận tránh xa khu vực hành nghề trước đây, ban đêm cô xin được một chỗ ngủ trên cái ổ rơm từ một người bạn cũ của mẹ, một cựu vũ công opera hết thời chuyển sang làm gái điếm. Nhưng ở với Cilla cũng có nghĩa là phải cố che tai bịt mắt khi bà ta mang khách về nhà. Jewel nấp dưới tấm chăn của mình trên sàn nhà, cảm thấy phát ốm trước tiếng đàn ông rên rỉ và tiếng kéo kẹt dữ dội của chiếc giường lò xo.

Thế rồi, đêm qua, khi cô lên ra khỏi căn hộ của Cilla để không phải nghe thêm những con kéo kẹt khác, thì cô trông thấy Mick. Và hắn trông thấy cô. Theo bản năng, cô nhấc chân chạy. Và hắn đuổi theo cô qua những con hẻm tối tăm chằng chịt, ánh nhìn trong mắt hắn càng xác nhận những cơn ác mộng khủng khiếp nhất của cô. Hốt hoảng, hiểu rõ rằng cái mạng của cô bé mọn như thế nào nếu Mick bắt được cô, cô đã lao tới ngôi nhà nhỏ của Cha Simon sau khi cắt đuôi được Mick vào phút cuối cùng. Nhưng cái bà già gàu nhằng ra mở cửa để đáp lại những tiếng gõ điên cuồng của cô nói rằng Cha Simon ‘bị khó ở’ và không thể bị làm phiền. Jewel biết như thế nghĩa là say rượu. Tất nhiên rồi, cô đâu có mong đợi được giải cứu dễ dàng như thế, đúng không? Cuộc đời đâu có được như thế.

Với cái lưng kiêu hãnh, Jewel quay lưng lại cánh cửa nhà ông linh mục khi người phụ nữ đóng nó lại trước mặt cô. Không có cánh tay giúp đỡ nào chìa ra cho cô ở nơi đây – hoặc bất cứ đâu. Cô chỉ có một mình, giống như cả chặng đường vừa qua. Phải dựa vào Jewel để chăm sóc cho chính Jewel thôi.

Cô biết mình phải cao chạy xa bay, đến nơi nào mà Mick và Jem không thể tìm ra cô. Còn nơi ẩn náu nào tốt hơn một tòa dinh thự trong khu vực phồn hoa của thành phố? Dù sao đi nữa, đã đến lúc cô tìm hiểu xem liệu lời tuyên bố của Timothy rằng anh ta là em họ của một bá tước là sự thật hay nói hão. Trước đây cô từng đắn đo không biết có nên làm vậy không, nhưng lúc này cô không còn sự lựa chọn nào khác. Cho nên cô đã lên về căn hộ của Cilla vào tầm giữa trưa khi cô biết người phụ nữ kia đã ngủ, và dân cư đường phố – những kẻ có thể sẵn sàng dâng cô cho Mick để đổi lấy một đồng xu – đang ở trong sào huyệt của chúng cả ngày. Cô thu dọn đồ đạc lặt vặt hết mức có thể trước bản hòa âm của tiếng ngáy vang rền từ Cilla. Rồi cô thu hết can đảm cầm tờ giấy hôn thú của mình – cùng chiếc khăn choàng lụa và cái mũ đẹp nhất của Cilla Norwich – rồi tới quảng trường Grosvenor, nơi sang trọng nhất của thành phố. Tới chỗ người anh họ mới của mình. Một tên bá tước keo kiệt, nếu điều Timothy nói là sự thật. Và sự tôn trọng những nghi lễ của Chúa của bá tước sẽ làm cô trở thành phu nhân Timothy Stratham, không có rắc rối gì cả. Cái nút trong dạ dày cô lại cuộn lên. Nếu không cẩn thận, cô sẽ đánh mất mẫu bánh mì bé tẹo duy nhất của bữa tối. Làm sao mà cô, Jewel Combs, có thể bước lên những bậc tam cấp lượn vòng bằng đá cẩm thạch trắng kia để tới cánh cửa sang trọng đó và xin gặp một ngài bá tước. Có lẽ họ còn nhỏ vào mặt cô cũng nên. Ý nghĩ này làm sống lưng cô cứng lại. Jewel ngược nhìn mặt tiền uy nghi của cái kết cấu xây bằng gạch cao ba tầng và cảm thấy họng mình khô khốc. Chắc chắn cô không việc gì phải sợ một ngôi nhà? Trời đang tối dần, cơn mưa đã ngớt, chỉ còn mưa phùn lạnh lạnh. Và cái dạ dày sôi réo nhắc cô rằng cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì. Nhìn quanh công viên đã gần như vắng tanh, Jewel biết mình phải làm điều gì đó ngay bây giờ. Cô phải tự giới thiệu mình với những người trong ngôi nhà đó – với bá tước. Nhưng gõ vào cánh cửa với cái đầu sư tử đang gầm gừ kia sẽ là việc khó khăn nhất cô từng làm trong đời.

“Bọn họ chỉ là người giống như mình, thậm chí cả tên bá tước,” cô tự nhủ với quyết tâm. Rồi, trước khi có thể thay đổi ý định, cô túm chặt túi xách có đính hạt óng ánh – một ‘khoản vay khác’ từ Cilla – đựng tờ giấy hôn thú của cô và bước xuống đường. Ngay lập tức chân cô thực vào một

vũng nước sâu đến bắp chân, nhấn chìm cả bàn chân cô và gấu váy vào làn nước lạnh buốt.

“Chết tiệt!” Jewel lảo bảo dưới hơi thở. Màu sắc bực bội hiện ra trên hai gò má khi cô nhấc váy lên và đi phăm phăm qua con đường lát đá và leo lên những bậc thang trơn bóng nước mưa. Cô sắp gây ấn tượng mạnh với chiếc mũ quý giá gục xuống như một ả điếm say rượu, cái váy đỏ ửng đến mức dính sát vào người cô như một sự không đản trang, và mũi cô sục sục do ướt và lạnh.

“Những người trong đó chẳng tốt đẹp gì hơn ta,” cô nói to thành tiếng. Rồi hít vào thật mạnh để tạo dũng khí cho bản thân, cô thả cái vòng gõ cửa đập xuống.

Âm thanh trầm vang rền lớn hơn cô nghĩ, nhưng mặc dù hai đầu gối đột nhiên run rẩy, cô vẫn đứng vững như bàn thạch, cằm héch lên, nét mặt quyết tâm. Khi cánh cửa mở, một nhân vật mặc đồ đen với thái độ nghiêm trang sánh được với cả Chúa trời đứng nhìn xuống cô bằng vẻ nghi ngờ.

“V...âng?”

“Ngài là bá tước?”

Cánh mũi ông ta phập phồng. “Đương nhiên không phải.”

“Tôi có một thứ muốn đưa cho bá tước Moorland.” Bất chấp sự nỗ lực hết sức của cô để giống một quý cô, nhân vật đó nhìn cô như thể cô vừa bò ra từ dưới một tảng đá.

“Quả thực. Tôi e rằng đức ông không có ở nhà. Chúc một ngày tốt lành.”

Và trước khi Jewel có thể nói thêm bất cứ lời nào, cánh cửa đóng sập lại trước mặt cô.

“Hừ, chết tiệt!” Cô nhìn chăm chăm cánh cửa trong một khoảnh khắc tóe lửa khi sự phấn nộ bắt đầu sôi lên. Đồ chết giẫm tho lỗ! Nhấc cái vòng gõ cửa lên, cô thả nó xuống một lần nữa. Nó đập thẳng vào mũi con sư tử với một âm thanh vang rền. Lần này cánh cửa chỉ hé ra vài phân.

“Ngươi, bước ngay khỏi đây, kéo ta gọi cảnh sát.” Nhân vật đó nhấc cái mũi dài nhìn xuống cô.

“Tôi đã lói với ông, tôi có hứ muốn đưa cho bá hước.”

“Và ta đã bảo là bá tước không có nhà.”

“Ồ,ì, khi nào ông ấy về?”

“Không bao giờ, đối với thứ như ngươi. Còn bây giờ, cút ngay.”

Và lão sập cửa vào. Jewel nghiêng răng, và nện vào đầu con sư tử với một lực mạnh đến nỗi làm cái vòng nảy lên.

Lần này nhân vật oai phong đó mở toang cửa và gần như rít lên với cô. “Có cút đi không thì bảo?”

Nổi giận, Jewel quắc mắt dữ tợn trả lại lão. “Ông nà đồ thô nố, có biếc không. Tôi hỏi ông một câu nịch sự, thế mà...”

“George, bảo Rundy gọi cảnh sát.” Ông ta nói qua vai bằng một vẻ bình tĩnh lạnh lùng, trước khi quay sang Jewel với ánh mắt trừng trừng buốt giá. “Nghe chưa, cô gái? Tốt nhất là cô đi đi, bằng không điều tồi tệ nhất sẽ đến với cô đấy.”

“Nào mới nà người phải nhâng điều tời tẻ nhấc, đồ ốc sên béo ú nhầy nhụa,” Jewel vặc lại.

Cánh cửa lại đóng sầm trước mũi cô. Lão già chết tiệt ngu không chịu nổi! Cô cũng có quyền nói năng như bất cứ ai! Tức điên, cô lao cả thân mình vào những hình xoắn của cánh cửa gỗ sồi chạm trở tinh vi.

Nhân vật đó, hiển nhiên không mong chờ một vụ tấn công trực tiếp như vậy, đã bị một phen bất ngờ. Cửa bật mở, Jewel nhào vào trong một sảnh lớn sáng rực với những ngọn nến. Chân cô trượt trên nền đá cẩm thạch bóng loáng cao cấp trước khi ngừng lại trên tấm thảm màu kem trang trí bởi những bông hoa đào. Bàn chân đầm nước của cô để lại những vết bẩn trên mặt len trắng tinh và cô vội vàng lùi lại chỗ nền đá cẩm thạch, đôi mắt mở tròn xoe khi nhìn quanh cái lối vào xa hoa.

“Này này, con bé hư hỏng, cút khỏi đây! George, tới đây giúp một tay nào!”

“Bỏ bâng tay chết dẫm của ông da khỏi người tôi, lão già chết tiệt!” Jewel hét thất thanh, nhào người để giữ thăng bằng khi người đàn ông kéo ngược cô lại. Lão ta lôi cô về phía cửa, đang được một người đàn ông trẻ hơn trong bộ đồng phục trang trọng giữ cho nó mở. Jewel thấy mình đang bị đẩy lùi trên sàn nhà trơn tuột, cô thò chân ra sau và đá vào ống quyển lão ta bằng tất cả sức lực.

“Đồ khốn!” Lão thét lên, buông tay cô ra và nhảy loi choi trên một chân. “Người sẽ phải trả giá cho chuyện này, cái đồ... Henry, Thomas!”

Rõ ràng lão đang kêu gọi tiếp viện. Lão chớp lấy Jewel, nhưng chỉ tóm được khăn choàng của cô, thứ lão nhìn với vẻ kinh hãi và vút ngay xuống sàn thành một đồng sũng nước. Trong lúc đó, Jewel đã chạy tuốt ra xa, đôi chân ướt của cô trượt dài trên nền đá đến nỗi cô phải cứu mình khỏi ngã nhào bằng cách tóm lấy cái tay vịn cong cong của một cái ghế tao nhã dát

vàng. Cô nấp sau ghế khi hai người đàn ông ăn vận đẹp đẽ khác chạy vào sảnh từ hai hướng khác nhau.

“Bắt lấy nó!” Lão già ra lệnh, và bốn tên đàn ông vây lấy cái ghế. Cô di chuyển từng bước một để sẵn sàng cho bất cứ sự tấn công nào và trừng trừng nhìn họ qua lưng ghế viền lụa. Lão già đang khập khiễng khi đến gần cô, hai tay giang ra như một đồ vật đang tiếp cận đối thủ. Jewel cười trước cảnh tượng này; cô luôn là người thích những thử thách gay go.

“Tới đây lão, bọn huênh hoan. Và ta sẽ cho mỗi người các người một tận!” Sự tự mãn trong lời nói xúng với ánh mắt long lanh của cô. Không phải là vô ích khi cô lớn lên trong khu ổ chuột của White Chapel. Cô sẽ cho bọn họ một bài học khó mà quên ngay được...

“Ta cho rằng ông có thể giải thích chuyện này, trông thật vui đấy chứ hả, Smathers?”

Câu nói kéo dài từ phía trên rơi xuống như một tảng băng. Tác động của nó tới bốn người đàn ông như một dòng điện. Ngay lập tức họ cùng đồ người, mắt mở to e sợ khi cùng nhau quay lại để ngược nhìn một người đàn ông thư sinh tóc vàng trong bộ trang phục buổi tối màu đen hoàn hảo.

Anh ta đứng trên đầu cầu thang lượn vòng xuống đại sảnh, một tay đặt trên lan can bóng láng trong khi quan sát khung cảnh bên dưới với sự thờ ơ lạnh lùng. Nhưng một mỹ nhân, cũng tóc vàng, đang đứng trên anh ta một bậc lại không tỏ vẻ bàng quan như vậy.

“Thật là, Sebastian, nhìn cái sảnh xem! Nước ở khắp nơi! Smathers... ô Sebastian, ông ta có một... một... một gái điếm ở đây!”

“Tôi không phải gái điếm!” Jewel chen vào, vẻ tham chiến lóe lên trong mắt cô khi cô nhìn trừng trừng cặp đôi trên cầu thang.

“Sebastian, cô ta nói chuyện với tôi! Cái thứ người như thế! Ôi, trời ơi, tôi sợ mình sẽ ngất mất.”

“Đừng có lỗ bịch, Caroline. Chị không thể ngất chỉ vì một cô gái thường dân nói chuyện với mình.”

Những lời nói đượm vẻ khinh miệt buông ra bằng giọng lạnh lẽo nhất mà Jewel từng được nghe. Đôi mắt người phụ nữ tóc vàng thoáng chớp chớp, rồi cô ta mím chặt môi và im lặng. Nhưng hai vết hồng ửng trên má cô ta như hai lá cờ sinh đôi, cô ta trừng mắt nhìn tất cả những người dưới sảnh đã chứng kiến sự bẽ mặt của mình và Jewel biết người nào sẽ phải trả giá cho sự xấu hổ đó.

“Thế nào, Smathers?” Người đàn ông tóc vàng quan sát nhóm nhỏ bên dưới với sự lãnh đạm. Chỉ có một thay đổi rõ nét trong sắc mặt anh ta là cái nhướng nhẹ của đôi lông mày. Jewel ngạc nhiên khi nhìn thấy sắc thái nhỏ ấy khiến cho Smathers, một nhân vật oai phong, toát cả mồ hôi.

“Tôi rất xin lỗi sự hỗn loạn, thưa ngài. Người... phụ nữ này,” đôi mắt ông ta bốc hỏa với Jewel trong một giây, “đã tự tiện xông vào. Tôi chỉ đang gọi người tổng cô tar a thôi ạ.”

“Hành động của ông có vẻ hợp lý,” người đàn ông nói. Lúc này anh ta có vẻ không còn quan tâm vì mọi chuyện đang được giải quyết ổn thỏa, anh ta quay lại với Caroline và chìa cánh tay cho cô ta. “Cứ tiếp tục đi.”

“Vâng, thưa ngài.” Có một sự nhẹ nhõm và mãn nguyện nham hiểm trong giọng Smathers, và sự báo thù trong ánh mắt mà lão chĩa vào Jewel. Lão và ba tên hầu tiến về phía cô đầy quả quyết.

Jewel đợi cho đến khi họ bước tới gần mới lấy hết sức xô cái ghế về phía họ, những cái chân chạm trổ của nó rít trên nền đá cẩm thạch, bị chặn lại

bởi mép thảm, và đổ nhào với một tiếng sầm. Smathers chửi thề và vồ lấy Jewel, nhưng cô đã lao qua giữa hai tên người hầu, và đang lẩn sau chiếc bàn nhỏ được trang trí bằng một cành lớn kỳ quặc có màu trắng và xanh cắm đầy những bông hoa hồng màu kem.

“Ôi, trời ơi, cẩn thận với cái bình! Nó là đồ sứ Meissen đấy!” Tiếng hét phát ra từ Caroline, người đang xoay sở để bước xuống cầu thang với cánh tay giúp đỡ của người đàn ông. Đôi mắt xanh của cô ta mở to vì kinh hãi và dán vào chiếc bình đang lung lay đầy nguy hiểm. Jewel, chợt nảy ra sáng kiến, chụp lấy cái bình và giờ cao quá đầu.

“Vậy thì dừng tay nài,” cô nói với đám người khích động đuổi theo mình. “Không tôi sẽ đập cái lầy thành từng mảnh đấy.”

Smathers và mấy tên hầu phanh gấp lại, những ánh mắt sợ sệt đảo từ chiếc bình giờ cao đến khuôn mặt kiên quyết của Jewel rồi tới gương mặt hoảng hốt của người phụ nữ phía trên.

“Thật là, Sebastian, anh không thể làm điều gì đó ư? Chuyện này thật rầy rà! Giả sử những vị khách của chúng ta đến sớm, và chẳng may nhìn thấy cảnh tượng đáng hổ thẹn này thì sao?”

“Khách của chị, chị thân mến, không phải chúng ta. Tuy nhiên, chị nói cũng phải. Tin đồn thì rất mệt mỏi, đúng không?” Sự dè dặt trong lời nói của anh ta vẫn không giấu được vẻ châm biếm. Caroline đỏ mặt tức giận.

“Về chuyện đó thì ngài biết rõ hơn tôi, thưa ngài,” cô ta nổi cáu, rồi đột ngột trông hoảng sợ. “Tôi không có ý...”

“Tôi biết chính xác chị định nói gì, Caroline.” Sự buồn chán trở lại trong giọng nói của anh ta. Anh ta chuyển sự chú ý sang hoạt cảnh trong sảnh trước. “Smathers, ta không nhận ra ông đã cao tuổi đến mức nào. Ta thật là tức trách! Tổng cổ một đứa nhóc khăng khiu hỗn láo không được phép bước

vào nơi quan trọng này cho dứt điểm đã vượt quá khả năng của ông. Nếu ông muốn nghỉ hưu, ông chỉ cần nói với ta. Ta sẽ xếp một khoản trợ cấp trả cho ông.”

“Không, không, thưa ngài,” Smathers hôn hển, đôi mắt lão ti hí tức giận khi ném vào Jewel. “Tôi...”

“Còn ông gọi ai nà nhóc con hồng xược?” Jewel giận dữ cắt ngang, đôi mắt long lên với người đàn ông trên cầu thang. “Tôi cũng tốt đẹp ngang ngửa ông, cái đồ... đồ ẻo nả!”

Trong âm thanh hôn hển đồng điệu của nhóm người, ánh mắt người đàn ông chiếu vào Jewel. Lông mày anh ta lại nhướng lên khi anh ta quan sát cô từ đầu đến chân với sự thông thả chậm chạp. Bất chấp cơn phẫn nộ sôi sục, cô phải đấu tranh với thôi thúc muốn co người lại trước sự rà soát bình thản đó.

“Ngậm miệng lại, đồ ngu! Đó là bá tước Moorland mà người muốn gặp đó!” Tiếng rít kinh hãi đến từ một tên hầu. Jewel hạ bình xuống một chút, mắt cô mở to với vẻ chú tâm khi cô nhìn người đàn ông trên cầu thang. Hắn ta là bá tước Moorland sao? Trông hắn không giống một bá tước. Đáng lẽ hắn phải to béo hơn, già hơn, với cái đầu sư tử và nét mặt gắt gỏng chứ. Người đàn ông này dong dỏng, tóc vàng và đẹp đến lóa mắt với gương mặt hoàn mỹ như tạc của một trong những tổng thiên thần của Chúa. Hắn ta quá đẹp để làm một người đàn ông, hướng chỉ là một bá tước. Jewel chăm chăm nhìn hắn ta chỉ để tăng cường sự miễn dịch của cô trước vẻ lôi cuốn của hắn.

“Nếu ông nà bá tước, vậy thì ông nà quý ngài mà tôi có chuyện cần trao đổi,” Cô tuyên bố, bước ra từ đằng sau chiếc bàn. Để đề phòng, cô vẫn ôm cái bình và đôi mắt cảnh giác trước bất cứ cử động bất ngờ nào Smathers hay những người khác.

“Cô có công chuyện với ta?” bá tước hỏi rất nhẹ nhàng. “Không hiểu sao ta thấy nghi ngờ.”

“Ồ, thế à? Tôi có một thứ để trao cho bá tước Moorland cùng với những lời chúc sức khỏe mà Timothy Stratham gửi tới ông, nếu người đó đứng gần ông. Tôi phải nói rằng, trông ông không giống bá tước cho lắm.” Jewel nhìn con người đẹp trai quá mức trên cầu thang với sự ngờ vực rành rành.

“Thật là, Sebastian, anh không thể đuổi nó đi sao? Khách khứa sẽ đến...”

“Sao chị không quay lên lầu và bảo Hanks cặp lại tóc cho chị đi, Caroline? Tôi nghĩ phía bên trái tuột xuống một ít rồi kìa.” Anh ta thậm chí còn không nhìn cô ta khi nói, nhưng điều gì đó trong giọng nói của anh ta làm người phụ nữ tái mặt.

“Anh thật độc ác, Sebastian,” cô ta thì thầm, và với tiếng lầm bầm trong hơi thở, cô ta xoay người và biến mất trong hành lang trên lầu.

Khi cô ta đi rồi, bá tước hướng sự chú ý xuống khung cảnh dưới nhà. “Smathers, ta rất thất vọng với cái cách ông xử lý chuyện này. Ta nghĩ sẽ không cần sự giúp đỡ của ông thêm nữa. Và những người còn lại có thể trở về với công việc thường ngày được rồi.”

Gương mặt Smathers trở thành một cái mặt nạ vô cảm. Lão cúi đầu, nói nhỏ, “Vâng, thưa ngài,” và xua hai tên hầu đi trước mình, biến vào khoảng trống dưới nhà. Tên hầu thứ ba giành một vị trí đứng im như tượng dưới chân cầu thang. Căn cứ vào vẻ mặt gã, thì giờ đây gã như bị điếc và mù với tất cả mọi việc xung quanh.

“Vậy là cô có thứ gì đó mà Timothy Stratham muốn đưa cho bá tước Moorland à?” Bá tước chậm rãi nói khi đi xuống cầu thang. “Anh có thể giúp ta, George, lấy cái gì đó bọc cho sinh vật này. Có vẻ cô ta đang rò nước ra khắp nền nhà.”

“Tôi không phải sinh vật. Và không cần phải hếch cái mũi vênh vào của ông lên trời chỉ vì một thân hình ướt sũng,” Jewel phần nộ nói khi tên hầu đi khuất để thực hiện mệnh lệnh của ông chủ. “Ngoài trời đang mưa, nếu như ông chưa thò mũi da ngoài suốc cả ngày hôm nay. Ai ai cũng bị ướt lều đứng ngoài đó, bao gồm cả người cao quý chết tiệt nhà ông.”

“Cô chứng tỏ mình rất đặc sắc,” bá tước lẩm bẩm. Và Jewel phải nén thôi thúc muốn quăng cái bình vào giữa khuôn mặt đẹp đẽ kia.

Rồi tên hầu trở lại mang theo một cái khăn tắm và một tấm chăn. Trước cái gật đầu của bá tước gã đưa nó cho Jewel. Suy tính giờ đã an toàn, cô liền đặt cái bình xuống và nhận những thứ đó với vẻ biết ơn nhún nhường. Bá tước rời khỏi chỗ cô để đi xuôi theo một hành lang dẫn ra phía sau tòa nhà. Cô lê bước theo anh ta cho đến khi anh ta dừng lại trước một cánh cửa đóng chặt, trong khi tên hầu mặt vô cảm đi theo cô.

“Vui lòng quần khăn quanh tóc và cái chăn quanh người cô. Ta không thích có những vũng nước trong văn phòng của mình.”

Giọng nói lạnh lùng thản nhiên đó khơi lên những cảm xúc giữ dội nhất trong ngực Jewel. Cô muốn làm điều gì đó thật ác liệt, như là rít lên, cầu xé và gào thét. Nhưng cô không dám. Có điều gì đó ở dáng vẻ thanh lịch, tư thế thẳng đứng, thân hình mảnh dẻ đầy sức mạnh trong bộ trang phục buổi tối màu đen không chút tì vết, đôi mắt xanh lạnh băng và nét mặt hoàn hảo như tạc làm cô nhụt chí.

“Ngay lập tức, nếu cô vui lòng.”

Jewel nhìn anh ta chằm chằm. Anh ta nhìn lại cô bằng đôi mắt xanh như bầu trời vào một ngày hè không mây. Mái tóc anh ta vàng óng như bạc – mà hầu hết phụ nữ sẵn sàng giết người để có được nó – sáng lên như thiên thần trong ánh nến. Trán anh ta cao và rộng bên dưới vương miện tóc lấp lánh, mũi anh ta thẳng và thanh, cái miệng được đẽo gọt một cách tinh tế với môi

dưới hơi đầy đặn so với môi trên. Gò má cao, quai hàm vuông vức, và nước da anh ta có màu đồng đẹp mắt. không nghi ngờ gì nữa, anh ta là người đàn ông đẹp trai nhất Jewel từng nhìn thấy trong đời. Quá đẹp trai để làm người ta sợ hãi – và có cái gì đó trong tư thế của anh ta, trong ánh mắt xanh da trời, làm cô thoái chí không muốn gây gổ nữa. Thỏa hiệp với phần hiếu chiến của con người mình, Jewel hít vào một hơi thật sâu trước khi quần tằm chần quanh người. Sự ấm áp của nó thật dễ chịu, cho dù cô biết sự dễ chịu của mình là điều cuối cùng có trong đầu anh ta.

“George sẽ cắt, ờ, mũ cho cô.”

Jewel ngẩng phắt lên, lại trừng trừng nhìn anh ta lần nữa. Nhưng sự suy xét chín chắn đã giành phần thắng. Và cô bỏ cái mũ đầm nước ra đưa nó cho tên hầu mang nó đi ra.

Với vẻ đường hoàng nhất có thể huy động được, cô quần cái khăn tằm lên đầu như một chiếc khăn xếp và bước qua cánh cửa bá tước giữ cho cô, vào một căn phòng chất đầy sách. Lửa đã được nhóm lên trong lò sưởi, và một ngọn đèn rực sáng trên cái bàn gỗ khổng lồ. Một cái ghế da màu rượu vang đã được kéo ra phía sau bàn, và một cái ghế lớn như vậy nằm đối diện. Sát bức tường phía xa là chiếc trường kỷ màu rượu vang pha màu vàng viền nhung. Những cây sung trường gắn trên giá tô điểm cho bức tường, và phía trên lò sưởi là một bức tranh lớn miêu tả cảnh đi săn với tông màu xanh lá, vàng và đỏ tươi.

Tất cả những thứ này Jewel chỉ được nhìn thấy trong nháy mắt trước khi cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cái bàn. Và chúng làm cô choáng váng không nói được lời nào trong một lúc. Có quá nhiều tiện nghi, ấm cúng và thoải mái cho một người đàn ông. Nó gần như một tội ác.

“Nào, hãy kể câu chuyện của cô đi.”

Jewel nhận thấy mình chột mắt hể từ ngữ. Cô mò mẫm trong cái túi xách đính hạt ở cổ tay, lôi ra tờ giấy hôn thú rồi lặng lẽ đưa nó cho anh ta. Anh ta

cũng lẳng lẳng đón lấy tờ giấy. Chỉ có cái trán hơi nhăn lại là tố cáo những cảm xúc của anh ta khi anh ta xem mấy dòng chữ khiến cô chính thức trở thành bà Timothy Stratham. Rồi anh ta ngẩng lên, đôi mắt xanh lạnh lùng hơn bao giờ hết khi chúng lướt trên người cô như thể giờ mới trông thấy cô lần đầu.

“Cô thứ lỗi cho tôi vì đã nói thể này, cô là một tên bịp bợm nguy trang quá kém.”

Jewel chớp mắt. Bất kể phản ứng nào mà cô trông đợi, thì cũng không phải cái này. “Gì cơ?”

“Lạy Chúa, cô thậm chí còn làm mất giá trị Tiếng Anh của Nữ Hoàng. Và cô đang cố thuyết phục tôi rằng đưa em họ mới qua đời của tôi – tuy có rất nhiều điểm khó ưa, nhưng vẫn còn hy vọng, không phải hoàn toàn mất trí! – lại đi cưới cô?”

“Timothy Stratham nà em họ của ông, vậy nà anh ấy đã nói thật.”

Bá tước im lặng một lúc, đôi mắt trở nên lạnh lẽo hơn. Cuối cùng khi anh ta lên tiếng, giọng nói lạnh lùng như vè mặt. “Nói tôi hay, giống kền kền ăn xác chết như cô, có kẻ nào lại đi trục lợi ở gia đình một thanh niên trẻ nằm trong mộ chưa đầy một tuần? Trông cô quá trẻ để nghĩ ra mưu đồ ấy, vậy ắt hẳn có kẻ đã thuê cô. Thôi nào, thừa nhận đi. Và hãy kết thúc trò hề này. Cô có thể làm thế vì cô sẽ không moi được dù chỉ một xu của tôi đâu.”

“Vậy nà Timothy đã có một đám tang tươm tấc sao?” Giọng Jewel dịu xuống. Hình ảnh người thanh niên có gương mặt tử tế nằm trong nấm mồ lạnh lẽo làm cho cô tỉnh trí, thậm chí dưới những lời sỉ nhục của bá tước.

Đôi mắt bá tước lại nheo vào. “Tôi cho là cô đã thừa nhận mình dối trá. Cô có biết việc cô đang cố thực hiện được gọi là lừa gạt, và bị trừng trị bằng nhiều năm giam cầm trong nhà tù New Gate không?”

Jewel nuốt xuống, đôi mắt mở to khi nỗi sợ hãi quay lại. New Gate còn đáng sợ hơn cả lửa địa ngục đối với dân đường phố ở

“Nhưng đó là sự thật! Timothy Stratham đã cưới tôi thật mà, và dẫn tôi mang tờ giấy hôn thú tới cho bá tước Moorland! Anh ấy bảo, ‘lò sẽ là một thất bại ê chề đối với Seb cáo già,’ rồi anh ấy còn cười nữa.”

Gương mặt đẹp đẽ của bá tước đánh lại như thể đang tranh đấu để chối bỏ những cảm xúc không mong muốn. Rồi cũng đột ngột như vậy, nó trở nên không cảm xúc chỉ còn giữ lại vẻ thờ ơ. Anh ta ngả lưng ra ghế, đôi mắt không rời khỏi Jewel. “Cô bắt đầu làm tôi hứng thú rồi đấy. Cứ cho rằng cô sẽ kể cho tôi một câu chuyện khác thường từ đầu đến cuối – nhưng nhớ phải là sự thật đấy!”

Jewel thẳng người lên phản nộ. “Tôi không phải kẻ nói dối!”

“Chúng ta sẽ xét sau, được không?” bá tước nhìn gương mặt bị xúc phạm của Jewel mà chẳng có bất cứ vẻ hối lỗi nào. “Giờ kể cho tôi nghe câu chuyện của cô nếu cô vui lòng, tất nhiên trừ phi cô muốn bị xách tai ném ra ngoài.”

“Bởi ông và đội quân của ông ư?” Jewel lẩm bẩm với chính mình. Nhưng khi bá tước nhìn cô với cái vẻ làm người khác nhụt chí của anh ta, cô vội vàng lao vào một bảng kê khai có chọn lọc của quá trình cô trở thành vợ Timothy Stratham. Trong phiên bản này, cô chỉ là một người qua đường tình cờ trông thấy một người đàn ông bị thương nằm trên phố và đã giúp đỡ anh ta. Khi cô kết thúc bài diễn văn với tên của Cha Simon và lời hướng dẫn của Timothy, cô thấy cặp chân mày bá tước một lần nữa khẽ nhướng lên, và cô cắn môi lại. Không biết cô có vô tình lộ ra chút sơ hở nào không?

“Vậy là cô chăm sóc cho cậu ta khi cậu ta hấp hối?” Bá tước trầm ngâm khi cô nói xong. Anh ta vẫn ngồi hơi ngả ra trong ghế, nhưng đôi mắt nhìn

cô lại sắc bén. “Và cô đã lợi dụng sự yếu đuối của em họ tôi trong phút lâm chung để thuyết phục nó lấy cô. Đó chẳng phải cách mọi việc xảy ra sao?”

“Kh... không!” Jewel cà lăm mà lòng nhẹ nhõm vì anh ta đã đặt câu hỏi mà câu trả lời nằm trong cái phần cô hoàn toàn vô tội của câu chuyện. “Timothy bảo anh ấy muốn đền đáp cho tôi vì đã chăm sóc anh ấy, nhưng bọn cướp đã lấy héc tiền nên thay vì vậy anh ấy sẽ cưới tôi. Anh ấy lói với cách đó tôi sẽ được chăm no suốt đời.

“Ồ, nó đã nói thế à?” Mắt bá tước nheo lại. Anh định nói tiếp thì cửa phòng làm việc mở ra với một tiếng gõ cửa cho có lệ.

“Sebastian, Caroline nói với ta là con từ chối ra tiếp khách. Điều đó khá hợp với cung cách thô lỗ thường ngày của con, nhưng lần này ta phải kiên quyết. Trong những người đó có Huân tước Portsmouth và ông ấy là cha đỡ đầu của con. Con không thể khiếm nhã đến mức coi khinh ông ấy.”

“Ồ, nhưng con có thể, mẹ à. Mẹ và tất cả mọi người nên biết điều đó.” Bá tước mỉm cười với người phụ nữ thon thả và hống hách đang đứng ở ngưỡng cửa lạnh lùng nhìn anh. Vẻ ngoài của hai người giống nhau tới nỗi Jewel biết ngay bà ta là ai ngay cả khi anh ta chưa gọi bà ta là ‘mẹ’. Cả hai có cùng khổ người, cùng những đường nét hoàn hảo, thậm chí cả màu tóc và màu da – dù tuổi tác đã nhuộm tóc bà thành màu bạc và để lại những nếp nhăn nhỏ trên làn da không tì vết. Trong chiếc váy lụa đen dài tay kín cổ chỉ được điểm xuyến bằng chiếc ghim mã não lấp lánh ở cổ, bà ta vẫn đầy sức lôi cuốn như con trai mình. Duy chỉ có giọng nói của bà ta, với sự bất mãn đã tới đỉnh điểm, là khác biệt đáng kể so với anh ta.

“Thật là, Sebastian, chỉ vì con là tâm điểm của những lời đồn đại xúc phạm về cái chết của Elixabeth không có nghĩa là con đi tẩy chay xã hội. Hay là con sợ rằng ai đó có thể hỏi về đứa con chậm phát triển của các con? Giờ đây con nên quen với chuyện ai đó đi... trời ơi, cái thứ kia là gì vậy?”

Jewel xoay người lại trong ghế để nhìn người đang nói cho rõ hơn khi cuộc đấu khẩu diễn ra, và cử động của cô làm người phụ nữ chú ý. Bà ta nhìn Jewel trừng trừng với vẻ ghê tởm, và Jewel đáp lại ánh mắt bà ta với sự thích thú. Bất chấp bộ dạng băng giá và những lời sỉ nhục của bá tước, theo bản năng Jewel thấy mình đứng về phía anh ta trong trận chiến mà cô nghĩ sắp bùng ra giữa anh ta và bà mẹ lạnh như băng.

“Chuẩn bị tinh thần cho cú sốc đi mẹ à,” bá tước nói với cái nhếch miệng khê khàng và cố ý trêu người bà mẹ. “Đây là thành viên mới nhất trong gia đình hạnh phúc của chúng ta. Nói cho đúng hơn là vợ góa của Timothy. À, Jewel, cô có thể nhún gối chào người bà con mới của mình, bà bá tước quả phụ Moorland.”

“Sebastian, ta đã chịu đựng đủ những trò bịp bợm trẻ con rồi, thế nên ta cảnh cáo con! Nếu con định đánh lừa ta bằng câu chuyện quanh co vô nghĩa nào đó...!”

“Ồ, nó hoàn toàn là thực đấy, con đảm bảo với mẹ. Con có giấy hôn thú ngay ở đây.” Bá tước nói như thể đang vô cùng thích thú. Jewel còn lâu mới làm theo lời nhắc nhở để nhún gối chào mẹ anh ta, và cô chỉ giương mắt nhìn bà ta.

“Sebastian, nếu đây là một nỗ lực nữa của con để trêu tức ta...”

“Hoàn toàn không. Mẹ có thể tự mình xem nếu thích.”

Anh chìa ra tờ hôn thú. Nữ bá tước băng qua phòng với những cử động điềm tĩnh thận trọng và cầm tờ giấy từ tay anh ta. Trong lúc đọc nó, gương mặt bà ta cau lại với một cái nhú mày hệt như bá tước lúc nãy.

“Và con định để cho thứ này... sinh vật này đánh lừa con bằng tờ giấy này ư? Bản thân nó còn không đáng giá bằng tờ giấy.”

“Bà nghĩ bà nà...” Jewel phần nộ mở miệng, nhưng rồi im bật trước cái cau mày thoáng qua và bàn tay giơ lên của bá tước.

“Yên lặng,” anh ta nói, đưa mắt về phía cô. Ngạc nhiên với chính mình, cô nghe lời anh ta.

“Kỳ lạ là,” anh ta nói tiếp. “Con tin tờ giấy này là thật.” Bà ta trừng trừng nhìn bá tước. Anh ta mỉm cười dịu dàng đáp lại bà ta.

“Ngay cả khi cô ta có ép buộc Timothy cưới cô ta thật, chúng ta chỉ cần đuổi cô ta đi là xong, thật đơn giản. Ai sẽ tin cô ta khi mà thằng bé đã chết rồi – và hơn nữa, chúng ta có tờ hôn thú của cô ta trong tay.” Một ánh xảo quyệt hiện lên trong mắt nữ bá tước khi bà ta quan sát Jewel, người đang ngồi cứng đờ và phần uất trong ghế. “Cô thật ngu xuẩn khi đưa tờ giấy này ra, cô gái. Không có nó, cô lấy gì để chứng minh?”

“Vậy sao mẹ, cô ấy cần gì đến bằng chứng khác nếu như con sẵn sàng chấp nhận cô ấy như là một di vật của Timothy?”

Nữ bá tước bật ra một âm trầm tức tối khi bà nhìn chằm chằm con trai mình. “Con không thể, Sebastian. Con làm thế này chỉ để hành hạ ta. Ôi, sao tôi lại có đứa con thế này chứ?”

“Thật chẳng may, đúng không, khi con lại không chết thay cho Edward? Thế đấy, mọi việc đã định rồi.”

“Sebastian, con không thể...”

“Ồ, nhưng con có thể,” anh ta êm ái nói, không rời mắt khỏi bà ta. “Và con sẽ làm thế. Và, mẹ thân yêu nhất của con, chắc chắn mẹ không thể làm được gì trong chuyện này đâu.”

Nữ bá tước trừng trừng nhìn anh ta. Jewel có thể thề rằng đôi mắt người đàn bà đó tràn ngập sự căm ghét. Nhưng phải chăng không người mẹ nào có thể thực sự ghét đứa con ruột thịt của mình?

“Nếu anh chưa chấp cái thư này, ta đảm bảo có ngày anh sẽ hối hận” nữ bá tước nói bằng giọng trầm trầm tức tối. Quay người lại, bà ta chĩa mắt vào Jewel. “Và nếu cô nghĩ rằng cô sẽ được gia đình này chấp thuận, chưa kể đến người ngoài...”

“Nhưng con cũng định sẽ lo liệu việc đó, mẹ yêu quý,” bá tước nói đều đều.

Và trước câu nói ấy, nữ bá tước xoay gót bước hiên ngang ra khỏi phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Chương 4

Ánh mắt bá tước quay lại chiếu vào Jewel một cách chán chường. “Thế đây, cô gái, tôi hy vọng cô đủ khả năng đảm đương chuyện này vì giờ đây chúng ta đã chung một thuyền. Tôi định sẽ lo liệu để biến đổi cô sao cho phù hợp với gia đình này.” Anh ta khẽ cười. “Một thử thách đây, khác nào làm ra một ví lụa từ tai lợn? Tôi chẳng biết liệu có thực hiện nổi không?”

“Ông thóa mạ thế đủ chưa hả? Ông gọi ai là tai lợn? Tôi cũng nà một con người, tốt đẹp y như ông, hay bà mẹ hách hịch của ông.” Đây là đỉnh điểm trong tất cả những lời lăng nhục khác khiến cô không còn sức chịu đựng. Jewel bật dậy khỏi ghế và đứng nhìn bá tước trừng trừng, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm hai bên ườn. Tấm chăn tuột xuống, tạo cho anh ta một tầm quan sát không bị hạn chế đối với y phục của cô – và cái thân hình mà nó che phủ. Jewel cảm thấy ánh mắt anh ta trên người mình, và cô run lên. Chỉ có sự quan sát khách quan nhất trong cái nhìn của anh ta, như thể cô là một miếng đồng xỉ màu mà anh ta đang nghĩ không biết có đáng bỏ công để đánh bóng lên không. Nhưng nó vẫn làm cô ý thức được mình là một phụ nữ theo một cách cô chưa từng cảm thấy bao giờ.

“Cái váy đó là một thứ ghê tởm,” anh ta nói khi lướt mắt trên thứ vải lụa đỏ ướt sũng. Jewel cúi nhìn chiếc áo dài mà cô vẫn nghĩ là rất đẹp bất kể tình trạng ướt sũng thì anh ta tiếp tục. “Đó là chiếc váy mà gái điếm sẽ mặc. Có phải cô là... Ồ, tôi cho rằng giờ thì chuyện đó không thành vấn đề nữa.”

“Không, tôi không phải gái điếm!” Jewel hét lên, dấn lên một bước chân bồng đồng trong khi hai nắm tay đưa lên ngang eo. Cô sẽ không chịu đựng thêm bất kỳ lời nhục mạ nào nữa, dù hấn có là bá tước hay không.

“Ngồi xuống,” anh ta nói, giọng vừa đủ nghe. Có cái gì đó ở đôi mắt anh ta tạo nên nhiều sức mạnh hơn cả tiếng hét inh tai nhất của cô. Jewel lại một

lần nữa ngạc nhiên với chính mình bằng việc lú lú ngó xuống, nhưng giữ được khuôn mặt hăm hăm nhìn anh ta còn đầy sát khí hơn trước.

“Điều trước tiên cô phải học là nhỏ giọng khi nói. Tôi sẽ không bị hét vào mặt nữa, rõ chưa?” Đôi mắt xanh ngắt gặp ánh mắt cô, và thay vì bầu trời trong vắt, cái màu đó lại gợi cho Jewel nghĩ đến ánh thép xanh lạnh lẽo. Cô quắc mắt, định mở miệng thốt ra một lời đáp hỗn xược, nhưng gặp phải đôi mắt đó, nên chỉ lẩm bẩm, “Ồ.”

Anh ta thở dài, “Tôi cho rằng đây là lời đồng ý. Sau này, khi nói chuyện với tôi, cô sẽ nói ‘vâng, thưa ngài,’ hoặc, ‘không, thưa ngài.’ Cô có thể nhớ được không?”

“Tôi đâu phải con ngu.”

Tiếng lẩm bẩm phần uất của Jewel được đáp lại bằng một câu “Rất tốt!” Bá tước đứng dậy, và cô nhìn theo anh ta với nỗi lo lắng tăng lên lúc cái dáng vẻ uyển chuyển đi vòng qua bàn để đứng sừng sững trước mặt cô khi cô ngồi trên ghế. Ngẩng lên nhìn anh ta, cô bỗng thấy mình thật nhỏ bé, và cô không thích cảm giác đó chút nào. Khi anh ta đưa tay ra, nắm lấy cằm cô, cô co rúm lại. Da anh ta rất ấm – bàn tay anh ta chạm vào cô cũng đã khiến toàn bộ con người cô run lên từ bên trong. Eo ôi, anh ta là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn...

Nhưng những suy nghĩ như thế chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho mình, cô tự nhủ, cùng lúc đó cô đưa tay lên để gạt tay anh ta ra. Trước khi cô có thể chạm vào thì anh ta đã túm lấy cổ tay cô, giam cầm bàn tay cô lơ lửng giữa không trung. Những ngón tay anh ta mạnh đến kinh ngạc, và cô chợt nghĩ đức ngài quá đẹp trai này có thể bẻ gãy cổ tay cô mà không tốn chút sức lực nào, như vặn cổ con chim sẻ vậy.

“Tôi không làm đau cô đâu,” anh ta nói, và Jewel xấu hổ nhận ra rằng hẳn anh ta đã cảm thấy sự run rẩy của cô. Cô nhẹ nhõm vì anh ta đã hiểu sai nó. “Tôi chỉ muốn nhìn cô thôi, được chứ?”

Dấu hiệu đầu tiên về việc anh ta không coi cô là một đối tượng để ra lệnh đã phần nào làm Jewel nguôi dịu. Cô gạt đầu cộc lốc. Anh ta thả tay cô ra và nâng khuôn mặt cô lên lần nữa để ánh đèn rơi thẳng vào. Bàn tay còn lại của anh ta nắm lấy chiếc khăn, kéo tuột nó khỏi đầu cô khiến tóc cô bung ra, xõa xuống ướt nhẹp, dài tới tận eo và đen như tổ quạ. Mắt anh ta nhìn khắp mớ lộn xộn đó, rồi đi tới gương mặt có đôi gò má cao và chiếc cằm nhỏ của cô. Jewel biết là mình không đẹp, tuy vậy cô vẫn bức bối với cái vẻ thờ ơ lạnh lùng anh ta dùng để đánh giá rồi loại bỏ từng nét một. Vàng trán cao và rộng ẩn một phần dưới mớ tóc rối bù, đôi lông mày rậm đen như màu tóc vút cong ở cuối chân mày đến mức tưởng như chúng sắp bay lên khỏi hai bên thái dương. Hàng mi đen rợp trên đôi mắt màu hổ phách sâu và hơi xếch, cái mũi thuôn nhỏ đỏ ửng lên không tương xứng với gương mặt, làn da trắng xanh như giấy bị nứt nẻ và thô ráp kéo căng trên hai gò má hóp lại vì ốm đói, được cái miệng đầy đặn thì nhọt nhọt. Jem thường hay bảo cô giống một đứa gipsy thì không sao, nhưng cô thấy ảm ức vì mình đã kém xinh đẹp trong mắt đức ngài ngạo mạn này, người mà bản thân đã đẹp muốn lóa mắt.

“Há miệng ra,” anh ta bảo. Jewel chớp mắt nhìn anh ta, và cố giật cằm ra. Một lần nữa những ngón tay dài ấy lại chứng tỏ sức mạnh đáng kinh ngạc của nó.

“Tôi không phải một con điếm!”

“Có ai bảo cô như thế đâu. Nào mở miệng ra.”

Jewel hậm hực nghe lời. Có cái gì đó ở anh ta lỏng tốt hơn hãy làm như anh ta bảo. Chẳng phải cô sợ anh ta đâu.

Mắt anh ta lướt qua hàm răng nhỏ của cô, nó tương đối đều và khỏe. Anh ta gạt đầu, và Jewel coi đó là sự cho phép để đóng miệng lại. Cô cũng làm như thế, nhìn anh ta từ đầu đến chân với sự trêu tức rành rành để cho anh ta thấy cô không hoàn toàn bị uy hiếp. Nhưng có vẻ anh ta chẳng mấy may

thấy phiền trước sự khảo sát cận kề của cô, trái lại, chính cô mới là người thấy khó chịu. Nhìn gần như thế này, rõ ràng đôi vai rộng mảnh dẻ ẩn dưới bộ trang phục buổi tối hoàn hảo kia là những cơ bắp rắn chắc. Trước đây Jewel không hề nhận ra, nhưng giờ cô biết rằng mình thích những người đàn ông thư sinh rắn rỏi. Vóc người anh ta không áp đảo cô như thân hình lực lưỡng của Mick.

“Đứng lên.”

“Cái gì?” Mệnh lệnh của anh ta làm cô ngạc nhiên, và cô cau mày. Anh ta lạnh lùng lặp lại, và bước lùi, cho cô có khoảng không để tuân theo. Jewel, trước sự ngạc nhiên của chính mình, đứng dậy mà không hỏi thêm câu nào, cảnh giác nhìn anh ta. Tấm chăn rũ xuống khỏi vai cô, và anh ta vươn tay kéo hẳn nó ra, vứt sang bên cạnh như thể một món đồ bẩn thỉu.

“Tôi không bị bệnh đậu mùa, nếu đó là điều ông đang lo sợ.”

“Cô làm tôi nhẹ cả người.” Giọng anh ta bình thản như thể họ đang bàn chuyện thời tiết. Jewel cắn chặt răng. Tên bá tước tao nhã này sẽ khiến cô phải mượn đến rượu trong vòng một tuần mất, cô nghĩ – hay biết đâu còn đi tới chỗ ám sát anh ta. Ý tưởng này làm cô mỉm cười.

“Cô bao nhiêu tuổi?” anh ta đột ngột hỏi, mắt nheo lại khi nhìn thấy sự biến đổi mà nụ cười đã mang lại cho gương mặt cô.

“Tôi nghĩ là mười sáu, hoặc khoảng chừng ấy. Còn ông?”

Đó là sự xác xược cố tình, và Jewel quả thực không trông mong anh ta trả lời, nhưng anh ta đáp lại không hề ác ý.

“Ba mốt.”

Hơn cô đúng mười lăm tuổi, Jewel nhắm đếm khi mắt anh ta lại lướt trên người lần nữa. Đủ già đến độ thành một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành không phải một cậu trai vụng về.

“Cô đang quá gầy, nhưng không sao, chuyện đó có thể khắc phục được. Tôi hy vọng vóc dáng của cô sẽ được cải thiện khi cô bắt đầu ăn uống theo chế độ.”

Mắt anh ta xoáy vào hai bầu ngực của cô, lộ rõ sự bằng phẳng với hai núm vú nhỏ nhô lên vì vải lụa ướt dán vào người. Ánh nhìn của anh ta nấn ná tại đó một lúc trước khi đi xuống vòng eo nhỏ nhắn và cặp hông như con trai của cô. Bộ đồ lót duy nhất cô mặc là chiếc quần trong, và với cái váy ướt như thế này, mọi đường cong trên cơ thể cô hiện rõ trước mắt anh ta. Ngó xuống người mình, Jewel cảm thấy một nỗi xấu hổ trào dâng vì thân hình cô đã không thể tròn trịa nữ tính hơn. Nhưng cô tự động viên mình rằng thế cũng chẳng sao. Anh ta rất đẹp trai, quá đẹp trai. Và khi anh ta ra lệnh cho cô làm cái này cái nọ thì dường như cô không thể làm gì khác ngoài nghe lời anh ta. Đúng là bất thường. Cô không thích nó, dù chỉ một chút xíu. Đã đến lúc cô bắt đầu chứng tỏ mình cũng có chính kiến riêng của mình.

“Nhìn đủ chưa?” cô sỗ sàng hỏi khi cuối cùng ánh mắt anh ta cũng trở lại gương mặt cô. Cô ngạc nhiên thấy rằng, dù đang đứng, cô vẫn phải ngửa đầu ra mới nhìn được vào đôi mắt như thiên đường kia. Cô đã không nhận ra là anh ta rất cao.

Ánh mắt đẹp ấy cau lại nhìn xuống cô làm cô bối rối một cách không mong đợi, và cô giật lùi một bước với hai bắp chân ép sát vào mặt ghế.

Lông mày anh ta hơi nhướng lên trước hành động của cô, và mắt anh ta nheo lại trên mặt cô. Cảm thấy mặt mũi nóng bừng, Jewel thầm cầu nguyện anh ta không đoán được thứ cảm xúc đáng lo ngại mà anh ta khơi lên trong cơ thể cô.

“Cô sẽ không bao giờ trở thành viên kim cương chất lượng cao. Nhưng tôi nghĩ cô nhìn cũng không đến nỗi nào nếu ăn mặc thích hợp. Cô sẽ phải học cách nói năng, phục sức, để cư xử như một quý cô. Tôi sẽ phải thuê cho cô một gia sư, có lẽ là một phụ nữ lớn tuổi.” Đôi mắt anh ta lấp lánh ánh xanh sáng với vẻ tính toán khi chúng lại lướt trên người cô. Sự sẫm soi vô cảm của anh ta trong khi cảm nhận về anh ta của cô quá mãnh liệt đã làm cô phát cáu.

“Ông dừng lại ở đây một phúc đã. Giả dụ tôi không muốn trở thành một quý cô chết tiệt thì sao? Tôi chẳng việc gì phải nằm theo nời ông bảo, ông biết không. Tôi chỉ cần lấy những gì thuộc về tôi và ra đi.”

Anh ta mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào chậm rãi làm Jewel rung mình từ đỉnh đầu tới gót chân. Nụ cười ấy ẩn chứa một điều gì đó làm cô nhớ lại cảm giác khi cô đi xem hội chợ ở Astley’s Amphitheater và thấy một con rắn cuộn tròn quanh cổ người huấn luyện.

“Để tôi nói rõ một đôi điều giữa chúng ta, cô bé của tôi. Cô sẽ làm đúng những gì tôi bảo. Nếu cô không nghe, nếu cô không tuân lệnh tôi một cách tuyệt đối trong mọi việc, thì tôi sẽ ném cô trở lại đường phố không chần chừ một giây. Giấy hôn thú của cô, như mẹ tôi đã tận tình chỉ ra, chẳng khác gì một tờ giấy bình thường, trừ phi tôi chọn cách công nhận chúng. Nếu tôi chọn không thừa nhận chúng thì cô, cô sẽ làm gì? Thuê một luật sư và kiện đòi thừa kế? Cứ cho rằng cô có thể tìm được một luật sư sẵn lòng lo cho vụ của cô thì cô cũng bị cười thối mặt ngoài tòa án với lối ăn nói như gái điếm của mình. Tuy nhiên, với sự đỡ đầu của tôi, cô sẽ được ăn uống đàng hoàng, xét bề ngoài của cô thì nó là thứ cô chưa bao giờ có được. Có nhà cửa, quần áo tử tế, và sự dạy dỗ hơn hẳn những gì cô đang có. Cô sẽ mang họ của thằng em tôi, và trong bốn năm nữa, đến cái ngày sẽ là sinh nhật thứ hai lăm của nó, khoản lợi tức không hề nhỏ của nó sẽ chuyển sang tên cô. Nhưng không được mắc sao làm nào, cô bé ạ. Để đổi lại tất cả những thứ này, cô sẽ phải làm như tôi bảo mà không được thắc mắc. Nếu cô muốn đi, cô chỉ cần nói ran gay bây giờ. Nhưng một khi đồng ý, cô sẽ

không còn đường quay lại đâu. Tùy thuộc sự lựa chọn của cô thôi. Hãy nghĩ kỹ trước khi quyết định. Một khi đã quyết định, thì không thể quay đầu.”

Jewel nhìn bá tước, mắt nheo lại trước vệt vàng mờ đục trong ánh đèn. Rồi cô nhìn quanh vào những cái ghế bọc da, những cuốn sách sắp hàng trên tường, tấm thảm sang trọng dưới chân cô, những bức tranh treo trên tường. Và ngọn lửa sáng rực nhảy nhót trong lò sưởi, làm cho căn phòng đầy hơi ấm. Không nghi ngờ gì, cả tòa nhà này đều ấm áp – ở đây, trong tòa dinh thự này, hơi ấm không phải là thứ xa xỉ mà là một thứ mặc nhiên được công nhận, như không khí để thở. Cô sẽ có đầy thức ăn để ăn, và một chiếc giường khô ráo ấm áp để ngủ, thoát khỏi những con rệp và có khi là những con côn trùng khác, những kẻ xâm nhập không được đón chào, những bộ quần áo sạch sẽ lành lặn – và cô sẽ được an toàn. Cô sẽ là một đứa ngốc nếu không đồng ý với bất cứ điều kiện nào anh ta đưa ra. Rồi cô nghĩ tới một chuyện, và mặt cô tối lại.

“Chỉ có một điều.

“Tôi sẽ không – nằm bất cứ chuyện gì xấu xa với ông đâu!” cô buột ra, giọng mang vẻ hiếu chiến, đôi mắt lóe lên tia thách thức màu hổ phách.

Đôi mắt anh ta mở to hơn và nhìn cô chằm chằm một lúc. Một thứ cơ ở khóe miệng giật giật. Trông anh ta như sắp phá lên cười, và điều đó khiến cô nổi giận. Thật nhục nhã khi phát hiện anh ta nghĩ cô quá thiếu hấp dẫn.

“Cô bé thân mến của tôi, cô có thể gạt bỏ mọi nỗi sợ hãi cô đang nuôi dưỡng. Tôi đảm bảo với cô, tôi hoàn toàn không có mưu đồ nào đối với con người cô. Cô được an toàn với tôi như với cha cô hoặc anh cô. Nếu cô có anh hay có cha.”

“Tôi không còn người thân nào cả.” Câu trả lời của cô là một tiếng lầm bầm. Nỗi xấu hổ bất ngờ dâng lên trong cô. Là con gái một phụ nữ phải làm điểm để kiếm sống trước nay chưa bao giờ la điều khiến Jewel khó chịu. Nhưng giờ đây, trước mặt người đàn ông này, cô lại có cảm giác đó.

“Vậy thì cô may mắn hơn tôi,” anh ta khô khan đáp, nhường một bên mày với cô. “Nào, chúng ta có đồng ý hay không?”

Jewel gật đầu. “Đồng ý.”

Anh ta mỉm cười, vành môi khê cong lên. “Cô rất sáng suốt. Cô bỏ ra ít để nhận lại nhiều. Tôi sẽ bảo bà Masters chuẩn bị cho cô một phòng. Một bồn tắm sẽ đợi cô ở đó. Nghe lời tôi mà tắm rửa kỹ càng. Ngày mai tôi sẽ về nông trang, tôi nghĩ tốt nhất là cô nên đi cùng tôi. Việc học tập của cô sẽ tiến triển tốt hơn khi tránh xa thành phố với vài con mắt nhìn và vài cái lưỡi gièm pha. Tôi sẽ lên đường lúc bình minh, nên hãy sửa soạn đi. Một cô hầu sẽ đánh thức cô đúng giờ.”

Anh ta sai bước qua bên kia phòng và giật một sợi dây có nùm tua trong lúc Jewel nhìn theo với phần nào lo lắng. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu thấy những sinh vật trong tưởng tượng có sừng có vuốt nào đó nhảy từ trần nhà xuống trước hiệu lệnh của anh ta. Không hiểu sao cô cứ canh cánh ý nghĩ là mình vừa bán linh hồn cho quỷ dữ.

“Tên cô, nó là gì ấy nhỉ?” anh ta nhìn cô với cái cau mày vẻ thăm dò.

“Jewel, Jewel Combs.”

“Thưa ngài,” anh ta nhắc nhở.

“Thưa ngài,” cô lặp lại, cảm thấy thật ngu ngốc, và anh ta gật đầu.

“Jewel Stratham, cô không hiểu sao, vì cô đã cưới thằng em họ Stratham của tôi.”

Jewel giật mình nhận ra cô đã không nghĩ tới chuyện đó. Nhưng, phải rồi, giờ cô nhận ra, tên cô – và nhiều thứ khác nữa – đã thay đổi mãi mãi.

“Vậy thì, Jewel Stratham, thưa ngài.”

Anh ta gạt đầu lần nữa, thể hiện sự hài lòng vì cô đã nhớ cách để nói chuyện với anh ta.

“Tôi không nghĩ cái tên Jewel hợp với vị trí người vợ góa của em họ tôi. Nó gợi nhắc đến – khó mà dứt ra! – cái giai tầng mà cô không còn cư ngụ nữa. Tôi nghĩ cô nên đổi thành Julia. Đủ tương đồng để cô không gặp phải rắc rối khi trả lời, nhưng vẫn là tên của một quý cô.”

“Nhưng...” Jewel mở miệng định phản đối việc vứt bỏ tên của cô như thể nó chẳng khác gì miếng giẻ rách, thì đúng lúc đụng phải ánh mắt anh ta và cô ngay lập tức nhớ tới lời hứa tuân lệnh anh ta trong mọi chuyện. Cô lại nhìn quanh sự ấm áp và sang trọng của căn phòng, nghĩ về bữa tối xa xỉ chắc hẳn sẽ sớm được mang đến cho cô, và cô ngậm miệng lại. Anh ta có thể gọi cô là vua Henry của nước Anh nếu muốn, miễn là cô có thể no bụng.

“Thỏa thuận nhé? Jewel Combs giờ là Julia Stratham?” Đôi mắt anh ta chiếu vào cô, đo lường sự phục tùng của cô. Jewel gạt đầu.

“À, thưa ngài,” cô thêm vào khi đôi lông mày kia nhướng lên. Anh ta mỉm cười với cô.

“Tôi có thể thấy cô là một cô gái thông minh, Julia. Chúng ta sẽ hợp tác tốt. À phải, bà Masters.” Anh ta chuyển sự chú ý sang người phụ nữ trung niên béo tròn xuất hiện sau một tiếng gõ nhanh ở ngoài. “Đây là vợ góa của Ngài Timothy. Cô ấy cần một căn phòng – tôi nghĩ là căn phòng màu vàng – một bồn tắm, và một b. Ngoài ra, mấy bộ áo ngủ, và, ờ, vài bộ trang phục thích hợp để đi đường ngày mai. Và bà có thể gọi cô ấy là cô Julia. Cô ấy là người trong gia đình.”

“Vợ của Ngài Timothy ư, thưa ngài?” Giọng bà Masters rin rít với vẻ nghi ngờ khi mắt bà ta lướt trên người Bà Julia Stratham mới toanh.

Jewel cứng người, biết được cảnh tượng cô hẳn đang trưng ra với cái váy đỏ vẫn còn ướt bám chặt vào mọi đường cong mảnh khảnh của cô, bầu ngực cô lấp ló trên viền áo, làn da tái nhợt và đôi mắt thâm quầng vì kiệt sức và đói. Về mặt bà Masters đầy sự khinh bỉ, lảng mạ, và xúc phạm – cho đến khi đôi mắt xanh ươn ướt của bà ta gặp phải đôi mắt xanh biếc của ông chủ. Rồi tất cả mọi thái độ bị quét sạch khỏi gương mặt bà. Con giận sôi sục của Jewel ngời ngoi. “Đúng vậy, bà Masters. Chẳng phải tôi vừa nói thế sao?” Anh ta quay sang Jewel lúc này đang nhìn mình như kẻ chết đuối vớ được cọc. “Cô hãy đi với bà Masters. Bà ấy sẽ cung cấp cho cô mọi thứ cô cần. Tôi sẽ gặp lại cô vào sáng mai.”

“Xin mời theo tôi, Cô Julia.” Bà Masters xoay người bước đi. Tông giọng bà ta là đúng mực cứng nhắc, nhưng Jewel biết rằng sự khó chịu của bà ta khi phải cư xử nhã nhặn với cái đứa bà ta sẽ xua đuổi ngay lập tức như một đứa trẻ bụi đời đang làm bà ta nghẹt thở.

Bá tước làm một cử chỉ ra hiệu rằng Jewel nên đi theo bà quản gia. Với cái liếc cuối cùng vào gương mặt rắn rỏi đẹp đẽ đột nhiên giống như một bến đậu trong tâm bão ấy, Jewel rướn thẳng hai vai đầy quyết tâm, và đi ra.

Chương 5

Khi cô gái đi rồi, Sebastian Peyton, bá tước Moorland đời thứ tám, quay lại chiếc ghế sau bàn làm việc và ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Bàn tay anh tự động với hộp xì gà bằng ngọc trai đựng những điều xén hai đầu màu nâu – một trong những thói xấu khó bỏ của anh. Rút ra một điều và châm lửa, anh khoan khoái hít mùi khói thơm. Anh có cuộc hẹn ăn tối với ba người bạn thân, và một đêm hứa hẹn đầy những trò giải trí mà chắc chắn sẽ tăng thêm tai tiếng của những kẻ thừa kế hoang đàng bị xã hội thượng lưu bài trừ. Nhưng duy nhất lần này anh không để tâm đến cuộc chơi.

Anh ngả người ra ghế, nhắm mắt lại, và đặt điều xì gà giữa môi, thưởng thức. Cuộc đời có quá ít niềm vui, anh chán chường nghĩ. Nó chỉ là sự lạnh lùng và khó khăn với vài thú vui nhỏ nhoi như mấy điều xì gà, ly rượu brandy hảo hạng, hay một điều viễn vông khác thường nào đó làm tăng hứng thú. Có lẽ đó là lý do tại sao anh không tống cổ con nhóc mặt mũi tro tráo đó đi. Anh đang buồn chán, chán muốn chết, và có vẻ con bé đó có thể tạo ra vài khoảnh khắc thú vị. Thêm nữa, nhận cô ta vào gia đình có thể làm mẹ anh điên tiết, và anh khoái việc chọc tức mẹ mình. Nó phân nào trả đũa cho tất cả những năm tháng bà đã ngó lơ anh.

Cuộc đời xoay vần mới hài hước làm sao khi người ta ngẫm nghĩ về nó. Edward, người anh trai thần thánh đã từng là cục cưng trong trái tim mẹ (và sẽ là bá tước nếu còn sống) đã chết từ mười năm trước. Tính đến tháng sau thì anh đã góa vợ đúng hai năm. Và giờ đến Timothy, cũng đi nốt.

Sebastian chưa bao giờ quan tâm lắm đến thằng bé, mẹ nó đã làm hư nó như mẹ Sebastian, chị gái của mẹ Timothy, đã làm hư Edward. Nhưng thằng bé còn quá trẻ để chết như thế.

“Đây là một thất bại ê chề đối với Seb cáo già.” Sebastian có thể tưởng tượng ý nghĩ đó làm thằng bé khoái chí đến mức nào. Timothy căm thù anh vì anh đã từ chối trả dù chỉ một xu cho những món nợ bài bạc khổng lồ, hoặc sở thích lũ đàn bà lẳng lơ cao giá của nó, hoặc cho nó ứng trước bất cứ khoản trợ cấp quý nào. Thêm vào đó, anh đã ra tối hậu thư cho Timothy vào lần cuối nó đến nài nỉ anh, rồi khuyên nó hãy tìm một công việc lương thiện nếu như nó cảm thấy không đủ sống dựa trên những khoản trợ cấp có sẵn. Tự kiếm tiền sẽ là một bài học có ích cho Timothy trước khi thằng bé được nhận khoản thừa kế vừa đủ nhưng không lớn và nhanh chóng tiêu xài đến đồng shilling cuối cùng. Nhưng Timothy đã nổi sung, và lao ra khỏi nhà trong cơn phẫn nộ bùng bùng. Chuyện đó xảy ra sáu tháng trước đây, và khi Timothy thuê nhà trọ ở riêng thì từ đó Sebastian không nhìn thấy nó nữa.

Nhưng có một việc mà Sebastian có thể làm cho Timothy. Và anh đã đặt những bánh xe vào guồng chuyển động. Anh có thể lo liệu sao cho kẻ giết Timothy bị treo cổ lủng lẳng trên cái cọc cao nhất ở Tyburn. Anh đã thuê hai thám tử ở Bow Street làm việc đó. Giờ lại có cô nàng Jewel Combs – không, Julia Strathan chứ, sao anh lại quên nhỉ? – dẫn xác đến để thúc đẩy công việc tiến triển nhanh hơn trước. Câu chuyện của con bé có đủ những lỗ hổng để lái một cỗ xe chui qua, nhưng anh chắc chắn có một điểm nào đó trong cái mạng lưới dối trá của con bé là dựa vào trên sự thật. Anh mở mắt ra và lấy một cây bút và tờ giấy, viết nguệch ngoạc, mấy dòng ngắn ngủi, rồi rắc cát lên lá thư, gấp lại, và đóng dấu. Anh đứng dậy, đi ra chỗ dây chuông và kéo một cách nôn nóng. Khi Smathers xuất hiện theo mệnh lệnh của anh, anh đưa cho lão quản gia bức thư.

“Hãy mang nó đến Bow Street. Ngay tức khắc.”

“Vâng, thưa ngài.” Smathers cúi đầu đi ra, và Sebastian nhìn đắm đắm vào cánh cửa đã đóng trong một lát. Anh thấy mình đang mong rằng con bé ngu ngốc kia không phải là người đã đâm dao vào Timothy. Với tất cả những lời nói thô tục của nó thì nó không hơn gì một đứa trẻ đói khát và sợ hãi. Anh sẽ cảm thấy thật tệ khi treo cổ nó.

Đa cảm vô nghĩa, anh khắc nghiệt tự nhủ. Anh sai bước ra cửa, rốt cuộc cũng quyết định sẽ ra khỏi nhà.

Chương 6

“Tôi đã bảo rồi, tôi không nằm được!” Jewel trợn mắt nhìn ba người phụ nữ đang quan sát cô với các mức độ khác nhau của khinh thường xen lẫn tức giận.

“Ông chủ bảo cô phải tắm, Cô Julia, và cô sẽ tắm.” Bà Masters tiến về phía cô với vẻ hùng hổ trong mắt. Jewel, cũng một ánh hiệu chiến tương tự, hơi khom người trong tư thế sẵn sàng và giờ hai nắm tay siết chặt vào vị trí chiến đấu.

“Thế thì tới đây, mụ nọ nái,” cô gầm gừ. “Tôi sẽ hạ gục cả mụ nấn đồng bọn trong cái cửa của nọ này nếu mụ muốn. Mà đó cũng chính là việc tôi sẽ nằm với nó. Mụ có thể kiếng tôi nhưng tôi đã ló là làm.”

Bà Masters dừng lại giữa chừng, trợn mắt nhìn Jewel trong khi cố nghĩ ra một kế khác hiệu quả hơn để lột quần áo cô gái và đặt cô ta vào cái bồn bằng sứ nóng bốc hơi. Sau lưng bà một trong hai cô hầu trẻ đặt tay lên miệng để chặn tiếng cười khúc khích. Người còn lại chỉ biết đứng tròn mắt nhìn.

“Được thôi, Cô Julia. Tôi sẽ báo cáo để ông chủ được biết về những mong muốn của cô,” bà Masters nói kiên quyết, một tia sáng báo thù hứa hẹn lóe trong mắt. Với một cái gạt đầu hùng dũng và tiếng sột soạt của tà váy đen lụng thụng, bà Masters lướt ra khỏi phòng, hai cô hầu răm rắp đi theo

Cánh cửa được đóng lại nhẹ nhàng hết sức sau lưng ba người. Jewel từ từ thả lỏng. Cô đoán lời đe dọa của bà Masters về chuyện đi mách bá tước chỉ là dọa suông. Bà quản gia sẽ không dám làm phiền ông chủ một việc như thế. Ngay cả bà ta làm thật, Jewel nghĩ, thì cũng chẳng thay đổi được gì. Bá

tước không hề biết về cái việc kinh khủng bà ta muốn cô làm dưới cái chiêu bài là thực hiện những mệnh lệnh của anh ta.

Tiếng gõ dứt khoát ở ngoài cửa làm Jewel giật mình. Cô quay phắt lại nhìn đúng lúc cửa bật mở. Trong nỗi hốt hoảng cô thấy mình đang nhìn thẳng vào bá tước. Anh ta mặc một cái áo choàng bằng len mềm màu đen và một chiếc khăn lụa trắng quấn quanh cổ. Rõ ràng anh ta đang định đi ra ngoài. Anh ta bước vào mà không đợi sự đồng ý của cô, di chuyển với những sải chân tỏ ra uể oải, đôi mắt nhắm lại khi chúng lướt trên người cô. Jewel giật lùi một bước theo bản năng trước cái nhìn lạnh tanh của anh ta, biết từ lượng kinh nghiệm ít ỏi của mình về anh ta rằng nó có nghĩa là sắp có chuyện. Khi cô cố hết sức để trấn áp bụng dạ nôn nao của mình, cô thoáng thấy gương mặt tự mãn của bà Masters ở hành lang bên ngoài trước khi bá tước nhẹ nhàng đóng cửa lại trước mặt bà ta.

“Ông muốn gì?” Jewel bụng thì sợ, nhưng lời nói buột ra nghe thật hung hăng. Bá tước băng qua phòng để đứng trước lò sưởi tinh xảo được chế tác từ đá cẩm thạch trắng đang cháy sáng một ngọn lửa rực rỡ, chỉ quay đầu nhìn cô trong một lúc mà không đáp. Jewel cảm thấy cô đang bị bào mòn trước cái nhìn ớn lạnh đó.

“Tôi nghĩ chúng ta đã thỏa thuận rằng cô phải làm những gì tôi bảo.”

Jewel gật đầu.

“Vậy thì, tôi có chỉ ra là cô phải đi tắm không?”

Cầm Jewel hếch lên trước câu nói đó. Đây rồi, cô nghĩ, mình đang có lý do hợp lý. “Ồ, ông có bảo, và tôi sẽ tắm, nhưng không phải trong kia!” Tay cô đưa ra với vẻ mặt ghê sợ để chỉ vào cái bồn bốc hơi đang nằm một cách vô tội trước lò sưởi. Bá tước nhìn cái bồn, rồi hai chân mày của anh ta khẽ nhướng lên.

“Có gì bất ổn với nó sao?”

Jewel suýt nữa phát ghen. “Tôi không thể tắm trong đó!”

“Sao lại không? Đó là chức năng của nó, cô không biết à?”

“Bởi vì họ bảo rằng tôi phải ngồi vào đó! Để cả người tôi bị nhúng ướt! Tôi sẽ chết vì bệnh sốt rét, tôi sẽ chết.” Mắt cô đột ngột nheo lại trên người anh ta. “Đó nà điều ông muốn phải không? Để ám hại tôi, để ông không phải no nằng về chuyện tôi đã nấy em họ ông?”

“Cô đang làm tôi chán ngấy. Tất nhiên tôi chẳng muốn ám hại cô làm gì! Nói ngắn gọn là như thế này: cô đồng ý nghe lời tôi mà không hỏi han gì, tôi bảo cô đi tắm, và cô không chịu. Tôi nhắc lại lần cuối cùng, cô có thể làm những gì tôi ra lệnh cho cô hoặc cô có thể rời khỏi căn nhà này. Nó hoàn toàn phụ thuộc vào cô.”

Jewel gặp phải đôi mắt xanh lạnh lùng kia, và cảm thấy mỗi lo âu thắt lại như sợi thừng ướt trong ngực. Rõ ràng là anh ta sẽ làm đúng những gì anh ta nói. Phải, cô lo về những căn bệnh phát sinh khi bị ngâm trong nước – ai ai cũng biết rằng chúng rất nhiều và nguy hiểm – nhưng còn một vấn đề khác, một vấn đề mà cô ghét phải tiết lộ cho một người đàn ông. Đặc biệt là con người này.

“Tôi... tôi không thể,” cô đáp ứng khỏ sở, mắt nhìn xuống tấm thảm. Cô không thể làm như anh ta bảo và cô không thể cho anh ta biết vì sao. Chỉ là cô không thể... Lòng mày anh ta lại nhướng lên, và anh ta quay lưng đi ra cửa.

“Tốt thôi, tôi sẽ bảo Smathers lấy mũ, khăn cho cô và dẫn cô ra ngoài. Chúng ta không gặp lại nhau nữa, nên tôi buộc phải tạm biệt cô ở đây.”

Vừa nói anh ta vừa sai bước về phía chính cánh cửa, đôi vai trong chiếc áo đen nhìn từ phía sau rất rộng và đầy sức mạnh. Jewel nhìn chăm chăm tấm lưng cứng rắn ấy, ngập ngừng, cắn môi, và mở miệng.

“Ông không hiểu đâu,” cô thốt lên, và anh ta ném cho cô một cái nhìn qua vai, một bên chân mày nhướng lên dò hỏi.

“Tôi không

“Họ muốn tôi phải... phải trằng truồng! Trước mặt họ! Tôi không thể nằm được, và tôi sẽ không nằm! Cho dù như thế có nghĩa là tôi phải rời khỏi đây!” Nổi xấu hổ vì phải nói ra với anh ta khiến cô ngoảnh gương mặt đỏ bừng của mình đi nơi khác.

Bá tước từ từ quay lại đối mặt với cô, nét mặt nghi ngờ khi đôi mắt anh lướt trên người cô từ đầu đến chân.

“Cô không thích cởi đồ trước mặt những người phụ nữ khác?”

“Trước... trước bất kỳ ai!” Jewel buột miệng, đôi mắt cô khi quay phắt về phía anh ta sáng rực như vàng ròng. Đôi mắt bá tước ráo hoảnh khi gặp mắt cô.

“Vậy ra cô nhóc bụi đời lại là một người e lệ?” anh ta nói khẽ, như nói với chính mình. “Chà chà.” Giọng anh ta đánh lại. “Nếu đây là hành động được nghĩ ra để làm tôi ấn tượng trước đức hạnh của cô, thì cô không cần nhọc công. Tôi chẳng quan tâm nếu như cô có làm điểm cho một nửa nước Anh trong quãng đời ngắn ngủi của cô đi nữa. Thứ tôi bận tâm là những việc cô sẽ làm từ hôm nay trở đi.”

“Tôi không đời nào làm chuyện gì như thế cả! Tôi lóí đi nói nại với ông rồi, tôi không phải con điểm.”

Bá tước nhìn cô trong một lúc lâu, rồi gật đầu. “Thế thì rất tốt, vấn đề được giải quyết dễ dàng. Cô có thể tắm một mình nếu muốn. Tôi sẽ nhắc bà Masters.” Anh ta lại quay đi lần nữa, một tay đặt trên nắm đấm cửa mạ vàng chạm trổ tinh xảo từng khiến Jewel kinh ngạc khi lần đầu tiên cô chạm vào nó. Rồi anh ta nhìn lại cô. “Tôi tin là cô có thể tự mình làm mọi việc. Để, ờ, ngồi vào trong kia.” Cái hất đầu của anh ta về phía bồn tắm nói với cô điều anh ta đang đề nghị khi anh ta lặp lại chính lời cô.

“Tôi sẽ nằm được, tôi hứa.” Lúc này sắc đỏ đang rút khỏi gương mặt cô. Thật là lạ, nhưng cô không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

“Thưa ngài,” anh ta nhắc nhở, và cô lặp lại lời anh ta khi anh ta quay đi để cô lại một mình, cánh cửa đóng lại phịch

Cô có thể nghe thấy tiếng anh ta đang nói nhỏ với bà quản gia trong hành lang. Cô đợi thêm vài phút để xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng không có gì cả. Đúng như cô đã đoán, lời nói của bá tước là mệnh lệnh trong nhà này.

Sau một lúc cô đã bắt đầu ngập ngừng cởi quần áo trước lò sưởi. Hoàn toàn khóa thân, cô tiến đến gần cái bồn và lo lắng. Khi nhúng một ngón chân cái vào trước, cả cẳng chân và rồi cả cơ thể vào trong nước. Cô thận trọng ngồi yên trong mấy phút, đợi xem nước sẽ ảnh hưởng ra sao lên da thịt mình, và khi chẳng có chuyện gì xảy ra, cô không kháng cự nỗi sự quyến rũ của những bánh xà phòng nhỏ có mùi hương thật ngọt ngào. Cô nhặt một bánh xà phòng lên, hít hít. Những bông hoa hồng! Chúng nở ngào ngát ở điện Kensington vào mùa hè, nơi cô vẫn hay dừng lại để ngưỡng mộ vẻ đẹp gợi cảm và hương thơm say lòng của chúng. Giờ thì cô có thể xúc khắp thân mình mùi hương của chúng rồi. Một cách chậm chạp cô xoa xà phòng lên hai bàn tay, khuôn mặt, rồi những chỗ còn lại. Cảm giác thật tuyệt vời, đến lúc cô gội xong tóc và trèo ra khỏi bồn tắm – để lại thứ nước xám xám bởi ghét thì lan da cô trắng trẻo đến ngạc nhiên – cô đã quyết định rằng tắm toàn thân chẳng hại gì. Tất nhiên, cô vẫn có thể bị ốm do sốt rét.

Chương 7

Sáng hôm sau Jewel ăn vận chỉnh tề và đứng ở sảnh chính hơn mười lăm phút với một người hầu mặt dửng dưng trước khi bá tước xuống dưới nhà. Mặc dù mức độ hiểu biết của cô rất sơ sài nhưng cô vẫn cảm thấy sẽ không khôn ngoan khi bắt anh ta phải đợi. Chắc chắn anh ta sẽ lên đường mà không buồn nghĩ đến cô một giây, và cô nhận ra mình ghét cái ý nghĩ đó.

Chiếc váy len đen cô mặc bên dưới cái áo choàng viền lông tương xứng lành lặn và sạch sẽ, nhưng cổ áo cao và hai ống tay vừa dài vừa bó thì xấu hơn bất kỳ thứ quần áo nào cô từng thấy. Và nó to đến cả dậm, mắc vào khung người mảnh dẻ của cô như cái bao tải treo vào cái que. Thêm vào đó, nó rất ngứa. Jewel gãi mạng sườn một cách phần uất khi nghĩ về chuyện đó. Sau khi nhìn thấy bộ trang phục, cô đã muốn mặc lại cái váy đỏ của mình nếu không phải vì chẳng tìm thấy nó ở đâu. Nhưng khi hỏi một cô hầu, cô được thông báo rằng cái váy đẹp nhất mà cô từng được mặc trong đời đã bị đem đi đốt trụi.

Cuối cùng bá tước cũng xuất hiện. Anh ta khoác chiếc áo choàng màu nâu vàng dài đến mắt cá chân với lớp cầu vai nghiêm ngặt khiến anh ta có vẻ cao to hơn nhiều so với tối qua. Bên trong nó, cô thoáng thấy một chiếc áo khoác đen đơn giản, một chiếc cravat trắng thắt nút cầu kỳ, và chiếc quần ống túm màu bánh ích quy. Đôi ủng cao đến đầu gối bóng loáng phản chiếu nước gỗ của cầu thang khi anh ta bước xuống. Và cô lại thấy choáng váng bởi vẻ đẹp của anh ta. Đêm qua, trong những giấc mơ của cô, anh ta đã hiện ra như một con quỷ. Nhìn anh ta trong ánh sáng ban ngày, cô lại nhớ đến bức tượng của một trong những tổng thiên thần của đức Chúa mà cô từng nhìn thấy. Không thể tìm ra tí vết nào trên khuôn mặt trầm tĩnh kia. Vàng trán, gò má, và cằm như được chạm khắc cẩn thận, đôi mắt xanh trong vắt ẩn dưới hàng lông mày xéch lên màu sợi thuốc lá, cái mũi thon dài như tạc và đôi môi không quá dày cũng không quá mỏng tự nó đã là một sự hoàn hảo. Chắc chắn ngay cả thiên thần Gabiel cũng không đẹp đến thế

khi ngược nhìn. Chỉ cần nhìn thấy anh ta đi về phía cô cũng đủ làm cho những ngón chân cô co lại trong đôi giày quá rộng, và cô tự mắng mỏ mình vì sự điên rồ này. Anh ta không có hứng thú với mây, cô tự nhủ. Nhưng tuy thế, giọng nói rì rào trong đầu cô đáp lại rằng, đũa móc cũng có thể nằm cùng mâm son lắm chứ.

Một tia nắng đi lạc xuyên qua ô kính chạm trở hình bán nguyệt phía trên cửa làm cho mái tóc sắc vàng sống động rực rỡ. Tác động của nó thật phi thường, như thể có một vầng hào quang quanh đầu anh ta. Jewel mê mẩn nhìn, và trong khi cô nhìn thì anh ta ngó xuống bắt gặp ánh mắt cô.

“Chào buổi sáng, Julia,” anh ta bình thản nói khi bước vào lối đi, gạt đầu với Smathers, người đang vội vã chạy tới để đưa mũ và găng tay cho mình. Trước sự ngạc nhiên của Jewel, giờ đây Smathers đã thay đổi thái độ với Jewel thành nhã nhặn như đối với bá tước. Cứ như thể Jewel chưa từng xông vào nhà lão hoặc đá vào ống quyển lão vậy, lão cũng đưa cho cô mũ và găng tay. Đôi găng đen ngòn và cái mũ góm guốc. Sau khi nhìn qua cái thứ kính tòm đó, cô nhún nhục mang găng và đội mũ lên đầu, buộc quai mũ thành một cái nơ vắn vẹo.

“Xe ngựa đã ở bên ngoài, thưa ngài.”

“Cám ơn Smathers. Đi nào, Julia.” Anh ta vượt qua cô, vừa nói vừa đặt cái mũ vành cong lên đầu và đi găng tay, Jewel theo sau, cảm thấy mình hơi giống một con chó lạc.

Bên ngoài, mặt trời mới chỉ vừa ló ra khỏi những rặng cây ở trong công viên đối diện, hòa cùng với màn sương mù đang tan dần. Mưa đã tạnh, nhưng nước mưa vẫn còn đọng lại thành vũng trên mặt đường r. Không khí lạnh buốt. Những vụn bồ hóng tròn trôi lẳng đặng xuống từ những chụp ống khói xung quanh quảng trường. Số người ít ỏi phải dậy sớm – hầu hết là gia nhân – quần mình thật kỹ trong quần áo ấm để chống lại cái lạnh. Một người đàn ông nhỏ thó dáng lom khom trùm kín mít đến tận lông mày bằng áo choàng dài và khăn len đang cố đẩy một chiếc xe dọc theo con đường.

Tiếng ồn của bánh xe bằng gỗ lăn trên mặt đường đá gần như chìm trong tiếng rao đều đều của ông. “Sữa đây, các bà các cô! Ai mua sữa nào!” Một người giữ ngựa mặc đồng phục giữ những con ngựa hồng đã thắng cương đang dậm móng trước nhà, hấp tấp hẳn lên khi trông thấy bá tước.

“Chào buổi sáng, thưa ngài. Hôm nay bọn chúng đều trong tình trạng tốt cả.”

“Tốt lắm, Jenkins, vì ta hy vọng sẽ rút ngắn được thời gian. Không khí London dạo này làm ta phát bệnh.”

“Ồ phải, thưa ngài.” Người giữ ngựa gục gặc đầu về hiểu biết khi bá tước dừng lại trước bậc thang dẫn lên cỗ xe. Anh ta chìa một tay ra cho cô, rõ ràng định giúp cô bước lên, Jewel, vì không hề quen với những cử chỉ lịch thiệp khi đi xe ngựa, ngập ngừng một chút trước khi nắm lấy tay anh ta. Tim cô đập mạnh, lần này thì không phải vì sự tiếp xúc của bá tước. Cô lo lắng về việc ngồi trong một cỗ xe trông xóc nảy thế này. Nhưng cô thà chết còn hơn thổ lộ nỗi sợ của mình cho anh ta. Cô cắn răng, thu mình vào chỗ ngồi mà không nói lời nào.

Bá tước bước lên xe sau cô, và gọi. “Đi thôi, Jenkins.”

Cỗ xe lắc lư chuyển bánh, suýt nữa thì hất ngã Jewel, cô hoàn toàn không chuẩn bị cho sự chuyển động đột ngột đến thế. Cô lấy lại thăng bằng cùng với tiếng lầm bầm giận dữ trong khi người giữ ngựa đã lẹ làng nhảy lên đứng ở bậc gỗ đằng sau xe. Jewel cảm nhận được sự tò mò của anh ta nhưng bá tước chẳng có vẻ gì là muốn khai sáng cho anh ta về danh tính của cô. Rõ ràng gia nhân chỉ chỉ có quyền được biết những gì mà chủ nhân cho phép... Ý thức rõ mình là ai, ít nhất là trong mắt bá tước, thân phận cô còn thấp kém hơn một người hầu, một luồng hơi nóng của niềm kiêu hãnh bị tổn thương chạy qua huyết quản. Như thế cũng hay vì nó giúp cô ngồi ấm chỗ trong gần một giờ, trong suốt thời gian đó bá tước không nói gì. Người giữ ngựa và cô cũng im lặng như vậy, không muốn – hay không dám? – gây ảnh hưởng đến tâm trạng ‘đức ngài’ của bọn họ. Khi một giờ đồng hồ nữa

rón rén trôi qua, Jewel dần dần thấy lạnh hơn và bớt thoải mái hơn với vị trí bấp bênh trên cái ghế da trơn tuột, thì sự im lặng bắt đầu làm cô

“Có nằm phiền ông quá nhiều không nếu ông cho tôi biết ta đang đi đâu?” Nếu có tia châm chọc nào trong giọng nói của cô, thì bá tước – lúc này đang nhìn xuống cô như thể đã quên mất sự có mặt của cô – dường như cũng không nhận ra được.

“Về nông trang,” anh ta nói ngắn gọn. Mời Jewel cong lên.

“Cảm ơn,” cô nói, và lần này không hề che giấu sự châm chích. Nhưng anh ta vẫn chẳng có biểu hiện nào là để ý thấy. Vừa chăm chăm nhìn anh ta, cô vừa thò tay gỡ mạng sườn lần thứ một trăm trong sáng nay. Lần này anh ta nhìn cô với cái mặt cái cau mày khó chịu.

“Thế quái nào mà cô cứ gỡ xoành xoạch thế? Chắc chắn cô không có bộ chết chứ hả!”

Ngón đòn bắt công này thôi bùng cơn giận của Jewel.

“Nghe này, đức ngài cao quý hùng mạnh, tôi đồng ý làm theo lời ông, nhưng thế không có nghĩa là ông có quyền xách mé tôi!” Nắm lấy một bên thành của cỗ xe song mã bằng một tay để ngồi cho vững khi nó sa vào một loạt những ổ gà cực kỳ xấu, cô trừng mắt với anh ta. Bá tước nhìn xuống cô có phần ngạc nhiên, cứ như có một khúc gỗ nói chuyện với anh ta vậy.

“Xin thứ lỗi. Nhưng có lẽ cô có thể giải thích cho tôi lý do tại sao cô cứ, ờ, lôi kéo lưng váy?”

“Bởi vì nó ngứa phát điên!” Lời xin lỗi của anh ta không làm cơn giận của cô nguôi bớt mảy may. Cô vẫn quắc mắt với anh ta, chết tiệt anh ta đi, lại trông thích thú một cách trơ tráo.

“Phải, tôi cũng đoán vậy. Nhưng, ờ, tại sao?”

“Năm sao tôi biết được? Là cái váy khi gió của ông mà!”

Mắt anh ta nheo lại suy nghĩ, và anh ta chuyển dây cương sang một tay trước khi vươn sang để chọc nhẹ vào chất vải váy cô. Jewel, trợn mắt, giật phắt váy ra khỏi tầm tay anh ta, rồi lại phải túm lấy thành xe lần nữa để ngăn không bị xóc bật ra khỏi ghế

“Cô mặc cái gì bên trong nó?”

Jewel chăm chăm nhìn anh ta. “Quần trong của tôi, sao hử?” Ngạc nhiên thay, buông ra một lời tuyên bố như vậy trước ‘đức ngài’ vĩ đại không làm cô thấy xấu hổ tí nào, nhưng đột nhiên cô nhớ ra đôi tai đang dựng lên của người giữ ngựa, và cô đỏ bừng đến tận chân tóc. Đôi môi bá tước giật giật.

“Đó là, ờ, tất cả à?”

“Tôi không nghĩ đây là một chủ đề thích hợp cho chúng ta thảo luận,” cô nói nghiêm nghị, cảm thấy tự hào về thái độ đường hoàng mới mẻ của mình. Môi anh ta lại giật giật lần nữa, và rồi anh ta cười. Jewel, ngược nhìn anh ta khi anh cười phá lên, kinh ngạc trước sự biến đổi của khuôn mặt. Trông anh ta trẻ trung, vô tư lự, đẹp trai, và quyến rũ. Cô nhìn ngơ ngẩn, sững sờ. Rồi cô cau mặt với anh ta khi nhận ra là anh ta đang cười cô.

“Tôi tin rằng ngoài quần trong thì một quý cô trẻ còn hay mặc áo sơ mi, cooc xê, và vài váy lót dài bên trong lớp quần áo ngoài. Chất vải của váy không được thiết kế để tiếp xúc trực tiếp với làn da. Chiếc váy này hình như còn đặc biệt làm từ len và nó lý giải cho tình trạng, ờ, ngứa ngáy của cô.”

Jewel trừng trừng nhìn anh ta, tức điên cái nộ cười toe toét vẫn ẩn giấu quanh miệng anh ta. Dù đẹp trai hay không, là bá tước hay không, anh ta

cũng không có quyền cười nhạo cô. Vô thức, cô thò tay định gãi cái bụng ngứa râm ran của mình, nhưng sức nhớ nên ngừng lại kịp lúc.

“Tôi biết thế,” cô lẩm bẩm, vừa giận dữ vừa xấu hổ. “Ông nghĩ tôi là ai, một đứa ngu dốt sao? Chỉ nà tôi không mang theo quần áo lót bên mình thôi.”

“Tất nhiên là cô không mang rồi. Lẽ ra bà Masters phải để ý và cung cấp quần áo phù hợp cho cô chứ. Chắc chắn bà ta đã bỏ sót những thứ cần thiết.”

“Còn nghi ngờ gì nữa,” Jewel chanh chua nói, nghĩ bụng bà Masters có thể đã cố tình lôi ra cái váy len lặm nhậm và không đưa thêm gì khác. Nhưng giọng nói nhẹ nhàng của bá tước vô tình làm cô cảm thấy khá hơn đôi chút. Jewel không nói gì, nhưng tay cô lại thực hiện một cử động len lén khác để làm giảm s khó chịu của cái váy ngứa ngáy. Môi bá tước giật giật, và cơn giận của cô lại bùng lên.

“Cứ tự nhiên đi,” anh ta nói nhỏ, và cười toe toét. Jewel nhìn anh ta trừng trừng, và quyết tâm chịu đựng, không gãi nữa.

Phần còn lại của chuyến đi trôi qua trong im lặng hoàn toàn. Bá tước, hình như đã chìm vào những suy nghĩ của mình, không nói năng gì khi anh ta điều khiển xe ngựa với tốc độ nhanh hơn mà không để ý đến con đường lầy lội vệt bánh xe. Jenkins thổi một hồi kèn bằng sừng trâu nhưc óc mỗi khi họ đến gần trạm thu phí đường, và đó là âm thanh duy nhất anh ta tạo ra. Còn Jewel, mỗi lúc thấy lạnh hơn và phải thực hiện sự kiềm chế lớn lao trong vấn đề với cái váy gây ngứa, thì góp phần bằng một loạt những tiếng sụt sịt.

Ngày chỉ ấm lên được tí chút khi qua buổi trưa, và cô đang lạnh cóng. Mặt nhẵn mảy nhỏ, cô ôm hai cánh tay quanh người để tạo thêm chút hơi ấm, nhưng mãi sau cô mới nhận ra cái lạnh chỉ là vấn đề nhỏ nhất của mình. Chiếc xe lắc lư và xóc nảy khủng khiếp khi bá tước điều khiển nó lao ầm

âm. Jewel dán mình vào ghế ngồi lạnh ngắt, mỗi phút trôi qua lại càng buồn nôn hơn. Cô nhắm chặt mắt khi chiếc xe lao đi, nảy chồm chồm qua những vết lún mà hoàn toàn không đếm xỉa đến sự khổ sở đang gia tăng của cô. Nếu nó không sớm dừng lại, cô sẽ nôn mất.

Cuối cùng cô nôn thật, ra toàn bộ ghế da sang trọng của cái xe song mã, và đôi ủng đen bóng loáng đắt tiền của bá tước.

“Trời ạ!” bá tước nói khi ghì cương lại. Khi cô đã hết nôn, và yếu ớt ngồi tựa vào ghế với đôi mắt nhắm nghiền, cô nghe anh ta nói, “Giữ chúng cho ta, Jenkins.”

Rồi cô cảm thấy hơi ấm của tay anh ta dưới cằm mình. Cô chỉ ao ước rằng cô có thể quàng cái hơi ấm ấy khắp người. Cô rất mệt, rất lạnh, và khổ sở như sắp chết.

“Tại sao cô không nói với tôi cô cảm thấy không khỏe hả, đứa trẻ ngu ngốc này?”

Giọng bá tước chỉ có chút bức dọc, điều đó làm cho cơn giận của Jewel chẳng có lý do gì để bùng nổ.

“Lếu ông chỉ cần có giác quang của một con dê thôi, ông cũng sẽ biết! Vì không phải là thủy thủ, tôi không queng với việc bụng dạ từng phèo như bị cuốn vào một trận cuồng phong trên ‘biển nhơn’!”

Cô mở mắt ra và sừng sộ nhìn anh ta. Sau lưng cô, Jenkins phát ra một tiếng ho khế mà có lẽ là một tiếng cười bị chặn ngang.

“Tôi sẽ rất biết ơn nếu cô cẩn thận mồm miệng, cô bé của tôi,” bá tước đáp, mắt nheo lại trên mặt cô.

“Chuyện vớ vẩn,” Jewel nói xác xược, và lại nhắm nghiền mắt. Đến lúc này thì cô chẳng quan tâm tới chuyện sẽ xúc phạm bá tước. Cô cũng chẳng quan tâm đến ngôi nhà, thức ăn, và được chăm sóc nữa. Tất cả những gì cô cần là để cho con người quá quắt, ngạo mạn này biết rằng cô không hẳn là con số không, để phải chịu đựng sự khó chịu khủng khiếp như thể cô chẳng đáng giá xu nào.

“Thưa ngài,” anh ta nói một cách điềm tĩnh cứ như chỉ đang nhắc nhở cô một lần nữa phải xưng hô cho đúng. Cô đã phần nào mong đợi anh ta sẽ đáp lại sự vô lễ của cô bằng cơn giận dữ. Nhưng thay vì vậy cô nghe tiếng cót két của lò xo khi anh ta nhảy xuống xe, rồi ngạc nhiên cảm thấy hai tay anh ta dưới nách mình. Mở choàng mắt ra, cô nhìn anh ta khi anh ta nhắc cô xuống đất.

“Chăm sóc cái xe nhé, Jenkins?” anh ta nói qua vai khi kéo cánh tay cô dưới tay mình để nó áp sát vào sự ấm áp rắn chắc của cơ thể anh ta. Anh ta dắt cô đi bộ trở lại con đường họ vừa đi qua. Jewel đi theo, cảm thấy khỏe hơn khi hít vào một luồng khí lạnh và cảm thấy mặt đất chắc chắn dưới chân mình.

“Xin nể về đôi ủng của ngài, thưa ngài,” cô ngạc nhiên với chính mình khi làm bầm nói. Rồi anh ta mỉm cười, nụ cười ấm áp quyến rũ ấy thấp sáng đôi mắt anh ta. Cô sững ra nhìn, choáng váng bởi sự tác động của nó ở tầm nhìn gần thế này. Anh ta quá đẹp khi mỉm cười – những gì nụ cười mang lại cho gương mặt tuyệt vời kia thật quá bất công.

“Rồi chúng sẽ sạch thôi,” anh ta nói, rút trong túi áo khoác ra một cái chai bệt bằng bạc.

“Uống cái này đi,” anh ta nói, đưa nó cho cô, và Jewel làm theo. Chất rượu scotch cháy bỏng bay thẳng xuống nhưng nó thật ấm áp và cô uống thêm một hơi dài nữa

“Đủ rồi, không chúng sẽ làm cô say mất.” Anh ta lấy cái chai khỏi tay cô, quan sát cô bằng đôi mắt lạnh lùng khiến cô cảm thấy gần như dễ chịu vì ánh mắt này thật quen thuộc. “Nếu co thích cái chai, cô buộc phải học cách sống thiếu chúng thôi. Các quý cô không được uống rượu mạnh.”

“Đáng nhẽ ông đừng đưa ló cho tôi nếu như ông không muốn tôi uống.” Jewel bắt bẻ, và được đáp lại bằng vẻ mặt ôn hòa của anh ta. Anh ta không mỉm cười nữa, nhưng không còn trông quá lạnh lùng.

“Chỉ một hớp thôi. Giờ nếu cô cảm thấy có thể chịu đựng được, chúng ta nên đi tiếp. Tôi không thích qua đêm trên đường.”

“Còn tôi không thích đi xe ngựa,” Jewel làm bầm, nhưng không ngạc nhiên khi được hộ tống trở lại chiếc xe giờ đã sạch sẽ và được nhấc lên xe. Anh ta lên sau cô một lúc, và Jewel tận hưởng cảm giác khoái chí tai quái của việc ngắm đức ngài cao quý lau đôi ủng lấm bầm bằng mấy búi cỏ mọc trong bùn. Rồi anh ta nhảy lên xe cạnh cô, lấy lại dây cương từ Jenkins mặt mũi phớt tỉnh, và thắt lưng giục ngựa. Chiếc xe lại lắc lư tiến về phía trước. Với một tiếng rên nhỏ Jewel nắm lấy thành xe và cam lòng chịu đựng thêm nhiều giờ khổ sở nữa.

Đến lúc chạng vạng, Jewel sẵn sàng chấp nhận cái chết. Thực ra, cô còn khao khát điều đó. Thề xác cô chưa bao giờ bị hành hạ như vậy trong suốt cuộc đời. Cô cầu nguyện một vụ hồng xe, hoặc bá tước lên cơn nhồi máu cơ tim, hoặc bất cứ cái gì làm họ dừng lại. Nhưng cỗ xe vẫn lắc lư và xóc nảy mãi không ngừng trong cơn gió rét của một đêm mùa đông đang đến gần.

Họ đi vào Norfolk, và sau một hồi lọc cọc đi qua ngôi làng nhỏ của Bishop's Lynn. Jewel yếu lả đến nỗi không nhận thấy những ngọn tháp của hai nhà thờ nằm đối diện nhau cuối thị trấn. Dường như họ đang bị kéo đến gần biển vì cô nghe thấy tiếng ầm ầm văng vẳng mà ban đầu cô cứ nghĩ nó ở trong đầu mình, và rồi thừa nhận đó là âm thanh của những con sóng đang vỗ vào bờ. Hình ảnh đó sẽ làm cô phẩn chấn nếu cô không quá mệt. Cô chưa được nhìn thấy biển bao giờ.

“Chúng ta gần đến nơi chưa?” cuối cùng cô rang sức hỏi được một câu khi cơ thể dường như đã đông cứng, và dạ dày cô lại đe dọa sắp lộn nhào lần nữa, dù giờ này nó đã hoàn toàn trống rỗng.

“Không phải gần, chúng ta đến nơi rồi,” bá tước đáp ngắn gọn, dùng roi ngựa chỉ về phía trước. Đó là lần đầu tiên Jewel thấy White Friars – tòa nhà mà cô sẽ trải qua quá trình học tập – in bóng trên nền trời đang sẫm tối.

Chương 8

Sau chuyến đi khô sở, Jewel phấn khởi hẳn lên khi điểm đến của họ – đồng đá xám khổng lồ tựa vào vách núi – hiện ra dưới những đám mây màu xám đang che phủ cả một vùng. Cuối cùng thì, cô nghĩ, sự nhồi lắc khôn khổ cũng kết thúc trước khi trời mưa. Có lẽ vận may của cô đang thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp hơn.

Nhưng đó là trước khi cỗ xe lăn bánh xuôi theo con đường có trồng cây hai bên và Jewel có được cái nhìn đầu tiên về tòa nhà có ba chái tạo thành một hình chữ u. Lối xe chạy men theo mặt bằng tòa nhà thành một hình bán nguyệt để người ta có thể lái xe lên trước cổng và lại rời khỏi tòa nhà mà không phải quay đầu. Những ô cửa sổ hình vòm có chấn song nằm san sát nhau trông xuống lối xe chạy được tô điểm thêm bởi những tượng máng xối hình đầu người chạm trổ tinh xảo như đang cười hề hả trước sự lộ bịch của những kẻ đang tiến vào kia.

Tòa nhà có thần thái riêng. Một ý nghĩ thật buồn cười. Nó dường như đang suy tư. Sự tối tăm của nó thật khó phân biệt với màn đêm đang đổ dần. Nó trùm lên cả cỗ xe sự lạnh lẽo ẩm ướt của mình khiến Jewel rùng mình. Thật lạ, cả cơ ngơi to lớn thế này chỉ có ba ô cửa sổ sáng đèn. Hai ô ở tít trên cao chái nhà giữa giống như hai con mắt không hề chớp nhìn chăm chăm xuống cỗ xe đang tiến lại gần.

Jewel tự mắng mình vì ý nghĩ điên rồ đó, nhưng đây là những cảm giác tự nhiên mà cô không thể ngăn chặn. Ngôi nhà trông lạnh lẽo, hoang vắng hơn cả bóng đêm đang bao phủ nó.

Cánh cửa khổng lồ mở ra trước khi cỗ xe dừng lại. Một tốp người hầu mang đèn lồng đi xuống các bậc tam cấp. Bá tước, đã căng thẳng thấy rõ ngay khi tòa nhà hiện ra trong tầm mắt, ghìm cương ngựa, nhảy xuống khỏi xe, và cộc lốc bảo Jenkins lo cho mấy con ngựa. Rồi anh ta ngẩng đầu nhìn Jewel, vẫn còn ngồi trên xe, mở to mắt nhìn tòa nhà.

“Xuống đi,” anh ta nói, giọng cụt lủn.

“Ôi, nó uy nghi khác thường, nhưng nó nằm tôi thấy sợ,” cô thốt ra trước khi kịp ngăn mình lại.

Anh ta buông ra một câu khô khốc. “Nó chỉ là một ngôi nhà.”

Cô nhìn anh ta. Ánh sáng từ những chiếc đèn lồng hắt thành một vệt màu da cam trên khuôn mặt anh ta, khiến anh ta trông giống quỷ dữ hơn là thiên thần. Mái tóc vàng óng của anh ta dường như bốc cháy. Một tên vua quỷ trong tòa nhà quỷ quái, cô nghĩ, và rùng mình.

“xuống đi,” anh ta nhắc lại và đưa một tay ra để giúp cô bước xuống, cô có cảm giác anh ta đang nén những từ ngữ giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Liếc thêm cái nữa vào mặt tiền góm guốc đáng thất vọng kia, cô đặt tay vào tay anh ta, và lại rung động trước sự ấm áp của làn da anh ta khi nó thấm qua cả găng tay của hai người. Rồi cô đã đứng cạnh anh ta, cố gắng để trông không khó chịu như cô đang cảm thấy. Đám người hầu không giúp đỡ gì. Cô cảm thấy họ đang nhìn mình tò mò.

“Chào Johnson. Mọi việc thế nào?” Bá tước đặt câu hỏi trầm trầm này với một nhân vật cao nhòng, nghiêm trang, hói nhẵn trong bộ đồng phục đen tuyền. Bây giờ Jewel mới nhìn kỹ cái cách mà đội quân của ông này vận hành để đoán rằng ông ta là quân gia.

“Không tốt lắm, thưa ngài. Cô Chloe... ờ, không được khỏe lắm.” Giọng nói của người đàn ông cũng hạ thấp như giọng ông chủ mình, và ông ta có vẻ lo lắng.

Bá tước chợt trở nên lãnh đạm hơn cả mức Jewel từng tưởng tượng.

“Đây là vợ góa của Timothy,” anh ta nói cộc cằn, hoàn toàn bỏ qua lời bẩm báo cuối cùng của ông quân gia. “Cô Julia. Cô ấy sẽ ở đây một thời gian. Cô ấy cần một người hầu, một bồn tắm, ít quần áo ngủ và đồ mặc cho ngày mai. Và một bữa tối dọn trong khay mang lên phòng cô ấy.”

“vâng, thưa ngài.” Johnson dường như chẳng mảy may bị xúc phạm bởi sự lạnh nhạt của bá tước. Đôi mắt bầu như mắt chó xpanhơn của ông ta lướt trên người Jewel với vẻ sẫm soi. Cô cố gắng không để lộ là mình e dè đến mức nào trước sự đánh giá thành thạo đó. Xét cho cùng, chẳng cách nào ông ta có thể đoán ra chỉ dựa vào ánh mắt rằng trang phục cô mặc không phải là của cô, hay bữa ăn mà người hầu bá tước mang cho cô tối hôm trước là bữa ăn thịnh soạn nhất cô từng được ăn trong đời. Hoàn cảnh sống thực sự của cô có dán lù lù trên trán cô đâu, đúng không?

“Mang một chai Scotch vào thư viện, Johnson,” bá tước nói, quay đi.

“Và bữa tối nữa chứ, thưa ngài?” Câu hỏi của ông nhẹ, nhưng bá tước đáp lại ông ta như một con hổ lồng lên.

“Chỉ rượu Scotch thôi, Johnson.” Giọng nói lạnh tanh đó còn lâu mới lạnh bằng ánh mắt buốt giá của anh ta. Ông quản gia cúi đầu vâng lệnh. Rồi, không nói thêm một lời nào với bất cứ ai, anh ta quay mình, bước lên các bậc tam cấp và vào trong nhà. Jewel nhìn theo, cố gắng hết sức để không cảm thấy bị bỏ rơi. Từ sự đồng hành gần như thân mật mà anh ta đã thể hiện trong suốt chuyến đi, thì phút chốc anh ta đã biến thành nhà quý tộc lạnh lùng, thờ ơ, vô cảm như cô nghĩ lúc đầu. Cô tự bảo mình anh ta đúng là đồ độc ác đáng ghét, cho dù có là một bá tước.

“Lỗi này, Cô Julia.” Johnson bước trở lại và chỉ về phía tòa nhà, rõ ràng đợi cô đi trước ông ta. Jewel làm theo, lóng ngóng túm gọn cái váy và dè dặt bước lên khoảng mười hai bậc thang bằng đá thấp mà những bước chân của các thế hệ quý tộc đã làm chúng hơi lõm xuống ở giữa. Với cảm giác hư hư thực thực, cô thu vào tầm mắt những hình đầu người, thiên thần, đàn luyến được chạm khắc và những vòng hoa hồng xếp thành một hình tò vò lớn bao quanh cánh cửa gỗ sồi khổng lồ. Cánh cửa được trang trí những thanh kim loại chạm trổ thanh nhã. Jewel nhìn chăm chú vào nó và xa hơn nữa vào một gian sảnh rộng bằng đá treo những tấm thảm thêu, nơi một cô hầu mặc đồng phục đen đang thấp lùn hàng loạt ngọn nến. Jewel cảm thấy dạ dày nhộn nhạo khi nhìn lên trần nhà cao vút trang hoàng bằng những hình cuộn và hoa văn bay bướm, cầu thang tinh xảo ở một bên sảnh uốn lượn lên phía trên. Một ngọn chùy đài lớn chưa được thắp treo lơ lửng bên trên những tấm thảm rắc hoa, những chiếc ghế thép vàng và những cái bàn gỗ mun. Sự sang trọng khiến cô cảm thấy mình không thuộc về nơi đây. Một con chó lai hạ đẳng nhất sinh ra và lớn lên ở trên điện trang có lẽ có quyền ở đây hơn cô. Rồi cô thẳng lưng lên. Cô cũng thuộc về nơi đây chứ. Mảnh giấy trong tay cho cô quyền chính đáng ở đây như bất cứ ai trong số họ. Thực ra còn hơn thế; cô không phải người hầu mà là một thành viên trong gia đình.

Giữ vững ý nghĩ đó trong đầu, cô bước qua khung cửa tò vò mà gần như không có sự ngập ngừng nào. Rồi cô nhận ra mình đang đối mặt với một phụ nữ bé nhỏ phúng phính mặc bộ đồ vải chéo go màu đen kín mít từ đầu đến chân. Mái tóc trắng rẽ ngôi giữa được chải mượt ra sau đầu thành một búi nhỏ ở gáy dưới chiếc mũ trắng diềm xếp nếp. Bà có đôi mắt đen sắc sảo như nhìn thấu qua người Jewel. Quanh hai mắt và miệng bà là những nếp nhăn viền quanh mà Jewel đoán là do cười nhiều. Xét đến tướng mạo bên ngoài, thì đây là một phụ nữ nông thôn khỏe mạnh và hồn hậu trông như người bà của một đàn cháu.

“Xin chào, thưa cô.” Người phụ nữ nở một nụ cười đón chào ấm áp. Rồi ngó qua đầu Jewel vào Johnson bằng đôi mắt lo lắng. “Đức ngài đâu?” Johnson lắc đầu kèm theo nét mặt nhăn nhó, và rồi nụ cười tắt dần trên gương mặt người phụ nữ khi bà chuyển sự chú ý trở lại Jewel.

“Đây là bà Johnson, quản gia và là bà xã của tôi.” Johnson giới thiệu. “Cô Julia là vợ góa của Ngài Timothy. Đức ngài đưa cô ấy đến sống ở đây.”

“Vợ góa của Ngài Timothy!” Không có bá tước ở đây, để trừng phạt, nên người gia nhân đặc biệt này rõ ràng thoải mái thể hiện sự ngạc nhiên của mình. Đôi mắt bà lại lướt trên người Jewel lần nữa, nét mặt sắc sảo. Nhưng bà giữ lại cho mình bất kỳ ý nghĩ nào đang hiện ra trong đầu khi bà thâu vào tầm mắt vóc người gầy gò của Jewel, cái váy đen quá khổ, mái tóc đen rối bù một lần nữa tuột khỏi búi tóc do chuyển đi khiến những lọn tóc lộn xoăn lộn xộn ôm quanh khuôn mặt trắng bệch, hốc hác.

“Trông cô kiệt sức như sắp chết vậy, thưa Cô! Tôi luôn luôn có cảm tình với cậu Timothy, một thanh niên tử tế. Đáng buồn thay cậu ấy lại chết quá thảm thương. Nhưng nói chuyện đó đủ rồi! Tôi sẽ đích thân đưa cô lên lầu,

tôi nghĩ là căn phòng xanh, nó có tầm nhìn rất đẹp. Johnson, ông bảo Emily chuẩn bị một bồn tắm cho Cô Julia nhé. Emily có thể hầu hạ cô Julia cho đến khi người hầu của cô ấy đến.” Bà nhìn chăm soi qua vai Jewel. “Tôi cho rằng người hầu của cô không đi cùng cô, đúng không cô Julia? Cô ấy có đang trên đường đến đây bằng xe ngựa cùng người hầu của đức ngài không ạ? Người hầu của đức ngài luôn đến đây sau bá tước độ một ngày cùng với tất cả đồ đạc của đức ngài.”

“Tôi không có người hầu nào cả,” Jewel nói, nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ bé nhỏ.

“Tôi hiểu rồi,” bà Johnson nói, sững sờ trước chất giọng khu Đông bất ngờ tuôn ra từ miệng nữ chủ nhân mới của bà. Johnson trông cũng choáng váng y hệt. Nhưng vẻ mặt Jewel có nét gì đó hắc đã cảnh báo họ rằng tốt nhất là đừng có nêu lên nhận xét gì.

“Đi thôi nào, cô Julia, tôi sẽ đưa cô lên lầu,” bà Johnson nhanh nhẹn nói. Bà dẫn đường tới một cầu thang rộng uốn lượn dần lên trên ở cuối sảnh lớn. Khi họ cất bước, Jewel trông thấy một hàng rào chắn thanh nhả bằng kim loại bao quanh một cái trông giống như ban công nằm lưng chừng trên bức tường đá.

“Chỗ dành cho ban nhạc,” bà Johnson nói, để ý đến ánh mắt cô. “Họ thường sử dụng nó mỗi khi nơi này tổ chức vũ hội. Nhưng từ khi cô Elizabeth qua đời...” bà ngừng lại, lắc đầu. “Ồ, chắc là cô không muốn nghe tôi lắm nhảm.” Bà tiếp tục leo lên tầng hai trong sự im lặng mà Jewel đoán là hiếm khi có.

Căn phòng mà Jewel được dẫn vào rất đáng yêu. Nó rất lớn so với tiêu chuẩn của cô với giấy dán tường màu xanh và trắng trang trí hoa văn hình dây nho và những bức rèm trắng đơn giản buông kín từ đỉnh cửa sổ sát trần

xuống sàn. Một chiếc giường bốn cọc xinh xắn chiếm nguyên một bức tường trong khi một chiếc tủ tương xứng và bàn trang điểm kê ở phía đối diện. Một tấm thảm in hoa trắng, xanh và hồng trải trên sàn gỗ sồi đánh bóng. Một tấm thảm khác trải phía trước lò sưởi bằng đá cẩm thạch trắng tinh đến mức rõ ràng chúng đã không sử dụng trong nhiều ngày.

Bà Johnson, nhận ra sự ngội lạnh của lò sưởi, bèn gọi vọng xuống một gia nhân dưới nhà. Chỉ trong vài phút một cô gái trẻ trong đồng phục màu đen bước vào mang theo một ôm gỗ. Rồi cô chất chúng vo trong lò sưởi, chẳng mấy chốc một ngọn lửa đã bùng lên. Thêm một cô gái mặc đồng phục đen khác xuất hiện trước khi cô đầu tiên xong việc, và bà Johnson giới thiệu cô ta là Emily. Cô gái nhỏ nhắn với gương mặt tròn hồng hào và đôi mắt nâu vui vẻ. Mái tóc cô được chải gọn giấu dưới chiếc mũ trùm màu trắng, nhưng từ một lọn tóc quăn lộ ra ngoài, Jewel thấy nó là một màu nâu ấm áp.

Emily nhún gối chào Jewel, rồi đứng im với hai tay chắp trước bụng, mắt nhìn xuống nền nhà trong khi bà Johnson giải thích cho cô gái rằng cô sẽ làm người hầu cho cô Julia đến khi một cô hầu gái thực sự được tuyển cho cô Julia. Rồi, một nụ cười với Jewel và một ánh mắt nghiêm khắc dành cho Emily, bà Johnson cho cô gái lui ra.

“Cô có thể bắt đầu nhiệm vụ của mình vào ngày mai, Emily,” bà quản gia nói. “Tối này tôi sẽ giúp cô Julia.”

“Vâng, ma’am.” Emily đáp bằng giọng rụt rè, và nhún gối chào để ra đi. Rồi bà Johnson quay sang Jewel.

“Con bé ngoan lắm, cô Julia, nó chỉ hơi choáng ngợp trước việc được thăng cấp thôi. Nhưng nếu nó không làm cô hài lòng, cô chỉ cần nói với tôi và chúng ta sẽ tìm người khác. Cho đến khi đức ngài tuyển được một hầu gái chính thức cho cô.” Sau khi quét mắt chung quanh phòng một lượt, bà Johnson nói, “Nếu cô muốn, cô Julia, tôi sẽ cho mang bồn tắm lên.Ồ, và bữa tối của cô nữa, tất nhiên. Trừ phi cô thích ăn trong phòng ăn dưới nhà hơn.”

“Kh-không. Cảm ơn.Ồ, bà Johnson, tôi nghĩ ngày mai tôi mới tắm, lều như bà không phiền. Tôi có thể chỉ ăn tối thôi được không, ở trên này?”

“Chắc chắn rồi, cô Julia, bất cứ điều gì cô yêu cầu. Vậy tôi sẽ bảo Emily là cô sẽ tắm mai nhé?”

Thật ra Jewel chẳng thích tắm chút nào, chí ít là theo cái cách những người quý tộc hình như vẫn làm, trần truồng và ngâm mình vào trong nước đến tận cổ. Cô thích trải nghiệm với bánh xà phòng hương hoa hồng tối hôm trước, nhưng đó không phải là việc cô thích đến độ lặp lại quá thường xuyên. Cô nghĩ khả năng nhiễm bệnh sốt rét sẽ tăng lên đáng kể, nếu người ta cứ lao vào mỗi nguy hiểm một cách liều lĩnh. Bất luận thế nào, tất cả những gì cô muốn tối nay là được ăn và trèo vào chiếc giường trông hết sức thoải mái kia.

“Đề tôi giúp cô cởi quần áo nhé, cô Julia?” Bà Johnson vừa nói vừa tiến về phía cô. Giật bản mình, Jewel lùi lại phía sau một bước.

“Không không, bà Johnson, tôi có thể tự mình cởi quần áo, cảm ơn.”

“Cũng được, cô Julia. Tôi sẽ sai Emily mang quần áo ngủ thích hợp lên cho cô, vì cô không mang theo hành lý.” Jewel gật đầu đồng ý. “Vậy không còn gì nữa phải không, cô Julia?”

Jewel lại gật đầu, và bà Johnson xoay mình đi ra cửa. Rồi với một tay đã đặt lên nắm đấm cửa bà dừng bước và ngoái lại qua vai mình.

“À, cô Julia này.” Bà lưỡng lự, cau mày. “Nếu như cô có nghe thấy... những tiếng động trong đêm, thì xin chớ sợ hãi. Cô Chloe hay bị ác mộng, và đôi khi cô ấy la hét. Cô ấy ở chái nhà này, cho nên nếu cô ấy la thì chắc chắn sẽ nghe thấy.”

Bàn tay Jewel dừng lại giữa chừng khiêu khuy áo choàng. Cô nhìn bà quản gia. “Cô Chloe nà ai vậy?”

“Cô Chloe là con gái của đức ngài.”

“Con gái ông ấy!” Phải rồi, bà mẹ bá tước đã nói điều gì đó về một đứa trẻ chậm phát triển, Jewel nhớ lại. Cô cảm thấy cái thông tin anh ta đã lấy vợ và làm cha thật khó tả. Cô chậm chậm hỏi thêm. “Thế còn vợ ông ấy?”

“Phu nhân Moorland đã chết,” bà Johnson nói, gương mặt vui vẻ của bà chợt trở nên nghiêm nghị. Và rồi trước khi Jewel có thể hỏi thêm câu nào bà đã rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại sau lưng.

Chương 9

Năm ngày sau Jewel vẫn chờ đợi bị đánh thức khỏi giấc ngủ bởi những tiếng thét kinh hãi của một cô bé con. Nhưng mãi không thấy xảy ra. Thay vào đó cô lại khó ngủ vì quá yên tĩnh; cả đời cô đã quen với tiếng ồn ào và hối hả của thành phố bao quanh cô trong giấc ngủ rồi.

Từ cửa sổ phòng ngủ của mình vào buổi sáng ngay sau ngày cô đến, cô đã trông thấy một bé gái khoảng quá sáu tuổi đi dạo với một phụ nữ mà cô đoán là cô bảo mẫu. Đứa bé trông nhỏ nhắn và có khung người thanh mảnh với mái tóc vàng óng của bá tước chảy tràn xuống lưng dưới chiếc mũ nhung. Cô bé mặc một chiếc áo choàng nhung màu rượu vang hợp một trông như một quý cô nhỏ sành điệu.

Nhưng điều làm Jewel ngỡ ngàng nhất về đứa bé là dường như nó hoàn toàn không có nét gì giống con nít. Nó không cười, chạy nhảy, hay hò hét như những gì người ta có thể trông đợi ở một bé gái khi được chơi ngoài trời. Đứa bé chỉ bước đi trong lặng lẽ, tay đặt trong tay cô bảo mẫu, không ngoảnh sang tái cũng như sang phải cho đến khi hai người đi vòng qua một hàng rào bằng cây thủy lạp và biến mất khỏi tầm nhìn. Jewel nhìn theo họ một lúc, rồi nhún vai. Con gái của bá tước không phải mối quan tâm của cô. Và cũng chẳng hơn gì ngài bá tước.

Cô không nhìn thấy bá tước lần nào kể từ ngày họ đến đây. Cô đã rụt rè hỏi về anh ta trong buổi sáng đầu tiên, và nhận được thông báo bởi một Johnson mặt tỉnh khô rằng ông chủ đã ‘ra ngoài’. Và ‘ra ngoài’ hoặc ‘bận việc’ là hai từ ông ta luôn nói cho đến khi cô thôi không hỏi nữa. Chỉ có một lần cô thoáng thấy anh ta phi ngựa lao từ trong tàu ngựa ra như thể một đàn chó săn của địa ngục đang đuổi sát gót, nhưng ngoài lần đó ra thì cô

chẳng thấy anh ta đâu. Và sự thiếu quan tâm rành rành của anh ta đối với tình hình của cô vừa làm cô giận dữ lại vừa, kỳ cục thay, đau đớn.

Anh ta đã để lại những hướng dẫn rằng cô cần được cung cấp một tủ áo, và ngay buổi sáng đầu tiên một người thợ may đã đến nhà. Bà ta bắt tay vào quá trình kéo đẩy Jewel cho đến khi cô muốn hét toáng lên.

Nhưng một trong những chiếc áo dài mới đầu tiên của cô đã đến ngay ngày hôm ấy. Jewel, dù không muốn thừa nhận, cảm thấy vui mừng khắp khởi. Đời cô chưa bao giờ được mặc một cái áo dành riêng cho mình. Jewel chắc chắn rằng những cái áo đó sẽ rất đẹp. Bất cứ thứ gì cũng khá hơn cái váy len đen gây ngứa. Dù bây giờ cô đã mặc một số quần áo lót thích hợp – cô dứt khoát từ chối mặc cooc xê, chúng làm cô cảm thấy không thoải mái – cái váy rất ngứa. Chỉ là bây giờ cô đã đủ hiểu biết để chỉ gãi khi có một mình.

Trừ người thợ may ra thì Jewel không nhìn thấy một ai bên ngoài tòa nhà. Cô dành thời gian khám phá ngôi nhà và đất đai, cố gắng hết sức để ở ngoài đường đi của tất cả mọi người. Có đến một quân đoàn gia nhân thực sự. Những cô hầu lo chuyện bếp núc và những người giặt là, những cô hầu trong phòng khách và trên lầu, những người gác cửa và cấp thấp hơn gác cửa, những người làm vườn và cấp thấp hơn làm vườn, cộng thêm cô bảo mẫu của Chloe, Leister, người hầu của bá tước, Johnson và bà Johnson. Người nào cũng nhún gối chào cô mỗi khi trông thấy cô, điều làm cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Cô không biết phải đáp lễ ra sao trước sự chào hỏi như thế. Cô có nên nhún gối lại, hay mỉm cười, hay nói lời cảm ơn, hay ngó lơ hết thấy? Trong sự bối rối, cô đã chọn giải pháp sau cùng và rồi tự hỏi liệu đó có phải là nguyên do khiến những gia nhân không bao giờ bắt chuyện với cô. Hay có lẽ họ không được phép nói chuyện với cô?

Làm một người quý tộc phức tạp hơn cô nghĩ nhiều. Thậm chí ăn cũng là một thử thách. Sau cái lần ăn thử một bữa trong phòng ăn xa hoa, ngồi một mình ở cái bàn đủ lớn cho năm mươi người ngồi, cô đã thề sẽ không đời nào lặp lại kinh nghiệm đó nữa. Hai gia nhân phục vụ cho bữa ăn của cô trong khi Johnson đứng giám sát. Thức ăn thì đủ no cho ít nhất là mười người, và chiếc bàn ngập trong đồ pha lê, đồ bạc, đồ sứ Trung Hoa lấp lánh. Jewel hầu như không biết sử dụng chúng như thế nào.

Kể từ đó, cô ăn ở một cái khay trong phòng mình. Nhưng cô bắt đầu mệt mỏi vì chẳng có ai nói chuyện cùng. Chắc chắn giàu có không hẳn đã đi cùng niềm vui như cô mong đợi. Cô đơn độc, không thoải mái, và càng lúc càng cảm thấy như một con cá mắc cạn. Lần đầu tiên cô được nhàn nhã, và cô quyết định rằng cô chưa bao giờ phải trải qua cảm giác buồn chán như thế trong đời.

Cho nên khi Emily gõ cửa phòng cô sau bữa ăn trưa của ngày thứ năm với lời thông báo rằng quần áo của cô đã được mang đến, Jewel chào đón sự kiện này với đôi tay rộng mở. Với một lượng hàng lớn như thế – đầu phải ngày nào cũng có người đặt bà Soames cung cấp nguyên một tủ áo đầu – người thợ may đã đích thân đến thay vì chỉ gửi trang phục tới như thói quen của mình.

“Cô đây rồi, cô Stratham. Và tôi hy vọng cô thích chúng,” bà Soames nói khi bà ta chuẩn bị rời đi và giao những đơn hàng vào tay Emily. Cô hầu gái, phấn khích trước viễn cảnh cô chủ của mình cuối cùng cũng có một tủ áo thực sự, đã mở hết các hộp và trải những thứ bên trong ra giường. Trước tiên là những cái váy lót trắng bằng vải lanh, những chiếc sơ mi lụa trắng, những chiếc áo ngủ vải mịn màu trắng, những đôi tất trắng bằng lụa và cotton, nịt bít tất, cooc xê, và rồi một loạt áo dài chỉ có màu đen. Gương mặt Emily xịu xuống còn mắt Jewel thì mở to.

“Nhưng bà ạ, chúng toàn nà màu đen!” Jewel yếu ớt phản đối với bà Soames.

Lông mày người thợ may nhướng lên khi mắt bà lướt trên người Jewel với vẻ nhún nhùng. “Tất nhiên chúng phải như vậy rồi, cô Stratham thân mến. Theo như mệnh lệnh của đức ngài. Ông ấy cho tôi biết là chồng cô mới mất.”

“Ồ, ồ, à phải, chồng tôi,” Jewel nói trệu trạo, gần như quên bém mắt là mình đã lấy chồng, hướng chỉ là ở góa. Cô đã từng thấy các bà vợ của những ông chủ hiệu mặc đồ đen đi trên đường sau khi những ông chồng của họ qua đời, nhưng họ là những bà già, cưới chồng từ bao nhiêu năm. Còn cô không thể mặc đồ đen cho đến hết đời được! Và xét đến chất lượng những bộ trang phục bá tước đã đặt may cho cô, thì rõ ràng anh ta trông đợi cô làm như thế.

“Bà đợi ở đây được không? Tôi phải đi lói chúc chuyện với một người.” Mắt Jewel long lanh quả quyết khi cô đi ra khỏi phòng để tìm bá tước. Mặc đồ đen trong nửa thế kỷ tới vì một ông chồng cô chẳng biết gì mấy đúng là nực cười.

“Tôi có thể giúp gì cô, cô Julia?” Một trong những người hầu – hay là thấp hơn người hầu, cô không biết – hiện ra từ bóng tối bên dưới cần thang khi cô bước xuống sảnh lớn.

“Tôi đang tìm đức ngài,” cô thông báo, nhìn thẳng vào mắt anh ta như thể thách anh ta ngăn cản cô.

“Tôi nghĩ đức ngài ở trong thư viện, cô Julia.”

“Chỗ đó ở đâu?”

“Tầng một chái nhà phía bắc. Nhưng... Cô Julia này, ông ấy đã đưa ra mệnh lệnh rất rõ là không muốn bị làm phiền.”

“Hừ chỉ giỏi bắt lạt,” Jewel lầm bầm khi cô đi vào đường dẫn đến chái nhà phía bắc. Việc khám phá ngôi nhà lúc trước của cô đã phát huy tác dụng, khi cô dễ dàng tìm thấy lối đi xuyên qua những hành lang phức tạp tới một cách cửa luôn luôn đóng chặt ở tầng mộ. Chỉ thoáng dừng lại để hít một hơi thở sâu, cô khẽ gõ những khớp ngón tay lên cánh cửa gỗ sồi bóng loáng.

“Ai đó?” Tiếng bá tước vọng ra, sự bức bối hiện rõ trong giọng.

“Là tôi, Jewel – à, Julia, thưa ngài,” Jewel trả lời. Sau một khoảng dừng ngắn ngủi cô nghe thấy một câu dứt khoát, ‘Đi chỗ khác.’ Cơn giận của cô dâng lên. Chỉ vì anh ta là bá tước quyền thế không có nghĩa là anh ta có thể xua đuổi cô như thể cô chẳng là cái thá gì! Ánh gậy chiến nhen lên trong mắt cô khi cô vịn nắm đấm và mở cửa ra.

Bá tước đang nằm ườn ra chiếc ghế bành lớn trước lò sưởi, một chân đi giày ông gác lên ghế để chân trong khi chân còn lại tựa vững chắc trên thảm trải sàn. Một chiếc cốc đựng thứ chất lỏng màu hổ phách nắm trên tay trong khi cái chai đựng nhiều hơn nằm trên bàn chỗ anh ta tựa khuỷu tay. Một miếng xì gà dài và mảnh nằm trong chiếc đĩa vàng cũng đặt ở trên bàn, làn khói trắng lững lờ từ đó bay lên. Trên giá để chân một cuốn sách để mở

nằm úp mặt xuống. Anh ta mặc áo sơ mi xắn tay áo vét hay cà vạt, và quần dài bằng da hoẵng thay vì quần ống túm như cô đoán. Ánh lửa lấp lánh trên mái tóc như dát vàng của anh ta, nhưng gương mặt lại chìm trong bóng tối. Jewel chỉ có thể trông thấy tia sáng trong đôi mắt anh ta khi chúng chậm chậm di chuyển trên người cô từ đầu đến chân.

“Cô biết không, tôi gần như đã quên mất cô? Nếu cô định bỏ đi lần nữa, tôi có thể thành công hoàn toàn.” Giọng anh ta líu nhíu, và nếu không phải là cảm ghét mãnh liệt thì chắc chắn cũng không phải chào mừng. Jewel héch cằm lên, và cô bước hai bước vào trong phòng.

“Cứ vào hăn đi,” anh ta mĩa mai.

Jewel phớt lờ cả câu nói đó, dứt khoát tiến tới cho đến khi cô đứng bên cạnh cái ghế để chân nơi chiếc giày ống của anh ta vẫn gác lên. Anh ta ngồi yên không nhúc nhích, ngược nhìn cô qua đôi mắt nheo lại mà giờ Jewel có thể thấy là nó đỏ ngầu.

“Ông hui vào đây để uống dươ!” Việc khám phá ra anh ta ít nhất cũng là một kẻ bệ rạc khiến cô ngạc nhiên, nếu không cô đã chẳng bao giờ nói to thành tiếng.

“Liên quan quái gì đến cô?” anh ta gầm gừ. Trong khi cô nhìn anh ta thông thả đưa cái cốc lên môi và uống cạn lượng rượu trong đó, rồi rót tiếp cốc khác.

Không phải lời nói mà cái cách anh ta nói mới làm cô nổi giận.

“Nó chẳng phải việc của tôi, nếu như ông muốn sau xin,” cô chân thành đồng ý, và hai mắt anh ta long lên với cô một t trước khi chuyển sang cốc rượu.

“Đúng phóc, chẳng phải sao,” anh ta lầm bầm, và uống thêm một hơi dài.

Quan sát anh ta, Jewel nghĩ anh ta trông không hề giống một đức ngài hắc ám mà cô đã quen ở London. Người đàn ông này đẹp trai, nhưng là một vẻ đẹp gắt gỏng và cẩu thả thay vì giống với bộ trang phục hoàn hảo mà cô nghĩ là đặc trưng tiêu biểu ở anh ta. Mái tóc anh ta rối bù, râu mọc lởm chởm trên hai má, và chiếc áo sơ mi trắng hơi nhàu nhĩ. Nhìn chung, Jewel nghĩ cô có thể thích người đàn ông này hơn người kia – nếu bề ngoài là tất cả. Trong tình trạng này anh ta gần như không đáng sợ; ít nhất là thế, vì cô đã quen với những người đàn ông âm ỉ, chửi thề, nốc rượu, nên cô không thấy anh ta đáng sợ.

“Cô muốn gì đây?” Anh ta lại đưa mắt nhìn cô. Trong cơn sốc khi trông thấy anh ta như thế này, cô đã quên bằng mục đích của mình.

“Nà những chiếc áo ông đặt may cho tôi, chúng đều có mào đen!” Cô cáo buộc, sự bất bình của cô dâng lên dữ dội.

“Thế à, thì sao nào?” Căn cứ vào tông giọng anh ta thì rõ ràng rằng anh đã mất nốt chút hứng thú còn con có thể có trong lý do cô xông vào chốn riêng tư của anh ta.

Jewel trừng trừng nhìn anh ta. “Nếu ông chịu khó hỏi tôi trước khi ông đi đặt chúng, thì tôi đã nói với ông rằng tôi không thích màu đen. Tôi muốn bảo bà Soames sửa nệm chúng, đổi sang màu khác.”

Anh ta lắc đầu làm một cử chỉ từ chối. “Không thể được. Trừ phi cô quên mất giờ cô là quả phụ. Cô đang để tang.”

“Ông cũng thế nếu Timothy là em họ ông, nhưng tôi có thấy ông đi noanh quanh trong bộ đồ đen đâu,” Jewel vặn lại.

“Tôi thích làm gì và tôi muốn cô làm gì là hai việc khác nhau,” anh ta nói, nhìn lên cô với đôi mắt trĩu nặng. “Giai đoạn để tang đối với một quả phụ còn trẻ là một năm. Trong thời gian đó cô sẽ tuân thủ mọi quy tắc để tôn trọng người chồng đã mất của cô, bao gồm chỉ mặc duy nhất đồ đen. Tôi nói đã rõ ràng chưa?”

Jewel chăm chăm nhìn anh ta, môi mím chặt. Mắt anh ta bắt gặp mắt cô ngay khi cô định bùng nổ. Ánh mắt anh ta như một xô nước lạnh dội vào cơn thịnh nộ của cô. Cô quắc mắt với anh ta khi anh ta tiếp tục quan sát cô bằng đôi mắt xanh lạnh lẽo và khẽ nhướn chân mày. Cuối cùng, cô miễn cưỡng gật đầu.

“Vâng, thưa ngài,” anh ta nhắc nhở, nói với cái cộc.

“Vâng, thưa ngài.” Cô lặp lại, hai bàn tay nắm chặt khi cô quay ra. Cô muốn nói cho anh ta biết những điều anh ta có thể làm với từ ‘thưa ngài’ của anh ta. Nhưng cô không dám.

“Đội đã,” anh ta nói, và cô quay lại nhìn anh ta.

“Tôi quả thật đã quên mất sự tồn tại của cô,” anh ta nói, nghe như thể nói với chính mình chứ không phải với cô. Anh ta ngược nhìn cô, đôi mắt sắc bén. “Nhưng bây giờ cô đã nhắc tôi nhớ, tôi phải làm gì đó với cái trọng tệ hại của cô. Và cung cách của cô. Tôi sẽ bảo Johnson tuyển một gia sư cho cô càng sớm càng tốt, chắc chắn không muộn hơn cuối tuần này. Rồi cô có thể bắt đầu học phát âm và cư xử như một con người văn minh.”

Jewel xù lông lên. Có thể cô không nói năng được văn vẻ như anh ta, nhưng ít nhất cô không lảng nhục anh ta với mọi hơi thở cô buông ra.

“Ông là kẻ thô nỗ nhất tôi từng gặp,” cô rít qua hàm răng, và lại chuẩn bị bỏ đi. Lần này anh ta ngăn cô lại với một cú bật ngón tay. Cô nhục nhả đến tận tâm can – cô đâu – phải một con chó! – Jewel quay phắt lại trừng trừng nhìn anh ta.

“Thưa ngài,” anh ta nhẹ nhàng sửa lại. Jewel nghiêng răng.

“Thưa ngài,” cô chặt vật thốt ra, lòng sôi sục, và khi đang quay đi lần thứ ba thì một bức họa đặt trên mặt lò sưởi đập vào mắt cô. Đó là một bức họa đẹp bằng phấn màu vẽ một người phụ nữ trẻ mảnh mai với mái tóc vàng hoe mềm mại đang ngồi trên ghế, chiếc váy trắng của cô cuộn sóng xung quanh người. Dựa vào đầu gối cô là một bé gái có lẽ được ba tuổi với mái tóc dài vàng ánh bạc loăn xoăn và đôi mắt xanh da trời. Đứa bé tuyệt đẹp trong khi người mẹ chỉ xinh xắn. Nhưng khuôn mặt người phụ nữ đang nhìn đứa bé tỏa ra tình mẫu tử dịu dàng đến mức Jewel định chạm vào đó.

“Con gái tôi, Chloe, và vợ tôi Elizabeth,” bá tước nói không chút cảm xúc, nhìn theo ánh mắt cô. “Nó được hoàn thành khoảng một năm trước khi cô ấy chết.”

“Tôi biết vợ ông đã mắc,” sau khi ngắm bức tranh, Jewel thật sự cảm thấy thương cảm anh ta. “Tôi rất tiếc cho sự mắc mác của ông.

Bá tước phá lên cười, âm thanh khô khốc một cách ngạc nhiên. “Bọn gia nhân đã bép xép đúng không?” Anh ta uống thêm một hơi dài nữa từ cái cốc. “Và bọn chúng có bảo rằng tôi đã giết cô ấy không?”

Jewel sững sờ người, nhìn anh ta đăm đăm. Rồi mắt cô lại ngược lên bức tranh. Người phụ nữ dễ thương đó...

Anh ta đột ngột đứng lên, ném cái cốc trên tay đi khiến nó đập vào mặt đá lò sười vỡ tan. Jewel nhảy lùi lại, mất hết can đảm bởi sự dữ dội bất ngờ trong hành động của anh ta. Anh ta trừng trừng nhìn cô.

“Cút ra khỏi đây,” anh ta gầm gừ, và khi Jewel chỉ có thể đứng sững nhìn anh ta, đôi mắt anh ta rực lên như hai đốm lửa xanh từ đáy sâu địa ngục.

“Cút ngay, cút ngay khỏi tầm mắt ta!” Anh ta dấn một bước về phía cô, hai nắm đấm siết lại, đôi mắt đe dọa. Bùa mê bị phá vỡ, Jewel quay mình và lao ra ngoài.

Chương 10

Đến sáng hôm sau thì Jewel không thể chịu đựng thêm nữa. Cô phải biết được sự thật đằng sau lời nói của bá tước. Anh ta có giết vợ thật không? Có thể cô ấy đã chết trong khi sinh nở, và anh ta cảm thấy mình có lỗi? Cứ ngồi suy đoán thế này thật vô ích. Chắc chắn những người hầu biết hết mọi việc diễn ra trong nhà. Có cái gì đó khó chịu mà cô không thể diễn tả thành lời khi buôn chuyện về bá tước với những người được trả lương để phục vụ anh ta, nhưng cô không thể làm khác được. Cô cần phải

“Emily,” Jewel ngập ngừng mở đầu vào sáng hôm sau khi cô hầu gái bước vào phòng cô, mang theo một khay điểm tâm đựng bình chocolate nóng bốc khói và những ổ bánh mì vỏ giòn tan. “Thật ngạc nhiên làm sao khi dễ dàng quen với sự xa xỉ như là ba bữa ăn ngon một ngày và nhiều hơn nếu cô muốn mà không cần phải nhắc ngón tay.”

“Vâng, cô Julia?” Emily đặt khay xuống chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ. Jewel, trong chiếc áo choàng bằng lụa trắng, ngồi vào chiếc ghế bành được kéo đến gần bàn và chuẩn bị ăn. Emily rũ chiếc khăn ăn trải trên lòng cô và rót chocolate ra cốc trong khi Jewel phết bơ lên ổ bánh mì nóng và cắn một miếng với vẻ thích thú.

“Hôm trước tôi có nghe một chuyện khiến tôi thấy băng khoăn,” Jewel mở đầu một cách dối trá bằng một miếng đầy bánh mì. Nhìn lên Emily đang đứng bất động khi chờ cô chủ nói tiếp, Jewel sốt ruột lắc đầu. “Ôi, cô ngồi xuống đi! Nói chuyện thế này nghe kỳ lạ lắm.”

Đôi mắt màu nâu như màu mắt chó xpanhơn của Emily đã tròn càng tròn hơn. “Ôi không, cô Julia, tôi không thể! Nó không hợp khuôn phép!”

Jewel thở dài. Các gia nhân tuân thủ nghiêm ngặt những quy định được phép hay không được phép. Ví dụ như, Emily coi là quy tắc khi một quý cô phải tắm vào mọi tối trước khi đi nghỉ – một quy trình tắm rửa cẩn thận, hoàn toàn khóa thân, ngâm mình trong nước nóng ngập đến cổ. Sau khoảng một tuần phản đối vô hiệu Jewel gần như cam chịu tuân theo. Cô thậm chí còn quen với sự im lặng của cô gái mỗi khi đến và đi trong khi cô đang mặc đồ hay đang cởi đồ. Và cô biết rằng Emily nghĩ là hợp quy tắc khi người hầu gái phải giúp cô chủ mặc và cởi quần áo. Jewel vẫn chưa chấp nhận chuyện đó, nhưng với sự kiên trì lạnh lẽ của Emily cô đoán nó chỉ là vấn đề về thời gian trước khi cô khuất

“Ít nhất hãy ăn một miếng vậy,” Jewel lầm bầm, thất vọng, nhưng Emily từ chối lần nữa.

“Cảm ơn ý tốt của cô, cô Julia, nhưng nếu bà Johnson phát hiện ra tôi đang ăn uống cùng chủ nhân thì tôi có thể mất việc.”

Jewel đầu hàng và đi thẳng vào vấn đề chính. “Cô có biết vợ của bá tước nàm sao mà chếc không?”

Mắt Emily lại tròn xoe, và cô gái lo lắng hết nhìn trái lại nhìn phải như sợ có ai đang nghe lén.

“Bà ấy... bà ấy bị ngã.” Câu trả lời nhỏ lí nhí. Jewel ngoạm một miếng bánh mì phết bơ to và nhìn cô hầu một cách suy đoán trong lúc nhai.

“Tôi biết hẳn phải có nhiều hơn thế. Tôi muốn cô nói cho tôi.”

Emily liếm môi. “Bà ấy, phu nhân Moorland, đi dạo vào một buổi sáng. Thường thì bà ấy đưa cả cô Chloe đi cùng, nhưng hôm ấy trời rất lạnh. Hôm đó vào đầu xuân, cách đây cũng đã gần hai năm, giống như bây giờ. Cô Chloe bị một cơn sổ mũi nhẹ nên bà để cô ở nhà. Bà Caroline cũng ở đây – bà ấy là bà của phu nhân Moorland. Thật buồn cười vì bà Caroline được gả vào gia đình này trước, cho anh trai của đức ngài, và lẽ ra bà ấy sẽ là phu nhân Moorland nếu cậu chủ Edward còn sống, nhưng ông ấy đã chết cho nên bà Elizabeth trở thành phu nhân. Thường thì bà Caroline hay đi dạo với phu nhân khi nào cô Chloe ở nhà. Nhưng vào buổi sáng đặc biệt đó, lão bá tước phu nhân, đang ở thăm để cô vò được ít tiền của đức ngài, đã sà Caroline vào lòng có công chuyện, cho nên phu nhân ra ngoài đi dạo một mình, và bà ấy không bao giờ quay về nữa. Tức là không còn sống nữa.”

Emily ngừng lời. “Vậy năm sao bà ấy chết?” Jewel nôn nóng hỏi, ồ bánh mì lơ lửng trên tay vì cô quên cả ăn.

“Có một tu viện cổ nằm bên vịnh Wash, một phế tích thực sự, và phu nhân thường đi dạo ở đó. Vào ngày bà chết, người ta nói rằng bà đã leo lên tháp chuông. Không hiểu vì sao bà ấy... đã ngã xuống.” Emily lại ngừng lời, tỏ ra khiếp hãi. Nỗi sợ của cô gái mách bảo Jewel rằng còn có nhiều uẩn khúc trong câu chuyện này.

“Nói với tôi tất cả đi, Emily, đi mà. Lẽu bà ấy chếc do một cú ngã, thì tại sao... tại sao ai cũng bảo rằng đức ngài đã giết bà ấy?”

Emily trông vô cùng khổ sở. “Ôi, cô Julia, quả thật tôi không nên nói về chuyện này. Chúng tôi đã được căn dặn không bao giờ được nói về chuyện này.”

“Ai bảo cô thế?”

“Bà Johnson. Bà ấy bảo rằng không muốn có bất kỳ tin đồn nào về bá tước trong ngôi nhà này.”

“Tin đồn lào, Emily?” Jewel hỏi, sắp phát điên.

“Có người bảo là... có người bảo là đức ngài đã đ phu nhân khỏi ngọn tháp đó.”

Jewel nhìn chăm chăm Emily một hồi lâu. “Sao người ta nại nói thế? Đức ngài ở bên bà ấy lúc bà ấy ngã sao?”

Emily lắc đầu. “Không, cô ạ. Ít nhất ông ấy không ở cùng phu nhân lúc phu nhân ra khỏi nhà. Nhưng mỗi khi hẹn hò thì họ hay gặp nhau ở cái phế tích cổ ấy, trước khi lấy đức ngài phu nhân sống ở gần đó. Còn đức ngài... ờ, đức ngài và phu nhân có những mối bất hòa.”

“Thế không có nghĩa là ông ta đã giết bà ấy.” Jewel phần nộ một cách kỳ lạ khi nghĩ đến việc nỗi đau của bá tước chỉ dựa trên một giả thuyết mơ hồ đến vậy.

“Không.” Emily bắt đầu nhiệt tình nói. “Nhưng có những căn cứ khác. Ông bác sĩ nói cách phu nhân rơi xuống đất không giống như bị ngã đơn thuần. Bà rơi ra ngoài quá xa, như là bị đẩy. Và bà ngã ngửa, không phải úp sấp bụng. Và một trong những thằng bé nhà ông tá điền nói rằng nó đã trông thấy ai đó – nó nghĩ đấy là đức ngài vì nó thấy người đó có mái tóc vàng – đi vào tu viện cùng phu nhân ngày hôn ấy. Và ai nấy đều biết rằng đức ngài và phu nhân có nhiều mâu thuẫn. Cái cách mà họ nhìn nhau khiến người khác lạnh sống lưng. Như là họ căm ghét nhau vậy. Có lần tôi nghe thấy phu nhân nói với ông ấy rằng ông không xứng làm một người cha, và đức ngài đáp lại điều đó làm họ thành một cặp xứng đôi vì bà không xứng làm một người mẹ. Họ không nói chuyện với nhau mấy tuần liền, và đức ngài đi lên London. Ông chỉ trở về trước khi bà chết độ một tuần. Và họ hẳn đã có một cuộc cãi vã tồi tệ vì phu nhân không ở cùng một phòng với đức ngài nữa. Chẳng ai trong chúng tôi biết được những mâu thuẫn đó là gì, và tôi đoán là không ai ngoài bá tước biết cả. Và tôi cầu cho ai đó may mắn moi được thông tin gì từ ông.”

Emily lúc lắc đầu để nhấn mạnh. Jewel nhìn sững Emily, thậm chí quên cả ăn với điều vừa nghe được. Bá tước đã giết vợ mình thật sao? Tất nhiên là không! Giống như nhiều người khác, cô đang để trí tưởng tượng của mình tóm lấy những sợi tơ của tin đồn và lời ong tiếng ve để dệt thành cả chiếc áo. Bằng chứng chống lại bá tước mà cô nghe được là cực kỳ mong manh.

“Vậy đức ngài có bị buộc tội giết người không?” Tâm trí Jewel chùn lại trước hình ảnh ngài bá tước cao quý bị giải đến trước tòa đại hình Old Bailey. Emily lắc đầu.

“Người ta bảo là không đủ bằng chứng để buộc tội. Thứ nhất, thằng bé đã khẳng định nó trông thấy đức ngài đi vào nhà thờ cùng phu nhân mới có

tám tuổi. Ngài chánh án trong cuộc điều tra nói rằng không một bồi thẩm đoàn nào kết án được người đàn ông dựa trên lời khai của một thằng bé ở tuổi đó. Và ông ấy bảo, chỉ vì người chồng và vợ có những mâu thuẫn không có nghĩa là người chồng phạm tội sát nhân. Và còn có cả thầy dòng nữa.” Emily dừng lại ra vẻ quan trọng.

“Thầy dòng nào?” Jewel hỏi dù biết Emily đang nhử mình.

“Vấn đề là ở đó. Không có thầy dòng nào cả. Tức là thầy dòng bằng xương bằng thịt ấy. Mọi người đồn đại đó là hồn ma của thầy dòng Benedict, một trong những thầy dòng áo trắng sống trong tu viện cổ cách đây ba trăm năm. Ông ấy được cho là kẻ thù ghê gớm nhất của bá tước đời thứ nhất, người được nữ hoàng Elizabeth ban thưởng toàn bộ vùng lãnh thổ trước đó vẫn thuộc về tu viện. Thầy dòng Benedict cự tuyệt không chịu rời khỏi tu viện khi bá tước đời thứ nhất ra lệnh đuổi họ đi, và bá tước đã xử lý bằng cách treo cổ ông ta. Và tòa nhà này được xây dựng trên chính nơi diễn ra chuyện đó. Từ đó trở đi, một thầy dòng áo trắng hay hiện ra trước mắt mọi người quanh đây mỗi khi có thành viên trong gia đình Peyton sắp sửa qua đời. Họ bảo rằng ông ta tới để mang kẻ thù cùng đi với mình vào cõi chết. Nó đã diễn ra trong gần ba trăm năm cho tới giờ mà chưa lần nào sai. Người ta kể rằng thầy dòng áo trắng đã hiện lên ở chỗ tu viện cổ trước khi cậu chủ Edward bị giết trong một tai nạn đi săn, và có người trông thấy ông ta trước khi bá tước già qua đời. Và vài người, bao gồm cả Martin, người hầu chính, trông thấy ông ta trước phu nhân chết. Ngay trong ngôi nhà này, cô Julia ạ.” Emily ngừng lời, mắt mở lớn, hiển nhiên là sợ hãi một cách thích thú trước câu chuyện của chính mình.

“Vậy cái gọi là thầy dòng áo trắng có vai trò gì trong việc đức ngài không giết vợ?”

Emily, đã cúi xuống gần hơn và chống cả hai tay lên chiếc bàn nhỏ trong lúc say sưa kể về truyền thuyết kia, lại thẳng người lên. “Ngài chánh án không tin vào hồn ma thầy dòng nào hết. Ngài nói nếu có rất nhiều người nhìn thấy, thì đó là vì ai đó đã ăn mặc giống thầy dòng. Và đến khi nào có người có thể chứng minh được ai là người mặc áo thụng trắng, lảng vảng quanh tu viện cổ và ngôi nhà này – đức ngài có thể giải thích mình đang ở đâu mỗi lần thầy dòng xuất hiện, mặc dù đức ngài nói ông đang cười ngửa bên ngoài lúc phu nhân gặp nạn – sau đó, nếu như ngài ấy quy cho ai đó tội giết người thì ngài ấy thật không phải. Cho nên ngài ấy bảo cái chết của phu nhân chỉ là một tai nạn. Điều đó khiến cha của phu nhân nổi điên thực sự, và ông ta không bao giờ nói chuyện với bá tước sau chuyện đó. Hầu hết mọi người nghĩ ông ta chính là người bắt đầu phao tin bá tước đã giết phu nhân. Nhưng Ngài Tynesdale già cả đã chết hồi năm ngoái, và những lời đồn thổi cũng chết theo ông. Tuy vậy mọi người vẫn nhớ.”

Jewel cắn ỏ bánh mình còn thừa, một nếp nhăn hằn giữa đôi lông mày khi cô thu nạp tất cả những gì vừa được kể. Cái đoạn về hồn ma của thầy dòng áo trắng làm cho cô sợ. Nhưng cô không thể hình dung ra hình ảnh ngài tước mặc áo thụng trắng của thầy tu và đi quanh vùng. Ý nghĩ quá lớ bịch đến nỗi không thể xảy ra đó khiến cô cảm thấy khá hơn. Dĩ nhiên anh ta chẳng làm chuyện gì như thế, cũng như không ném vợ mình khỏi ngọn tháp. Thậm chí điều đó quá ngu ngốc để mà suy đoán.

“Tôi giúp cô mặc quần áo nhé, cô Julia?”

Trong khi Julia mãi nghĩ, Emily đã lấy trang phục hôm nay của cô. C hỏi được thốt ra bằng một giọng hy vọng, nhưng Jewel không hề lưỡng lự mà lắc đầu quầy quậy.

“Tôi có thể tự xoay sở được, cảm ơn.” Rồi khi Emily, vẻ mặt thất vọng, bắt đầu đi ra khỏi phòng, thì Jewel gọi giật cô gái lại.

“Cái tu viện ấy ở hướng nào, hả Emily?”

“Cô không muốn đến đó đâu, cô Julia! Nó...”

“Tôi chỉ muốn trong thấy ló thôi. Ngườn mộ một di tích ấy mà, cho nên hãy nói đi.”

Emily trông ngờ vực, nhưng cô gái cũng chỉ đường cho Jewel. Jewel cho Emily lui kèm theo một câu cảm ơn nữa, và mặc quần áo vào. Chưa đầy nửa giờ sau cô đã rảo bước trên con đường trông toàn thạch nam hướng về vịnh Wash.

Những cây thạch nam vẫn còn ướt hơi sương, tỏa ra mùi hương ngọt ngào mỗi lần váy cô quệt vào một lùm cây xanh cứng cáp. Những khóm đồ quyen rậm rạp với đủ màu sắc từ đỏ thẫm tới hồng rồi trắng mọc lộn xộn dọc theo con đường mòn đã bị mài nhẵn bởi nhiều thế hệ những bước chân đi qua. Những rừng thông mọc lên trải dài tới tận đường chân trời phía tây, trong khi ở phía đông mặt đất đã sụt xuống để tạo thành những vách đá trông ra vịnh Wash.

Jewel bước dọc theo con đường nằm bên mép vách đá, kinh ngạc trước mùi muối trong lành của biển và vẻ đẹp hùng vĩ của những con sóng xô vào ghềnh đá lởm chởm phía dưới. Những con mòng biển và nhạn biển lượn vòng trên nền trời xanh nhạt trên đầuêm những tiếng rít inh tai của chúng vào tiếng gầm gào của biển. Đối với một cô gái chưa bao giờ ra khỏi

London, sự hùng vĩ của một không gian rộng mở và vẻ đẹp thiên nhiên thật là đáng kinh ngạc.

Sau khoảng hai mươi phút đi bộ hăng hái, Jewel trông thấy tòa tu viện cổ. Cái kết cấu hai tầng bằng đá đã đen sẫm lại bởi tuổi tác phủ kín dây leo và rêu. Rõ ràng vịnh Wash ngày càng lấn sâu vào đất liền vì tu viện nằm ngay trên mép vách đá. Bức tường ngoài cùng của nó đã đổ xuống biển từ lâu. Chỉ có tháp chuông ba tầng là còn nguyên vẹn ở phía bên kia, nhưng lại có thể sập bất cứ lúc nào vì tháp chuông chỉ tựa trên một gờ đá nhỏ.

Jewel cảm thấy một ngón tay lạnh ngắt đang lần theo sống lưng cô khi cô nghĩ cái lỗ hổng hình vòm kia hẳn đã từng có một cái chuông lớn là nơi mà Elizabeth ngã xuống. Jewel rùng mình khi đi vòng sang bên kia khu phế tích, bước qua những khối đá lởm chởm rơi xuống từ những bức tường nguyên vẹn nằm trong đất liền. Có một làn khí lạnh ở nơi này mà không liên quan gì đến nhiệt độ thời tiết.

Phía sau tu viện, sát những vách đá nhô ra biển là một nghĩa trang nhỏ. Chỉ có một vài tảng đá để đánh dấu mộ phần. Nhưng Jewel đoán là nhiều tảng đá đánh dấu mộ đã bị thất lạc cùng thời gian. Cái bóng của tháp chuông ngã xuống những ngôi mộ, và Jewel lại run lên lần nữa. Nơi này vừa làm cô sợ vừa khiến cô mê mẩn.

Jewel chỉ định ngắm nhìn cái phế tích thôi, nhưng khi cô trông thấy một lỗ hổng nhỏ hình vòm trên tường, cô không thể cưỡng lại thôi thúc muốn vào trong. Leo qua một đồng đá phủ rêu, cô đứng tại một khung cửa và nhìn quanh. Rõ ràng căn phòng nhỏ này đã từng là nhà nguyện. Những cửa sổ tò vò còn sót lại mở cả về phía đất liền và phía biển, và trên đỉnh một ô cửa vẫn giữ lại vài mảnh vỡ của kính màu hồng ngọc. Mặt trời chiếu xiên qua tấm kính hắt một tia sáng đỏ xuống một cái hốc hình vòm khoét vào mặt đá

xù xì của bức tường phía trong. Từ vị trí của nó thì đằng sau hẳn là nơi đã đặt bệ thờ, cô đoán nó đã từng có một bức tượng, có lẽ là Chúa Jesus hoặc đức mẹ M

Ý nghĩ những thầy tu đã chết từ nhiều thế kỷ quỳ gối cầu nguyện trong nhà nguyện này đem lại cảm giác rờn rợn. Nhưng tệ hơn là ý nghĩ Elizabeth chắc chắn đã nhiều lần bước qua căn phòng này khi còn là một cô bé ư khám phá, là một quý cô trẻ khi gặp Sebastian, và là một người đàn bà khi chết. Đó là một ý nghĩ sờn gai óc, và Jewel định lui ra với sự ám áp của mặt trời thì cô nghe thấy tiếng ai đó đang khóc. Cô cứng đờ người, lắng nghe chăm chú. Âm thanh nghèn nghẹn, khó có thể nghe rõ, nhưng không thể nhầm lẫn: người nào đó – hoặc thứ gì đó – đang thổn thức.

Jewel cảm thấy tóc dựng lên sau gáy. Âm thanh đến từ đâu đó ở bên trên, và trong một khoảnh khắc khủng khiếp cô dường tượng ra hình ảnh hồn ma của Elizabeth đang khóc trên tháp chuông nơi cô ta đã rơi xuống chết. Nhưng cô xua ngay ý nghĩ lố bịch đó đi, tất nhiên rồi, chắc chắn là có người đang ở trên đó, và dù là ai trên ấy thì cũng đang khóc nức nở.

Không cưỡng lại được mà đi tới, Jewel bước qua một khung cửa nhỏ bên cạnh cái hốc hình vòm và nhận ra mình đang ở ngay trong tháp chuông. Nhưng bậc thang được đục vào đá uốn khúc lên phía trên. Jewel lưỡng lự, mọi bản năng trong cô thúc giục cô chạy bay ra ngoài nơi có ánh nắng mặt trời, nhưng âm thanh của tiếng khóc kéo cô lại. Hiển nhiên là tiếng khóc đến từ căn gác nơi từng để tháp chuông, và nó nghe thương tâm. Dù là ai trên đó thì cũng đang đau khổ tận sâu thẳm tâm hồn.

Jewel không thể cưỡng lại. Cô phải biết liệu đó có phải hồn ma của Elizabeth không, hoặc một người sống, một người con gái đang có chuyện buồn. Bởi vì những âm thanh đó chắc chắn là của phụ nữ. Khi cô leo lên

trên, cẩn thận tránh bị trượt chân trên những bậc thang mòn vẹt đầy rêu, cô cảm thấy những dây thần kinh xoắn lại thành một cuộn trong người.

Một ánh sáng vàng ấm áp hình như đang tỏa ra từ gác chuông bên trên. Jewel giương đôi mắt nhìn lên ánh sáng rực rỡ tràn ra qua nơi đã từng là cửa sập và giờ đây chỉ là một lỗ hổng trên nền đá, tự hỏi trong khiếp sợ là liệu đây có phải một kiểu hiện hình của hồn ma hay không. Ngay khi tim cô bắt đầu nảy lên tận cuống họng, cô nhận ra đó là ánh nắng đang tràn qua căn gác trống nơi chiếc chuông từng ngân lên.

Tiếng khóc dần dần to hơn và dễ nhận ra hơn. Một lần nữa Jewel lại có cảm tưởng về một nỗi đau xé lòng. Rồi cô cẩn thận thò đầu qua lỗ hổng và thấy ánh nắng đang phản chiếu rực rỡ trên một mái đầu nhỏ vàng óng.

Chloe. Đó là Chloe đang nằm co ro trên sàn, cuộn lại trong tư thế bào thai với đầu rúc vào hai đầu gối. Chiếc áo choàng nhung màu rượu vang phủ kín cô bé như một tấm chăn, và thân hình bé nhỏ rung lên với lực ép của những tiếng nước nở.

Jewel cảm thấy trái tim mình thất lại. Hình ảnh một bé gái khóc nơi mẹ nó đã chết làm quặn thắt tâm hồn cô. Cô lặng lẽ chui hẳn qua lỗ hổng, rồi di chuyển để quỳ xuống bên cạnh đứa trẻ đang thôn thức.

“Chloe,” Jewel khẽ khàng nói, bàn tay đưa ra để chạm vào mái tóc rực rỡ của cô bé.

Đứa trẻ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt nó to tròn và ẩm nước, chói mắt bởi ánh nắng mặt một lúc khi nó chớp mắt nhìn Jewel. Đó là ánh mắt vui

mừng khôn xiết trên gương mặt bé nhỏ đến mức Jewel lập tức nhận ra trong một thoáng ngẩn ngui là Chloe đã nghĩ là mẹ nó đang quỳ bên cạnh nó. Rồi mắt đứa bé nheo lại trước ánh nắng, và miệng nó méo xệch đi. Nó bật dậy, phát ra một tiếng kêu giận dữ. Khi Jewel cố nắm lấy nó, để ôm và an ủi nó, thì nó đẩy cô ra với một sức mạnh khiến Jewel ngã ngửa ra sàn.

“Chloe, đã!”

Nhưng đã quá muộn. Trước khi Jewel có thể đứng lên, cô bé đã biến mất qua cái cửa sập. Jewel chỉ có thể nghe thấy tiếng lộp cộp mà đôi chân đi dép lê gõ trên cầu thang khi nó chạy đi mất.

Chương 11

Đúng như bá tước đã báo trước, một gia sư được tuyển chỉ trong vòng một tuần. Bà Thomas là một quả phụ trung niên với tám lưng thẳng đuồn, mũi dài, và rất nhanh chóng bà ta nhìn qua nó xuống Jewel.

Bà vừa nghỉ công việc làm gia sư cho những cô con gái của một chủ đất giàu có, không phải vì bất kỳ sai phạm nào của bà, theo như lời bà Johnson, mà vì các cô gái giờ đây đã đủ lớn để không cần một nữ gia sư nữa. Theo lời văn phòng giới thiệu nhận xét về bà, thì bà Thomas hội tụ mọi ưu điểm đáng mơ ước, bà là một phụ nữ quyền quý sa sút, con gái của một cha xứ vùng nông thôn, với bề dày kinh nghiệm phong phú trong việc dạy dỗ các quý cô trẻ. Thêm vào đó, bà còn nổi danh với việc không tha thứ cho bất cứ hành động xằng bậy nào trong nhiệm vụ của mình. Có vẻ như bà Thomas, Johnson nói với bá tước, là người lý tưởng để đảm nhận việc dạy dỗ Jewel.

Tất cả những điều này Jewel nghe được từ Johnson. Cho dù đã hai lần cô trông thấy bá tước trên lưng ngựa từ cửa sổ phòng mình, cô đã không hề nói chuyện với anh ta kể từ cuộc trò chuyện tai hại trong thư viện.

Giống như Chloe, anh ta có vẻ giống một hồn ma hơn là một người có thật trong ngôi nhà.

Bà Thomas được bố trí một căn phòng nằm giáp phía sau chái nhà bắc, liền kề nơi thường được sử dụng làm phòng học. Hiển nhiên là Chloe được đánh giá là vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện học tập vì phòng học đã không được sử dụng ít nhất từ hai mươi năm nay rồi. Nhưng sau khi bà Johnson cất đặt các cô hầu lau chùi tường, nền nhà và đánh bóng đồ gỗ, bà Thomas chấp nhận với một tiếng khịt mũi rằng ‘được’. Và thế là Jewel bắt đầu quá trình gian khổ đến không ngờ để trở thành một quý cô.

“Thật là, cô Julia, các quý cô được khom lưng khi bước đi. Họ cũng không sai bước như một người đàn ông! Giữ lưng thật thẳng, và bước những bước nhỏ thanh thoát. Thanh thoát, thanh thoát! Không, không phải như thế! Mà là thế này!”

Suốt hai tuần tiếp theo bà Thomas đã đặt một cái băng buộc chặt vào lưng Jewel để dạy cô ngồi, đứng, và đi lại với một phong thái duyên dáng. Mỗi khi Jewel di chuyển quanh phòng, trước tiên cô phải đặt một cuốn sách lên đầu. Nếu cuốn sách rơi xuống, cô phải đặt nó lại chỗ cũ một lần nữa và lần nữa cho đến khi nào cô có thể đi hết chu vi căn phòng mà không đánh rơi nó. Có những bài học về cách nói năng liên quan đến việc đưa âm gió khi phát âm mọi từ. Có những bài học về cách cư xử, những cử động và trang phục. Những bài học đó lặp đi lặp lại từ ngày này sang ngày khác cho đến khi Jewel cảm thấy muốn hét lên, hoặc là giết bà Thomas, hoặc là đi tự sát bằng cách nhảy qua cửa sổ phòng học.

Cuối cùng, sau một buổi học cực kỳ cam go, Jewel đã nổi loạn. Bà Thomas bắt cô phải đi ngủ mà không được ăn bất cứ bữa tối nào như thể cô là một đứa bé hư chỉ vì phong cách ở bàn ăn của cô không đạt tiêu chuẩn. Mặt đỏ bừng bừng vì giận dữ khi bữa tối của mình bị giật đi ngay trước mũi theo đúng nghĩa đen, mắt Jewel rục lên khi cô từ từ đứng lên khỏi bàn, hai bàn tay nắm chặt lại bên hông. Đây là giọt nước cuối cùng! Mụ dạ xoa già này đã đẩy cô đi quá xa và Jewel định đáp lễ bằng một cú đâm nóc ao, hạ quý bà khinh khỉnh đó nằm thẳng cẳng.

Bà Thomas hẳn đã đọc được những ý nghĩ dữ tợn của Jewel trong mắt cô bởi vì đôi mắt màu xám thép của bà mở to bằng cái đĩa. Bà giơ một tay lên như muốn tránh cú đánh của Jewel trong khi đi giật lùi ra khỏi phòng với tốc độ cao hơn là phong thái đường hoàng. Một khi đã an toàn ở hành lang bà mới bỏ tay xuống, và trừng mắt nhìn Jewel giận dữ.

“Đức ngài sẽ được nghe chuyện này!” bà đe dọa trước khi quay gót với sự gấp gáp đến mức tà váy xoắn lại quanh hai cẳng chân gây trơ xương khi bà bước đều xuống sảnh.

Kích động, Jewel ném một tờ giấy thề theo sau người đàn bà. Nhưng rồi cô sẽ phải đối mặt với một hậu quả không tránh khỏi do hành động của mình gây ra. Bà già chắc chắn sẽ chạy thẳng đến chỗ ‘đức ngài vĩ đại’ với câu chuyện của mình. Jewel nhớ lại bá tước trông như thế nào khi anh ta tức giận, ánh mắt lạnh lẽo đó như đóng băng nạn nhân tại chỗ, giọng nói mượt mà êm ái ấy chẻ đôi người khác ra ngọt hơn cả lưỡi dao cạo. Cô cũng nhớ sự thô bạo của anh ta trong thư viện, ngọn lửa cuồng n trong mắt anh ta khi anh ta ném cốc rượu vào lò sưởi và gầm lên đuổi cô ra ngoài. Ký ức đó làm cô run rẩy.

“Cứ đi mà mách ông ta. Cứ đi mà mách héc với ông ta!” Jewel nói lớn, cảm cô héc lên. Lập tức cô cảm thấy khá hơn. Là cô đó, con bé Jewel thuở trước với tinh thần chiến đấu mà cái ngôi nhà làm cảnh này và cung cách ra vẻ của nó suýt nữa đã chế ngự được cô. Cô không cần phải cam chịu cái kiểu sỉ nhục mà ai cũng ném vào cô được, ngay cả những mệnh lệnh của tên bá tước chết tiệt cũng không. Dù sao đi nữa hẳn ta là ai mà được ở vị trí đặc biệt đến thế? Chẳng là cái thá gì cả. Chỉ vì hẳn sinh ra trong một gia đình nổi lên từ mấy thế kỷ gần đây không làm cho hẳn tốt đẹp hơn cô mấy may. Cứ tước bỏ cái gia đình màu mè của hẳn rồi ném hẳn ra đường nơi cô đã lớn lên, hẳn sẽ bắt lực y như một đứa bé sơ sinh cho mà xem.

Hình ảnh tên bá tước kiêu căng bị phó mặc vào tay những cư dân đường phố khiến cô cảm thấy khá hơn chút nữa. Cô không thích cảm giác phải sợ bất cứ ai. Và cô cực kỳ ghét phải thừa nhận rằng ‘đức ngài vĩ đại’ khiến cho cô còn hơn cả sợ, Nhận thức này thổi bùng cơn giận của cô lên một đỉnh cao mới. Jewel Combs chưa từng sợ bất cứ cái gì trong đời! Cô chưa bao giờ phải sợ vì cô có thể tự lo cho mình. Nhưng con người mới mà cô đang trở thành, Julia Stratham này, lúc nào cũng sợ hãi. Nó sợ sự khinh thường của những gia nhân, từ người giữ ngựa thấp kém nhất cho đến lão Johnson hách dịch. Nó sợ bà Thomas vì vị trí của bà như hiện thân của bá tước; thậm chí nó sợ những hành động đơn giản nhất trong cuộc sống mới của mình như ăn uống, đi lại và nói năng, nó sợ rằng bất cứ cái gì nó làm cũng biến nó thành một con ngốc, và tất cả mọi người sẽ cười nhạo nó. Từ trước đến giờ chưa bao giờ cô thừa nhận điều này và nó khiến cô tức giận đến nỗi

muốn nhỏ toẹt. Cô làm thế thật, một bãi nước bọt rơi tộp trên sàn nhà bóng loáng, rồi lại cảm thấy hơi xấu hổ với chính mình khi nhìn vào nó. Nhưng chỉ một thoáng thôi. Phần còn lại trong cô cảm thấy sung sướng được trở lại con người cũ của mình.

“Ta không thuộc về nơi đây!”

Ý nghĩ này nở rộ trong tâm trí cô. Lúc này Jewel mới nhận ra mình đã cảm thấy ngột ngạt đến nhường nào, hốt hoảng ngay từ buổi tối đầu tiên khi bá tước bắt cô bước vào cái bồn tắm bốc hơi nghi ngút. Cô nhận ra kể từ đó trở đi mọi việc cô làm đều là theo lệnh của bá tước chứ không phải ý muốn của cô. Cô không thích điều đó chút nào. Ngoại trừ thức ăn, cô vội vàng chữa lại. Nhưng ngay cả thực tế là được ăn uống thịnh soạn lần đầu tiên trong đời cũng không đáng để biến đổi bản thân cô thành một o vật hoàn toàn khác.

Cô có thể bỏ đi. Không có cái còng nào trên cổ tay cô, không có sợi xích nào trói chân cô cả. Cô có thể bước ra khỏi đây tự do như khí trời và không ngoái đầu lại. Cô có thể trở lại là Jewel quen thuộc, và mặc xác việc trở thành quý cô thật xuẩn ngốc này. Tất cả những gì cô từng muốn là lấy tài sản Timothy để lại, nó thuộc về cô một cách hợp pháp. Nhưng tên bá tước đã hăm dọa cô và làm cô sợ đến mức cảm thấy mình bị giam giữ vô phương chống cự trong mạng lưới quyền lực của hắn.

Nhưng cô không bắt lực, và cô không bị giam giữ. Cô có thể ra đi – nếu cô sẵn sàng đối mặt với mọi hiểm nguy từ Mick, tình trạng bấp bênh của việc ở ngoài đường phố một lần nữa, viễn cảnh đói khát và không nhà cửa, rồi phải sống bằng cái nghề có thể kết thúc với thân hình lủng lẳng trên giá treo cổ nếu cô bị bắt. Liệu cô có sẵn lòng từ bỏ sự an toàn mà đối với cô nghe vô cùng hấp dẫn khi bá tước đưa ra lời đề nghị của hắn lúc ban đầu không? Hay cô sẽ để mình bị mua chuộc bởi ba bữa ăn ngon một ngày và một mái nhà trên đầu? Sống lưng Jewel cứng lại, và cô quả quyết bước ra khỏi cửa phòng học. Cô đã làm Julia ngoan ngoãn đủ lâu rồi. Jewel Combs đã trở lại, và đúng lúc nữa.

Nếu cô lấy số của hồi môn nhỏ mà cô được thừa hưởng chính thức và hợp pháp, cô sẽ không phải sợ bất cứ điều gì nữa. Mắt Jewel nheo nheo khi cân nhắc ý tưởng này. Bá tước sẽ chẳng bao giờ để ý đến những món đồ vô giá trị, và đối với cô chúng có nghĩa là sự khác biệt giữa sống sung túc và quay lại đường phố với hai bàn tay trắng. Nó không phải là ăn cắp, Jewel tự bảo mình – tất nhiên chẳng phải cô phản đối gì chuyện ăn cắp. Bá tước đang giữ tài sản của Timothy, thứ chính đáng thuộc về cô với tư cách vợ góa của anh.

Ngay khi về đến phòng mình Jewel bắt đầu mặc vào càng nhiều càng tốt số váy áo cô có thể nong vào người, cái này chồng lên cái khác. Những chiếc áo xấu như quạ, đúng thế, nhưng chúng làm từ loại vải mịn nhất và sẽ đủ cho cô mặc trong một thời gian dài. Đến lúc cô xỏ được năm cái, bỏ lại hai cái cuối cùng vì đứt cúc, những cử động của cô đã như một khúc xúc xích được nhồi đầy. Trước khi trở thành Julia Stratham thì số quần áo cô đã mặc trong đời ít hơn cả chỗ này, cho nên cô từ bỏ không nhồi nhét thêm cái nào nữa. Nhưng cô quyết định lấy thêm một cái áo choàng len. Nó rất đẹp và ấm áp vì cô sẽ phải đi bộ cho đến khi bắt được một chiếc xe.

Cô có nên đi theo đường lớn không? Cô tự hỏi trong khi k khăn trải giường của mình và lột cái vỏ gối tao nhã để đựng phần chiến lợi phẩm còn lại. Hay cô nên lẩn lút qua những cánh cổng đồng vì sợ đức ngài vĩ đại sẽ đuổi theo cô? Cô không nghĩ anh ta sẽ nhọc sức đến thế vì cô, nhưng để cho chắc ăn cô quyết định đi theo hướng cánh đồng trong một đoạn. Khi anh ta biết về những đồ lưu niệm cô mang đi, anh ta sẽ nổi cơn lôi đình. Ngay cả khi không đích thân đuổi theo cô thì anh ta cũng có thể bắt cô vì tội ăn cắp. Anh ta có làm điều đó không? Jewel hình dung bộ mặt đẹp trai lạnh lùng với đôi mắt xanh băng giá đó, và rùng mình. Phải, cô nghĩ, anh ta rất có khả năng làm thế.

Rồi cô nhận ra rằng cô không thể chỉ bước ra khỏi cửa trước với cơn phấn nộ bốc cao, cộng với một bao gối lặc lè của cải. Nhưng làm vậy chỉ

dẫn tới kết quả là những người hầu sẽ phát hiện ra, chặn cô lại, và rồi đưa cô tới trước mặt bá tước. Ý nghĩ đó khiến cô run lên.

Cô quyết định cách tốt nhất là đợi cho đến khi mọi người đi ngủ rồi mới bỏ trốn. Vì giờ ăn tối đã trôi qua, cô sẽ không phải đợi quá lâu. Đúng, chờ đợi là cách sáng suốt nhất, ngay cả khi cô phải chịu đựng cuộc tra hỏi không hề dễ chịu từ bá tước trong thời gian chờ đợi nếu như lời than phiền của bà Thomas kịp tới tai anh ta. Nhưng khi ngẫm nghĩ về điều đó, Jewel quyết định rằng có vẻ bá tước sẽ không tự gây phiền cho mình vào tối muộn như thế này vì cô. Có lẽ cô sẽ được lệnh trình diện trước anh ta vào sáng hôm sau.

Trong thời gian chờ đợi, cô chạy ra cài chốt cửa, rồi vội vã cởi hết số quần áo vừa mặc ra bớt. Mọi bản năng trong cô cảnh báo rằng không được để một ai, chắc chắn là không một ai, biết được cô định làm gì. Cô phải xử sự như thể đây chỉ là một buổi tối như bao buổi tối khác. Emily lát nữa sẽ đến để trải giường, và xem liệu có thể giúp cô chủ mặc áo ngủ được không, việc mà cô gái vẫn khăng khăng cố nài. Tuy rất ghét phải làm điều này, Jewel vẫn phải treo những bộ áo váy gọn gàng trở lại tủ. Cô nhồi chiếc gối trở lại trong áo gối và vuốt phẳng khăn trải giường, rồi ngồi xuống một trong những chiếc ghế gần cửa sổ để chờ đợi.

Đến lúc chuông đồng hồ điểm một giờ sáng, Jewel đã sẵn sàng. Cô đã cho Emily đi nghỉ từ mấy giờ trước, rồi ngồi nghe ngóng khi ngôi nhà dần trở nên yên tĩnh. Trong hai giờ vừa qua cô không nghe thấy một âm thanh nào chứng tỏ có ai đó còn thức. Tất nhiên, bá tước ngủ ở chái nhà khác, nên cô không có cách nào biết liệu anh ta đã lên giường hay chưa. Nhưng, tin rằng vào giờ giấc muộn như thế này thì chắc hẳn anh ta đã ngủ, cô chật vật mặc lại năm cái áo và chộp lấy bao gối. Cẩn thận hé cửa ra một tí và t đầu nhìn xung quanh, Jewel nhẹ nhõm khi thấy hành lang vắng tanh. Cô bước ra, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại sau lưng. Di chuyển với sự rón rén lặng lẽ hết mức với năm chiếc váy cản trở, cô thâm thì thốt ra một lời tạ ơn vì phòng của cô là căn phòng gần cầu thang nhất. Cô rón rén đi xuống cầu thang vào sảnh lớn tối om. Đúng như cô đã nghĩ, ngôi nhà vắng vẻ và tĩnh mịch như nắm mồ.

Cô đi vào bếp trước, nơi cô tổng toàn bộ đồ bạc với những chiếc nĩa nhỏ, dao và thìa xinh xắn vào trong bao gói. Bạc va vào nhau lạnh canh âm ỉ, và cô lắc đầu phê bình bản thân. Cô đang mất đi kỹ năng của mình. Cách đây không lâu, cô có thể nâng cả mớ trong một căn phòng đầy người mà không ai nghe thấy một tiếng động.

Giờ được kích thích bởi cảm giác phấn khích đang dâng trào (thật là tốt khi được trở lại là mình, làm công việc mình hiểu rõ nhất!) Jewel quay trở lại hành lang tới phòng ăn. Ở đó cô bỏ sung thêm một lô giá để khăn ăn bằng bạc thanh nhả, một cái khay vàng và hai bức tiểu họa đáng yêu đóng khung vàng trang trí công phu vào bộ sưu tập của mình. Cô nhìn cái liễn đựng súp bằng bạc với đôi chút tiếc rẻ, hiểu là nó quá lớn nên sẽ lấp đầy cái bao ngay lập tức. Tua một vòng chớp nhoáng qua các căn phòng dưới nhà, cô thò được một cái hộp nhạc bằng vàng lộng lẫy chế tác tinh xảo, một bộ sưu tập những hộp đựng thuốc hít kiểu cổ, một chiếc bình thon cổ vịt bằng bạc, và một hộp đựng xì gà xinh xắn bằng vàng ròng với vô số món đồ khác nhỏ hơn. Tới lúc cái bao gói của cô trở nên quá nặng đến mức cô phải dùng cả hai tay mới vác được nó, thì cô quyết định như thế là đủ. Vật lộn với cái gánh nặng cho đến khi nó vắt qua một bên vai cô như cái bao của thánh Nicholas, cô ghì lấy nó với cả hai tay khi đi thẳng ra cửa chính.

Túm lấy nắm đấm cửa, cô thấy nó đã bị khóa. Nguyên rủa, cô thả cái bao trượt xuống nền nhà cho hai tay cô được rảnh để xử lý cái chốt. Nó mới nặng làm sao, và cô phải vật lộn để kéo nó lên. Cuối cùng cũng thành công, nó đi kèm với một tiếng kẽo kẹt làm cô nhăn mặt. Trong sự im lặng thín thít của ngôi nhà thì nó nghe to như một tiếng hét.

Nhưng hình như không ai nghe thấy. Jewel vội vã đặt đóng đồ phi pháp trở lại vị trí trên vai, và dùng chân huých cánh cửa mở ra. Không khí trong lành thật sáng khoái, cô nóng như lửa vì vừa mới lao động vất vả và mặc quá nhiều quần áo. Khi bước qua cánh cửa, cô trông thấy một tia sáng trắng rơi xuống đôi kiếm bắt chéo nhau trang trí cho bức tường phía bên phải.

Chúng là những đồ vật đẹp để làm từ vàng và bạc chạm trổ tinh xảo. Jewel không thể cưỡng

Cô hạ cái bao xuống với một cái liếc mắt đảo quanh để đảm bảo rằng vẫn chỉ có mỗi mình mình, rồi chạy đi kiếm một cái ghế để có thể với tới hai thanh kiếm. Cô thở hồn hển vì gắng sức khi đứng lên cái ghế đung đưa để với đến phần thưởng của mình. Khi đã đứng kiểng trên đầu ngón chân và rướn người hết cỡ cô mới vòng được tay quanh một cán kiếm cứng bằng vàng. Cảm giác mượt mà và mát lạnh của kim loại quý đem lại một nụ cười sung sướng trên gương mặt cô khi cô nhắc nó ra khỏi giá.

“Thật bất đắc dĩ khi phải phá hỏng niềm vui của cô. Tôi e rằng phải vạch ranh giới đối với hai thanh kiếm kia. Chúng đã ở trong gia đình tôi từ nhiều thế hệ.”

Giọng nói êm ái hơi kéo dài với vẻ sắc lạnh như băng đánh vào Jewel với tất cả sức mạnh của một tia sét. Cô quay ngoắt người, buông thanh kiếm xuống như thể nó đột nhiên trở nên rất bồng, và vừa kịp chộp lưng ghế để khỏi bị ngã khi cái ghế lao đảo.

“Ôi!” Cô thở hồn hển trên tiếng loảng xoảng vang dội của kim loại nảy trên nền đá. Cô quá kinh hãi không thể làm được gì ngoài việc há hốc miệng nhìn anh ta. Nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của cô đã thành sự thật; cô đang mặt đối mặt với chính bá tước.

Mặc dù đã muộn như thế này mà anh ta còn chưa đi ngủ. Mùi rượu brandy thoảng tới mũi cô; và cô biết lý do. Anh ta vẫn mặc cái áo sơ mi trắng và quần ống túm màu nâu cả ngày hôm nay. Một vệt đen mờ mờ làm quai hàm anh ta tối lại, và mắt anh ta long lanh một màu xanh sáng trong ánh lửa lập lòe của cây nến đang cầm. Anh ta, giống y như mọi lần cô trông thấy, đẹp trai đến phát bực. Tuy nhiên cô vẫn chăm chăm nhìn anh ta với vẻ kinh hoàng như thể anh ta là con quái vật kỳ dị nhất còn ở trên mặt đất.

Trước vẻ mặt khiếp hãi của cô, anh ta mỉm cười. Đó chẳng phải là một nụ cười dễ chịu gì. Rồi anh ta bước tới cho đến khi đứng ngay trước chiếc ghế mà cô đang bám cheo leo trên đó, và đưa một tay ra cho cô.

“Xuống.”

Bám chặt vào lưng ghế, Jewel nhìn xuống tay anh như thể nó là loài bò sát độc địa. Khi nào trái đất đến ngày tận thế cô mới đặt tay mình vào đó – làm thế nào anh ta biết được cô định làm gì? Phải chăng anh ta liên minh với quỷ dữ? Trông anh ta giống y một con quỷ với đôi mắt buốt giá nhìn thấu qua da cô.

“Tôi bảo xuống.” Lần này tông giọng của anh ta làm cô run lên. Cô đặt bàn tay bé nhỏ, bỗng trở nên lạnh ngắt vào bàn tay to lớn và ấm áp hơn của anh ta. Và để anh ta giúp cô bước xuống. Nhưng rồi cô lại đứng quá gần anh ta. Cô giật lùi lại một bước, rồi bước nữa, và cảm thấy an toàn hơn một chút.

“Một lần làm kẻ cắp, mãi mãi là kẻ cắp, tôi thừa nhận điều đó.” Giọng anh ta tỉnh bơ trong khi ánh mắt di chuyển từ thanh kiếm nằm lấp ló dưới gầm ghế tới cái bao gối căng phồng bị ánh trắng tràn qua cánh cửa đang mở chiếu tỏ. Jewel cúi gầm đầu như biết lỗi, rồi lại ngẩng phắt lên. Cô sẽ không để cho anh ta sỉ nhục cô lần nữa! Nhất định không!

“Tôi chỉ đan nấy những gì thuộc về tôi thôi. Và cũng chỉ có mỗi một ít.”

Bá tước nhìn cô. Vẻ mặt anh ta khó mà dò được nỗi trong bong tối, nhưng không thể nào nhằm ánh gay gắt trong đôi mắt xanh.

“Tôi thấy cái luận điểm cô giải thích thật khác thường.”

Giọng nói êm ái làm cô rùng mình, nhưng lần này Jewel nhất quyết ăn thua đủ với anh ta. Cô đã trở lại là mình. Và Jewel Combs không chấp nhận

lời giễu cợt từ bất cứ ai.

“Ông lợ tôi tất cả những thứ Timothy để lại. Chùng lầy,” cô chỉ vào cái bao và thanh kiếm. “Chấn sánh được với chúng. Nên ông đừng có buộc tội tôi ăng cấp, đức ngài. Tôi không chỉ ra được cái tên nào, nhưng cả hai ta đều biết ai mới thực sự nà ăng cấp!”

Đôi mắt xanh kia nheo lại cho đến khi chúng chỉ là hai khe hẹp lấp lánh trong bong tối. Quan sát chúng với vẻ mê mụ của một con chim trước con rắn, Jewel nuốt xuống.

“Tôi sẽ rất cẩn thận về những lời buộc tội tôi ném ra nếu tôi là cô. Cô có thể thấy chính mình chìm trong rắc rối đấy. Thậm chí nghiêm trọng hơn cô nghĩ.”

“Tôi chẳng gặp rắc rối nào cả!”

“Thế sao?” Cái nụ cười đe dọa lại hiện ra. Anh ta đột nhiên di chuyển, rời khỏi chỗ cô và nhặt cái bao gói lên như thể nó không có chút sức nặng nào trong khi đóng cánh cửa lại bằng tay kia và khiến Jewel nhảy dựng lên. Jewel lắng nghe với cảm giác trĩu nặng khi anh ta chốt cửa lại. Cô đã vào rọ.

“Gia sử tôi định đến chỗ nhà chức trách địa phương? Với bằng chứng hùng hồn này,” anh ta lắc lắc cái bao khiến những món đồ trong đó va vào nhau lanh canh, “tôi hơi ngờ rằng cô sẽ bị bắt giữ như một tên trộm.”

“Ông sẽ không nằm thế!”

“Sao lại không? Chúng ta đã có thỏa thuận, nhớ chứ. Tôi đã cho cô một cơ hội để rút lui lúc còn ở London, nhưng cô từ chối. Sau đó tôi đã bảo rằng cô sẽ không có cơ hội thứ hai.”

“Tôi chẳng muốn nằm gì với cái thỏa thuận của ông. Có vẻ như lúc đó ông chưa nói héc với tôi mọi điều. Như là sự tra tấn.”

“Tra tấn!” Giọng bá tước đầy vẻ ngạc nhiên. Và Jewel có thể thề rằng cô đã trông thấy tia sáng của một nụ cười khi anh ta nhìn gương mặt sưng sía của cô qua bóng tối. “Vui lòng giải thích xem.”

“Mụ phù thủy già đó bắt tôi phải nói trước những ngọn lửa cho đến khi tôi gần như cháy xém hết nông mi, và uốn đầu gối cho đến khi chúng đau điên, rồi cột một cái băng chết tiệt vào nung tôi. Giờ mụ ta thậm chí còn không cho tôi ăn! Nếu đây không phải tra tấn, thì không biết ông gọi nó là gì.”

Anh ta im lặng trong một lúc sau lời chỉ trích này, nhìn xuống gương mặt giận dữ của cô. Anh ta đặt cái bao xuống nền nhà ngay dưới chân, và khoanh tay trước ngực. Tuy nhiên vẫn nhìn cô.

“À phải, giờ tôi nhớ rồi. Người phụ nữ khả kính đó được thuê để dạy dỗ cô. Cô nói tên bà ấy là gì nhỉ? Bà Thomas à? Bà ấy đã bày tỏ nguyện vọng muốn nói chuyện với tôi tối nay. Tiếc là tôi đã không tiếp bà ấy. Giờ tôi đang tự hỏi không biết mình đã bỏ lỡ điều gì?”

Vậy là anh ta đã không nói bà Thomas? Điều đó cho cô cơ hội đưa ra những than phiền của mình trước.

“Bà ấy cướp bữa ăn tối của tôi ngay trước mũi tôi, và...”

Anh ta giơ một tay lên. “Đợi một phút. Bà Thomas cướp bữa ăn tối của cô? Sao bà ấy phải làm thế? Chúng tôi không cho bà ấy ăn sao? Tôi sẽ phải nói chuyện với bà Johnson mới được.”

Jewel nhìn anh ta với một bầu oán giận. Anh ta và những câu đùa của anh ta! “Bà ta bảo tôi ăn như lợn. Và tôi không như thế! Tôi...”

Lại bàn tay đó giờ lên ngắt lời cô. “Vậy là gia sư của cô đang cố gắng dạy cô dạy cô những cung cách nơi bàn ăn, phải không?”

“Bà ta không có quyền nầy bữa tối của tôi! Tôi đói lắm!”

“Và không nghi ngờ gì là ăn uống như lợn.” Giọng bá tước khô khan. Jewel định kịch liệt phản đối, nhưng bá tước làm cô im lặng với một cái lắc đầu.

“Cho nên bà Thomas mới không cho cô ăn. Và tôi cho rằng cô đã phản kháng. Hy vọng là cô không dùng vũ lực với người đàn bà tội nghiệp ấy?”

Trước tông giọng dò hỏi của anh ta, Jewel cảm thấy hơi tội lỗi.

“Cũng... không hẳn.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Tôi chỉ có nhìn bà ta thôi, và bà ta giật nùn khỏi phòng rồi chạy xuống sảnh như chuột trông thất mào.” Jewel chắt lưỡi, nhớ lại. “À, chỉ nà trông giống như thế thôi.”

“Vậy là cô dọa bà ta sợ.”

“Bà ta đáng nhận hậu quả.”

Bá tước chợt trở nên nghiêm nghị. “Và cô sẽ phải nhận hậu quả nếu nghe thấy chuyện nào như vậy nữa. Rõ cả chưa? Tôi sẽ bỏ qua cái tiểu phẩm hài tối nay, nhưng nếu lần sau nó còn tái diễn thì tôi sẽ không khoan dung đâu. Nếu cô cảm thấy gia sư của mình quá khát khe, cô chỉ cần thông báo cho tôi. Nhưng cô không được dọa nạt người phụ nữ đó nữa.”

“Tôi ghét bà ta!”

“Tôi cũng không thể tưởng tượng được bà ta lại yêu quý cô, cô nhóc hồn xược ạ. Nhưng bà ta được thuê để biến cô thành một quý cô, và cô phải để bà ấy làm điều đó. Rõ chưa?”

“Không.” Lời nói hờn dỗi của cô buột ra. Jewel không ngóc đến độ phản kháng anh ta thành tiếng. Nhưng anh ta vẫn nghe được.

“Cô nói gì?”

Một cảm giác tuyệt vọng hòa cùng giận dữ dâng lên trong ngực Jewel. Anh ta lại đang áp đảo cô, biến cô thành một đứa trẻ ẻo lả sợ đến cả cái bóng của mình. Nếu cô chịu khuất phục anh ta, chẳng mấy chốc cô sẽ không còn là Jewel nữa. Cô sẽ phải quay lại cái phòng học đó, và mọi thứ lại diễn ra y như thời gian qua.

“Ông đang lấy đi công người tôi!” Cô buột miệng.

“Cô nói gì cơ?”

“Jewel Combs. Tôi không còn nà đức con gái đó nữa.”

Lông mày bá tước nhướng lên. “Cô muốn như thế sao? Anh ta hỏi. Trong khi cô còn chằm chằm nhìn anh ta thì anh ta đã nắm lấy khuỷu tay cô và xoay cô về hướng cầu thang, và nói, “Jewel Combs chỉ là một con chuột nhắt đường phố không có tương lai ngoài bàn cùng và thiếu thốn. Julia Stratham có một mái nhà, một gia đình, sẽ không bao giờ thiếu đồ ăn ngon và quần áo đẹp chừng nào còn sống trên đời. Tôi biết mình thích người nào hơn.” Jewel ngoái nhìn anh ta qua vai một lúc, quá bàng hoàng bởi điều anh ta vừa nói. Julia Stratham có một gia đình? Ai – anh ta ư? Có phải anh ta thực sự định xem mình như gia đình cô?

“Giờ thì đi ngủ, và chấm dứt ý nghĩ ngớ ngẩn này lại,” anh ta ra lệnh, đưa tay phẩy nhẹ

Jewel ngoan ngoãn đi về phía cầu thang. Trèo lên các bậc, cảm thấy ánh mắt anh ta chiếu theo lưng mình, cô biết mình đã quyết định. Ngay khi bá tước xuất hiện trong sảnh, cô đã quyết định. Cô sẽ không cố bỏ trốn nữa. Cô sẽ bị tóm cổ ngay lập tức.

Từ đó trở đi cô và bà Thomas duy trì một thỏa ước ngừng bắn không hề dễ chịu. Jewel không bao giờ gây rắc rối cho bà ta nữa, và thật long cố gắng tiếp thu những bài học người phụ nữ già phải dạy. Và bà Thomas dạy rất rất tốt. Sau này Jewel học nhiều đến thuộc lòng món đồ bạc nào thì đi với món ăn nào trong bữa tối, và trở nên khá tinh thông trong việc xử lý những món đồ dùng ăn uống khác nhau. Cô học cách nhận một tách trà và uống nó mà không gây ra tiếng nhóp nhép hay xì xụp. Cô học cách phục vụ trà cho những người khác trong khi chỉ cần liếc qua xem tay mình đang làm gì. Cô ghi nhớ một cách đau khổ những luật lệ cứng rắn của bà Thomas về việc ai phải nhún gối chào ai và vào lúc nào (cô đã sai trong chính cách cư xử hàng ngày do không biết một gia nhân lúc nào cũng phải nhún gối chào). Và, tất nhiên, cô học cách ăn mặc thích hợp của một quý cô vào buổi sáng, buổi chiều, và buổi tối.

Tất cả những bài học đó rất khó khăn, nhưng vất vả nhất là học nói. Theo lời bà Thomas, những âm tiết khó nghe phát ra từ miệng Jewel khó có thể cho là lời nói. Nhưng dù cố cả đời, Jewel dường như không thể uốn lưỡi đủ để nặn ra những trọng âm của một quý cô. Bà Thomas bắt cô tập nói âm gió trước những ngọn nến, những đốm lửa sẽ lay động nếu cô nói đúng một từ. Ban đầu, bà Thomas ra lệnh cô phải đọc to một lý thuyết mà Jewel buộc phải nhớ những từ tao nhã có trong lý thuyết đó. Chỉ sau một hồi vòng vo xấu hổ, Jewel buộc phải thú nhận rằng mình không biết đọc. Thế rồi với tất cả quyết tâm sắt đá mà công tước Wellington hẳn đã sử dụng trong trận Waterloo¹, bà Thomas đích thân dạy cô đọc. Jewel bị bắt buộc phải dành nhiều tiếng đồng hồ vào mọi buổi sáng, tấm bảng cột chặt vào lưng và cuộn

sách đặt trên đầu trong khi miệt mài phát âm từng từ trong một cuốn tiểu thuyết kinh dị của bà Radcliffe trước ngọn nến đặt trên bệ lò sưởi.

Bữa trưa trong ngày mang lại một sự nghỉ ngơi đáng mừng, nhưng đến buổi chiều tám bảng đáng ghét đó được buộc trở lại khi cô thực hành giao tiếp xã hội như nhún gối chào. Người ta phải cúi gập người trước nữ công tước, ít hơn trước một quý cô, và cúi rạp với đầu chúc xuống sàn nhà trước nữ hoàng (còn khuya mới có cơ hội gặp bà ấy, Jewel cười mỉa khi làm động tác này hết lần này đến lần khác.) Có những dịp phải đưa bàn tay ra cho một quý ông cúi xuống, thỉnh thoảng mới hôn. Đôi khi một cái cúi đầu lịch sự là tất cả những gì được yêu cầu.

Jewel phải học những nguyên tắc cơ bản để thực hiện một cuộc trò chuyện lịch sự. những chủ đề phù hợp dường như chỉ là thời tiết và toàn những lời nói ngớ ngẩn như: “Ngài mới tốt bụng làm sao, thưa ngài,” để đáp lại một lời khen, “và những chiếc bánh này ngon tuyệt,” để tán dương một món ăn.

Còn vô số luật lệ, Jewel lấy làm ngạc nhiên nếu có ai nhớ hết được chúng. Sự kính trọng của cô đối với giới quý tộc, đặc biệt là những phụ nữ đáng thương bị hành hạ, tăng lên gấp trăm lần. Những gì họ phải biết chỉ để nói chuyện với một người khác! Những cuộc tra tấn họ phải chịu đựng chỉ để bước qua một căn phòng và ngồi xuống! Giá mà trước đây cô hiểu biết như hiện giờ, cô có thể nói chuyện với đức ngài cao ngạo và tôn quý, rồi khiến cái lưỡi êm ái của anh ta cứng lại và ghen giọng trước họ bước vào cái thỏa thuận ma quỷ trước kia.

Vào một buổi chiều, ba tuần kể từ ngày bị bá tước bắt gặp đang bỏ trốn, Jewel mặt sưng mày sía miệt mài tập nhún gối chào với tám bảng buộc trên lưng và cuốn sách giữ thẳng bằng một cách chòng chênh trên đầu. Bên ngoài là một ngày xuân rực rỡ với mặt trời tỏa sáng và nền trời xanh ngắt gọi mời. Jewel khao khát được ra ngoài. Nhưng bà Thomas cảm thấy rằng quá nhiều không khí ngoài trời sẽ có hại cho làn da của một quý cô, nên Jewel chỉ thoát khỏi ngôi nhà được một nhúm thời gian kể từ khi người phụ

nữ khả kính kia tới. Nhìn chằm chằm khao khát ra mảng trời xanh chỉ có thể trông thấy qua cửa sổ, cô làm theo chỉ dẫn của bà Thomas và hạ thấp người trong một cái cúi chào thấp vừa tầm phù hợp để đón một quý bà đứng tuổi, có vị trí xã hội quan trọng. Cái váy đen đáng ghét tạo thành một góc chuẩn xác bởi hai cổ tay áo rín rít, đầu cứng đờ để không làm rơi quyển sách chết tiệt, Jewel cẩn thận hạ mình xuống trong tư thế mà cô tự đặt là bò câu ngồi xồm.

Âm thanh của một tiếng vỗ tay vang lên đầu đó phía sau lưng khiến đầu cô xoay phắt lại. Chân cô vương phải váy, tấm bảng không đủ giữ thăng bằng, cuốn sách trượt khỏi đầu với một tiếng ầm vang rền, và cô kết thúc với một cú đập mông xuống sàn nhà lát gỗ cứng.

“Chết tiệt,” cô lầm bầm, xoa xoa phần xương chậu bị đau trước khi nhớ ra là một quý cô thậm chí không được phép biết rằng mình có một cái mông, huống hồ là chạm vào nó. Chật vật ngồi dậy trong khi bà Thomas kêu lên, “Thật là, cô Julia!” Jewel lờ đi bà gia sư xón xác để nhìn trừng trừng lên bá tước, người đã gây ra tất cả v việc này bằng cái vỗ tay.

Anh ta đang đứng ở ngưỡng cửa, một bờ vai rộng dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, lông mày nhướng lên trong một cái nhìn bề trên mà cô ghét cay ghét đắng khi anh ta chứng kiến tư thế bò xoài khó coi của cô. Với ánh nắng đang rọi qua cửa sổ chiếu vào mái tóc óng vàng của anh ta và đôi mắt lấp lánh xanh như bầu trời bên ngoài, anh ta đẹp trai hơn bao giờ hết.

Jewel miễn cưỡng thừa nhận sự thật này. Nó làm cô khó chịu khi phải thừa nhận rằng chỉ riêng hình ảnh anh ta thôi cũng làm nhịp tim của cô tăng tốc. Sự thật vô cùng rõ ràng rằng cô chẳng hề có ảnh hưởng tương tự lên anh ta còn làm cô đau đớn hơn. Anh ta đang nhìn cô theo cái cách giống hệt khán giả đang xem con khi diễn trò. Cái nhìn giận dữ của cô chuyển thành trừng trừng khi cô đón ánh mắt ấy. Con giận của cô, phong cách mới của cô dường như làm anh ta thích thú hơn bao giờ hết. Anh ta đang cười cô, con heo cao ngạo! Vì lý do nào đó mà tất cả là lỗi của anh ta! Một bá tước nên

lịch sự để ít nhất cũng gõ cửa trước khi dọa người ta sợ chết khiếp. Jewel quắc mắt dữ tợn với anh ta trong khi cô đang sôi lên với mối bất bình này. Sau bao tuần thực hành với những tiến bộ đáng kể mà đến bà Thomas cũng phải miễn cưỡng công nhận, chỉ người như anh ta mới bất thành lĩnh xông vào và đặt cô vào tư thế bất lợi.Ồ, anh ta sẽ sớm thấy rằng cô không còn là người dễ bị trêu chọc nữa.

“Xin chào, thưa ngài,” cô nói bằng một giọng nhân âm cao gần như hoàn mỹ. Cô xóa vẻ cau có khỏi gương mặt và nhướn mày lên một cách kiêu kỳ bất chước vẻ mặt của anh ta.

“Xin chào, Julia,” anh ta nghiêm trang đáp lại, như thể đã chờ cô chào theo cách đó từ trước.

Tức tối khi anh ta chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên trước tiến bộ của cô, Jewel quyết tâm làm anh ta ấn tượng hơn. Nhìn ra cửa sổ, cô thấy ánh nắng chói lọi bên ngoài và nhớ ra thời tiết luôn là một chủ đề trò chuyện thích hợp.

“Chúng ta đang có một ngày đẹp trời, phải không?” Cô không chắc chắn lắm, nhưng cô nghĩ mình đã thất vọng anh ta cong lên. Cô lại cúi kính.

“Chắc chắn rồi.” Câu trả lời của anh ta hoàn toàn nghiêm túc và lịch sự.

Jewel hơi nhẹ nhõm phải anh ta đang cười nhạo cô. Xét cho cùng, cô đang nói đúng những gì được học. Hẳn chỉ có trí tưởng tượng mới khiến cô nghĩ mình là trò tiêu khiển của anh ta.

“Ồ, thưa ngài, ngài tới để kiểm tra việc học tập của chúng tôi phải không?” Bà Thomas khuyu chân cúi chào vội vã, việc mà bà đã quên mất do căng thẳng trước cú ngã đáng xấu hổ của Jewel. “Chúng tôi đã tiến bộ vượt bậc, như ngài có thể, ờ, thấy.” Rồi, quay sang Jewel, bà thêm vào với

giọng ngọt như đường, “Sao cô không đứng lên khỏi nền nhà đi, cô gái, và chào đức ngài theo đúng nghi thức?”

Jewel, gần như quên mất mình đang trong tư thế bò xoài khó coi trên nền nhà, đỏ bừng mặt. Nhưng cô nhận ra vấn đề đứng dậy khá khó khăn. Tấm bảng trên lưng khiến cô không thể nào cúi người tới trước mà đứng lên được. Jewel không thể tìm được điểm tựa để đứng lên dù đã tìm đủ cách. Cô lắc lư như con cá mắc cạn, ánh mắt cô bay lên chỗ bá tước, kẻ mà cô chắc chắn là đang cười cô.

Quả đúng như vậy, một khóe miệng anh ta nhếch lên bắt đầu một nụ cười, đôi mắt xanh thẳm kia lấp lánh. Nhục nhã, Jewel cảm thấy cơn giận bắt đầu sôi lên khi cô phải vịn vẹo cái bụng trước khi vụng về chống chân lên.

“Tôi dất muông thấy đức ngài cao quý cố gắng đứng lên với cái thứ kỳ cục này trên lưng!” Cô làu bàu với cái giọng đậm chất khu đông của mình khi cuối cùng cũng đứng dậy được. Bà Thomas rên lên thất vọng. Nụ cười nửa miệng của bá tước mở rộng thành nụ cười toe toét thực sự.

“Thưa ngài,” anh ta lẩm bẩm khiêu khích.

Mắt Jewel tóe lửa. Nếu quyền sách mà còn trên đầu cô thì cô sẽ ném thẳng nó vào bộ mặt đẹp đẽ kia. Còn như thế này, cô phải tạm bằng lòng với việc siết chặt hai nắm tay và nghiền răng ken két. Anh ta thực sự có năng khiếu chọc tức cô.

“Thưa ngài,” cô nói rin rít với tất cả vẻ đường hoàng có thể huy động được.

Bà Thomas, sau khi tặng một cái nhìn uồn nấn nghiêm khắc cho thái độ xù lông thách thức của cô, liền mỉm cười với bá tước. “Chúng tôi có thể cho

ngài xem gì nhỉ, thưa ngài?” bà cười điệu đà. “Cô Julia đã thể hiện sự tiến bộ vượt bậc trong mọi lĩnh vực.”

“Thế ư?” Giọng bá tước thể hiện sự hoài nghi. Mắt anh ta lướt lên người Jewel lần nữa. Và cơn giận của cô sôi sục trước vẻ thích thú trong đó. Cô sẽ cho anh ta thấy!

“Đúng như vậy, thưa ngài.” Sự thành thạo của cô với âm gió khiến cô hài lòng hết sức. Cảm thấy phải chứng minh, cô duỗi hai nắm tay ra và duyên dáng mỉm cười với anh ta. “Dù vài tháng trước mắc nhiều nỗi nham, bây giờ tôi đã là một quý cô thực thụ.”

“Thật vậy à?” Anh ta bước vào phòng, có vẻ bị ấn tượng. Jewel lơ đãng nhận ra chiếc áo vét màu chocolate ôm khít lấy đôi vai anh ta vừa đến mức nào, và đôi chân anh ta trông rắn chắc làm sao trong chiếc quần ống túm màu da bò. Cô nghĩ tới lần cô từng khinh khỉnh nhận xét anh ta là đồ ảo lả! Anh ta hội tụ rất nhiều điểm đáng ghét, nhưng cô không hề nghi ngờ về chất đàn ông của anh ta. Anh ta có thể đẹp đẽ, nhưng chắc chắn là một người đàn ông đích thực.

“Tất nhiên tôi rất hài lòng khi nghe cô nói vậy,” anh ta nhẹ nhàng nói tiếp, chọn một cái ghế trong phòng học lộn xộn. “Tuy nhiên tôi cảm thấy mình phải chỉ ra rằng, cách phát âm chuẩn xác mang đậm phong cách Pháp thanh lịch mà cô vừa dùng không phải là ‘*nỗi nham*’.”

“Chúng tôi, à, chúng tôi thực sự có chút vấn đề với tiếng Pháp,” Bà Thomas lấp bắp, liếc xéo sang Jewel.

“Không sao. Mấy tuần trước đây cô ấy còn không thể nói được tiếng Anh, huống hồ là tiếng Pháp.”

“Tôi cũng có thể nói tiếng Anh!” Điên tiết, Jewel lại buột ra một trọng âm sai khi cô đâm xiên đức ngài bằng ánh mắt chứa toàn nọc độc.

“Đúng vậy.” Giọng anh ta khô khan. Với một cái liếc mắt cảnh cáo vội vã trước tia lửa điện trong mắt Jewel, bà Thomas nói hấp tấp, “Cúi chào lại lần nữa đi, cô Julia. Lần này là với... với phu nhân Soames.”

Jewel gần như nổi loạn, cô cảm thấy mình giống như một con quái vật đang diễn trò. Nhưng cô nhận ra việc thể hiện cơn giận của mình chỉ càng làm anh ta thích thú hơn thôi. Với tất cả vẻ chững chạc có thể huy động được, cô nắm lấy những nếp váy trong hai tay và khụy đầu gối xuống, chỉ nghiêng mình vừa phải. Tấm bảng giữ cho tư thế của cô thẳng đứng như quân nhân, nhưng cô phải tự nâng cằm lên một cách kiêu kỳ và đôi tay vươn dài ra duyên dáng. Bá tước có vẻ đột nhiên chú ý, như thể anh ta đang nhìn một hiện tượng mà anh ta không được chuẩn bị trước.

“Rất đẹp,” anh ta nói khi cô đứng thẳng trở lại. Vẻ chế giễu mà cô đã khơi lên biến mất khỏi giọng nói của anh ta.

Bà Thomas, đỏ bừng mặt với chiến thắng, liền bắt Jewel thể hiện tài năng. Với hai vệt đỏ cảm phần hiện trên má, Jewel nhún gối cúi chào hết lần này đến lần khác, hết như, cô nghĩ, một con chó làm xiếc. Được khuyến khích bởi con mắt quan sát của bá tước, cô làm tốt hơn nhiều so với lúc thực hành trước mỗi một khán giả là bà Thomas. Khi bà già ngây ngất loan báo, “Và bây giờ, trước nữ hoàng!” Jewel hạ mình xuống trong một tư thế cúi rạp hoàn hảo.

“Chúng ta có thể làm điều gì đó cho cô,” bá tước nói khi cô thẳng người lên và đứng nhìn anh ta với vẻ đắc thắng rõ ràng. Câu nói kẻ cả của anh ta làm lóe lên tia tức giận trong mắt cô, nhưng trước khi có thể phá hủy ấn tượng cô vừa tạo được bằng sự bùng nổ của một cơn giận khu đông khác, bà Thomas đã cắt ngang.

“Giờ đức ngài đang ở đây, có lẽ ông ấy muốn dùng trà với chúng ta. Như thế ông ấy có thể đánh giá sự tiến triển của cô trong mặt này, cô Julia.”

“Cảm ơn lời mời của bà,” bá tước nhẹ nhàng đáp lại, đôi mắt không rời gương mặt đỏ bừng của Jewel. “Nhưng tôi muốn cô Julia dùng bữa với tôi tối nay hơn.”

“Ồ, vâng, chắc chắn rồi, thưa ngài. Chắc chắn đó là bài kiểm tra hữu hiệu đối với những khả năng của cô ấy.”

“Phải, đúng là như thế?” Bá tước chậm rãi đứng dậy, mỉm cười với Jewel bằng một vẻ quyến rũ mà cô căm ghét. Sao anh ta lại đặt cái ánh mắt ngọt ngào ấy lên cô? Nó khiến cô nghĩ đến trái táo và con rắn... Cô cau mày với anh ta khi anh ta đi ra cửa. Cô vẫn còn cau mày khi anh ta quay lại để nói với cô, “Tôi sẽ gặp cô trong căn phòng vàng lúc bảy giờ để dùng rượu khai vị trước khi ăn tối.”

Chỉ sau khi anh ta đã đi hẳn cô mới nhớ ra anh ta chẳng buồn đợi sự đồng ý của cô. Cứ mặc nhiên coi là cô sẽ chạy tới khi anh ta gọi. Cô không thích cái ý nghĩ này một tí nào.

1. *Công tước Wellington là người chỉ huy quân đội Anh đánh thắng Napoléon Bonaparte.*

Chương 12

Quá bồn chồn và háo hức, thế nên chưa tới bảy giờ tối, Jewel đã có mặt ở căn phòng vàng.

Emily và bà Thomas đã cùng nhau dồn hết sức lực để lột xác cho cô cả bên trong lẫn bên ngoài. Trong khi Jewel ngồi ở bàn trang điểm, ứa nước mắt trước những cú giật mạnh mà Emily nhằm vào đầu cô khi cố gắng ép mái tóc cô vào một kiểu gọi là “đỉnh cao hoàn mỹ,” còn bà Thomas đứng bên cạnh, giảng giải cho Jewel về việc sử dụng bộ đồ ăn cho từng món, ngồi ăn như thế nào, chủ đề nào được nói và chủ đề nào thì không được nói, đủ điều phức tạp của cách cư xử lịch sự. Đến lúc người đàn bà này kết thúc, ý nghĩ đầu tiên của Jewel là đi vào phòng ăn và thực hiện mọi hành động phá phách cô có thể nghĩ ra.

Nhưng chỉ nghĩ đến nét mặt thích thú của bá tước nếu cô làm bất cứ hành động nào như vậy cũng đủ khiến cô chùn bước. Cô sẽ xuống phòng khách và cư xử như một quý cô kể cả khi cô sẽ chết nếu làm thế. Khả năng ấy, cô nghĩ khi Emily giúp cô chui vào chiếc cooc xê làm từ xương cá voi mà cả Emily và bà Thomas đều khẳng khái là phải mặc, rất khó có thể thành hiện thực. Cô gần như phải hóp không khí để thở khi Emily trườn chiếc váy lót trắng ba lớp qua đầu cô và siết chặt lại, sau đó, bà Thomas giúp sức với chiếc áo dài lục đen chỉ khác mỗi chất vải với chiếc áo dài Jewel đã mặc trước đó. Cuối cùng cũng nhận ra sự khổ sở của Jewel, cả bà Thomas và Emily đều cam đoan với cô rằng cô mặc như thế còn thoải mái hơn nhiều so với những quý cô khác. Bà Thomas quả quyết cái cooc xê của cô lỏng đến mức sắp rơi. Jewel thì lăm bắm mình chẳng khác gì thợ nạo ống khói, nhưng cô nhận ra việc hít thở đúng là đã dễ dàng hơn khi cô quen với sự thất chặt.

Câu hỏi tại sao bá tước lại đề nghị cô ăn tối cùng anh ta khi mà trước đây anh ta chưa bao giờ tự nguyện tỏ ra quan tâm đến sự tồn tại của cô tiếp tục

lớn vồn trong tâm trí cô. Theo những gì cô biết thì anh ta chưa khi nào ăn trong phòng ăn. Emily kể là Johnson luôn phục vụ bữa tối cho bá tước trên một cái khay trong thư viện. Theo như lời Emily thì bữa ăn thường chỉ được đựng đến chút xíu, lượng tiêu thụ chính yếu là rượu brandy. Thế nhưng, Emily luôn lý luận rằng đó là việc của đức ngài và không đến lượt họ thắc mắc. Trong khi Jewel không tán đồng quan điểm đó lắm, cô vẫn không thể tìm được đáp án cho câu hỏi đã làm cô băn khoăn. Khi Emily quàng chiếc khăn lụa đen tua dài qua vai, và bà Thomas lấp kín tai cô với một hàng rào những lời chỉ dẫn vào phút cuối, thì Jewel xua đi điều băn khoăn đó, ít nhất là tạm thời, ra khỏi tâm trí.

Bá tước không có trong phòng khách lúc Jewel bước vào. Cô ngần ngại dừng trước ngưỡng cửa, không chắc một quý cô nên làm gì trong hoàn cảnh này. Đúng là một tình huống chưa được tính đến ngay cả với người tỉ mỉ như bà Thomas. Ý định đầu tiên của cô là lùi thẳng về phòng mình và quên đi tất cả mọi chuyện, nhưng đó là một hành động hèn nhát và cô không phải đứa nhát gan. Sau khi trấn an bản thân rằng bá tước nhất định là đang nấp đâu đó sau một tấm rèm, cô khoan thai dạo quanh căn phòng, chiêm ngưỡng những đồ trang trí đẹp đẽ.

Rèm lụa vàng có vân sóng giảng kín các bức tường và treo ở những ô cửa sổ cao vút, thảm trải sàn màu trắng tinh xảo với những con chim màu vàng và dây leo xanh. Đồ nội thất trong phòng theo phong cách Ai Cập, với chân ghế và tay ghế bằng gỗ sơn tiêu và đi văng chạm trổ hình những con nhân sư nhỏ. Jewel cực kỳ thích hình con cá sấu lớn chạm khắc bằng gỗ có một tấm đệm nhung xanh trên lưng, hiển nhiên là được sử dụng làm ghế để chân. Hình thù đó sống động đến mức cô sẽ thấy sợ nếu ngồi lên đó, và cô nhìn chăm chăm vào nó một cách kinh ngạc.

“Cô mê Hercules rồi à?” Giọng nói kéo dài quen thuộc vang lên sau lưng cô. Cô bị giật mình và theo bản năng cảm thấy đang làm điều sai trái vì cô chẳng có việc gì để có mặt trong căn phòng và ngôi nhà này, Jewel xoay người lại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau sau lưng.

Bá tước đứng ngay ngưỡng cửa, trông thanh lịch khủng khiếp trong trang phục buổi tối màu đen, áo sơ mi và cravat bằng vải lanh trắng lấp lóa trong ánh sáng dịu của hàng tá ngọn nến tỏa khắp phòng. Cũng ánh nến đó làm cho tóc anh ta óng lên sắc vàng ánh kim sống động. Jewel nhìn chòng chọc vào mái tóc, nghĩ rằng vàng hào quang mà nó tạo ra thật sự huyền bí. Bên dưới mái tóc, khuôn mặt đã cạo râu nhẵn nhụi của anh ta với những đường nét hoàn mỹ đẹp trai đến độ gần như không thực. Và đôi mắt đó, đôi mắt xanh như bầu trời trông như thể chúng thuộc về thánh Gabriel, đang chiếu vào cô với một vẻ khiến cô phải rùng mình, dù căn phòng rất ấm.

“Nó là Hercules ư?” cô khó nhọc lặp lại, không chắc làm sao mà mắt anh ta lại di chuyển trên người cô theo kiểu ấy.

Anh ta đã đảm bảo với cô ngay từ lần đầu là anh ta không có ý đồ nào với cô hết, nhưng cô đã được Emily cho hay rằng cả trước và sau khi vợ chết, anh ta đều dành rất nhiều thời gian lãng nhãng với phụ nữ. Anh ta không hề làm gì ở đây, nơi con gái anh ta sống, nhưng mọi tin đồn truyền về từ London đều giống nhau! Anh ta là một kẻ phóng đảng, Emily phản kích thì thảo, mọi quý bà quý cô đều đổ gục trước anh ta, một số hy vọng trở thành nữ bá tước Moorland tiếp theo và số khác thì chỉ hy vọng vui thú với bá tước trong một thời gian.

Nhìn anh ta, Jewel tin những lời đồn đó là thật. Chỉ riêng vẻ đẹp trai cũng khiến cô tin rằng anh ta phải dùng một cái sào mới gạt được phụ nữ ra. Mà anh ta còn giàu có và mang dòng máu quý tộc – anh ta có tất cả mọi thứ. Rồi Jewel nhớ đến người vợ đã chết của anh ta và cô con gái mà hình như anh ta không bao giờ nhìn đến dù sống trong cùng một nhà, và rút lại ý kiể. Thậm chí bá tước Moorland cũng không có tất cả.

“Hercules là tên tôi đặt cho cái ghế để chân kỳ quái đó,” bá tước nói, và Jewel nhìn sang con cá sấu.

“Nếu ông nghĩ nó là vật kỳ quái, thì tại sao ông lại dùng?” cô hỏi, nói một cách cực kỳ cẩn thận để không sai trọng âm theo đúng quy tắc.

“Tôi thích nó,” anh ta nói, mỉm cười quyến rũ. Nụ cười lấp lánh đó lại đánh văng những suy nghĩ của Jewel ra khỏi quỹ đạo lần nữa. Cô chăm chăm nhìn anh ta, hầu như quên mất mình đang định nói gì. Ôi trời, anh ta quá đẹp trai.

“Tôi hỏi liệu cô có muốn uống chút gì đó trước bữa ăn không.” Đôi lông mày anh ta hơi nhướn lên khi lặp lại câu hỏi. Jewel vội vàng tỉnh trí.

“Chỉ một ly sherry thôi, cảm ơn,” cô trả lời như đã được dạy và thầm mắng mình. Nếu vẻ ngoài của anh ta cứ làm cô rối trí như thế này, thì tốt hơn là cô đừng có nhìn anh ta thêm giây nào. Cô gật đầu quyết định và ngoảnh mặt đi. Ánh mắt cô dừng phải bức tranh vẽ những con quỷ đang quần quai trong lửa địa ngục trang hoàng cho bức tường phía trên lò sưởi. Bức tranh khủng khiếp làm mất cô m

“Cái gì thế?” Trong lúc ngạc nhiên trọng âm của cô đã bị trượt đi mà cô thậm chí không nhận ra. Bá tước bước đến bên cô và đưa cho cô một ly sherry nhỏ, nhìn vào gương mặt sợ hãi của cô thay vì bức tranh.

“Đó là địa ngục của Dante,” anh ta nói, khẽ mỉm cười. “Phiên bản về địa ngục của một người mất trí. Cô không thích nó sao?”

“Thật kinh khủng,” cô nói với vẻ chắc chắn, rồi đỏ mặt khi nhận ra mình nhận xét không giống một quý cô. “Ý tôi là, tôi nghĩ nó hơi đáng sợ, ông có thấy thế không?”

Anh ta cười. “Tôi thích ý kiến ban đầu của cô hơn. Chắc chắn đó mới là nói thật.”

Cô chuyển sự chú ý từ bức tranh sang khuôn mặt anh ta, mặt đỏ bừng khi nhận ra cô quá mau quên nhiệm vụ mình phải làm khi đối mặt với anh ta.

Cô muốn gây ấn tượng với anh ta. Tại sao? Câu trả lời là một mớ bong bong trong đầu mà cô không thể cắt nghĩa.

Đôi mắt xanh như thiên đường ấy nheo lại khi chúng lướt trên người cô, từ đỉnh mái tóc chải chuốt công phu (và đau đớn!) xuống đôi giày nhỏ nhắn. Jewel biết mình đã thay đổi nhiều kể từ lúc tới sống ở White Friars. Làn da cô giờ đây mượt mà, mềm mại và trắng nõn. Cô đã tăng cân do sức tiêu thụ tham lam tất cả những món ăn bổ dưỡng, và dù vẫn còn mảnh mai, thân hình cô đã phát triển những đường cong mềm mại ở những chỗ cần thiết. Đôi tay cô, trước đây chưa từng nhận được bất kỳ sự quan tâm nào, đã được Emily bôi kem và chăm sóc mỗi ngày, giờ cũng mịn màng và trắng trẻo như gương mặt. Cô sạch sẽ và thơm tho nhờ loại xà phòng hương hoa hồng mà cô tắm mỗi tối và những chiếc túi thơm đựng cánh hoa hồng Emily dặt vào dưới áo cô. Cô không cần phải cảm thấy khó chịu trước sự xem xét kỹ lưỡng của bá tước nữa – nhưng cô vẫn có cảm giác đó.

“Tôi mừng vì thấy cô đã bỏ lại tấm bảng trong phòng học,” anh ta nói.

Vì đang mong chờ một lời khen, hoặc ít nhất là lời nhận xét về sự tiến bộ đáng kể mà cô biết đã thể hiện ở ngoại hình của mình, nên lời bình luận của anh ta làm cô tức giận. Con giận của cô nhen nhóm, và trước khi cô có thể kìm lại thì một câu chửi thề đã đến đầu lưỡi. Nhưng cô nuốt nó lại. Đầu cô ngẩng nhìn anh ta và chỉ có khóe mắt là tố cáo nỗi bức bối của cô.

“Nó không đi với chiếc áo dài này được, ngài thấy đấy,” cô ngọt ngào đáp, tỏ vẻ hết sức tự nhiên. Anh ta lại cười, có vẻ ngạc nhiên.

“Rất tốt,” anh ta trả lời. “Tôi gần như bắt đầu có hy vọng ở cô.”

Câu trả đùa Jewel định đáp lại bị chìm đi khi Johnson thông báo tới giờ ăn tối.

Họ ăn một bữa ăn có năm món và rất nhiều loại rượu. Jewel ngồi ở bên phải bá tước. Và trước bộ mặt luôn quan sát của anh ta cô phải tập trung cất lực để không mất dấu trong việc dùng bộ đồ ăn cho đúng món và phân biệt rượu nào đựng trong ly nào. Nhưng cô là một tấm gương mẫu mực của sự hoàn hảo nếu cô phải nói thế với bản thân. Cô cẩn thận thổi thìa xúp của mình từ trước ra sau cái bát trước khi duyên dáng nhắp món xúp gà phảng phất vị cay ở mặt bên chứ không phải đầu thìa. Khi người hầu mang ra món chính – một con gà trống nằm trên đĩa ngập nước sốt rượu – Jewel cầm cái nĩa bạc nặng trong một tay và con dao còn nặng hơn trong tay kia, cố gắng cắt một miếng nhỏ từ con gà trơn tuột và đưa nó lên miệng mà không làm rớt giọt nào. Tràn đầy tự hào bản thân, cô ngẩng lên để thấy bá tước lại có vẻ thích thú.

“Ông cười cái gì?” cô hỏi với sự kiềm chế cẩn trọng khi bá tước đã được phục vụ xong và người hầu đã kín đáo di chuyển ra khỏi tầm nghe.

“Tôi đang cười à?” bá tước ngây thơ hỏi lại. “Tôi không để ý thấy.”

“Ông đang cười tôi,” Jewel buộc tội, tập trung giữ vững trọng âm mới đạt được. Cách phát âm cẩn trọng của cô làm dịu đi sự gay gắt trong từ ngữ, nhưng đôi mắt cô khi chúng long lên với anh ta ngược hẳn với tông giọng. Cô nhận ra là bất khả thi, khi vừa tranh luận với bá tước vừa cố cắt miếng gà của mình. Cho nên cô cẩn thận đặt dao xuống đĩa và trừng mắt nhìn anh ta.

“Cô hiểu lầm rồi,” anh ta bình thản nói khi nhai một miếng thịt gà khác. Anh ta không gặp rắc rối gì khi ăn và nói cùng một lúc. Cô nhận ra với nỗi oán giận. “Nếu tôi có cười, thì là đang cười tôi. Tôi thực sự không nghĩ rằng nó có thể thực hiện được, cô biết

“Ông không nghĩ cái gì có thể thực hiện được?” Hoang mang, Jewel không nghĩ về bữa tối của mình nữa, thay vào đó tập trung vào câu nói khó hiểu của anh ta và việc duy trì trọng âm của một quý cô.

“Tôi không nghĩ rằng một cái tai lợn thực sự có thể trở thành cái ví lụa.”

“Ông gọi ai nà...”

Bá tước giờ một ngón tay dài thanh mảnh lên. Dù đang sôi sùng sục, thế mà Jewel vẫn phải nuốt xuống lời chỉ trích của mình.

“Tôi đã sai,” anh ta nói nhẹ nhàng. Jewel nhìn anh ta, vẫn nghi ngờ là anh ta đang sỉ nhục cô theo cách nào đó.

“Thế nghĩa là sao?” cô phục hồi lại dấu trọng âm, vẫn còn giận dỗi.

“Trong thời gian ngắn ngủi sống trong ngôi nhà này, cô đã trở thành một cô gái rất đáng yêu, thật vậy.”

Anh ta nâng ly lên với cô, và mỉm cười. Cô không thích ánh nhìn trong đôi mắt xanh đó. Đàn ông vẫn chỉ là đàn ông thôi, dù bọn họ là quý ông đẹp trai đến choáng váng hay một gã dân thường cục mịch. Và cô đã trông thấy ánh nhìn đó trong mắt rất nhiều gã đàn ông nên không thể nhầm lẫn.

“Nếu ông đang cố cho tôi ăn đường phèn, thì ông phí thời gian rồi.” Cô nói huych toẹt với anh ta, nỗ lực hết sức để giữ lấy trọng âm của mình.

Anh ta lắc đầu, cười khế. “Đầu óc cô đúng là chứa toàn những nghi ngờ! Không, tôi không cố dỗ ngọt cô. Điều tôi nói là thực long.”

Nhưng cô vẫn nhìn anh ta ngờ vực. Gương mặt anh ta ngây thơ như em bé, đôi mắt đầy nắng ấm khi chúng gặp mắt cô.

“Cám ơn,” cuối cùng cô nói, nghe vẫn còn đôi chút cảnh giác.

“Thưa ngài,” anh ta nhắc. Rồi, trước khi cô có thể lặp lại từ đó, anh ta bắt đầu xử lý món ăn của mình và ra hiệu cho cô làm theo. Hiển nhiên là anh ta đã nhận ra sự khó khăn của cô khi vừa ăn vừa nói chuyện vì anh ta hạn chế đưa ra những lời nhận xét, chỉ đặt những câu hỏi mà câu trả lời là có hoặc không cho đến khi món tráng miệng được dọn đi và họ rời khỏi bàn ăn.

“Chúng ta đi đến phòng nhạc chứ?” anh ta hỏi, bước đến đằng sau cô khi cô lưỡng lự trước cửa phòng ăn, không biết phải làm gì tiếp theo. Những chỉ dẫn của bà Thomas chỉ gói gọn trong bữa ăn, không có những phần sau đó.

“Cũng... được,” Jewel nói, cố không cảm thấy hồi hộp khi anh ta nắm lấy tay cô và vòng nó qua cánh tay anh ta. Chắc chắn là đúng nghi thức khi anh ta đưa cô ra khỏi phòng ăn theo cách này; xét cho cùng, anh ta là một bá tước, anh ta hẳn phải biết nên làm mọi việc như thế nào. Nhưng Jewel cảm thấy hơi nóng của cánh tay ấy xuyên qua lớp vải áo vét đen thượng hạng; những thớ thịt rắn chắc áp vào lòng bàn tay cô gây ra một cảm giác run rẩy từ bên trong khiến cô cảnh giác với bản thân mình hơn là với anh ta. Anh ta thì cô còn biết cách xử trí; nhưng những phản ứng của chính cô lại là điều gì đó hoàn toàn khác. Cô cảm nhận rõ ràng về sự gần gũi của anh ta ngay bên cạnh, tà váy của cô quệt vào chân anh ta khi họ bước đi, toàn bộ phía bên phải cơ thể anh ta đủ gần để làm ấm người cô. Cô ngược nhìn anh ta một cách ngập ngừng, cảm thấy thật yếu thế khi phải ngửa đầu quá nhiều. Anh ta cao hơn cô nghĩ nhiều; đỉnh đầu cô còn chưa chạm tới cằm anh ta.

“Cô có quan tâm đến âm nhạc không?”

“Âm nhạc ư?” Cô quá bối rối bởi sự gần gũi của anh ta đến mức không nhận ra là họ đã đến căn phòng được gọi là phòng nhạc vì chiếc đàn dương cầm sang trọng choán hẳn một phần căn phòng ngay trước những ô cửa dài.

“Phải, âm nhạc,” anh ta lặp lại, ngoái qua vai và nói thêm với Johnson đang đi theo họ với một khay trà bằng bạc trên tay, “cứ đặt chúng ở cái bàn kia. Cô Julia và tôi sẽ tự phục vụ.”

“Vâng, thưa ngài.”

Jewel nghĩ giọng Johnson nghe cứng nhắc hơn thường lệ khi ông tuân lệnh. Như thể ông quản gia không tán thành điều gì đó – nhưng là điều gì? Nhận thấy bá tước vẫn giữ tay cô ép vào người anh ta, cô vội giật nó ra. Johnson, mặt tỉnh queo, cúi đầu chào và rời phòng, đóng cánh cửa lại sau lưng.

Khi chỉ còn lại mình và bá tước, cô đột ngột cảm thấy rất không thoải mái. Có lẽ là do cái ánh lấp lánh trong mắt anh ta khi chúng nhìn cô khiến cô cứng đờ. Cô không thích cái kiểu hàng mi của anh ta cụp xuống lưng chừng để che giấu đôi mắt. Nếu anh ta vượt qua ranh giới, thì có chấp nhận được không khi cho bá tước một cái tát? Nếu cô chấp thuận, cô nghĩ, và nóng bừng cả người khi tưởng tượng đôi môi kia ở trên môi cô...

“Sao cô không rót trà đi, và mang tách của tôi tới chỗ cây đàn? Nếu cô thích nghe nhạc, tôi sẽ rang sức đáp ứng.”

“Ông có thể chơi thứ đó sao?” Trong nỗi ngạc nhiên của mình Jewel quên cả lo lắng. Cô cứ hết nhìn anh ta rồi lại nhìn thứ nhạc cụ duyên dáng đó.

“Dĩ nhiên là tôi có thể. Cô cũng có thể chơi được, trước khi chúng ta hoàn thành việc học. Đó là một phần của khóa học.”

Trước khi Jewel có thể bình luận lời nào, anh ta đã ngồi xuống băng ghế chơi đàn, nhẹ nhàng đặt những ngón tay lên các phím. Vì sự chú ý của anh ta đã hoàn toàn rời khỏi cô, nên Jewel có thể thư giãn và tập trung vào rót trà. Ngồi xuống chiếc đi văng thêu kim tuyến vàng, cô chăm chú rót đầy những chiếc tách sứ Trung Hoa thanh nhã. Chỉ sau khi chúng đã đầy theo đúng tiêu chuẩn Jewel mới để tâm nghe nhạc. Quả là dễ chịu khi lắng nghe,

cô nghĩ trong lúc cẩn thận đem hai tách trà đến chỗ cây dương cầm. Một giai điệu hay và ngân vang.

“Ồ, cảm ơn cô, Julia.” Anh ta ngừng chơi và đón tách trà, xoay người sang một bên ghế để nhìn cô. Đôi mắt anh ta dường như mất quá nhiều thời gian không cần thiết mới chạm tới gương mặt cô. Với bất kỳ gã đàn ông nào khác cô sẽ ngay lập tức biết rằng cái gì đã nên sự nghiên cứu kỹ lưỡng kia, nhưng với anh ta... có lẽ cô chỉ đang tưởng tượng ra cách anh ta nhìn cô thôi bởi vì cô muốn anh ta phải ngưỡng mộ cô nhiều như cô ngưỡng mộ anh ta.

“Ngồi xuống đây, cứ uống trà đi, và nói tôi nghe cô thích trở thành một quý cô đến mức nào?”

“Tôi chẳng thích gì cả, thưa ngài,” cô chanh chua đáp, ngồi xuống chỗ mà anh ta vừa nhường cho cô. Cô chợt nhận ra rằng cô vừa nói mà không hề suy nghĩ, nói năng gần như Jewel thuở trước. Cô rất đổi ngạc nhiên vì không còn bối rối trước sự gần gũi của bá tước, hay nhận thức về hàng mi hạ xuống của anh ta khi chúng nhìn chằm chằm xuống bộ ngực gần đây đã đầy đặn đang căng lên ép vào lớp vải lụa đen.

“Tôi thấy trở thành một quý cô cũng hay, có phải không?” Cô tươi cười nhìn anh ta với vẻ ngây thơ, hoàn toàn không để ý đến cách anh ta cố ý chậm rãi ngược mắt lên nhìn cô.

“Đúng là rất hay.” Giọng anh ta mượt như nhung trong khi đôi mắt chú mục vào chuyển động đang nhếch đến tận mang tai của môi cô trong cơn phấn khích. Jewel cười với vẻ thật sự vui sướng, và mắt anh ta mở to hơn trước một sắc đẹp bất ngờ tỏa sáng đã hoàn tất sự biến đổi của cô từ một đứa trẻ gầy gò xương trong tâm trí anh thành một phụ nữ khiêu gợi.

“Có lẽ tôi thích học trở thành một quý cô,” cô cẩn thận nói thêm, cần nhắc. “Tôi thích có thật nhiều đồ ăn, được ấm áp và sạch sẽ, có những chiếc áo đẹp để mặc cho dù chúng toàn là màu đen.” Câu này đi kèm một ánh mắt

trêu chọc và trách móc. Jewel nhận ra anh ta đang chăm chú quan sát cô với vẻ trề nải, và cảm thấy dễ chịu, cô thể hiện điều đó qua lời nói. “Tôi không thích những thứ mà... mà bà Thomas bắt tôi làm. Tôi ghét bị buộc một cái băng vào lưng – nó rất đau! Tôi rất ghét phải nhún gối chào hết lần này đến lần khác cũng như phải nói trước những ngọn nến.” Jewel chợt nhận ra mình vừa nói gì, và khoe với anh ta một nụ cười rạng rỡ nữa. “Nhưng tôi thích phát âm đúng nhờ làm thế. Giờ đây tôi không bỏ sót âm gió nữa rồi!”

“Tôi đồng ý với cô,” anh ta lẩm bẩm, mắt không rời gương mặt cô khi anh ta trầm ngâm uống một ngụm trà. “Nhưng hình như cô gặp vấn đề trong việc phải nhớ ‘thưa ngài’ khi xưng hô với tôi.”

Mắt cô long lanh xác xược. “Đó là vì tôi chưa bao giờ nghĩ về ông như một ‘Đức ngài.’”

“Thế ư?” Đôi lông mày đen lại nhướng lên vẻ ngạc nhiên, nhưng vì lý do nào đó mà lần này nó không khiến cô nổi giận nữa. “Vậy tôi mạn phép hỏi cô nghĩ về tôi như thế nào?”

Cô cười toe toét, chẳng ra dáng quý cô khi phô hết hàm răng trắng muốt và một lúm đồng tiền mê đắm trên gò má phải gần đây đã trở nên tròn trịa

“Giờ thì đó là một bí mật.” Jewel cười vang với anh ta, cảm thấy vui vẻ bất ngờ. Nếu cô cả nghĩ, cô sẽ băn khoăn tự hỏi liệu sự thoải mái bất thường của cô trước sự có mặt của bá tước có liên quan gì đến những ly rượu cô đã uống trong bữa tối không. Đúng vậy, cô đã uống nhiều hơn ăn bởi vì uống không yêu cầu nhiều kỹ năng như ăn. Cô tốn khá nhiều thời gian để xử lý hết con gà và uống hết cả ba ly rượu một cách ngon lành.

“To gan nhỉ, rõ là thế.” Nụ cười đáp lại của bá tước có phần suy đoán. Nhưng Jewel lém lỉnh cười lại với anh ta. Cô thực sự thấy rất hạnh phúc khi được ngồi bên anh ta trong khi anh ta mỉm cười nhìn xuống cô với đôi mắt xanh chết người kia.

“Rõ là thế,” cô lặp lại bằng giọng lời cuốn, mắt cô lung linh trong mắt anh ta. Cô cảm thấy như mình có thể chìm trong chiều sâu xanh thẳm đó...

Bàn tay anh ta đưa lên vuốt nhẹ một đường dọc theo bầu má mềm mại của cô. Sự tiếp xúc nhẹ nhàng ấy như một tia sét đánh thẳng xuống những ngón chân Jewel.

Đôi mắt cô nhìn anh ta chăm chú, và cô cảm thấy mình đang tan chảy không níu lại được.

“Thưa ngài,” anh ta thì thầm, mắt anh ta lướt trên gương mặt cô như một sự ve vuốt.

“Tôi luôn quên mất phần đó,” giọng cô ảo não, và một nếp nhăn mờ hằn trên vầng trán. Anh ta vói lên vuốt phẳng nếp nhăn đó bằng ngón tay đã chạm vào má cô. Môi Jewel hé ra dưới tác động của cái vuốt ve dịu dàng ấy.

“Đừng bận tâm.” Giọng anh ta âu yếm như ngón tay. “Tôi cho là chúng ta nên gạt bỏ hết phép tắc đi. Cô có thể gọi tôi là Sebastian.”

Jewel nhìn anh ta, cảm thấy mu mị một cách âm áp. Quá gần, làn da anh ta trơn mịn như da thuộc. Màu ban đầu của nó là trắng, nhưng đã rám nắng thành màu nâu vàng bởi lượng thời gian anh ta ở ngoài trời, và sẫm hơn nước da trắng như kem của cô. Bên dưới vầng hào quang của mái tóc, cặp mắt anh ta với đôi lông mày và hàng mi đen đến ngạc nhiên lại xanh ngắt như bầu trời mùa hè. Mũi anh ta thẳng, cái miệng sắc nét tao nhã, hai má và cằm vô cùng nam tính. Jewel ngờ ngợ nhớ coi anh ta không khác gì một gã ảo lả trong lần chạm trán đầu tiên. Giờ thì cô đã quen với đôi vai rộng và sức mạnh cứng rắn của anh ta. Thực ra, nhìn anh ta trong lúc này, cô bất giác liên tưởng đến câu chuyện cổ về con sói đội lốt cừu.

“Seb già,” cô lẩm bẩm, nhớ đến cách Timothy đã miêu tả anh ta. Thật nực cười, cô khó mà nhớ được trông Timothy như thế nào, ngoại trừ là một bản sao trắng trẻo và yếu đuối hơn của Sebastian. Mắt Sebastian đã tối lại khi tay anh ta siết chặt trên mặt cô. Cô cảm thấy hơi ẩm, cái nóng và sức mạnh của những ngón tay anh ta trên làn da mềm mại của cô, và run lên đáp lại. Cô thích anh ta chạm vào cô. Đôi mắt cô như vàng bị nung chảy trong ánh nến khi cô ngược nhìn anh ta. “Ông không giống như tôi đã nghĩ.”

“À phải, Timothy,” anh ta lơ đãng, mắt anh ta dò xét gương mặt mà anh ta đã nâng lên để ngắm. “Thằng bé có khiếu thẩm mỹ khá hơn tôi nghĩ.”

“Cám ơn ông.” Mặt cô ửng hồng vì vui sướng trước lời nhận xét, và mỉm cười mơ màng với anh ta, xoay gương mặt áp vào những ngón tay ve vuốt nhẹ nhàng giống hệt con mèo đang được nựng nịu.

“Sebastian.”

“Gì vậy?” Giọng anh ta âu yếm dịu dàng khi anh ta nhìn xuống gương mặt mơ màng của cô.

Jewel lắc đầu. “Không có gì.”

“Chỉ Sebastian thôi à?” giờ anh ta đã cúi xuống gần hơn, nói với cô khẽ đến mức Jewel có thể cảm thấy hơi thở anh ta trên miệng cô. Cô nhìn vào gương mặt đẹp choáng ngợp, và muốn chết lịm đi trong niềm vui sướng thuần khiết. Cô nghĩ rằng trong đời mình chưa bao giờ hạnh phúc đến thế. Thật sự là thiên đường khi được ngồi bên anh ta, với những ngón tay anh ta đang khẽ vuốt ve má cô như lúc này đây, và cánh tay còn lại của anh ta đang vòng qua người cô, giữ cô ngồi vững trên chiếc ghế dài không lưng. Anh ta đúng là một quý ông đích thực, Jewel nghĩ với khoe môi khẽ cong lên, khi lo lắng cho sự thoải mái của cô một cách ân cần như thế.

“Anh quả thực rất dễ thương.” Câu nói thốt ra gần như ngay trên môi cô. Anh ta ở rất gần, gần đến nỗi tất cả những gì cô phải làm là nhích miệng lên chỉ một phân nhỏ và anh ta sẽ hôn cô. Ý anh ta hôn cô khiến các giác quan của cô rối loạn. Cô muốn anh ta hôn cô, ôi, cô muốn anh ta hôn cô, cô sẽ chết mất nếu anh ta không làm thế... Sự run rẩy bắt đầu từ sâu trong bụng cô, lan xuống hai đùi rồi chạy lên ngực, gây ra một cơn đau, một cảm giác thoi thóp không giống bất cứ cảm giác gì cô từng biết. Như một người mộng du, cô rướn người lên để khép lại khoảng cách cuối cùng chỉ bằng một tóc ấy giữa họ.

Môi cô chạm vào môi anh, và anh hôn cô, hôn cô với sự mãnh liệt dịu dàng khiến cô choáng váng và níu lấy anh. Cô không thể lấy đủ từ miệng anh...

Hai tay ông vòng qua cổ anh, miệng cô run lên dưới miệng anh. Khi cô cảm thấy lưỡi anh ve vuốt trên hai cánh môi cô, rồi nhẹ nhàng trượt vào giữa chúng để lướt trên bề mặt bằng phẳng của hàm răng, thì hơi thở cô ngừng lại. Cô nghĩ mình sẽ chết với sự kỳ diệu của nó.

Miệng anh lùi lại chỉ một chút, và cô ghì chặt hai tay mình để phản đối.

“Mở miệng ra nào, Julia,” anh thì thầm, và vì anh đã bảo nên cô làm theo. Rồi anh lại hôn cô lần nữa, lưỡi anh lách vào trong miệng cô để đòi hỏi sự ngọt ngào của nó, và cô chìm trong sự kỳ diệu ấy. Ý nghĩ cuối cùng của cô trước khi chìm hẳn là bản khoán lệ tất cả đàn ông có biết hôn như thế này không...

Miệng anh dứt ra để giụi vào một bên mặt cô, trải một đường từ má xuống cổ rồi lần lên tai. Cô níu chặt vai anh, đầu cô mềm rũ trên cổ khi cô để cho anh hôn cô thỏa sức như anh muốn. Hai tay anh kéo cô lại sát hơn, đến nỗi hai bầu ngực cô ép vào ngực anh. Jewel yêu cái cảm giác sự mềm mại của cô áp vào sự cứng rắn của anh, và đầu cô bắt đầu quay cuồng còn hơn lúc trước.

Rồi môi anh ép vào cái hõm mềm mại sau tai cô, và lưỡi anh tìm thấy dải tai, nhẹ nhàng lần theo những đường xoắn ốc xinh xắn. Nó đem lại cảm giác hơi buồn buồn, chỉ một chút, và cảm giác ấy làm Jewel cười khúc khích. Anh cứng người trước âm thanh nho nhỏ đó, và cánh tay đang vòng qua người cô rút lại đột ngột khiến cô suýt nữa ngã ra đằng sau băng ghế. Anh phải túm lấy cánh tay cô để giữ cô lại. Rồi anh kéo thẳng cô lên lần nữa bằng bàn tay thô bạo.

“Sebastian!” Cô gần như bật khóc để phản đối, đôi mắt mở to khi chúng chớp chớp nhìn anh. Cô cảm thấy như mình đã chìm vào một cơn mơ, và anh đột ngột đánh thức cô dậy

“Tôi nay cô đã uống bao nhiêu rượu?” Anh đang trừng trừng nhìn cô, và những lời nói rít qua kẽ răng. Jewel ngược mắt nhìn, hoang mang bởi sự thay đổi đột ngột ở anh.

“G-gì cơ?”

“Rõ ràng là quá nhiều.” Anh nghe vô cùng phẫn nộ. Anh đứng phắt dậy, lôi cô đứng lên theo.

Jewel, ngạc nhiên bởi cách cư xử thô bạo của anh, cũng ngạc nhiên gần bằng khi nhận thấy hai đầu gối cô không thể đứng vững. Cô khụy xuống, và anh túm lấy cô với một cánh tay vòng qua eo.

“Quý tha ma bắt,” anh lâm bầm, bế xốc cô lên trên tay. Jewel, không lường trước sự thay đổi độ cao đột ngột của mình, cảm thấy đầu óc quay cuồng một cách đáng lo. Cô bám lấy anh, hai bàn tay cô lùa vào những sợi tóc mượt quấn lại sau gáy anh, đôi mắt cô đầy vẻ van lơn tuyệt vọng khi chúng tìm kiếm mắt anh.

“Ông không muốn hôn tôi nữa sao?” cô thì thầm yếu đuối.

Đôi mắt anh rục lên trong mắt cô một thoáng, và miệng anh mím lại thành một đường thẳng tắp.

“Tôi là một thằng chẳng ra gì, nhưng không tới mức ấy,” anh lầm bầm. “Tôi đặt giới hạn trong việc làm tình với những đứa con gái say xỉn.”

Nhưng trước khi cô có thể nói thêm bất cứ lời nào, anh đã sai bước mang cô ra khỏi phòng. Jewel mang máng trông thấy gương mặt kinh ngạc của Johnson khi Sebastian bế cô đi qua sảnh lớn và lên cầu thang mà không thốt ra từ nào.

“Tôi cảm thấy... rất vui vẻ.” Jewel bật ra một câu khi không gian bắt đầu xoay tròn quanh cô. Gương mặt cô hấn phải tái nhợt vì anh trừng mắt dữ tợn với cô.

“Cô dám nôn đấy hả,” anh cảnh cáo qua hàm răng nghiến chặt.

Jewel, dựa đầu vào một vòm ngực rộng để chịu đến ngạc nhiên, lơ mơ nhìn anh. Cô cảm thấy như đang ay vòng vòng càng lúc càng nhanh trong một vòng tròn. Anh đang bước dọc hành lang trên lầu của chái nhà phía nam, thu hẹp khoảng cách giữa đầu cầu thang và phòng cô. Jewel càng lúc càng chóng mặt hơn khi anh cứ rẽ rồi lại rẽ...

Ngay khi anh đến được cửa phòng cô thì dạ dày cô đã đầu hàng cuộc chiến. Anh chỉ vừa xoay sở giờ cô ra xa khỏi anh thì cô đã tặng toàn bộ bữa tối của mình cho tằm thắm len trên sàn.

“Mẹ kiếp,” anh chưa chát nói, nhìn đôi ủng bản lổm đóm của mình. Anh đặt cô đứng xuống, đỡ cô bằng một cánh tay mạnh đến kinh ngạc khi cô lao đảo dựa vào anh và dò dẫm nắm đầm cửa. Rồi anh mở được cửa ra và lại bế cô lên lần nữa. Jewel nhắm nghiền mắt khi anh lách vai qua cánh cửa với cô mềm rũ trên tay. Cô không thể chịu được nếu nhìn thấy vẻ ghê tởm mà cô biết hẳn phải hiện rõ trên mặt anh.

“Thưa ngài...!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Những giọng nói lo lắng là của Emily và bà Thomas, những người rõ ràng là đang đợi cô về. Đầu Jewel bỗng bênh cảnh giác, nhưng chỉ đủ nhận ra mình đã lâm vào cảnh đáng xấu hổ đến nhường nào. Ôi không, cô thậm chí rên lên, hai mắt nhắm chặt và ước gì mình chết luôn đi khi cô bị tấn công bởi tiếng kêu của hai người phụ nữ.

“Cô Julia không được khỏe trong bữa tối,” Sebastian nghiêng răng đáp lại những câu hỏi hoảng hốt của bọn họ khi anh ném phịch cô xuống giữa giường. Anh buông cô xuống từ một độ cao như thế khiến người cô nảy lên, và ngay lập tức dạ dày cô quặn lại lần nữa. Rên rỉ, cô lăn người nằm sấp, vùi mặt vào trong gối.

“Ôi, tội nghiệp tiểu thư,” cô nghe thấy giọng Emily đầy thương cảm, trong khi lời lầm bầm ít độ lượng hơn của bà Thomas không át được tiếng giày đang xa dần hay tiếng đóng cửa khô khốc khi Sebastian đi khỏi.

Chương 13

“... Và cô bơi nhò tôi. Bơi tro trát trấu vào mặt tôi! Tôi còn mặt mũi nào mà ngẩng đầu lên trước mặt đức ngài nữa...”

Jewel đã nghe bài thuyết giáo của bà Thomas suốt cả buổi sáng và giờ đã ngả sang chiều. Đầu cô vẫn còn đau như búa bổ, chỉ cần nghĩ đến thức ăn là dạ dày cô lại nhộn nhạo, miệng cô chua loét mà dường như không gì có thể át nổi. Nhưng những khổ sở về thể xác không thấm vào đâu so với nỗi xấu hổ. Cô biết đối diện với Sebastian sao đây – cô nhản mặt vì không nhớ nổi tại sao cô lại gọi anh như thế. Cô đã cư xử như ả gái điếm lẳng lơ nhất.

Giọng nhiệt mót the the của bà Thomas làm Jewel nhục nhã tận tâm can, và cô thấy mình bị mắng là đúng. Đến giờ này, cô đã nghe lời mắng mỏ không ngừng của bà gia sư với một sự nhẫn nhịn đáng nể. Nói một cách thành thật, cô hoàn toàn đồng ý với từng từ bà ấy nói. Cô tự làm nhục mình, và cô cho rằng mình cũng đã làm nhục luôn bà Thomas. Cô sẽ gặp nhiều khó khăn hơn bà Thomas trong việc ngẩng đầu lên trước mặt Sebastian. Tất cả mọi việc diễn ra sau bữa ăn tối qua al2 một màn sương mờ ảo trong tâm trí cô, nhưng không đủ mờ mịt để cho phép cô quên đi cái phần cốt yếu nhất. Cô đã hôn Sebastian, hôn say đắm, và đã muốn được tiếp tục hôn anh mãi mãi không ngừng. Ngay cả bây giờ, bất chấp nỗi xấu hổ khiến cô chỉ muốn trốn đi tự sát, thì ký ức về nụ hôn ấy vẫn có thể bắn một ngọn lửa xuyên suốt cơ thể cô.

Tất nhiên, cô hẳn đã uống rất nhiều, nhưng đó không thể là lý do biện hộ cho lỗi cư xử của cô. Và cô cũng không thể để hết tội lỗi cho Sebastian. Anh là một người đàn ông, và đàn ông là đối tượng khó chống cự nổi trước những hấp dẫn xác thịt. Ai nấy đều biết thế. Nhưng cô là phụ nữ, là một quý cô (hay ít nhất cô đang cố trở thành) và có trách nhiệm không để chuyện đó xảy ra. Cô thậm chí còn không cố gắng. Thế rồi, để nỗi nhục nhã của cô thêm trọn vẹn, cô đã gần như say khướt và Sebastian phải mang cô lên

giường, rồi cô đền ơn anh bằng cách trút hết những gì có trong dạ dày lên đôi giày sạch tinh của anh một lần nữa. Cô thảm rên rỉ, nhớ lại. Làm sao mà cô dám nhìn mặt anh nữa đây?

“Ôi, im đi, bà già lắm điều!” Jewel không định nói thành tiếng, nhưng tiếng cầu nhàu không ngót của bà Thomas đang làm cô phát điên. Bà Thomas, thở phì phì, giận dữ nói “Được lắm” và ra khỏi phòng học với một tiếng khịt mũi.

“Tôi biết mình đang đánh một trận chiến nắm chắc phần thua!” Bà Thomas ném lại qua vai khi bước qua cửa. “Cô sẽ không đời nào trở thành một quý cô đâu.” ánh cửa đóng sầm lại đằng sau với một lực khiến Jewel rên rỉ và vùi đầu vào hai bàn tay. Cô vẫn ngồi nguyên như thế trong hai mươi phút sau, mãi ước sao mình chết phắc đi, thì cánh cửa lại mở ra. Chắc hẳn đó là bà Thomas quay lại để nhắc móc cô thêm trận nữa, Jewel cố ngăn tràng đá kích sắp phải nghe bằng lời nói mệt mỏi, “Tôi xin lỗi, được chưa?”

“Với tôi thì tạm được, nhưng tôi e là không với người cổ vấn đáng trọng của cô.” Chắc hẳn giọng nói êm ái đó là của Sebastian. Đầu Jewel ngẩng phắt lên, và cô nhìn anh chằm chằm với nỗi kinh hoàng trong khi sắc đỏ lan khắp gương mặt.

“Thưa... thưa ngài.” Cô không biết mình nên phản ứng như thế nào để thuyết phục anh rằng cô đã lĩnh hội được nhiều bài học của một quý cô. Cô đứng dậy và lóng ngóng nhún chân chào. Hai đầu gối cô không sẵn lòng hợp tác, và trong một thoáng cô sợ mình sẽ hoàn tất nỗi nhục nhã bằng việc ngã dúm dui. Nhưng cô cũng loay hoay để đứng thẳng người lên, và khỏ sở dán mắt vào những nếp gấp trên chiếc cravat trắng như tuyết của anh. Không gì trên đời có thể bắt cô nhìn vào mắt anh.

“Màu sắc trên mặt cô trông thật hay ho,” anh nhận xét sau một lúc im lặng. “Đỏ rực phối với một màu gần giống xanh lục, ờ, hợp lắm, hết sức độc đáo.”

Ánh mắt Jewel bay lên mặt anh. Chắc chắn cô đang làm anh vô cùng thích thú, mặc dù miệng anh trông cực kỳ nghiêm nghị. Miệng anh! Cô đang nhìn chăm chăm vào nó còn anh thì đang quan sát cô! Gương mặt cô còn đỏ dừ hơn trước, và mắt cô lại sụp xuống cái cravat của anh.

“Tôi nợ ngài một lời xin lỗi vì hành vi của tôi tồi qua, thưa ngài,” cô chật vật nói, cầu cho sự dứt khoát của giọng nói có thể ngụy trang cho cảm giác xấu hổ sâu bên trong. Cô muốn vớt vát lại bất cứ mảnh tự trọng nào còn thu hồi được.

“Chúng ta hãy quên nó đi, được chứ?” anh nói gọn lỏn. Jewel đánh liều đưa mắt nhìn anh, ngạc nhiên bởi sự cộc cằn bất ngờ trong giọng nói của anh. “Tôi cũng có mỗi nhiều như cô. Tôi nên chú ý nhiều hơn tới lượng rượu cô uống. Sau này, cô chỉ được uống một ly nhỏ.”

“Vâng, thưa ngài,” Jewel thì thầm, thái độ ôn hòa của anh trong khi cô đang chờ một lời kết tội giận dữ thậm chí còn khiến cô cảm thấy tệ hơn. Cô cảm thấy những giọt nước mắt xấu hổ dâng lên trong mắt và vội chớp mắt để ngăn lại. Nếu cô sụp xuống lúc này và khóc trước mặt anh, chắc cô sẽ lao mình ra khỏi vách đá gần nhất.

“Tôi nghĩ chúng ta đã thống nhất rằng cô phải gọi tôi là Sebastian.”

Anh đang đứng ngay ngưỡng cửa, vẫn nói bằng giọng nhát gừng đó trong khi đập đập cái roi ngựa cầm trên tay. Anh mặc chiếc áo vét bằng vải tuyết đã cũ và chiếc quần dài bằng da lộn đã sờn nhiều chỗ quanh đầu gối. Thật bức mình vì ngay cả trong trang phục cưỡi ngựa xoàng xĩnh như thế mà anh vẫn xoay sở để trông tao nhã được. Có lẽ là do khổ người, cô nghĩ khi mắt cô lang thang từ bờ vai rộng, phần thân trên thon gọn tới cặp hông hẹp, đôi chân rắn chắc trước khi cô nhận ra mình đang làm gì và vội đưa mắt ra chỗ khác.

Cô đau khổ biết rằng mình trông hẳn phải rất kinh khủng, với đôi mắt hôm nay nâu xỉn thay vì màu hổ phách và tròng mắt đỏ hoe, sắc mặt nhợt nhạt thay vì trắng mịn, còn tóc được chải hết ra sau thành một búi rất chắc (cô ngờ rằng kiểu tóc này là một dạng hình phạt khôn khéo của Emily) đến nỗi kéo căng da đầu và khiến cơn đau đầu càng tệ hơn. Trong chiếc áo dài đen cao cổ bằng vải len mỏng sọc chéo cô thấy mình nhếch nhác và tẻ ngắt như thể cô là con thiêu thân trước mặt bướm chúa.

“Nếu ngài muốn vậy,” giọng cô nhỏ xíu. Anh im lặng nhìn cô trong một lúc, hai môi mím lại khi cô không chịu nhìn vào mắt anh. Chiếc roi ngựa gõ nhẹ một lần, hai lần qua những ngón tay, rồi đột ngột đập vào đôi giày ống bằng da. Jewel giật mình, mắt cô bất giác ngước lên và gặp mắt anh.

“Trông cô xanh như tàu lá. Cô hãy ngồi xuống kéo lại ngã.”

Jewel vui mừng làm theo lời anh đến mức cô chẳng thấy bức bối khi bị nói rằng trông cô thật kinh khủng. Cô gieo mình xuống chiếc ghế trống, rồi lại ngước nhìn anh lần nữa. Anh thật sự rất tử tế về mọi chuyện, không mắng mỏ cô vì tội cư xử như một gái làng chơi. Không nói một lời về chuyện cô đã trút cả bữa tối lên người anh lần nữa. Cô cố gắng nở nụ cười ngập ngừng run run với anh, nhưng chỉ nội cử động cơ mặt cũng gây ra một cơn đau đầu khiến cô rên lên, và phải nghiêng người tới trước, gục đầu lên bàn.

“Rất tệ phải không?” Giọng anh nghe đột nhiên thích thú và đáng ghét. “Đừng lo, tôi biết một thứ khiến cô thấy khá hơn

Cô thấy khá hơn khi anh bước ra ngoài hành lang. Tiếng anh gọi vang, “Leister!” làm cô nhăn mặt. Tiếp theo là đoạn đối thoại rì rầm, và anh quay lại phòng học. Mấy phút sau một người đàn ông nhỏ bé lách lợi mà Jewel nhận ra là người hầu của Sebastian xuất hiện và bê một cái khay, trên đó có một cái lọ đựng chất lỏng màu hổ phách, một cái lọ khác đựng một loại gia vị nào đấy, một chén đựng trứng, một chiếc ly, và một cái thìa.

“Phương thuốc đặc hiệu của tôi đây, thưa ngài,” Leister nói, thận trọng không nhìn Jewel khi Sebastian đi tới lấy cái khay từ tay gã. Sebastian cho gã lui với một lời cảm ơn và đóng cửa lại trước khi quay vào phòng với cái khay.

“Cái đó để làm gì?” Giọng cô nghi ngại.

Anh đặt cái khay xuống bàn và bắt đầu pha chế ngay trước mắt cô. Trước tiên là một lượng nhỏ chất lỏng màu hồng phách, rồi đến quả trứng, rồi một ít gia vị được đổ vào ly. Rồi anh khuấy cái hỗn hợp đáng sợ ấy đục ngầu lên trước khi đưa cái ly cho cô. Cô nhìn thứ thức uống sủi bọt với vẻ ghê sợ rành rành.

“Tôi không uống cái đó đâu.” Cô tuyên bố với vẻ hết sức kiên quyết và hoàn toàn đánh mất trọng âm dày công tập luyện của mình.

“Đừng gây sự nữa. Lấy độc trị độc là phương thuốc hữu hiệu nhất cho chứng khó chịu của cô lúc này. Leister đã cải tiến một phương thuốc thông thường bằng cách thêm vào một vị thuốc gia truyền. Uống cái này vào, và tôi đảm bảo chỉ trong một thời gian ngắn cô sẽ đỡ hơn nhiều.”

Trông anh lại có vẻ thích thú, và Jewel quắc mắt với anh. Thật ngạc nhiên vì anh làm cô cảm thấy dễ chịu hoàn toàn khi mà chưa đầy mười lăm phút trước cô chỉ muốn chết quách cho xong.

“Tất nhiên là ông biết.”

Anh mỉm cười như một thiên thần, đưa cái ly ra lần nữa. “Đừng cạnh khỏe, Julia, nó không hợp với cô đâu. Nào, nếu cô không tự uống, tôi sẽ buộc phải dùng đến biện pháp mạnh.”

“Như là gì?” Cô sẽ không cái thứ... thứ hổ lốn ghê tởm ấy. Anh không thể ép cô – phải không nhỉ? Cô cau có hơn. Cái kẻ vô lương tâm này dám làm thế lắm.

“Tôi luôn có thể bóp mũi cô, và khi cô phải há miệng để thở tôi sẽ rót nó vào họng cô.”

“Ông không dám làm thế đâu!”

Đáp lại anh chỉ cười, đưa cái ly cho cô. Julia, mặt nhăn mày nhí, biết rằng mình đã thua.

“Đồ bắt nạt!” Cô lăm bằm, cầm cái ly trên tay anh với ánh mắt e sợ. Anh chẳng nói năng gì, chỉ khoanh tay lại trước ngực trong khi chờ đợi. Cô lại quắc mắt lần nữa, trước tiên là với anh rồi đến thứ hỗn hợp khủng khiếp kia. Cuối cùng, với vẻ mặt ghê tởm cùng cực cô nâng cái cốc lên và uống vội uống vàng. Khi hỗn hợp nhầy nhụa đó xuống đến cổ họng thì cô ọe, và trong một khoảnh khắc đáng sợ, cô nghĩ mình sẽ lặp lại nỗi nhục của đêm hôm trước bằng cách nôn hết ra ngoài lần nữa. Nhưng lần này, cô nghĩ, nếu cô làm thế, thì anh ta đáng bị vậy – và trong cơn tức giận cái hỗn hợp đó đã đi xuống dạ dày cô một cách êm thấm. Đầu cô xây xẩm mắt một lúc, nhưng khi tỉnh trí cô biết rằng thứ đồ uống ghê tởm đó sẽ ở lại.

“Giỏi lắm,” anh nói như một người cha đang tuyên dương đứa con ương ngạnh. Jewel cảm thấy khủng khiếp đến mức không thể trừng mắt với anh được nữa. Thay vào đó cô rên lên, và lại gục đầu xuống bàn. Anh chỉ cười trước phản ứng của cô.

“Cô sẽ sớm thấy khá hơn, tôi hứa đấy. Tôi khuyên cô hãy dành cả ngày nghỉ ngơi trên giường. Chín giờ sáng mai tôi sẽ gặp cô trong thư viện.”

Cô ngẩng đầu lên trước thông tin ấy. “Trong thư viện ư?” Cô hoang mang. Sao anh ta lại muốn gặp cô trong thư viện vào giờ sớm như thế?

Anh dừng chân trên đường đi ra cửa. “Ồ, tôi quên chưa nhắc đến nó sao? Bà Thomas khả kính vừa đưa ra thông báo. Bà ấy, ờ, cảm thấy không còn khả năng dạy dỗ cô nữa. Tôi định làm người hướng dẫn cho cô cho đến khi tìm được người thay thế.”

“Ông ư?” Từ ngữ tắt ngấm trên môi Jewel. Bá tước Moorland cao ngạo đi dạy đứa trẻ bụi đời – như lời anh ta! một quý cô? Nếu không phải cô sợ anh ta đang nghiêm túc thì cô đã cười to với cái ý tưởng đó rồi.

“Sao lại không? Tôi nghĩ nó thú vị đấy chứ.” Và với câu ấy anh ra khỏi cửa, dừng lại để nó vụng qua vai. “Tôi sẽ bảo cô hầu của cô đến đây. Cô ta sẽ giúp cô về phòng.”

Chương 14

Thời gian còn lại của mùa xuân và mùa hè năm ấy, Jewel Combs dần dần biến mất. Vị trí của cô bị trám chỗ một cách chậm chạp, khó khăn, nhưng cuối cùng cũng hoàn tất bằng Julia Stratham, người (gần như) là một quý cô đến từng centimet.

Dưới sự dè dặt không khoan nhượng của Sebastian, Jewel bắt đầu nghĩ về mình như Julia. Buổi sáng khi cô ngồi trước gương ở bàn trang điểm trong lúc Emily chải tóc cho cô, cô gái đang nhìn lại cô từ trong gương là Julia. Julia với làn da trắng mịn và đôi môi hồng mềm mại, Julia với cặp chân mày đen hơi xếch (giờ đây đã sắc nét đến mức chúng tạo cho ngoại hình của cô một chút ngoại lai chứ không còn thô kệch) bên trên đôi mắt màu hổ phách tràn đầy sức sống và niềm vui cùng ánh mắt lấp lánh rạng ngời, Julia với mái tóc dày óng ả đen như gỗ mun, Julia với những đường cong nữ tính làm căng tròn những chiếc áo dài đen đáng ghét đến mức chúng nhìn không còn chán ngắt nữa. Là Julia đã đọc những cuốn sách Sebastian đưa rồi sau đó thảo luận chúng một cách nghiêm túc với anh. Là Julia nhún gối chào và xoay người trên đầu ngón chân để anh phê chuẩn. Là Julia lắng nghe chăm chú tất cả những gì anh kể về muôn mặt của cái thế giới mà anh đã cư ngụ từ khi sinh ra. Là Julia xem Sebastian như mái ấm mà cô chưa từng có: là người bạn, người cha, người anh và người thầy, tất cả được kết tinh trong một người, một vị thánh sống có thể khiến cô cười chỉ bằng một cái nhướn mày cau có, hoặc bùng ra cơn tức giận tức thời chỉ với một lời nhận xét chế giễu. Là Julia, người mà anh có thể làm nín bật vì xấu hổ chỉ với một ánh mắt lãnh đạm, một Julia kiểm soát nghiêm khắc những hành vi của mình sao cho anh hài lòng. Bởi vì cô rất muốn làm anh hài lòng. Sebastian đã trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của cô.

Julia cũng có ảnh hưởng tích cực đến Sebastian. Những gia nhân trong nhà nhận xét với cô, mỗi người một kiểu. Bà Johnson bằng tính thẳng thắn

quen thuộc nói rằng bà chưa từng thấy ông chủ có tâm trạng tốt bất thường như vậy. Johnson thì nở nụ cười đầu tiên mà Julia thấy khi ông nói rằng sẽ hủy đơn hàng rượu brandy Pháp theo quý mà ông đã đặt như thường lệ. Đợt cuối cùng vẫn gần như chưa được đựng đến, lần đầu tiên trong năm nó tồn kho lâu như vậy. Còn Leister thì ngâm nga những khúc nhạc đang thịnh hành trong khi làm việc; loại nhạc nông cạn như thế (theo lời bà Johnson) chưa bao giờ phát ra từ một người hầu đích thực. Emily thì kể lại là dưới bếp đang xôn xao bàn tán trước khoảng thời gian dài mà bá tước lưu lại White Friars. Thường thì anh chỉ ở vài tuần, rồi lại đi đến nơi nào thì chỉ có trời biết.

Với Julia, chìm đắm trong ánh sáng thanh bình của niềm hạnh phúc đang nảy mầm, thì Sebastian đang chậm chạp thay đổi từ một người mà cô phải cảnh giác thành người tuyệt vời nhất trên thế gian. Anh quản lý cô, tất nhiên, và rầy la cô khi nào anh thấy cần, một điều khá thường xuyên, nhưng ẩn bên dưới anh đối xử với cô bằng sự yêu mến buông tuông như một bà mẹ đối với tâm hồn đói khát tình thương của cô. Đổi lại cô gần như tôn thờ anh, và anh giống như một bông hoa đang dần hé nở dưới ánh sáng ngưỡng mộ tỏa ra từ đôi mắt cô. Cô nghĩ anh cũng khát khao tình yêu thương giống cô.

Anh nỗ lực không mệt mỏi trong việc biến đổi cô thành một quý cô theo ý anh, truyền đạt cho cô nhiều nguyên lý cơ bản của sự quý phái. Cô học được nhiều thứ quý giá từ anh, ví như tính hữu dụng của sự im lặng lạnh lùng và cái nhìn chăm chăm trước một thái độ xác xược, hay giá trị của một cái nhướn mày ngạo mạn khi muốn hạ thấp cái tôi của người khác. Anh không nói những thủ thuật này với cô bằng lời, mà bằng hành động trực tiếp với hiệu quả rõ rệt. Và Julia vô tình hấp thu phong cách của Sebastian như một miếng bọt biển.

Trái ngược với ý muốn của cô, anh thậm chí còn dạy cô cưỡi ngựa. Julia nhanh chóng hiểu ra rằng nói không với Sebastian chẳng khác gì mưa phùn trong gió lốc. không cần nhiều sức thuyết phục hơn một ánh mắt điềm tĩnh anh đã ép cô mặc bộ quần áo cưỡi ngựa và leo lên lưng một con quái vật to lớn mang tên Bess.

Bất kể những lời trấn an của Sebastian rằng sinh vật này sẽ không gây thương tích nhiều hơn một con ruồi, Julia vẫn sợ chết khiếp. Mỗi lần hai tai con ngựa giật giật là cô lại tin chắc rằng mình sẽ bị lôi vào một cuộc đua điên cuồng vượt qua những cây thạch nam mà rất có khả năng kết liễu cuộc đời cô. Cô muốn thét lên, muốn khóc, muốn nhảy xuống khỏi lưng con vật và bám chặt mặt đất, không chịu rời ra. Nhưng đứng trước những lời chỉ dẫn bình thản của Sebastian như phải ngồi thế nào và cầm dây cương ra sao, cô lại không dám. Thay vào đó, đầy khổ sở, cô buông bàn tay khư khư nắm bờm ngựa ra và cầm lấy dây cương trong đôi tay run rẩy. Cô thậm chí còn xoay sở để ngồi yên trong lúc Sebastian dẫn con vật đi quanh bãi tập, dù cô phải nả lấy phía trước yên để giữ thăng bằng - nhưng chỉ khi nào Sebastian không nhìn thấy.

Cuối cùng, khi anh tuyên bố buổi học kết thúc và đưa tay cho cô, thì cô gục vào vòng tay anh như con bồ câu đưa thư về tới tổ. Anh phải dìu cô vào nhà vì đầu gối cô run lẩy bẩy đến mức không thể đứng vững. Nhưng Julia chẳng quan tâm, cô dựa vào thân hình vững chãi của Sebastian, tham lam đắm chìm trong hơi ấm và sức mạnh của anh, mặt tươi rói. Cô đã làm được, cô đã biết cưỡi ngựa và làm Sebastian hài lòng, và cô cực kỳ tự hào về mình – cho đến khi anh tình cờ đề cập rằng họ sẽ ôn lại bài học vào hôm sau.

Đến đây thì cô phản đối. Cô không thể, cô sẽ không trải qua thử thách đó lần nào nữa. Nhưng rồi cô vẫn leo lên lưng ngựa. Sau đó là một chuỗi những ngày thảm hại, cho đến khi ngay cả Sebastian cũng phải chấp nhận thua cuộc; bất chấp mọi nỗ lực của anh, cô chỉ có thể xoay sở để ngồi yên khi con ngựa bước dạo. Nếu nó chuyển sang tốc độ nhanh hơn – là cô coi như xong. Với ý chí kiên cường nhất trên đời, lần nào cô cũng nhào khỏi yên cương và đáp xuống thành một đồng rữ rượi trên mặt đất. Cuối cùng, Sebastian phải thừa nhận Julia Stratham sẽ không đời nào trở thành một kỵ sĩ.

Anh thành công hơn nhiều khi dạy cô khiêu vũ, lần lượt các điệu nhảy với một sự kiên nhẫn điềm tĩnh trong khi cô lóng ngóng đạp lên cả hai chân

anh. Cánh tay siết chặt trên eo cô và sự gần gũi của cơ thể ấm áp mà rắn chắc của anh khiến cô run rẩy từ đầu đến chân, và cô khá thích những bài học đó. Nếu như lúc nào cô cũng thầm nhớ lại cảm giác choáng váng từ nụ hôn của anh khi ánh mắt cô tình cờ gặp phải miệng anh hay khi cơ thể anh cọ vào người cô quá ư mật thiết, thì có vẻ anh chẳng có hồi ức nào như thế. Thái độ của anh đối với cô như bậc cha chú, và nó khiến Julia tức tối hết lần này đến lần khác. Nhưng rồi cô lại tự an ủi mình rằng như thế cũng tốt. Sebastian không thể nào là một người bạn tốt nếu như anh luôn có ý định trở thành người yêu của cô. Và hiện giờ, tình bạn của anh đã trở nên cần thiết với cô như không khí để thở.

Cái lần cô vượt qua được nỗi xấu hổ về chuyện giẫm phải đôi giày bóng lộn của anh, nước vào vòng tay anh trong một điệu nhảy đã trở thành ngày tuyệt vời nhất của cô. Cô thích cảm giác được anh ôm sát, được nâng đỡ trong cánh tay anh. Có lần cô tự hỏi với một thoáng ngạc nhiên là phải chăng cô quá nhạy cảm trước sự gần gũi thể xác như thế là do cô đã bị tước mất nó từ khi còn là đứa trẻ. Ngay cả hồi mẹ cô còn sống, bà cũng dành rất ít thời gian cho Jewel. Nhưng giờ đây quá khứ khó khăn đã ở sau lưng. Cô không còn là Jewel nữa mà là Julia, và khim cô vào vòng tay anh thì cô là kẻ hạnh phúc nhất trên đời.

Trong lúc khiêu vũ anh thường ngâm nga những giai điệu du dương bằng một giọng êm ái đến ngạc nhiên, trong khi vẫn không quên nhắc nhở cô coi chừng bước chân hoặc đừng đếm nhịp to quá. Sau khi cô rút cuộc cũng thành công trong việc tuân theo những chỉ dẫn đó cùng một lúc, anh dẫn cô trong một điệu van ra khỏi phòng nhạc, xoay cô dọc suốt chiều dài hành lang rộng đến khi cô cười khúc khích và thở hổn hển. Anh tuyên bố mình hết sức hài lòng. Cô là một vũ công vô cùng duyên dáng, và nếu cô chỉ cần luyện tập sao cho không giống như đang lảo bầm đếm nhịp thì cô sẽ là một ngôi sao tại bất kỳ phòng vũ hội nào.

Có đến một nửa số người hầu ngừng công việc đang dở dang để nhìn màn trình diễn ngẫu hứng này. Julia, vừa cười ngặt nghẽo vừa tựa vào tường để lấy lại hơi thở, nghĩ bụng kể từ khi đến White Friars tới giờ mới trông thấy nhiều nụ cười đến thế. Trên chỗ dành cho dàn nhạc, Julia bắt gặp

ánh mắt của một khán giả quan trọng hơn tất cả những người còn lại gộp vào: Chloe. Gương mặt nhỏ xanh xao của cô bé do vóc người và mái tóc vàng ánh kim. Nhưng trước khi Julia có thể làm cho Sebastian chú ý tới sự hiện diện của đứa trẻ, thì nó đã biến mất. Và lúc nhìn gương mặt tươi cười của Sebastian, cô quyết định rằng sẽ chẳng đi đến đâu khi nhắc anh về cô con gái và sự xa lánh của cô bé đối với anh.

Đó là một khoảng trống mà anh nhất định không chịu thảo luận với cô. Khi cô trở nên quen thuộc cái vỏ dễ mến mới thành hình của anh và biết chắc vài lời nói tế nhị sẽ không đánh mất tình bạn với anh, thì cô đã nhắc anh quan tâm đến cô con gái duy nhất của mình. Xét cho cùng, Chloe mới sáu tuổi, và con bé cần cha hơn bao giờ hết vì mẹ nó đã qua đời. Vì bản thân là trẻ mồ côi, Julia có thể hiểu sự cô độc mà đứa trẻ hằn đang gánh chịu.

Sebastian kiên quyết từ chối nói về chủ đề này. Anh lạnh nhạt cảm ơn sự quan tâm của cô, nhưng bảo cô rằng anh sẽ cảm kích nhiều hơn nếu cô để những chuyện riêng tư của anh ra khỏi đầu óc mình. Trong khi nói những lời này, anh lại là ngài bá tước giá băng xa cách mà cô gặp lúc ban đầu, thế nên cô sợ không muốn khơi lại chủ đề này nữa.

Nhưng cô không thể đẩy nó ra khỏi tâm trí. Với những gì mà cô biết về anh, cô không thể hiểu nổi sự dửng dưng với con gái mình của anh. Đối với cô anh nhân nại và khoan dung, một bạn đồng hành lôi cuốn và người thầy thông thái. Vì có gì anh lại trở nên trầm lặng khi đối diện với cô con gái là một bản sao thu nhỏ của mình?

Những chuyến picnic ngẫu nhiên là một trong những phần thú vị đặc biệt của mùa hè, Julia nghĩ thời khắc hạnh phúc nhất của cô là khi Sebastian chở cô trên chiếc xe ngựa nhỏ – họ ngầm đồng ý rằng cô sẽ không phải cưỡi một trong những con ngựa bất kham nữa – tới những địa điểm đẹp như tranh, ăn bữa trưa thịnh soạn do ông đầu bếp Henri chuẩn bị. Sau đó nằm dài trên cỏ, ngủ lơ mơ và chuyện gẫu. Trong một dịp như thế Julia đã nói thành lời sự hối tiếc của mình khi Chloe không thể góp mặt trong những

chuyến đi này. Sebastian ngồi dậy ngay lập tức, một nếp nhăn bực bội hiện trên trán anh.

“Con bé ở với bảo mẫu còn tốt hơn,” anh nói khô khốc. Julia liếc nhìn gương mặt đánh lại của anh, không nói gì thêm. Không thể hiểu nổi việc anh không thích sự bầu bạn của cô con gái, nhưng cô không thể làm gì để thay đổi điều đó mà không lãnh cơn giận anh trút xuống.

Tuy vậy, cô vẫn để mắt dõi theo đứa trẻ, và cuối cùng cũng được đền đáp bằng cơ hội làm quen chính thức vào một ngày cuối thu đẹp trời. Sebastian đã cưỡi ngựa ra ngoài, và Julia được rảnh rỗi. Cô quyết định đi dạo vào gặp Chloe đang cùng cô bảo mẫu tản bộ như thường lệ gần con đường.

“Xin chào.” Julia mỉm cười với cô bảo mẫu đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ trong tay.

“Xin chào, thưa cô.” Tên cô giữ trẻ là June Belkerson, Julia nhớ ra khi người phụ nữ đáp lại bằng một nụ cười hơi gượng gạo. Julia chuyển sự chú ý sang Chloe, vẫn tiếp tục ngoảnh đầu ra nơi khác một cách bướng bỉnh. Trong chiếc váy yếm màu trắng xinh xắn thêu những bông hoa tiếp với màu mắt, mái tóc vàng ánh kim cột lại bằng dải ruy băng màu xanh lam và buông xuống thành những lọn quăn mềm trên lưng, Chloe là cô bé xinh đẹp như Sebastian là người đàn ông đẹp trai vậy. Thật không tài nào hiểu nổi khi anh không cảm thấy tự hào mãnh liệt trước cô con gái vô cùng đáng yêu của mình. Chloe cương quyết không chịu ngẩng đầu lên, nên Julia quỳ xuống trước mặt cô bé và cố gắng nhìn vào mắt nó.

“Chào con, Chloe. Con còn nhớ cô không?” Đứa trẻ tuyệt nhiên không phản ứng gì dù bằng lời hay sự thay đổi nhỏ nhất trên nét mặt. Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, một bức chân dung thu nhỏ thật hoàn hảo của Sebastian.

“Cô ấy không nói đâu, thưa cô.” Giọng cô Belkerson có vẻ sốt ruột. ngẩng lên.

“Sao lại không?”

Cô Belkerson nhún vai. “Kể từ khi tôi ở đây đã chẳng thấy cô ấy nói lời nào, đến giờ đã sắp được hai năm. Nhiều bác sĩ đã khám cho cô ấy, và kết luận là không có vấn đề gì với cô ấy cả. Chỉ là cô ấy không nói. Các bác sĩ bảo là có thể do mẹ cô ấy. Một tổn thương tinh thần do mất mẹ.”

“Có lẽ cô bé không có gì để nói.” Julia không biết liệu cô hoảng sợ hơn trước ý nghĩ một đứa trẻ gánh chịu quá nhiều nỗi đau đến mức không thể nói được hay trước cuộc trò chuyện vô cảm diễn ra ngay trước mặt cô bé. Ném một cái nhìn trách móc về phía cô Belkerson, người có gương mặt tròn trịa điềm tĩnh trông tử tế nhưng không thông minh, cô nói thêm, “tôi đoán là cô bé vẫn nghe được?”

“Cô ấy nghe bình thường. Trí óc cô ấy minh mẫn lắm. Nhưng cô ấy toàn sử dụng nó để trốn đi thôi, cho nên tôi phải để mắt đến cô ấy thật sát sao. Thỉnh thoảng cô ấy làm tôi phát điên, phải cố tìm ra cô ấy. Nhưng cho đến bây giờ cô ấy chưa gây ra tai họa nào, và tôi không thể trông chừng cô ấy hai mươi tư giờ trong ngày dù tôi có muốn thế.”

Julia ngó xuống Chloe mà không đáp. Cô bé đang nhìn ra xa xăm, không một biểu hiện nào chứng tỏ nó nghe dù chỉ một từ trong cuộc trò chuyện của người lớn.

“Cô rất muốn chúng ta là bạn, Chloe,” Julia nhẹ nhàng nói, khom người xuống lần nữa để ngang tầm mắt với đứa trẻ. Vẫn không có phản ứng, và sau một lúc Julia đành đứng thẳng lên.

“Cô ấy luôn như thế, cô ạ. Nhưng cô ấy nghe được cả đấy. Mong cô thứ lỗi cho, đã đến giờ cho cô Chloe đi nghỉ. Cô ấy luôn ngủ một giấc sau khi đi dạo về.”

“Tất nhiên rồi,” Julia nhìn theo khi cô Belkerson dẫn Chloe đi khuất. Điều cô vừa biết làm cô đau nhói vì thương cho đứa trẻ. Làm sao Sebastian có thể độc ác đến độ không yêu thương con bé? Thật không giống những gì cô biết về anh. Cuối ngày hôm đó, khi bữa tối đã được dọn đi và cô ngồi cùng Sebastian trong thư viện, một thói quen mới hình thành của họ, tâm trí Julia vẫn ngập tràn ý nghĩ về Chloe. Sebastian phải tự xem lại cách đối xử với đứa trẻ đáng thương ấy, và cô dường như là người duy nhất có khả năng thúc ép anh làm điều đó.

“Sebastian,” cô mở đầu một cách ngần ngại sau khi nhấp một ngụm trà và nhìn anh qua bàn cờ chắn giữa họ. Anh đã xác định phải dạy cô chơi cờ, bảo rằng nó sẽ làm cho đầu óc cô trở nên nhạy bén. Chẳng bận tâm đến chuyện những nỗ lực của anh không thành công mấy; anh không chịu bỏ cuộc. Tối nào anh cũng bày bàn cờ ra và trải qua cả buổi tối trong tâm trạng càng lúc càng bức bối khi Julia không thể hay không muốn học đánh cờ.

“Quân hậu không đi hướng đó được,” anh găm gù nói trong khi cô ngồi ngưỡng mộ cái cách mái tóc anh lấp lánh trong ánh đèn. Julia, đã quên bém là mình còn cầm quân cờ trong tay, lơ đãng di chuyển nó thành một góc vuông theo hướng đối diện.

“Vì Chúa, cô cũng không thể đi như thế! Julia, đối với một cô gái thông minh, thì cô ngu ngốc dễ sợ trong môn cờ vua.”

Đầu Julia ngẩng lên trước câu này. “Ồ, thưa ngài, ngài cũng ngu ngốc dễ sợ trong vài việc đấy.” Cô trừng mắt với anh qua bàn cờ, và anh đáp lại ánh mắt cô bằng một cái nhướn mày lạnh lẽo mà anh biết là dễ chọc giận cô hơn bất cứ điều gì.

“Vậy sao?”

Như thường lệ, cứ lúc nào anh càng lạnh lùng thì cô lại càng nóng nảy. Lúc này cô đang bốc hỏa, quên sạch trong cơn giận trào dâng như sóng biển

là mình đã định lân la, khéo léo đề cập đến Chloe. Dù sao đi nữa thì ngoại giao với anh cũng chỉ phí công, cô tự nhủ khi từ ngữ ào ào tuôn ra đầu lưỡi.

“Vâng, đúng vậy! Và ngài có muốn biết một việc mà ngài ngu ngốc dễ sợ không?”

“Tôi tin chắc là cô định khai sáng cho tôi.”

“Con gái ngài! Phải, Chloe! Đó là một cô bé đáng yêu, nó mới được sáu tuổi và đã mất mẹ. Sao ngài có thể quá ư tàn nhẫn khi từ chối cho con bé cả người cha chứ?”

Đôi mắt anh lạnh dần đi đến khi trông chúng như hai hồ băng xanh biếc. “Như tôi đã nói với cô cả trăm lần, tôi không muốn bàn luận về chủ đề này.” Vì Julia đã có nhiều kinh nghiệm nên cô biết như thế có nghĩa là anh thực sự giận dữ. Chẳng những không làm cô sợ, nhận thức này còn thổi cho lửa giận của cô bốc cao hơn.

“Con bé là con gái ngài, vì Chúa. Là máu mủ của ngài! Làm sao mà ngài có thể nghiệt ngã với nó như thế? Nó chỉ là một đứa trẻ, và nó cần tình yêu của ngài. Tôi không cách nào hiểu nổi vì sao ngài lại ích kỷ từ chối.”

“Cô nói đúng, những lý do của tôi cô không thể nào hiểu được. Vượt quá bất cứ thứ gì cô có thể tưởng tượng ra, và tôi không muốn nhắc tới chúng.”

Đôi mắt anh rực lên ánh xanh lạnh giá khiến chúng long lanh như những viên kim cương trước ánh đèn. Lời anh nói cũng buốt lạnh như đôi mắt. Đột nhiên anh là một bá tước hơn bao giờ hết, bất chấp việc anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, gi lê và quần dài như thường lệ vào thời điểm sau bữa tối. Cho dù không có áo vét và cravat, trông anh vẫn là một quý tộc đến từng sợi tóc, nhưng Julia từ chối bị hăm dọa. Cô không còn là Jewel Combs, một đứa bụi đời dốt nát. Cô là Julia Stratham, có thể là một sản phẩm anh tạo ra nhưng cũng ngang hàng với anh và là bạn anh. Cô thật lòng quan tâm đến

anh và con gái anh, và điều đó cho cô cái quyền bước vào lãnh địa mà rõ ràng là anh thích ẩn náu một mình.

Nhưng có lẽ cô nên thử cách tiếp cận khác. Từ những sai lầm và bài học đắt giá, cô rút ra được kiểu đương đầu trực tiếp rất hiếm khi thành công với Sebastian. Có lẽ cô nên nói lý lẽ với anh, để anh nhìn ra sai sót trong cách hành xử của mình. Cô hít vào một hơi.

“Sebastian, ngài có yêu Chloe không?”

“Tôi từ chối bàn luận về chủ đề này.”

“Com bé cần ngài, Sebastian. Dẫu sao ngài cũng là cha nó. Ngài có biết đêm đêm con bé vẫn thét lên trong những cơn ác mộng không? Ngài có biết rằng đôi lúc nó vẫn chạy trốn khỏi chị bảo mẫu và biến mất trong nhiều giờ? Ngài có biết nơi nó trốn không? Tôi biết đấy, Sebastian.”

“Thôi ngay, Julia!” Anh đứng bật dậy, hất đồ bàn cờ trong cơn xáo động. Những quân cờ bay tung lên và bàn cờ rớt xuống sàn nhà kêu loảng xoảng. Hai bàn tay anh hết nắm chặt lại duỗi ra bên hông khi anh đứng nhìn trừng trừng xuống cô. Một mạch máu phập phồng giãn dãn trên cổ, và một cơn thủy triều đỏ sạm lan khắp . Nhìn anh đột nhiên đầy sát khí, trong đầu Julia bỗng lướt qua hình ảnh gương mặt ngọt ngào của Elizabeth. Phải chăng đó là lý do anh không thể đối diện với con gái mình? Cô lập tức xua mọi nghi ngờ đi, nhưng một khi đã xuất hiện, sự ngờ vực liền khiến cô kích động. Hẳn phải có một lý do khác cho sự lẩn tránh của anh trước Chloe. Chắc chắn phải có.

“Con bé đến tòa tu viện cô, leo lên tận tháp chuông. Có một ngày tôi đã trông thấy nó, nằm co rúm trên sàn khóc gọi mẹ. Khi tôi gọi con bé, tôi nghĩ trong một phút nó đã tưởng tôi là hồn ma của Elizabeth. Đứa trẻ đáng thương, vẻ mặt nó làm tôi đau nhói! Vài ngài nghĩ rằng nó không cần ngài ư, Sebastian? Có đấy. Ngài là cha nó, và nó cần tình yêu của ngài.”

“Quý bắt cô đi.”

Giọng anh nhỏ đến mức trong một thoáng Julia chắc chắn là mình đã nghe lầm. Nhưng ánh mắt anh nói với cô rằng không phải. Trông anh như một người đang bị tra tấn trong lửa địa ngục. Biểu hiện đó làm cô hoảng sợ, nhưng chỉ sau một khắc anh đã xoay người và rải những bước dài giận dữ ra khỏi phòng.

“Sebastian! Julia đứng lên và chạy theo anh, nhưng rồi dừng lại nơi ngưỡng cửa, chịu thua. Trong cơn giận dữ như lúc này, anh sẽ không thèm nghe bất cứ lời nào cô nói. Cô sẽ đợi đến khi anh lấy lại bình tĩnh, và rồi họ sẽ lại nói chuyện. Cô nhất quyết không bỏ qua chủ đề này.

Cô ở lại trong thư viện thêm một lúc, liếc nhìn vu vơ từ cuốn sách này đến cuốn sách khác mà không thực sự để một chữ nào vào đầu, cố không nhìn lên bức hình của Elizabeth và Chloe. Có điều gì đó nơi bức ảnh tác động đến cô một cách sâu sắc, và cô dám chắc là nó cũng tác động đến Sebastian. Tại sao anh để nó trong căn phòng anh có mặt thường xuyên nhất? Không có câu trả lời nào, lại cũng có rất nhiều đáp án. Nhưng cô không biết cái nào là đúng, và cô không muốn suy diễn nhiều hơn. Sebastian mà cô biết không phải loại đàn ông sẽ giết vợ mình. Nhưng mà anh cũng đâu phải loại đàn ông bỏ mặc một đứa trẻ, con của chính mình. Nên cô không có đáp án nào. Cô chỉ có thể đi tiếp bằng bản năng mach bảo rằng Sebastian không phải là kẻ giết Elizabeth. Những gì chống lại anh chỉ là một tấm lưới tin đồn và lời bóng gió.

Cuối cùng cũng nhận ra anh sẽ không trở lại thư viện đêm nay, Julia đành đi ngủ. Cô nàng Emily buồn ngủ díp mắt giúp cô cởi quần áo và mặc áo ngủ vào. Julia cho cô gái đi nghỉ rồi trườn vào dưới lớp chăn. Trong bóng tối đen như mực thật dễ tưởng tượng ra tất cả những nguyên nhân khủng khiếp cho mối ác cảm mãnh liệt của Sebastian với con gái mình. Nhưng cô kiên quyết không chịu xem xét đến nguyên nhân thuyết phục nhất: cảm giác tội lỗi. Có thể là bất cứ nguyên nhân nào khác. Có lẽ anh đơn giản chỉ là người không thích trẻ con. Hoặc có lẽ Chloe không phải là

con anh. Lý do này có thể hợp lý nếu như cô chưa từng gặp Chloe. Nhưng dấu ấn của Sebastian in rõ trên diện mạo đứa trẻ, rõ ràng tới nỗi không ai có thể phủ nhận.

Dường như cô đã ngủ thiếp đi tới khi nghe thấy những tiếng thét. Qua nhiều tháng sống ở White Friars, cô đã quen dần với những âm thanh của Chloe trong những cơn ác mộng thỉnh thoảng lại có. Chúng không bao giờ kéo dài, và gần đây cô đã ngủ yên với chúng cũng như với những tiếng động khác của đêm. Nhưng đêm nay chúng vút lên điên cuồng và khủng khiếp – và chúng không ngừng lại. Có lẽ đã có chuyện gì xảy ra với đứa trẻ, hoặc cô bảo mẫu?

Không nghĩ nhiều hơn, Julia nhảy khỏi giường, chớp lấy chiếc áo choàng lụa trắng, khoác nó lên người và vội vã lao ra khỏi phòng. Phòng của Chloe nằm cùng tầng với cô nhưng ở títt đầu kia, ngay chỗ rẽ sang chái nhà phía tây. Khi Julia vòng qua chỗ rẽ, một cây nến cháy chập trờn trên tay, cô phải chiến đấu với thôi thúc muốn áp chặt hai tay lên tai để chặn những tiếng hét nhức óc. Cô thấy khoảng hai chục gia nhân trong bộ đồ ngủ đang ở phía trước, xúm xít quanh cánh cửa mở dẫn vào phòng Chloe. Hích khuỷu tay chen lên đằng trước, cô đứng sững tại chỗ trước cảnh tượng trước mắt.

Chloe, mái tóc vàng ánh bạc tết thành hai bím đuôi sam vắt phía trước áo ngủ in hoa già dặn, lúi tuột vào tận góc phòng. Gương mặt cô bé trắng bệch như con búp bê Anh bằng sứ, hai cánh tay giơ ra phía trước như tránh một thứ gì đó. Những tiếng thét nhức óc không ngừng, tiếng sau cao hơn tiếng trước phát ra từ cổ họng cô bé bất chấp tiếng ồn dành hồi hả chẳng chút thành công của cô Belkerson và bà Johnson. Đôi mắt xanh của Chloe mở tròn y như miệng cô bé, và tập trung nỗi kinh hoàng khủng khiếp vào Sebastian, người đang đứng ngay trước mặt cô bé, gương mặt anh cũng trắng bệch như mặt con gái mình.

“Xin cô, Chloe, xin cô...” cô Belkerson thì thầm đứt quãng, đôi mắt đảo qua đảo lại với sự nài xin khổ sở hết từ Chloe sang Sebastian.

Bà Johnson cứng rắn khác ngày thường. Trỏ cây nến trên tay về phía Sebastian, bà nói, “Nếu ngài rời chỗ chúng tôi, thưa ngài, tôi chắc chắn cô Belkerson sẽ làm cô ấy dịu xuống. Tôi xin lỗi phải nói thế này, và ngài có thể sa thải tôi nếu muốn, nhưng ngài đừng bao giờ đến đây, không ngay cả khi tiểu thư có ngủ say. Giờ có vẻ như ngài đã dọa cô ấy sợ đến hồn phi phách tán rồi. Điều này không tốt cho cả hai người đâu, thưa ngài, mong ngài thứ lỗi cho tôi vì đã nói thế.”

Cô Belkerson, trông như phát điên khi cổ hạ hai cánh tay giơ lên của Chloe xuống, ngay lập tức gập đầu tán đồng, rồi giật thót mình và liếc một ánh mắt sợ hãi lên Sebastian. Anh đứng trắng bệch và bất động như thể được tạc từ tượng đá. Bỗng anh quay ngoắt người, cử động như một người vừa tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, và bước ra khỏi phòng.

Ngay khi anh đi khuất khỏi tầm mắt của Chloe thì những tiếng thét cũng giảm bớt cường độ. Julia, tay áp chặt miệng, nhìn Chloe rũ xuống thành một đồng thốn thức trong vòng tay cô Belkerson. Tội nghiệp con bé, tội nghiệp con bé... và tội nghiệp cả Sebastian nữa. Anh nhìn như thể vừa chịu một cú đấm chí tử. Có hiểu lầm nghiêm trọng nào đó giữa anh và con gái, nhưng dù nó là gì, anh cũng rất đáng thương. Cô quay phắt lại, túm gọn áo choàng và áo ngủ, gần như chạy lao ra khỏi phòng. Cô không muốn anh phải ở một mình sau chuyện này.

“Sebastian,” cuối cùng cô bắt kịp anh trong hành lang rộng, và chạm vào tay áo sơ mi của anh. Anh quay về phía cô với một sự giận dữ khiến cô lùi lại.

“Giờ cô thỏa mãn rồi chứ?” anh hung dữ hỏi. “Tôi đã bảo cô đừng nhúng mũi vào những chuyện mà mình không biết, nhưng cô vẫn phải dính vào, đúng không? Giờ cô đã thấy tại sao tôi phải tránh xa con tôi chưa? Chỉ một dấu vết nhỏ nhất của tôi cũng khiến con bé sợ đến khóc thét!”

Anh bật ra những lời cuối cùng với vẻ tức giận khiến Julia phải lùi thêm mấy bước nữa. Anh nhận ra sự thôi lui của cô, tỏ thái độ bằng một nụ cười

mĩa mai cay đắng, và quay lưng lại với cô mà không nói lời nào. Nhìn theo bóng anh đi xa dần, Julia biết rằng mình phải chạy theo anh, để đưa ra bất cứ lời an ủi nào có thể. Dù anh là người thế nào, dù anh đã làm gì, với cô anh vẫn là Sebastian, Sebastian của cô. Cô nợ anh lòng trung thành của mình nếu không còn điều gì khác.

“Tâm trạng ông chủ đang rất xấu, cô Julia.” Johnson đã xuất hiện trong sảnh phía sau cô, đúng lúc để nghe thấy những lời cuối cùng và cũng có mặt trong đám gia nhân tụ tập bên ngoài phòng Chloe.

“Tôi biết, Johnson.” Julia khẽ mỉm cười lo lắng gương mặt lo lắng của người quản gia. Thu hết can đảm, cô quay người đi theo Sebastian đến nơi ẩn náu cuối cùng của anh, thư viện.

Chương 15 (18+)

Đứng tần ngần giây lát trước cánh cửa đóng chặt, cô hít một hơi và bước vào mà không gõ cửa. Đêm càng lúc càng lạnh. Lò sưởi được nhen nhóm lên để chống lại cái lạnh, giờ đã tàn, chỉ còn những viên than hồng âm ỉ là nguồn sáng duy nhất của căn phòng. Bằng ánh sáng màu cam yếu ớt, cô có thể thấy anh đang đứng quay lưng lại phía mình, đầu ngửa ra sau khi anh tu ồng ực thứ chất lỏng đọng trong chiếc ly. Xong anh lập tức rót thêm, và chửi thề khi cái chai cạn sạch trước khi ly kịp đầy.

“Để tôi bảo Johnson mang thêm brandy nhé?” Julia nói khẽ khi đóng cánh cửa lại sau lưng. Anh găm gù quay lại, bàn tay nắm chặt cái ly như thể anh đang nghĩ đến chuyện ném nó vào đầu cô.

“Ra khỏi đây.”

“Sebastian, tôi xin lỗi. Tôi đã không hiểu chuyện.” Cô đang ở gần cửa, không cử động, cố gắng đọc nét mặt anh trong bóng tối chập chờn.

“Cô vẫn chưa thông. Cô không cần phải hiểu chuyện gì hết. Nên hãy biến khỏi đây và để tôi yên. Tôi ước gì cô làm như thế ngay từ đầu.”

Anh quay đi, đưa ly rượu lên môi và dốc một hơi cạn sạch. Anh bước chuệnh choạng tới một trong hai chiếc ghế bành lớn trước lò sưởi và ngồi phịch xuống, đôi chân dài duỗi ra trước mặt.

“Rung chuông gọi rượu, rồi đi ra cho tôi.” Giọng anh chỉ lớn hơn tiếng thì thầm khô khốc khi anh nhìn đăm đăm vào lò sưởi. Julia lưỡng lự, rồi bước đến chỗ dây chuông. Khi Johnson kín đáo gõ nhẹ lên cửa, cô ra và bảo ông đi lấy thêm brandy. Nhưng khi ông đi rồi, cô vẫn ở lại, loay quanh gần cửa để Sebastian không nhận ra sự hiện diện của cô và không đuổi cô ra lần

nữa. Johnson xuất hiện trở lại với chai brandy và hai chiếc ly, cô đón cái khay từ tay ông với cái gật đầu trấn an để trả lời cái nhìn lo lắng của ông. Sebastian có thể không biết hoặc chẳng bận tâm, nhưng bất chấp cung cách chuyên quyền thường ngày của anh, những người hầu trong nhà vẫn yêu quý anh.

Julia bê khay rượu đến chiếc bàn nhỏ gần khuỷu tay Sebastian, và anh dựng mình dậy đủ để nhìn cô khi cô rót một ly rượu cho anh. Căn cứ vào đôi mắt đỏ ngầu và những cử động liêu xiêu của anh, hẳn anh đã uống nhiều lắm rồi. Cô không biết tử lượng của anh tốt đến mức nào, nhưng cô đã nhìn đủ những tay bom nhậu để biết rằng chẳng mấy chốc anh sẽ say mềm.

“Tôi nghĩ là đã bảo cô ra khỏi đây.” Bây giờ giọng anh nghe mệt mỏi hơn là giận dữ.

“Đúng là ngài đã nói thế. Ngài cầm lấy đi.” Cô đưa ly cho anh, còn ly kia thì rót một nửa. Với chai rượu cầm trong tay và nửa ly rượu trong tay kia, cô ngồi xuống sàn cạnh ghế anh, co hai đầu gối lên.

“Cô cũng uống sao?” Một ánh mắt liếc sang cô. “Định đổi ẩm với tôi à? Tôi đảm bảo với cô, tôi thích ở một mình hơn nhiều.”

Anh uống một ngụm lớn, rồi một hớp khác, rồi hướng sự chú ý vào ngọn lửa. Julia quan sát anh, cảm thấy tim mình thắt lại vì thương xót. Trông anh quá đổi... quá đổi cô đơn. Cô nhúc nhích một chút để vai cô chỉ vừa chạm vào một bên chân duỗi dài của anh. Cô nghĩ lúc này anh rất cần có người bên cạnh.

“Cô có phải người đa sầu đa cảm không vậy?” Hẳn anh nhận ra sự thương cảm không nói thành lời của cô vì đôi mắt anh chuyển hướng sang cô với vẻ khinh miệt đáng sợ. “Đầu tiên là Timothy, giờ đến tôi. Sao cô không đi kiếm mấy con mèo lạc hay con vật nào đó mà ban phát tình cảm?”

Julia ngẩng nhìn anh, đoán là anh đang nhieéc móc cô vì nỗi đau tột cùng của mình, và cô không biết đáp lại thế nào. Cô biết anh cần nói chuyện, cần giải thoát cơn đau như một vết thương mưng mủ ở bên trong. Nhưng cô không biết dùng lời nào để chạm tới nơi anh đã chôn giấu quá lâu. Bất cứ điều gì cô nói có thể lại biến anh thành con quái vật điên cuồng thiếu suy nghĩ một lần nữa.

“Mẹ kiếp, bỏ cái ánh mắt nhìn tôi như thể tôi là con vật bị thương mà không biết kêu kia đi.” Anh đột nhiên gầm gừ khiến có giật thót. Cô nhận ra này giờ ánh mắt mình cứ dán vào mặt anh, và cô vội vã cup mắt xuống chỗ lò sưởi. Cô có thể cảm thấy cái nhìn thù địch của anh ở một bên má. Sau một lúc cô lại nhìn anh, buồn rầu vì bất lực

“Sebastian, dù có hiểu lắm gì giữa ngài và Chloe chẳng nữa, ngài cũng cần phải nói ra.” Cô chẳng biết phải nói như thế nào, chỉ hy vọng giọng nhẹ nhàng của mình sẽ làm anh nguôi cơn giận.

Anh không nói năng gì một lúc lâu trong khi cô nhìn anh với đôi mắt màu hổ phách mở to, mái tóc đen buông xõa trên chiếc áo choàng lụa trắng mỏng. Cô nghĩ, trong ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa sắp tàn anh trông giống quỷ dữ hơn là thiên thần.

“Vậy cô nghĩ là tôi cần nói chuyện à?” từng lời kéo dài với giọng trầm lạo xạo không giống bất cứ tông giọng nào cô từng nghe từ anh. Một nụ cười khắc nghiệt nở trên miệng anh, đôi môi thanh tú nhả cong lên với vẻ gợi dục trước khi biến mất để trở thành cái bặm khác nghiệt. “Trò chuyện không phải cái tôi cần.” Anh cười, âm thanh khàn khàn. Hai mắt anh long lanh với ánh nóng bỏng kỳ lạ khi chúng di chuyển trên người cô.

Julia cảm thấy tim mình đập nhanh hơn khi ánh mắt anh rà khắp cơ thể cô, mà anh hẳn biết là để trần bên dưới lớp áo ngủ mỏng manh. Nếu bất cứ người đàn ông nào khác nhìn cô như thế, cô sẽ khiếp sợ. nhưng... cô không sợ Sebastian.

“Kể cho tôi nghe về Chloe đi, Sebastian.” Giọng nói nhỏ nhẹ của cô khiến đôi mắt anh ngẩng lên khỏi ngực cô khi nó căng lên ép vào lớp lụa mỏng của áo choàng. Anh nhìn cô chăm chăm trong một lúc, vẻ mặt đáng sợ.

“Tôi chán nói chuyện rồi,” anh nói bằng giọng khàn đặc trong họng. Rồi trước khi cô có bất cứ ý niệm mơ hồ nào về ý định của anh, anh thả cái ly xuống sàn làm rượu brandy bắn tung tóe và vọt tới cô. Ly rượu của cô cũng rơi xuống khi hai bàn tay anh siết lại trên hai cánh tay cô, lôi cô khiến cô nằm ngả ra trên lòng anh.

“Sebastian!” Sững sốt trước hành động bất ngờ của anh, đôi mắt cô như hai hồ nước màu hổ phách nhìn trân trân vào đôi mắt long lanh nheo lại thành hai khe hẹp của anh. Gương mặt anh đỏ lên vì rượu và một thứ gì đó khác, miệng nhếch lên thành nụ cười nửa miệng nhạo báng. Một mạch máu phập phồng trên cổ áo sơ mi để hở của anh, và đôi tay anh siết lại như hai gọng kìm trên cánh tay cô.

“Ngài làm tôi đau,” cô thều thào, nhắm mắt vì đau đớn khi những ngón tay anh siết chặt hơn cho đến khi chúng ấn sâu vào da thịt mềm mại của cô. Anh cười, một nụ cười dữ dằn khiến mắt cô mở to. Đây không phải là Sebastian, không phải Sebastian của cô. Đây là một người lạ hung bạo và thú tính.

“Tốt, tôi muốn cô phải đau.”

Tiếng lầm bầm nơi yết hầu này không phải giọng anh. Julia giãy giụa, cố gỡ cánh tay ra khỏi sự kìm kẹp cứng rắn của anh. Người đàn ông này chợt làm cô hoảng sợ. Cái mặt nạ lạnh lùng đã biến mất, vỡ tan thành nghìn mảnh. Thế chỗ nó là người đàn ông quần quai khổ sở trong nỗi đau của chính mình và có khả năng gây đau đớn cho người khác.

“Tôi rất thích làm đau cô.” Thế rồi anh kéo cô lên để đầu cô dựa vào lưng ghế bọc nhung đỏ thẫm. Cô ngồi trên lòng anh, chân bị lộ ra đến đầu gối bởi những nếp váy cuộn lại xung quanh, hai mắt cô mở to khi anh nhìn chằm chằm vào chân cô cũng với đôi mắt mở to và một nụ cười nhả nhỏ trên môi. Nhìn sững sờ bất lực vào hai hố sâu xanh ngắt lạnh lẽo kia cô nghĩ giờ mình đã biết cảm giác là nạn nhân của một con rắn hổ mang; bị thôi miên, không thể cử động. Dù chân cô còn tự do, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đá anh; mặc dù cô có thể vật lộn, chống cự và hét lên, cô cũng không nghĩ mình sẽ làm vậy. Cô chỉ nằm tựa vào chiếc ghế bọc nhung và nhìn lại anh, mắt đối mắt như bị thôi miên trong lúc anh trở nên cứng hơn, nặng hơn phía dưới cô và hơi thở của anh nhanh dần.

“Đừng, Sebastian.” Giọng cô là một tiếng thì thầm khàn khàn cầu khẩn. Đó là sự phản kháng duy nhất của cô khi anh cúi xuống, mắt anh giao với mắt cô khi miệng anh tìm kiếm miệng cô, không khắc nghiệt, như cô đã tưởng, mà dịu dàng, với lời thì thầm nho nhỏ mơn trớn trên miệng cô. Môi anh rất ấm, rất hoàn hảo. Trước sự tiếp xúc của nó, một luồng cảm giác nóng rực chạy qua những mạch máu của cô, và cô bất chợt rên rỉ khi tất cả những ký ức tuyệt vời của lần cuối cùng anh hôn cô ùa về. Mắt cô nhắm lại, và hai tay cô vòng lên ôm lấy cổ anh.

“Julia,” cô nghe tiếng anh thì thào, nhưng cô đã không còn khả năng thốt nên lời, không còn khả năng nào khác ngoài thôi thúc phải hôn, vuốt ve và âu yếm đang tăng dần.

Miệng anh mở ra trên miệng cô, lưỡi anh vạch theo đường viền môi cô trước khi thúc bách đòi hỏi một lối vào. Cô hé miệng ra cho anh, mở rộng chào đón anh, run rẩy bởi ham muốn mãnh liệt. Cô không bao giờ có thể lấy đủ... Miệng anh nóng, thô ráp và đói khát khi cướp lấy miệng cô với một sự cấp bách khiến ô buột ra những âm thanh thổn thức vui sướng nho nhỏ. Hai bàn tay anh đang di chuyển trên người cô, cũng nóng và thô ráp như miệng anh, chạm vào cô ở những nơi cô chưa từng được chạm tới, nắn nắn trên hai bầu ngực cho đến khi hai núm vú của cô nhúc nhích vì căng cứng, và cô rên lên, uốn cong lưng lại. Hai tay anh lang thang ra xa hơn,

vuốt ve vòng eo, hai đùi và nơi ẩn náu kín đáo của phần nữ tính chỗ cặp đùi cô giao nhau.

Cô như trên lửa vì anh, không thể nói, suy nghĩ hay làm bất kỳ việc gì với cảm xúc nóng rực này, tan chảy trong vòng tay anh. Để mặc anh làm những gì anh muốn. Không hiểu họ đã trượt từ trên ghế xuống nền nhà từ bao giờ và cô đang nằm áp lưng lên tấm thảm dày, mùi rượu brandy bị đổ và hơi nóng đàn ông tràn ngập mũi cô, hình dáng đẹp đẽ lơ mờ của anh bao trùm lên cô khi anh phơi trần cơ thể cô bằng cách kéo chiếc áo ngủ lên thành một lớp lộn xộn phía trên hai bầu vú, nơi đang nhức nhối và phập phồng vì khao khát. Đôi tay anh tìm thấy hai hình dáng mềm mại vươn cao, ôm lấy sự tròn trịa trắng ngần của chúng trong lúc những ngón tay ve vuốt hai núm vú cứng như sỏi cuội. Julia tưởng mình sắp chết vì sung sướng pha lẫn đau đớn.

Vậy mà anh vẫn đang hôn cô. Những nụ hôn ngẫu nhiên làm đầu cô quay cuồng và các giác quan choáng váng, những nụ hôn mãnh liệt đánh thức trong cô một ngọn lửa hưởng ứng, những nụ hôn tuyệt vời, những nụ hôn kỳ diệu, làm cô cảm nhận được những điều cô chưa bao giờ tưởng tượng mình có thể cảm nhận.

Giờ anh đang nằm trên người cô, nặng và rắn chắc, đè nghiêng cô xuống thảm đến mức cô gần như cảm thấy từng thớ sợi dệt khi nó hằn vào sống lưng. Mặt vải nhẵn mịn của chiếc quần da hoẵng anh mặc chà vào chân cô, trong khi chất vải lạnh của chiếc áo sơ mi ram ráp trên hai bầu ngực và khuya áo cứa vào làn da mềm mại của cô. Cô bám lấy lưng anh, móng tay bám vào da thịt rắn chắc dưới làn áo sơ mi, say mê với sức mạnh trong những bắp thịt của anh. Rồi cô bỗng nảy ra ý nghĩ muốn cảm nhận làn da anh trên da cô.

Cô rên rỉ, kéo áo anh cho đến khi nó bung ra khỏi cặp quần rồi lùa hai bàn tay vào dưới lớp vải lạnh mềm để chạm vào da thịt anh. Làn da anh mượt, nóng rực trên những bắp thịt cuộn cuộn, trơn bóng vì mồ hôi. Cô lướt

tay từ lưng anh lên hai bả vai, những móng tay cào nhẹ lên da anh, hơi thở cô chuyển thành những tiếng hỏn hển nho nhỏ khi anh chiếm lấy miệng cô.

“Lạy Chúa.”

Cô loáng thoáng nghe anh chuyển động, làm cái gì đó với áo quần mình. Cô rên lên, kéo anh lại để cảm thấy một vật thật cứng, nóng rực và trần trụi rung động giữa hai đùi cô. Miệng anh lại đòi hỏi cô trong nụ hôn thiêu đốt, và rồi đầu anh di chuyển xuống thấp hơn, lần từ mặt xuống cổ cô và dừng lại trên một bầu vú đau nhức. Anh ngậm lấy núm vú vào trong miệng và cô thở hỏn hển. Cảm giác này trước đây cô chưa từng biết tới, tuyệt vời, kỳ diệu, những vết lửa chạy thẳng xuống bụng và hai đùi cô. Anh mút lấy cô như một đứa trẻ và cô phản ứng bằng những tiếng thỏn thức khe khẽ, những ngón tay cô lùa vào tóc anh, say sưa với những lọn tóc mềm như lụa khi cô kéo mặt anh vào ngực mình. Bàn tay anh cũng đang chuyển động, vuốt ve bụng cô và phía trên cặp đùi trước khi tìm đường đến nơi kín đáo được che giấu bằng những lọn quần mềm và vuốt ve ở đó. Lần đầu tiên anh chạm vào cô cứng người lại, nhưng những ngón tay rắn rỏi của anh thật dịu dàng khi trượt vào giữa hai chân cô, để lại những vết lửa ở những nơi chúng chạm vào.

“Sebastian, ôi, Sebastian.” Cô rên rỉ tên anh mà không ý thức được mình đang làm gì khi anh làm những điều hầu như không thể tin nổi với cô bằng những ngón tay anh, chạm vào cô theo những cách mà cô chưa từng mơ đến, chà xát, vuốt ve, ôm ấp cô đến khi hai chân cô mở rộng ra cho anh và cô quằn quại vì khoái cảm. Rốt cuộc, khi cô cảm thấy một ngón tay anh tiến vào bên trong cô, thì cô không thể chịu đựng thêm được nữa, cô hét lên, người cứng đờ, uốn cong, và rồi anh rên rỉ khi rút ngón tay ra, thế chỗ nó bằng vật đàn ông trần trụi nóng rực mà anh đã ép chặt vào giữa hai đùi cô này giờ.

Anh đâm vào trong cô, cưỡng ép, thúc mạnh đến nỗi cô sợ mình bị xé ra làm hai, nhưng cô mặc kệ. Cô níu lấy anh, đầu ngửa ra sau, mắt nhắm nghiền, khi anh chiếm hữu cô, lúc đầu chậm chậm, và khi cô vô thức cong

người lên áp vào anh thì nó mạnh hơn và nhanh hơn, hai tay anh gì lấy mông cô để đi vào sâu hơn. Đến cuối cùng cô thét lên, nức nở, móng tay cào sâu lên lưng anh trong khi anh thúc vào cô hết lần này đến lần khác, làm cô đau đớn, nhưng cùng lúc đó lấp đầy cô với niềm sung sướng mãnh liệt khiến cơn đau là một cái giá rất nhỏ phải trả. Cô nghe thấy tiếng rên khàn khàn của anh, và đáp lại nó bằng tiếng thở hổn hển của mình. Cô cảm thấy mồ hôi anh nhỏ xuống làn da nóng hổi của mình, nếm được vị muối của da anh, ngửi thấy mùi xạ hương đàn ông, nhìn thấy cơ bắp anh đẫm mồ hôi khi chúng vòng lên trong ánh lửa. Rồi anh chuyển động càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng mạnh hơn, đem cô hòa vào anh, bắt cô phải quằn quại, bám chặt anh và hét lên khi cố thoát khỏi sự tra tấn dữ dội này.

“Sebastian!” Cô lại rên rỉ tên anh khi hai tay cô trượt xuống lưng anh để bám vào cặp mông cứng như thép của anh. Anh rên lên khi cô bấm móng tay vào phần da thịt cứng ngắc, rồi đâm vào trong cô bằng một sức mạnh khiến cô quay cuồng, bốc cháy rồi chìm trong một màn sương mờ. Cô cảm thấy anh cứng đờ, rùng mình, và rồi một cơn lũ sung sướng mê cuồng cuốn lấy cô và đẩy cô vào một khoảng không tăm tối.

Chương 16 (15+)

Sau đó một lúc lâu, mắt Julia nhấp nháy mở ra trước âm thanh của tiếng ngáy đều đều. Ban đầu cô chớp mắt chệnh choáng. Rồi dần dần cảm nhận được một trọng lượng nặng như chì nằm dài trên người cô, ấn cô xuống tấm thảm. Cuối cùng cô nhận ra hàng loạt sự việc cùng một lúc: thứ nhất, cô khóa thân từ vai trở xuống; thứ hai, cái trọng lượng đang ngáy như cưa gỗ ấy là Sebastian, và theo như tiếng ngáy điết tai thì anh đang ngủ rất say; và thứ ba, cô vừa trở thành người đàn bà của anh. Nhớ lại việc anh đã làm với cô và cảm giác mà nó đem lại, cô cảm thấy hai má mình đỏ rần. Cử động hết sức thận trọng để tránh đánh thức anh, cô nhấc một tay lên chạm vào tóc anh. Mái tóc vàng ánh kim đẹp đẽ...

Giữa hai đùi cô đau nhức; phần da nhạy cảm của hai bầu vú nhói lên và nhức nhối. Cô đã dưng hiến không một lời phản đối cái quý giá của người con gái mà cô luôn bảo vệ quyết liệt trước nay. Nhớ đến Mick, Willy Tilden, và những kẻ khác trước đó, những kẻ đã muốn làm chuyện giữa đàn ông và đàn bà với cô, nhớ đến cách cô đã đấm đá, cắn và chiến đấu để đẩy lui bọn họ khi bị đe dọa, cô thấy ngạc nhiên vì nhận ra cô thậm chí còn không bảo vệ mình trước Sebastian. Đáng lẽ cô có thể đẩy anh ra, nếu cô chịu làm thế. Có lẽ cô chẳng cần đến nhiều hơn một lời yêu cầu lạnh lùng để được thả ra. Thay vào đó cô đã đáp lại bằng nhiệt tình mãnh liệt khiến sự trinh trắng của cô chỉ còn là một chương ngại vật.

Thậm chí đến bây giờ cơ thể cô vẫn run lên khi nhớ lại cách anh đã hôn cô, chạm vào, vuốt ve và chiếm hữu cô – Sebastian! Sebastian của cô, người đàn ông đẹp nhất cô từng thấy trong đời, người đã từng ở xa tầm với của cô như những vì sao trên trời, đã biến cô thành của anh. Lần đầu tiên trong đời cô thuộc về một người nào đó, và người đó không phải ai xa lạ: Sebastian.

Tiếng ngáy của anh tấn công hai lỗ tai cô, và cô mỉm cười, tay cô lại đưa lên để vuốt ve tóc anh. Chuyện đã xảy ra thật không thể tin nổi, nhưng cô không hối hận. Không, cô không hối hận chút nào. Với Sebastian thì không.

Giờ thì cô đã là người đàn bà của anh, và anh sẽ thuộc về cô mãi mãi. Anh có cưới cô không nhỉ? Miệng cô cong lên thích thú khi thử hình dung mình trong vai trò nữ bá tước Moorland. Con bé Jewel Combs là nữ bá tước? Không, cô quyết liệt sửa lại, không phải Jewel Combs, không bao giờ là Jewel Combs. Bá tước Moorland đòi thứ tám không bao giờ lấy Jewel Combs. Nhưng Julia Stratham – giờ đó là một người hoàn toàn khác. Bỗng nhiên cô vui mừng tột bậc vì những bài học và sự huấn luyện đã biến cô thành một quý cô. Dành cho Sebastian. Mỗi cô chột mím lại khi nghĩ đến Sebastian đã vất vả như thế nào mới nhồi nhét được chút ít kiến thức vào đầu cô. Anh đã dồn toàn bộ thời gian để làm cô trở nên xứng đáng với anh, và anh thậm chí còn không biết điều đó. Nhưng từ giờ, như anh đã nói, Julia Stratham là một quý cô thực sự rất đáng yêu, một người bạn đời phù hợp để sống trọn đời bên anh.

Dần dần cô nhận ra lửa đã tắt, chỉ còn một đồng tro tàn. Những chỗ trên cơ thể cô không được anh che phủ đang lạnh đi, và khắp người cô không chỗ nào không khó chịu. Lưng cô đau, hai chân thì bải hoải, cổ cô bị kéo căng trong tư thế khó chịu để tạo chỗ cho đầu anh rúc vào đường cong giữa cổ và vai cô. Cô mừng vì mình đã tỉnh giấc trước, mừng vì mình có chút thời gian để sắp xếp lại ý nghĩ. Nhưng giờ cũng đến lúc anh nên dậy. Đôi mắt xanh kia sẽ mở ra và gặp mắt cô, rồi anh sẽ mỉm cười – anh sẽ nói gì đây? Julia chột đỏ mặt. Cô cảm thấy xấu hổ một cách tuyệt diệu và hồi hộp, như một đứa trẻ bẽn lẽn.

“Sebastian.” Cô dè dặt đẩy cánh tay rắn chắc đang vắt ngang bụng mình. Anh vẫn mặc nguyên áo sơ mi, và cô phải đấu tranh với thôi thúc muốn lướt tay lên mặt vải lạnh phủ trên những bắp cơ. Nhớ đến cảm giác của những bắp cơ ấy, cô lại đỏ mặt thêm lần nữa. Hòa làm một với người đàn ông, người đàn ông này, không giống bất cứ điều gì cô từng hình dung. Nguyên ký ức về nó thôi cũng đủ cướp mất hơi thở của cô.

Anh không nhúc nhích, không có cả tiếng thở hỗn hển hay giật mình cho thấy anh biết cô ở cùng anh. Julia thử lại, lần này đẩy mạnh hơn. Khi nó không có tác dụng, cô nắm lấy bên vai gần cô nhất và cho nó một cú lắc ra trò. Tiếng ngáy đều đều của anh không hề suy giảm, và Julia nhớ đến lượng rượu brandy anh đã uống. Anh đã uống như hũ chìm... Có lẽ anh sẽ ngủ vài tiếng nữa, và không có cách gì cô đánh thức anh nổi. Trông cô hằm rất kinh khiếp với quần áo nhăn nhúm quanh người, tóc thì rối bù thành một mớ bù nhùi xõa xuống lưng. Lát nữa khi anh nhìn thấy cô, cô muốn mình phải xinh đẹp, và là một quý cô đến từng chân tóc. Tưởng tượng anh sẽ nhìn cô như thế nào nếu bỗng nhiên anh vào lúc này khiến cô thất kinh.

Thoát ra từ dưới người anh là cả một kỳ công, nhưng vì cô vận vẹo và xô đẩy mãi nên cũng xoay sở được. Cuối cùng khi cô đứng dậy được và kéo áo ngủ xuống, vuốt cho phẳng, thì anh đã nằm ngửa trên sàn, mắt nhắm nghiền và miệng mở hé thở sức ngáy. Thậm chí như thế, trong khi hầu hết đàn ông sẽ trông xấu tệ và vô cùng thô tục, thì anh vẫn đẹp. Mái tóc vàng rối bù hoang dã, nhưng sự lộn xộn lại hợp với anh. Những chân râu đen một cách đáng ngạc nhiên đã xuất hiện làm hai bên má và vằm anh tối lại, nhưng nó cũng hợp với anh nốt. Cô nhận ra anh vẫn mặc nguyên quần áo, thậm chí còn đi ủng. Nhưng áo sơ mi cuộn lại quanh eo để lộ những bắp thịt cuộn cuộn. Cô mê hoặc nhìn theo vệt mờ mờ của những sợi lông màu vàng sậm chạy xuống dưới. Quần anh không cài khuya. Khi Julia nghĩ về hình ảnh đó và ý nghĩa của nó, cô cảm thấy sắc đỏ rực tràn lên cổ mình và vội vã ngoảnh mặt đi. Dù vừa mới hết sức gần gũi anh, cô vẫn mù tịt về cơ thể anh và những chức năng của chúng. Cô nghĩ mình sẽ sớm học được thôi, cũng như cô đã học tất cả những kiến thức khác để trở thành một quý cô. Quý cô của Sebastian.

Cô ghét phải để lại anh nằm cả đêm trên sàn nhà, nhưng một mình cô thì không thể dịch chuyển anh. Và cô lại đỏ mặt trước ý tưởng gọi Johnson hoặc Leister đến và đặt ông chủ của bọn họ vào giường. Họ sẽ biết ngay chuyện đã xảy ra chỉ bằng một cái liếc mắt.

Một cái chăn mỏng vắt trên lưng một chiếc ghế để phòng khi trời lạnh, và Julia giải quyết vấn đề bằng cách giữ chăn ra đắp lên người anh. Cô chẳng thấy cái gối nào, nhưng cái áo khoác của anh bị ném cầu thả lên một cái ghế khác. Nhặt cái áo lên, cô ôm nó trong tay một lúc và hình dung nó bao bọc lấy đôi vai, hai cánh tay rắn chắc của anh. Cô gấp nó lại với một sự chăm chút nhẹ nhàng đối với chất vải mềm và kê xuống dưới đầu anh. Anh ngáy tiếp mà không có phản ứng gì ngoài một cái rung nhẹ của hàng mi dài đến ngạc nhiên. Julia đứng lên, nhìn xuống anh hồi lâu với nụ cười nhẹ. Khi lần đầu tiên biết đến vị bá tước thanh lịch, kiêu ngạo của Moorland, chưa bao giờ trong những tưởng tượng xa xôi nhất của mình, cô lại nghĩ chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi cô sẽ nhìn thấy anh như thế này.

Vẫn còn mỉm cười, cô gửi cho anh một nụ hôn gió và ra khỏi phòng. Cô đã thấy náo nức trước viễn cảnh của ngày mai; không chỉ là bạn, cô sẽ trở thành người yêu của Sebastian

Sáng hôm sau cô dậy muộn. Mặt trời rọi nắng vào qua những tấm rèm mở rộng, Julia biết thế nghĩa là Emily đã ghé qua rồi. Cô duỗi dài người một cách lười biếng trên chõng gối, sung sướng được ở một mình. Cô cảm thấy tràn đầy sức sống. Ngay cả cơn đau nhói nhói giữa hai đùi cũng dễ chịu. Vì Sebastian đã gây ra. Đó là bằng chứng chứng tỏ cô thuộc về Sebastian.

Tiếng cọt két ở bản lề cửa báo hiệu Emily quay lại. Julia ngồi dậy trên giường, lắc lắc đầu để tỉnh ngủ hoàn toàn, và mỉm cười với cô hầu gái.

“Chào buổi sáng, cô Julia.” Emily lên tiếng khi thấy cô chủ cuối cùng cũng thức. “Tôi mang chocolate nóng cho cô luôn nhé?”

“Được, Emily, cảm phiền cô. Ồ, và sáng nay tôi muốn tắm.”

Julia trèo ra khỏi giường và bước đến cửa sổ để nhìn thấy ánh nắng lấp lánh trên lớp sương giá mỏng chỉ qua một đêm đã phủ kín mặt đất. Đó là

lớp băng đầu tiên của mùa đông. Và nó khiến cô thấy thoáng buồn. Vậy là mùa hè đã qua, mùa thu đã đến.

Kéo áo sát người (không phải cái áo cô mặc đêm qua) cô quay vào phòng để nhận thấy Emily đã biến mất. Vài phút sau cô gái trở lại với bữa sáng của Julia là chocolate nóng và bánh mì cuộn. Julia ngạc nhiên khi phát hiện mình đói còn cao. Đó là do tất cả những hoạt động không bình thường đêm qua, cô nghĩ với tiếng cười thầm khúc khích, và thưởng thức bữa ăn trong sự thích thú.

Bồn tắm được chuẩn bị trong lúc cô ăn. Lần đầu tiên trong mấy tháng trời cô bảo Emily a ngoài, nhận thấy mình vẫn còn xấu hổ về việc để bất cứ ai nhìn thấy mình khỏa thân sau sự việc đêm qua. Sebastian, không chỉ biến cô thành của cô, mà còn biến cơ thể cô thành một thứ gì đó hoàn toàn mới, thứ gì đó mà đến bản thân cô cũng thấy lạ lẫm. Ngoài ra, bản tính thực tế của cô cảnh báo là có thể có vài dấu vết trên làn da sẽ tố cáo tình trạng mới mẻ của cô. Khi cô trèo vào bồn tắm và tắm rửa kỹ càng từ đầu đến chân, cô biết là sẽ đau, nhưng cô không nghĩ những nơi ít ngờ đến nhất lại đau nhất. Xát miếng xà phòng hương hoa hồng mà cô đã trở nên ưa thích lên tóc, muốn những sợi tóc bóng lên và có mùi hương ngọt ngào, cho Sebastian. Cô ngâm nga một điệu nhạc vui tươi mà anh đã dạy, ngừng lại hết lần này đến lần khác để cười mỉm khi nhớ lại lúc khiêu vũ trong . Nếu cô biết cảm giác khi thuộc về anh hoàn toàn sẽ tuyệt như thế nào, chắc họ sẽ chẳng bao giờ thực hiện xong bất cứ vũ điệu nào. Ý nghĩ này lại khiến cô cười khúc khích. Cô cười và đỏ mặt trong lúc xát xà phòng lên hai cánh tay, hai chân và tự hỏi liệu anh có thích hương hoa hồng không. Cô chắc chắn sẽ tìm ra câu trả lời thôi, cô đỏ mặt và lại mơ mộng tiếp.

Đêm qua cô đã gội hết những vết máu bằng ít nước lạnh còn trong bồn rửa trước khi đi ngủ. Khi mới trông thấy vết máu trinh tiết của mình vậy trên hai đùi và áo ngủ, cô đã hơi hoảng loạn. Có phải anh đã làm cô bị thương theo cách nào đó không? Nhưng sau một quãng đời sống trong những nơi căn bã của London, cô biết được vài điều. Cô đã trông thấy những cô gái trẻ bán mình cho các tú bà, và lấy làm lạ trước số tiền cao ngất

họ đem về cho đến khi cô được giải thích một cách qua loa rằng họ là những món hàng mới và do đó được khách trả giá cao. Vì vậy, Julia biết về trinh nữ và trinh tiết, và sau một thoáng ngần ngừ cô đã lau sạch vết máu mà không hề lo lắng mình bị thương hoặc sắp chết như những cô gái khác. Cô mặc một cái áo ngủ sạch và giấu chiếc áo choàng và áo ngủ bị dính máu, rồi trèo lên giường mơ màng nghĩ về Sebastian cho đến khi ngủ thiếp đi.

Nước tắm của cô đang lạnh dần, Julia nghĩ về những việc phải làm và bước ra khỏi bồn tắm. Quấn tóc và người trong khăn tắm, cô đi đến tủ áo. Hôm nay cô sẽ mặc bộ váy áo khiến cô đẹp nhất trong mắt Sebastian.

“Trông cô xinh quá, thưa cô,” Emily thật thà nhận xét sau khi vấn tóc cho Julia. Julia ngồi ở bàn trang điểm nhìn vào gương.

“Cảm ơn Emily,” Julia đáp lại bằng sự biết ơn thực lòng, và mỉm cười với cô hầu qua tấm gương.

Thực vậy, cô nghĩ, nhìn hình ảnh mình trong gương, trông cô khác ớn. Emily đã búi cao mái tóc đen của cô thành một kiểu thanh lịch làm lộ cái gáy thanh mảnh. Đôi mắt cô lấp lánh như những viên đá topaz dưới cặp chân mày đen mượt mà. Và gò má phơn phớt hồng trên làn da trắng ngà tạo cho gương mặt cô nét đẹp khác thường.

Julia nhận ra cuộc sống đầy đủ trong những tháng vừa qua đã thay đổi toàn bộ diện mạo của cô, sống mũi cô thẳng và thanh tú trên đôi môi đầy đặn rõ nét luôn đỏ thắm. Thậm chí cái áo dài đen cũng hợp với cô. Hôm nay cô đã chọn áo lụa đen có sọc nổi thanh nhã, với hai ống tay bông trẻ trung và cổ áo cao kín đáo, món trang sức bằng đá giản dị (một món quà của Sebastian) đính ở. Trong chiếc áo giản dị với thân áo bó sát và chân váy xòe rộng, cô trông y hệt mọi quý cô đứng đắn khác. Julia ngập ngừng mỉm cười với hình ảnh mình trong gương. Thật khó mà tin được người phụ nữ trẻ đẹp đang mỉm cười đáp lại chính là cô.

“Tôi có thể giúp gì cho cô nữa không, cô Julia?” Emily lùi lại và vui sướng quan sát thành quả của mình. Julia nhìn mình lần cuối trong gương, rồi đứng dậy.

“Không, cảm ơn Emily, thế là đủ rồi!”

Emily nhún gôi chào cô một cái thật nhanh trước khi rời khỏi phòng. Julia chậm rãi bước theo, ngạc nhiên vì mình nhanh chóng quen với vai trò là chủ nhân của những người hầu, để đưa ra những mệnh lệnh và được phục vụ. Nhưng khi cô đi xuống cầu thang vào sảnh lớn, sự hồi hộp len lỏi vào mọi ý nghĩ trong đầu. Cô sẽ sớm gặp Sebastian. Anh sẽ nói gì? Trước ký ức của những điều họ đã làm cùng nhau, sắc đỏ lại dậy trên mặt cô, và đôi mắt cô lấp lánh. Mọi người thường nói gì sau một đêm như thế? Cô không biết tí gì, nhưng cô rất mong là Sebastian biết.

“Chào Johnson.” Cô chào ông quản gia với nụ cười rạng rỡ khi bước vào sảnh. Thế rồi, nhớ lại lần gặp Johnson gần nhất và nhận ra có thể ông sẽ nghi ngờ khi thấy tình trạng của Sebastian trong thư viện sáng nay, cô cảm thấy một đợt lũ màu sắc khác tràn lên mặt mình. Cô đưa mắt dò xét thật nhanh gương mặt Johnson. Ông cười cợt mở và không có dấu hiệu nào chứng tỏ ông biết thế giới của cô đã đảo lộn kể từ lần cuối cùng cô nói chuyện với ông.

“Xin chào, cô Julia. Tôi thấy sáng nay trời rất đẹp.”

“Chắc vậy.” Dường như Julia không thể giấu được sự hớn hởi của mình. Chẳng mấy chốc cả thế giới sẽ biết cô thuộc về Sebastian. Ngay cả khi không có một lời tuyên bố công khai nào, cô cũng sẽ không thể giấu được ánh mắt vui sướng mỗi khi nhìn thấy anh.

“Bá tước sáng nay sao rồi?” Mặc dù đã cố để nói với vẻ thản nhiên, Julia vẫn cảm thấy hai má lại nóng lên.

“Ngài cưỡi ngựa ra ngoài rồi, thưa cô. Ngài đi đã hai tiếng rồi, cho nên sẽ quay về trong lát nữa.”

“Ồ.

“Nếu cô không cần gì, cô Julia, tôi sẽ đi làm việc của mình đây.”

“Có. Ý tôi là, không, tôi không cần gì đâu, Johnson.”

Ông quản gia cúi đầu chào và đi khỏi. Julia bước chân chậm chậm theo chiều dài của đại sảnh, cẩn cẩn môi dưới. Cô đã căng thẳng tốt độ trước cuộc chạm trán với Sebastian, và nhẹ nhõm khi biết sáng nay anh đã cưỡi ngựa ra ngoài. Đó là việc gần đây anh thường làm, nhưng không biết vì sao cô lại mong rằng hôm nay sẽ khác.

Đi đến cuối sảnh, cô quay đầu lại về cầu thang. Cô lơ đãng nhìn một người hầu nam và một cô hầu gái hồi hả, tất bật chạy ngang qua cô, nhưng cô không biết tên họ. Cô sẽ phát điên mất nếu cứ lang thang quanh nhà chờ đợi Sebastian quay về. Tốt hơn hết là cô nên làm gì đó, như ra ngoài hít khí trời. Cô sẽ đi dạo, và đến lúc quay về thì chắc anh đã có nhà.

Julia vẫy tay gọi cô hầu đang đánh bóng hàng lan can gỗ sồi, cô gái dừng việc đang làm, tiến tới chỗ cô, nhún gối chào và nhìn có vẻ lo lắng. Julia mỉm cười để trấn an, rồi nhờ cô gái tìm Emily và nhắn Emily mang áo choàng cho cô. Cô hầu chạy đi, và chẳng mấy chốc Julia đã quấn mình trong chiếc áo choàng ấm áp có mũ trùm làm bằng vải len alpaca dẹt khít mà bà Soames đã gửi tới khi thời tiết trở nên lạnh hơn.

Bên ngoài trời lạnh, thảm lá thạch nam giòn vỡ bên dưới đôi giày kín tới hai mắt cá chân, nhỏ như giày trẻ con của cô. Hơi thở của cô lơ lửng trong không khí như những sợi khói trắng, và chẳng mấy chốc chớp mũi cô lạnh cóng. Cô lang thang trong khu vườn được chăm sóc cẩn thận, ngắm nhìn những con thú được tạo hình sống động. Có một người làm vườn làm việc

toàn thời gian để giữ cho những bụi cây ở nguyên hình dáng hoàn hảo, nhưng hôm nay Julia không nhìn thấy ông ta. Đôi mắt cô ngược lên phòng Chloe, nhưng không có chuyển động nào ở những ô cửa sổ che rèm. Sau sự việc ồn ào tối qua, rất có khả năng đứa bé vẫn còn ngủ.

Julia lang thang quanh chái nhà phía bắc, trán nhăn lại khi cô nghĩ đến Chloe. Hiển nhiên là Sebastian sợ đứa trẻ. Nhưng vì sao? Tối qua Sebastian vẫn từ chối nhắc đến chủ đề này. Gương mặt Julia rạng lên trong chốc lát khi nghĩ đến việc họ đã làm thay vào đó. Cô nghĩ với một nụ cười mỉm vì tối qua anh đã tìm ra cách để làm cô quên mất chủ đề đó. Nhưng không thể kéo dài mãi. Cô vẫn muốn nói chuyện với anh, và chẳng sớm thì muộn cô sẽ làm được.

Một cỗ xe song mã đang đỗ trước cổng vào. Julia ngạc nhiên quan sát khi đi vòng qua rìa chái nhà bắc để ra mặt trước tòa nhà. Như vậy nghĩa là có khách đến chơi? Cô không thích tình huống này. Cô và Sebastian có quá nhiều chuyện phải nói với nhau, những người khách sẽ là tảng đá ngáng đường to đùng. Hơn nữa, ai biết được bọn họ có chấp nhận cô hay không? Julia chợt cảm thấy vô cùng bất an. Dù rằng bây giờ cô cảm thấy mình giống một quý cô, nhưng liệu người ngoài có xem cô là một quý cô hay không? Cô có bị coi thường, hay tệ hơn, bị cười nhạo sau lưng? Trong suốt mấy tháng qua cô gần như chỉ tiếp xúc với mỗi Sebastian ở White Friars. Lúc đó, ý nghĩ phải đối diện với thế gian trong lớp vỏ mới dường như thật xa vời, và do vậy không làm cô lo lắng. Giờ đây cô phải lo lắng rồi. Lo cho Sebastian nhiều hơn là cho cô. Cô không muốn làm anh phải xấu hổ vì mình.

Cô đi về hướng cỗ xe, không biết nên đi đến đó và chào đón khách hay là trốn đi nơi khác và gặp họ sau. Nhưng cô không thể cứ trốn tránh mãi; ngoài ra, ý nghĩ trốn đi thật lố bịch. Cô biết cách cư xử hợp lý là đi vào nhà và có thái độ thật điềm tĩnh nhưng hòa nhã. Đó mới là việc Julia Stratham sẽ làm. Và cô là Julia Stratham.

Julia héch cầm lên và bắt đầu tiến tới những bậc tam cấp trong khi có điều gì đó bắt đầu gợn lên trong tâm trí cô. Cỗ xe song mã hai bánh trông cực kỳ quen thuộc. Cô nhìn lại lần nữa. Nó đen, bóng loáng với những bánh xe lớn quá khổ và nội thất bằng da. Một đôi ngựa hồng được đóng cương vào xe, và người đàn ông nhỏ bé đứng trước đầu ngựa quả thực nhìn quen hết sức. Julia không thường xuyên nhìn thấy anh ta kể từ lúc cô đến White Friars, nhưng không khó để nhận ra anh ta. Đó là Jenkins.

Cỗ xe là của Sebastian. Cô nhìn chăm chú, rồi vội vã đi tới ngay khi Leister đi xuống với chiếc valid a lớn trong tay và đặt nó vào xe. Một người hầu xuất hiện trên bậc tam cấp, giữ cánh cửa mở rộng trong lúc một người khác chạy xuống mở cửa xe. Hai người này đứng đợi cho đến khi chính Sebastian xuất hiện, trong chiếc áo choàng đi đường màu da bò mở phanh bên ngoài quần dài màu nâu và áo khoác màu xanh sẫm được cắt may thanh lịch. Từ đôi chân đi giày bóng lộn cho đến những sóng tóc vàng, đây đúng là hình ảnh của một bá tước kiêu ngạo. Julia nhìn trong sự hoài nghi khi anh đi ra, Johnson nối gót theo sau.

“Sebastian!” Anh chỉ cách bậc tam cấp dưới cùng vài bậc thì cô cất tiếng gọi anh và vội vã đi tới. Mọi con mắt đều đổ dồn vào cô. Từ đôi mắt xanh thẳm mà cô đã biết khá rõ cho đến đôi mắt của Johnson. Julia bất cần nếu có cả nghìn khán giả đi nữa, cô nhấc váy lên và gần như chạy trên đoạn đường ngắn đến bậc tam cấp, nơi cô đứng lại nhìn lên Sebastian. Gặp phải mắt anh, đột nhiên cô không nói được lời nào.

“Chào, Julia.” Giọng anh lạnh nhạt, bình thản, như thể cô là một người quen qua đường mà anh không mấy quan tâm. Cô nhìn lên anh, mắt mở tròn hoài nghi. Lẽ nào anh không nhớ chuyện quan trọng đã xảy ra giữa họ trong thư viện đêm trước? Xét cho cùng anh đã uống rất nhiều. Cô quan sát vẻ mặt anh để dò tìm, nhìn rõ cả những lỗ chân lông trên khuôn mặt anh dưới ánh sáng mặt trời. Những nếp nhăn nhỏ ở khóe mắt và đường hằn bên khóe miệng chỉ khiến chúng thêm đặc biệt. Mắt anh gặp mắt cô, ánh nhìn lạnh tanh đã cho cô câu trả lời. Anh nhớ rất rõ. Nếu không, anh chẳng bao giờ nhìn cô như thế.

“Ngài định đi đâu à, Sebastian?” Giọng cô nhỏ nhẹ. Có điều gì đó không ổn ở đây.

Anh tiếp tục bước xuống cho đến khi đứng bên cô. Một lần nữa Julia ngạc nhiên trước chiều cao của anh khi cô phải ngửa đầu ra sau để nhìn lên anh. Chiếc mũ trùm của áo choàng che mất tầm nhìn của cô và cô đẩy nó ra mà không quan tâm đến kiểu tóc thanh lịch cô đã sung sướng ngắm nghía chưa đầy một giờ trước.

“Tôi quay lại London.” Lời nói anh cụt lủn. Julia biết rõ đôi tai đang động lên của những người hầu, và Johnson đang kín đáo lảng vảng phía trên họ mấy bậc thang, chưa kể đến những ánh mắt chăm chăm của các gia nhân ở phía xa.

“Bao giờ ngài về?” Cô hy vọng giọng mình không đến nỗi quá nôn nóng như tâm trạng của cô.

“Khi nào tôi xong việc.” Anh đập đôi găng tay vào lòng bàn tay, trông như sốt ruột muốn lên đường. Julia chợt cảm thấy cơn giận của mình bắt đầu nhen nhóm.

“Ngài đi mà không nói với tôi lời nào?”

Lông mày anh nhướng lên. “Tôi không biết rằng tôi phải báo cáo những hoạt động của tôi với cô.”

Julia nhìn đôi mắt xanh băng giá, và trước sự lạnh lẽo của chúng thì lửa giận của cô càng bốc cao.

“Ngài là đồ thôi tha!” Câu nói rất nhỏ, chỉ cho mình anh nghe, nhưng cô cũng bắt cần nếu đám người hầu nghe lỏm được. Miệng Sebastian mím chặt.

“Nếu cô thứ lỗi...”

“Không, tôi không thêm vào thứ nổi cho anh!” Bất kể những ngày tháng luyện rèn, một trọng âm khi đông dễ nhận vẫn len vào câu nói của cô khi cô quăng nó vào anh. “Anh nghĩ tôi là ai, một cái khăn tay chết tiệt anh chỉ cần dùng và vứt đi khi nó đã bẩn sao? Ồ, nếu tôi bẩn, tôi đã không bị vấy bẩn theo cách đó trước khi anh biến tôi thành như thế, và anh thừa biết đó là sự thật!”

“Coi chừng cái miệng, Julia.” Những lời nói, rít từ hai hàm răng nghiền chặt, như lời cảnh cáo là còn có những gia nhân. Nhưng Julia chẳng quan tâm, ngực cô phập phồng với cơn giận khi anh nói tiếp. “Đây không phải là nơi nói chuyện riêng tư. Cô không có tư cách bảo tôi phải làm gì, có lẽ cô đã hiểu lầm và cho rằng mình có quyền đó.”

“Ồ, đó là điều đang làm ngài lo lắng ư, đức ngài? Phải chăng ngài sợ đưa lang thang này giờ đây có thể đưa ra những đòi hỏi? Ôi, ngài có thể an tâm. Dù có là đức ngài hay không, tôi cũng chẳng đặt ngài lên đĩa bạc với một quả táo ngâm trong miệng đâu.”

Julia gần như bùng nổ trong cơn phẫn nộ. Môi Sebastian nghiền chặt, đôi mắt tạo thành lớp băng thứ hai, và anh nhướn mày mỉa mai cô.

“Cô làm tôi yên tâm hẳn,” anh làm bầm trước khi quay gót và nhảy lên xe. Julia, với hai bàn tay dưới áo choàng hết nắm vào lại đuôi ra, nhìn theo với cơn giận bốc cao khi Leister mặt-tĩnh-queo trèo lên cạnh Sebastian, tên người hầu đóng cửa xe lại, Jenkins thả cương hai con ngựa ra và nhảy lên phía sau xe, rồi cỗ xe bắt đầu lăn bánh.

“Tôi biết những tên cướp đường còn có cốt cách cao quý hơn ngài!” Cô hét theo chiếc xe đang lăn bánh.

Nhưng nếu Sebastian có nghe thấy, thì cũng chẳng phản ứng gì vì chiếc xe đã rẽ vào đường lớn và khuất khỏi tầm mắt.

Chương 1

Sebastian mang tâm trạng u ám đến Grosvenor Square. Tâm tính của anh cũng chẳng khá hơn trước cảnh tượng mọi ô cửa sổ trong nhà anh đều sáng đèn, một dấu hiệu không thể nhầm lẫn là trong nhà đang tổ chức tiệc.

Không nói lời nào với mấy người hầu, anh nhảy xuống xe, để cho Jenkins lái vòng về tàu ngựa. Bước lên bậc thang với Leister theo sát sau lưng. Anh trút giận với cánh cửa đóng. Anh quắc mắt, tự nhủ phải nói chuyện nghiêm chỉnh với tên gia nhân lễ mễ nào chịu trách nhiệm trong sai sót này, và tự mở cửa vào.

Thật may (nhưng tắc trách) là cửa trước không khóa, và ngay lập tức lý do vì sao đám gia nhân sao lãng nhiệm vụ hiện ra trước mắt Sebastian. Những đoạn đối thoại ồn ã vọng đến chỗ anh từ hướng phòng ăn cho thấy rõ ràng bữa tiệc tối đang độ cao trào. Smathers giờ mới nhận thấy có người đến, hốt ha hốt hải chạy ra đón anh, xin lỗi rối rít vì đã không đích thân ra mở cửa cho anh. Có vẻ bà bá tước đã yêu cầu ông phục dịch trong phòng ăn, vì tất cả các gia nhân cũng đều có mặt ở đó.

Sebastian ném cho lão một cái nhìn lạnh lùng (còn nói lên nhiều điều hơn cả bài nhiếc móc dài nhất của các ông chủ khác) khiến Smathers run bắn. Với cử chỉ sốt ruột, anh vẫy tay cho Smathers lui, và đi lên cầu thang về phòng mình. Leister nhún vai đầy ý nghĩa với Smathers, đi theo sau.

Biết rõ dấu hiệu cau kính của ông chủ. Leister không dám mở miệng cho đến khi bà tước đã cởi quần áo và ngồi trong bồn tắm bốc hơi với điều xì gà mảnh màu nâu anh yêu thích kẹp giữa hàm răng. Lúc đó Leister mới khê khàng: “Tôi mang bữa tối lên được không, thưa ngài?”

Đôi mắt xanh lạnh lẽo quay về phía anh ta. Sau một thời gian dài phục vụ ông chủ, Leister đã biết phải làm gì mỗi khi ông chủ cáu kỉnh, nhưng thời gian gần đây anh không phải làm thế nữa. Những tháng ở White Friars vừa qua, với sự bầu bạn của cô gái ấy, ông chủ của anh hầu như luôn vui vẻ, một tâm trạng chưa từng có ở ngài. Trong mười năm phục vụ của Leister – từ lúc đức ngài bước lên địa vị bá tước cao quý – thỉnh thoảng ngài cũng tỏ ra dễ chịu, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ vui vẻ. Nhưng hình như đã có vấn đề gì đó với cô gái lang thang, và ông chủ của anh lại quay về bản tính lạnh lùng cố hữu.

“Tôi sẽ ăn ở câu lạc bộ. Anh so quần áo buổi tối cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài.” Leister lao đi thực thi mệnh lệnh, vội vàng lấy từ tủ áo phục trang buổi tối gồm áo đuôi tôm và quần dài màu đen, áo gi-lê đen vân xám và áo sơ mi trắng như tuyết.

Rồi Leister vội vã chạy tới choàng khăn tắm cho ông chủ khi ngài đứng lên khỏi bồn. Bá tước tự lau khô mình vì ngài thích thế hơn, rồi để Leister giúp ngài mặc quần áo. Khi chiếc cà vạt của ông chủ đã được thắt đúng như yêu cầu của ngài (không bao giờ là một thủ tục nhằm chán vì bá tước là bậc nhất trong việc đó), Leister giúp ngài mặc áo vét và đứng lùi lại, như mọi lần, thán phục vẻ đẹp mê người của bá tước.

“Đừng đợi cửa tôi,” bá tước nói qua vai với gã hầu lúc ra khỏi phòng. Leister hiểu thế nghĩa là đêm nay có thể đức ngài sẽ không về ngủ.

Sebastian bước xuống cầu thang đúng lúc những thành viên nữ của bữa tiệc bỏ lại phe nam giới nhấm nháp rượu vang và tràn ra hành lang trên đường đến phòng khách. Anh tiếp tục đi xuống, lười nhác quan sát đám đông kia. Tối nay anh ở trong tâm trạng cần đàn bà bên cạnh, nhưng hiện thời chẳng ai trong đám người dưới nhà có vẻ hứa hẹn. Mẹ anh ở đó, tất nhiên, mặc một trong những chiếc áo dài đen bà hay mặc từ sau cái chết của Edward bảy năm trước. Bên cạnh là Caroline, được cho là một quả phụ vẫn mang nặng đau thương, trong chiếc váy sa tanh màu xanh lơ khiến chị ta

trông trẻ hơn cái tuổi hai chín của mình. Ngoài hai người đó ra, còn thêm bốn người nữa. Anh biết tất cả, dù chỉ qua loa. Bà Curran, một quả phụ béo núc không biết cách ăn mặc trạc tuổi mẹ anh, một trong những kẻ cực đoan nhất của giới quý tộc và là kẻ chỉ trích anh ghê gớm. Con gái bà ta, Courtland, đang ra sức nỗ lực để sớm đến ngày béo như mẹ cô ta. Hai người phụ nữ kia anh thấy lạ mặt hơn, một cô gái trẻ rõ ràng là vừa ra mắt, người còn lại hiển nhiên là mẹ cô ta. Anh lục trí nhớ, và từ một nơi nào đó cái tên Sinclair hiện lên. Anh không chắc liệu đó có phải tên của họ không, mà nếu không thì cũng chẳng sao.

Anh đi tiếp đoạn đường trong bộ dạng ung dung, và khi đám phụ nữ rẽ vào cầu thang thì Caroline ngược lên và trông thấy anh.

“Sebastian!” Sự chào đón của cô ta là một sự vui mừng có tính toán, và đôi mắt xanh nhạt của cô ta đột nhiên sáng lên khi gặp mắt anh.

Từ lâu Sebastian đã rằng bà chị dâu của anh ấp ủ một ý nghĩ kỳ quặc là sẽ trở thành nữ bá tước Moorland thông qua anh thay vì anh trai như chị ta among đợi ban đầu. Tất nhiên đó là ý nghĩ ngớ ngẩn, vì chị ta là vợ góa của anh trai anh và do đó bị pháp luật cấm, trừ phi được cấp một ngoại lệ đặc biệt mà anh cho rằng chẳng khó đạt được nếu anh muốn, nhưng anh chẳng hề thấy cái mong muốn ấy ở phía trước. Anh không có cảm tình với Caroline, Caroline chẳng hấp dẫn anh tí nào, đã thế còn tự phụ và lố lăng, nhưng anh không mạng sự thù địch với chị ta. Anh không muốn làm chị ta mất mặt trước khách khứa. Vì thế anh nhếch môi cười nhạt bất kể tâm trạng u ám của mình, lên tiếng “Xin chào, Caroline, mẹ, các quý bà!” bằng giọng lịch sự, và đi xuống đứng giữa bọn họ.

“Con nên báo cho chúng ta biết sự trở về của con, Sebastian,” mẹ anh nói, đôi mắt xanh lạnh lùng chiếu vào anh đầy ác cảm. “Nhưng dĩ nhiên, chúng ta hiểu việc con không muốn làm bản thân phải nhọc nhằn vì chúng ta cũng là bình thường.”

“Không, đúng là con không thể,” Sebastian lặng lẽ đồng ý và nghiêng đầu, định để đám phụ nữ lại với buổi tối của bọn họ, nhưng Caroline nắm lấy cánh tay anh, tận dụng tình thế để hồi hải tuôn ra một tràng.

“Tất nhiên là anh biết phu nhân Curran, và con gái bà ấy, phu nhân Courtland,” Caroline nói. “Và đây là phu nhân Sinclair và con gái bà, tiểu thư Lucy Sinclair danh giá.”

Phu nhân Curran nhìn anh với thái độ hằn học, mặt bà ta vênh lên hết cỡ để nhìn được anh qua sống mũi càng nhiều càng tốt, mặc dù anh cao hơn bà ta cả ba chục phân. Sebastian dù nhớ ra bà ta cũng là bạn thân của cha người vợ quá cố của anh nhưng anh vẫn đón ánh mắt lạnh lùng của bà ta bằng đôi mắt lạnh lẽo của chính mình. Vẻ hiềm khích rõ rệt của người phụ nữ làm anh bức mình hơn là nổi giận, phu nhân Sinclair thì túm lấy tay con gái để kéo cô ta lùi ra xa anh cứ như anh là quỷ hiện hình, và điệu bộ chọc tức của mẹ anh, chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng tồi tệ sẵn có của anh, mà chỉ đủ đem lại một tia cảnh cáo trong mắt anh.

“À phải, phu nhân Curran,” anh nói với sự ngọt ngào lạnh lẽo. “Bà phải thứ lỗi cho tôi. Tôi đã không biết! Tất nhiên là tiếng tăm của bà đi trước bà. Đúng là bà rồi, nạn nhân của vụ ngã xe ngựa bất hạnh ngay bên ngoài lều săn của ngài Childress nhiều năm trước, lúc đó trời mưa to đến nỗi người đánh xe hoặc con ngựa mất kiểm soát? Phải, giờ tôi đã nhớ. Tôi tin rằng thời tiết, ờ, đã giam bà với ông ấy ở đó cả đêm.

Mắt người đàn bà trợn lên ngày càng to khi nghe bài phát biểu này, và đến lúc Sebastian ngừng lời để nhìn bà ta với cặp chân mày nhướng lên thì bà ta gần như cả lăm để vội vàng phủ nhận lời buộc tội đầy tai tiếng.

“Không, thưa ngài, không phải là cả đêm!”

“Sebastian,” Caroline than vãn, đỏ bừng mặt, trong khi mẹ anh quan sát bằng đôi mắt lạnh lùng. Những người phụ nữ còn lại thì nhìn anh với vẻ kinh hãi như thể anh là con rắn độc.

“Thứ lỗi cho tôi nếu tôi nhầm lẫn,” anh nói với vẻ mặt giả vờ ăn năn. “Đáng ra tôi nên tìm hiểu rõ hơn. Thật là vừa ngu xuẩn vừa vô giáo dục khi chạy quanh gieo rắc tin đồn mà không biết rõ, chẳng phải sao?”

Phu nhân Curran mặt đỏ rần vì từ trước đến giờ bà ta rất thích rải những lời đồn đại về việc Sebastian đã giết vợ. Những người khác trông lúng túng, và tiểu thư Sinclair trẻ trung nắm chặt hơn vào tay mẹ. Sebastian cố ý ném một ánh mắt dâm đãng vào bộ ngực căng tròn mơn mớn, và kết thúc bằng nụ cười nham hiểm trước đôi mắt sợ hãi của cô gái. Khi mặt mũi cô gái đỏ ửng và bà mẹ thở hổn hển, thì Sebastian lại cúi đầu chào, lẩm bẩm rằng thật là vinh hạnh, và quay gót đi. Lần này không một ai cố ngăn anh lại nữa.

Sebastian vẫn còn cau có khi cỗ xe mui kín của anh lăn bánh trên con đường rải sỏi. Chúa ơi! Sao mà anh khinh bỉ đàn bà! Đàn bà chỉ toàn là những mụ phù thủy khôn nạn bẩm sinh. Từ những mệnh phụ béo phì chỉ tin anh là kẻ xấu xa, cho tới những cô gái mới lớn cứ nghĩ rằng ham muốn duy nhất trong đời anh là cưỡng bức bọn họ. Anh nhăn mặt. Những người phụ nữ anh đã biết tường tận cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. Mẹ anh là người đàn bà tham lam, cay nghiệt mà khả năng yêu thương chỉ giới hạn ở đứa con trai cả của bà. Caroline là con vịt đầu rồng luôn tìm cơ hội để trèo lên cao. Còn Elizabeth – cô gái ngây thơ ngọt ngào – đã vô cùng hoảng sợ khi biết người ta mong chờ điều gì ở cô trong đêm tân hôn, khiếp sợ khi phát hiện anh không chung thủy. Thậm chí cả Suzanne, người cuối cùng trong chuỗi tình nhân của anh, cũng thích hầu bao của anh hơn con người anh. Anh không khó chịu với điều đó vì đời là thế.

Ngồi thẳng dậy và quắc mắt đầy hung tợn, anh nhận ra mình vẫn không thể xua đuổi gương mặt người phụ nữ mà anh khinh miệt hơn tất cả những kẻ khác. Suối tóc đen dài mượt mà, đôi mắt vàng rực như sư tử cái, đôi môi đầy đặn, mềm mại và thơm ngát như cánh hoa hồng – tất cả quyện vào nhau thành khuôn mặt đầy ám ảnh của Julia.

Anh cười dữ tợn với chính mình, vì anh thấy mình giống Frankenstein với con quái vật nguy hiểm mà ông ta tự tạo ra. Con bé bụi đời tầm thường, gầy nhẳng, bản thủ đã tự tiện xông vào nhà anh cách đây mấy tháng chẳng hấp dẫn anh chút nào. Đối với anh, cô ta chỉ là món đồ chơi, một thứ gì đó tạm thời làm khuây khỏa cuộc sống tẻ nhạt của anh. Anh sẽ quên bằng cô ta ngay lập tức nếu cô ta để cho anh yên. Nếu cô ta là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết điều, im lặng đón nhận thức ăn, nơi trú ngụ và sự giáo dục, thì anh tin rằng anh sẽ chẳng bao giờ để ý đến sự tồn tại của cô ta. Nhưng Julia chưa từng làm thế. Từ cái cảnh tượng lồ lộ ban đầu ở sảnh trước, đáng lẽ anh nên cảnh giác mới phải. Không một thành viên thấp kém nào của tầng lớp dưới dám cư xử như thế trong lãnh địa của một bá tước. Thực ra, giờ đây nghĩ lại, anh thấy ngạc nhiên vì cô ta thậm chí còn vào được. Anh chưa thấy ai từng vượt qua được Smathers nếu Smathers muốn ngăn họ ở ngoài. Ngay cả giới quý tộc cũng phải chào thua trước lão quản gia nhà Peyton.

Anh nên thận trọng, nhưng anh đã không làm thế. Cô ta xộc thẳng vào sự chú ý của anh; thậm chí lúc này mỗi anh vẫn nhếch lên khi nhớ lại điệu gãi xoành xoạch của cô ta với chiếc váy ghê tởm đó, và cách cô ta hoàn thành chuyến đi bất thường ấy bằng cách xả hết những gì có trong dạ dày lên đôi ủng của anh! Và anh đã bỏ qua cho cô ta. Có lẽ chỉ vì anh buồn chán, hoặc có lẽ ngay cả anh, tên bá tước xấu xa, như lời đồn đại, cũng cô đơn.

Ngay từ đầu cô ta đã làm anh thích thú, và rồi anh nhận thấy mình ngạc nhiên trước trí thông minh sắc sảo – thật kỳ lạ đối với một kẻ thuộc tầng lớp dưới! – và sắc đẹp dần đậm chồi nảy lộc của cô ta. Anh chưa bao giờ đoán trước được tác dụng của một bữa ăn ngon, một bánh xà phòng nhỏ cùng ít nước vào buổi tối đầu tiên. Quá đột ngột đến mức làm anh choáng váng lúc mới nhìn thấy, con bé lang thang dơ dáy đã biến thành mỹ nhân nhỏ nhắn đáng yêu. Anh đã quyết định dùng cô ta để giải khuây trong vài tuần giải quyết công việc buồn chán ở White Friars. Chỉ là con bé đó ngờ nghệch quá, uống sạch chỗ rượu anh chuốc cho vào cái đêm anh định gạ gẫm, rồi say không biết gì. Dù là tên bá tước đòi bại hay không, ngay cả anh cũng không thể lên giường với một con bé mười sáu tuổi say đến nỗi ngồi không vững.

Cho nên, tức giận với buổi tối kết thúc không như mong đợi, anh đã phải bế cô ta về giường và trên đường đi đã kinh ngạc trước vẻ đáng yêu của cô ta, đặt lòng tin và thiện cảm vào cô ta mới dễ dàng làm sao. Nó khiến anh cảm thấy mình giống một tên vô lại với mưu đồ của mình, đồng thời cũng chạm đến nơi nào đó khao khát tình cảm tận sâu bên trong con người anh. Dừng từ chối còn cào cào thì đúng hơn. Và chính ý nghĩ biến đổi một đứa trẻ thờ ơ anh đã ngăn anh khỏi những ý đồ xấu xa. Nhưng dù lý do có là gì, từ tối hôm đó anh đã nghiêm khắc với bản thân mình, đối xử với cô ta bằng thái độ của bậc cha chú mà đến anh cũng phải ngạc nhiên, và chắc chắn sẽ làm đám bạn thân hay tình nhân cũ của anh sững sốt.

Miệng anh cong lại. Điều khiến cho mọi việc hết sức lố bịch là cô ta lại đeo đuôi anh trong suốt thời gian đó. Còn anh dần dần thích cô ta, thích thực sự, điều chưa từng có trong mối quan hệ của anh với nữ giới. Nó là một đòn khá cay đắng khi khám phá ra cô ta chẳng tốt đẹp hơn những kẻ còn lại. Nếu anh không quá say và quá tức giận với cô ta, thì có lẽ anh vẫn ở lại White Friars, ngày càng yêu mến cô ta hơn. Một mặt, anh mừng vì cô ta đã đổ hết tội cho anh về chuyện Chloe. Mặt khác, anh sẽ chẳng đời nào đi gặp Chloe ở phòng con bé, biết rõ mình chỉ làm bệnh tình của nó trầm trọng hơn. Sau đây anh sẽ chẳng bao giờ uống say bí tỉ và sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy bản chất thực sự của cô ta. Cô ta là một con điểm nhỏ dễ dãi, đúng như anh nghĩ lúc ban đầu. Đầu hàng trước anh mà không chút phản kháng.

Nhưng trong chuyện đó cô ta đã tính sai. Có lẽ cô ta tưởng anh đã uống quá nhiều nên không nhận ra sự khác biệt. Có thể cô ta đã ném đi trinh tiết của mình từ quá lâu đến mức quên mất trinh nữ phản ứng ra sao trước sự tấn tới của tên đàn ông thú tính, hoặc có thể cô ta quá quen với việc bị đàn ông sử dụng cơ thể nên đâm ra khao khát chuyện ấy khi anh thử khơi mào. Buổi tối trong phòng nhạc đáng ra phải cảnh tỉnh anh. Hôm đó cô ta cũng tỏ ra quá háo hức, đáp lại những lời khen và âu yếm của anh như một con mèo muốn được vuốt ve. Ở thư viện cô ta có thể ngăn cản anh lại dễ dàng bằng một cái tát, hoặc thậm chí là một tiếng ‘không’ cương quyết! Nếu thế anh đã không đi quá xa tới mức chiếm đoạt cô ta. Và rồi anh muốn cô ta dữ dội đến mức không thể ngăn mình lại.

Anh nghĩ đến hình ảnh cô ta đứng trên những bậc thang ở White Friars với chiếc áo choàng có mũ trùm quần sát quanh người, đôi mắt vàng ngậy thơ mở to một cách xảo trá khi cô ta ngược nhìn anh như thể cô ta mới là người bị tổn thương. Anh đã muốn đặt hai tay quanh cái cổ thanh mảnh mềm mại đó mà xiết mạnh. Anh hơi thỏa mãn khi cô ta lờ lờ quay lại thứ tiếng lóng vía hè của mình. Giống như tấm mặt nạ ngậy thơ, cái mặt nạ quý phái của cô ta chỉ là lớp vỏ mỏng manh che đậy con người thật

Cô ta là một con điểm nhỏ giao hoạt, và anh thật may mắn đã phát hiện ra sự thật trước khi sai lầm trầm trọng hơn là thích cô ta hơn mức anh nên có. Dù đã tự nhủ thế, Sebastian vẫn cảm thấy đau đớn. Anh thích sự bầu bạn của cô ta – và thân hình cô ta nữa. Anh nhớ rất rõ... và chuyện đó thật tuyệt vời. Chỉ với ý nghĩ về hai bầu vú trắng mịn như kem, vòng eo nhỏ nhắn cũng làm háng anh thất lại và anh chửi thề.

Anh sẽ sớm quên hết. Anh đã không đến chỗ Suzanne trong nhiều tháng, nhưng anh đã trả tiền cho ngôi nhà, quần áo, xe ngựa, thậm chí cả thức ăn của cô ta. Giờ anh sẽ đến chỗ cô ta, và làm nguôi bớt ký ức về ả phù thủy nhỏ mắt vàng ấy bằng phương thuốc hết sức hiệu nghiệm: độc trị độc.

Cỗ xe lắc lư dừng lại, gã đánh xe của anh nhảy xuống mở cửa xe và thả bậc thang xuống. Sebastian nhìn lên mặt tiền sáng trưng của câu lạc bộ White, và cau có.

“Ta đổi ý rồi,” anh gầm gừ, trừng mắt nhìn tên gia nhân tội nghiệp, và cho gã địa chỉ ngôi nhà nhỏ xinh xắn của Suzanne trên phố Lisle.

Chương 18

Thời gian còn lại của mùa thu năm ấy trôi qua yên ổn đối với Julia. Sau vài tuần đầu tiên rõ ràng rằng Sebastian không có ý định trở về và giải thích những hành động của anh, cơn giận của cô cũng nguôi dần và không nghĩ về anh thêm giây nào. Anh đã khiến cô phải yêu anh, lấy đi sự trong trắng của cô và rồi tàn nhẫn vứt bỏ cô. Nếu cô cứ nghĩ về điều đó, nó sẽ làm cô giận giữ, đồng thời cũng làm cô muốn khóc. Cho nên cô kiên quyết từ chối nghĩ về nó.

Nếu cô bị cô đơn khi không có Sebastian, cô tự nhủ, thì cũng không có ai chết vì cô độc cả. Cô sống một cuộc sống an nhàn trong một tẩm cung với vô vàn đồ ăn ngon và một đội quân người hầu để thực hiện mọi ý muốn của cô. Cả thời thơ ấu cô chỉ mơ được sống một ngày như thế này. Khi cô tưởng tượng ra thiên đường với cánh đồng khảm ngọc và những con đường bằng vàng khối, nó cũng đẹp bằng một nửa nơi đây. Cô quyết định tận hưởng điều mình đang có, và không tha thiết những gì ngoài tầm tay. Thứ mà – hay nói đúng hơn, con người - chẳng xứng đáng để cho cô tha thiết.

Cô vẫn giữ thói quen đọc sách, và đã đọc được gần một phần tư cái thư việc đồ sộ của Sebastian. Xấu hổ bởi lần lỡ lời buột ra ngữ điệu đường phố vào hôm Sebastian ra đi, cô đã luyện phát âm rất chăm chỉ, đọc thật to trong thư viện cho đến khi chất giọng chuẩn xác trở thành bản năng thứ hai của cô. Cuối cùng cô bắt đầu cảm thấy tự tin là cô có thể giữ vững cả ngữ điệu lẫn chủ đề khi đối thoại với bất kỳ đối tượng nào. Cô coi bà Johnson như một người bạn, và bà cũng mời cô đến phòng quản gia ấm cúng để chia sẻ những tách trà, những mẩu chuyện nhỏ của xã thượng lưu mà bà lượm lặt được trong cuộc đời phục vụ tầng lớp quý tộc.

Gần như ngày nào Julia cũng thực hiện những cuộc đi bộ đường dài. Cô thích bước đi thích bước đi trên những thảm lá thạch nam. Khi mưa phùn lất rất rơi, mùi hương của hoa oải hương dại dễ chịu hơn bất kỳ loại nước hoa nào. Khi mặt trời tỏa nắng, những cánh đồng dương xỉ lấp lánh như vẩy chào. Khi trời lạnh, cô yêu âm thanh giòn vỡ của lá thạch nam dưới bước chân. Cô mê mẩn nhìn lũ thỏ, chim và sóc chuột tất bật chuẩn bị cho mùa đông. Có lúc cô ngồi hàng giờ trên cái gò nhỏ, áo choàng quần chặt quanh

người trong khi ngắm nhìn những cư dân bốn chân hồi hải chạy qua chạy lại. Những lần dừng lại bên bờ suối và quan sát lũ cá hoặc con ch mồi hiểm hoi bắt cá.

Sau khi Sebastian đi được một tuần thì cô bắt đầu cảm thấy mình bị theo dõi trong những chuyến đi dạo. Cảm giác đó làm cô sợ, vì cô biết cả Elizzabeth và Edward - anh trai Sebastian đều bị giết trong khung cảnh có vẻ yên bình ấy. Đó là một buổi sáng tháng chín quang đăng, và Julia đang cách không xa tòa tu viện mà cô chưa bao giờ ghé lại kể từ hôm đó. Cô ngồi trong một hóc nhỏ ngắm đôi sóc đất nô đùa quanh một khúc gỗ mục. Tiếng gầm của vịnh Wash lăng lẽ phụ họa, còn không khí thì khô lạnh nhưng trong lành.

Bỗng cô đưa mắt nhìn quanh, không hiểu vì sao nhưng biết chắc ngoài cô ra, còn có ai đó ở phía sau. Dù không thấy ai nhưng cô vẫn không thể xua đi cảm giác là cô không chỉ có một mình. Ngay lập tức trí tưởng tượng phong phú của cô hình dung ra một hồn ma trắng nhợt, và cũng ngay lập tức cô xua đi ý nghĩ kỳ quặc ấy. Cô cất cao giọng hỏi nhưng không có tiếng trả lời, cô cố gắng ngồi xuống lại để xem tiếp bọn sóc, nhưng chúng đã chạy mất rồi, và cô không còn lý do gì để nán lại. Cô đi thẳng về nhà, và không thể gạt đi cảm giác là có thứ gì đó, hoặc ai đó, đang đi theo cô suốt cả chặng đường. Cho dù liên tục ngoái nhìn qua vai, cô vẫn không hề thấy gì ngoài lớp lớp những dặm thạch nam trống tr

Lần tiếp theo cô cảm thấy mình bị quan sát, thì cô ở gần nhà hơn. Thực ra là ở ngay trong vườn cây, nơi bất cứ ai cũng dễ dàng giấu mình ẩn nấp. Cô tìm kiếm và như lần trước, cô chẳng phát hiện ra người nào. Cô cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết lúc trở về nhà.

Nhưng dần dần, cô chấm dứt được nỗi lo lắng bởi cảm giác bị quan sát và theo dõi. Cô cảm thấy nó một cách thường xuyên, nhưng chưa bao giờ trông thấy ai và chưa bao giờ gặp nguy hiểm. Sau một thời gia ném một cái nhìn hờ hững qua vai và tiếp tục làm việc của mình chỉ với một cái nhún vai. Nếu quả có một linh hồn thật, của Elizabeth hay kẻ nào chẳng nữa, cô thích nghĩ theo hướng tích cực hơn. Và nếu đó là trí tưởng tượng phong phú của cô bị bầu không khí ảm đạm của bãi thạch nam tác động, thì cô không có ý định để cho tiềm thức của mình hủy hoại thú vui được ở ngoài trời.

Julia cũng lấp đầy thời gian rảnh rỗi bằng việc cô làm quen với Chloe. Hai hoặc ba lần một Cô đến phòng trẻ và dành khoảng một giờ đồng hồ với

đưa bé. Chloe giữ vẻ đề phòng trong suốt thời gian đó, cứ nằm cuộn tròn trên một cái ghế trong khi Julia ngồi phía bên kia phòng và đọc oang oang một trong những quyển truyện tranh của cô bé. Thỉnh thoảng Chloe hé mắt nhìn từ một góc an toàn khi Julia thay quần áo cho con búp bê tóc vàng hoe mà cô Belkerson khẳng định là món đồ chơi yêu thích nhất của Chloe, rồi giả vờ cho nó đi ngủ với một câu chuyện và một nụ hôn. Chloe chưa bao giờ hăng hái tham gia trò chơi, và dường như còn không đề ý đến sự hiện diện của Julia. Nhưng đôi khi, đôi mắt xanh ngắt giống hệt mắt Sebastian ấy rạng lên trong một thoáng ngắn ngủi trước khi ngoảnh đi, như thể bên trong con bé có một hệ thống báo động không cho nó quá thích thú với điều gì.

Sau một khoảnh khắc như vậy đôi mắt nó trở nên lơ đãng hơn, và Chloe sẽ nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định cho đến khi Julia đi khỏi. Có lần khi Julia diễn một hoạt cảnh cực kỳ ngớ ngẩn với con búp bê, cô nghĩ mình đã bắt trên mặt Chloe rồi ngay sau đó là một tràng la hét và vùng vẫy, và cuối cùng Chloe kết thúc bằng việc chìm trong một trận nức nở cho đến khi ngủ thiếp đi. Còn Julia, tuy bàng hoàng trước cơn bột phát của Chloe, nhưng vẫn tiếp tục những chuyển viếng thăm của mình. Bất chấp việc chẳng có tiến triển rõ rệt nào với đứa trẻ, cô cũng lơ mờ cảm nhận được mình và Chloe đang trở thành bạn bè.

Bà Johnson cũng lo lắng về tình trạng của Chloe. Thỉnh thoảng khi đang chơi trong phòng trẻ, cô ngược mắt lên và trông thấy bà quản gia đứng ở ngưỡng cửa, ngắm nhìn Chloe với một nụ cười buồn bã. Đứa trẻ dường như chẳng bao giờ đề ý đến sự có mặt của người phụ nữ già, cũng như chẳng chú ý mấy đến Julia. Nhưng bà Johnson yêu mến cô bé, và vẫn đến theo dõi tiến trình làm quen của Julia với nó.

“Vì tôi quý mẹ của cô bé, cô biết đấy.” Bà Johnson giải thích khi Julia ngồi uống trà với bà vào một buổi chiều m. “Và tất nhiên là cả đức ngài nữa. Cô chủ nhỏ nhìn rất giống cha, phải không?”

Julia chẳng muốn nhắc đến Sebastian tí nào, hay sự giống nhau giữa Chloe và anh. Cho nên cô mỉm cười tán thành và im lặng, hy vọng bà Johnson sẽ đổi chủ đề. Nhưng hôm nay cô không được may mắn đến thế.

“Tôi biết cô chủ ngay từ khi cô ấy sinh ra,” bà Johnson tiếp tục luyện thuyên, chẳng nhận ra vẻ không thoải mái của Julia. “Và cô Elizabeth, một tiểu thư quyền quý, đã chạy nhảy ở đây từ hồi còn nhỏ, và cả cô Caroline. Cô Caroline là một mỹ nhân, nhưng cô ấy chỉ là chị họ của cô Elizabeth,

được gia đình Tynedales mang về đây nuôi nấng khi cha mẹ cô ấy chết. Cô Elizabeth là nữ thừa kế duy nhất, và chúng tôi ai cũng nghĩ rằng cậu chủ Edward sẽ cưới cô ấy. Hồi đó nhà Peyton không giàu có lắm hết tiền bạc mà đức ngài có đều từ cô Elizabeth cả. Nhưng không hiểu sao cậu chủ Edward lại cưới cô Caroline, và chúng tôi đều nghĩ cô ấy sẽ là bà chủ của mình. Khi cô Elizabeth lấy đức ngài - hồi đó là con trai thứ - thì cô Caroline rất mãn nguyện vì tước hiệu đã thuộc về cô ấy. Tôi nghĩ cô Caroline đã chịu nhiều sự ghẻ lạnh trong quá trình trưởng thành, vì là một người bà con nghèo. Rồi cậu chủ Edward chết, và ngay sau đó cụ bá tước, đã ốm đau nhiều năm, cũng qua đời. Thế là cậu chủ Sebastian thừa kế tước vị. Chẳng hài hước sao mọi sự lại hóa ra thế này?” Bà Johnson ngừng lời tự chiêm nghiệm sự thất thường của số mệnh.

Julia bị lôi cuốn ngoài ý muốn. “Hôn nhân của họ Sebastian và Elizabeth, không được hạnh phúc phải không?”

Bà Johnson lắc đầu. “Không, và hầu hết mọi người đều không biết rõ. Tôi cho là Emily lại bép xép những chuyện mà cô ta không nên nói nữa rồi. Nhưng vì bây giờ cô đã là người trong nhà, cô Julia, nên tôi nghĩ cũng không sao. Cuộc hôn nhân ấy đã bắt đầu ngay từ lúc mới bắt đầu, hai người họ không hợp nhau, nhưng lẽ dĩ nhiên khi ta biết ra sai chỗ nào thì đã quá muộn rồi đúng không? Cô Elizabeth giống như một chú chuột nhỏ lặng lẽ, còn cậu chủ Sebastian thì, cô biết đấy – ngài ấy lúc nào cũng quá đẹp trai, ngay cả khi còn là một cậu bé. Lúc đầu, tôi nghĩ đúng là chuyện nực cười nếu đức ngài yêu cô ấy, nhưng rồi tôi thấy có vẻ như cả hai đã thu hút lẫn nhau. Từ bé ngài ấy đã không được quan tâm. Tất cả chỉ xoay quanh cậu chủ Edward vì cậu ấy là người thừa kế. Ngoài ra, việc cô Elizabeth là nữ thừa kế đã tác động đến cậu chủ Sebastian, tôi chắc thế. Nếu không phải như thế thì ngài ấy đúng là đồ ngốc.”

Ý nghĩ Sebastian cưới Elizabeth khi còn trẻ gây ra cơn đau kỳ lạ trong ngực Julia. Nhưng cô không chịu thừa nhận mình đau đớn, và sau một lúc nó cũng qua đi.

“Bà biết giữa họ có gì không ổn không?”

“Ai mà biết mọi chuyện gì vợ chồng chứ?” Julia nghĩ câu hỏi của bà Johnson là một câu cảm thán. Bà quản gia nhấp thêm hớp trà và thì thầm bí ẩn, “tôi nghĩ hẳn có vương mắc gì đó với bốn phận làm vợ của lệnh bà, nếu

cô hiểu tôi muốn nói gì. Cô ấy là một mệnh phụ từ trong ra ngoài, và các mệnh phụ thì không thích điều mà các đức ông chồng mong đợi ở họ. Tôi đây này, máu nhà nông chảy trong người tôi, và tôi với Johnson chẳng gặp vấn đề gì như thế cả. Nhưng tôi nghĩ đức ngài và cô Elizabeth thì có.”

“Nhưng họ đã có Chloe”

Bà Johnson lắc đầu. “Đức ngài phải có người thừa kế. Ngài không thể để cho cô ấy ở một mình ngay cả ngài muốn thế. Cô ấy là vợ hợp pháp của đức ngài, và bổn phận của cô ấy là sinh con cho đức ngài. Nhưng theo những gì tôi biết thì sau khi cô Chloe ra đời họ không bao giờ chia sẻ cùng một chiếc giường nữa. Lệnh bà cho rằng cô Chloe là một điều kì diệu, nhưng lệnh bà sinh nở rất khó khăn. Tôi không nghĩ cô ấy muốn trải qua chuyện đó lần nữa, và tôi không nghĩ đức ngài sẽ ép cô ấy. Giá như lệnh bà còn sống, ai mà biết được? Có lẽ cô ấy sẽ cho đức ngài một người thừa kế. Nhưng giờ chỉ có mỗi cô Chloe, đứa trẻ tội nghiệp. Chuyện xảy ra với cô bé cũng bi thảm như chuyện xảy ra với cô Elizabeth vậy, có lẽ còn hơn.”

“Chloe có... bình thường trước khi mẹ cô bé chết không?”

Bà Johnson gật đầu. “Một cô bé xinh xắn đáng yêu, vô cùng rạng rỡ và xinh đẹp. Tất cả chúng tôi đều nuông chiều cô bé. Thế rồi, từ cái ngày lệnh bà bị hãm hại như vậy, cô Chloe trở thành như vậy. Như tôi đã nói đấy, đó thực sự là một bi kịch.”

“Phải chăng con bé lúc nào cũng khiếp sợ... cha nó?” Julia ngập ngừng trước câu hỏi, sợ phải nghe câu trả lời.

“Chỉ là từ khi lệnh bà bị giết thôi. Cô Chloe bắt đầu la hét như con thú phát cuồng khi đức ngài lên báo chuyện đã xảy ra với lệnh bà ngay khi ngài mang xác cô Elizabeth về nhà. Cô bé bắt đầu thét lên ngay khi nhìn thấy ngài ấy, trước khi ngài kịp nói từ nào, cho nên nguyên nhân không phải vì ngài nói với cô bé về cái chết của người mẹ. Tất cả những gì chúng tôi có thể suy ra là hẳn cô bé đã trông thấy ngài mang xác lệnh bà vào nhà từ cửa sổ phòng mình, và liên hệ ngài với cái chết của lệnh bà. Chúng tôi chỉ có thể đoán vậy” Bà Johnson đột nhiên trông không thoải mái. “Còn nguyên nhân nào khác cơ chứ?” Cách nói của bà vô cùng thiếu tự tin, và Julia tự hỏi bà Johnson đã tìm hiểu được bao nhiêu về chuyện liệu Chloe có cảm nhận được cha mình có lỗi trong cái chết của mẹ cô bé. Ngay cả những gia nhân lâu năm như ông bà Johnson cũng không thể tự tin phản bác lại tin đồn.

Sau đây bà Johnson chuyển chủ đề, như thể bà sợ mình đã nói quá nhiều. Bà và Julia tán gẫu những chuyện linh tinh cho đến lúc cuối cùng phải đứng lên bữa tối. Nhưng rất lâu sau cuộc trò chuyện đó Julia vẫn nghĩ tới nghĩ lui về những gì mới biết. Bà Johnson đã gán cho Sebastian ít nhất là hai động cơ thuyết phục để sát hại vợ mình, dù bà có biết điều đó hay không. Thứ nhất là tiền bạc, thứ hai là sự bất lực rõ ràng hoặc không sẵn lòng của Elizabeth trong chuyện sinh cho anh một người thừa kế. Nhưng chỉ vì Sebastian muốn rũ bỏ Elizabeth không có nghĩa anh đã thực sự hành động, Julia tự nhủ. Tuyệt nhiên không có bằng chứng nào chứng tỏ anh đã giết vợ, và đến khi tìm được bất kỳ cứ chứng cứ nào thì Julia từ chối buột tội anh. Bất chấp cách anh đã đối xử với cô, cô vẫn không thể tin anh giết người.

Mùa đông đến rồi đi như mùa thu. Khi những dấu hiệu không thể làm lẫn của mùa xuân đang tới gần, Julia ngạc nhiên khi nhận ra cô đã ở White Friars được gần một năm. Hầu như chẳng bao giờ cô nhớ lại tháng ngày cực nhọc xa xưa trong căn gác xép của Jem, Julia Straham một quý cô. Trong tâm trí cô, giờ cô chỉ là Julia Straham, và cô sẽ không bao giờ, trở lại là Jewel trước kia nữa.

Những ngày vui vẻ bên Sebastian mùa hè trước giờ chỉ còn là ký ức. Cô không thể nhớ đến quãng thời gian tươi đẹp đó mà không nhớ đến cái đêm đg hổ thẹn mà anh đã cướp đi sự trong trắng của cô và buổi sáng đau đớn khi cô chạy đến với anh tràn ngập tình yêu và hạnh phúc, còn anh thì hất hủi cô. Cô nghĩ một ngày nào đó cô sẽ gặp lại anh, vì anh là người bảo hộ của cô. Nhưng cho đến lúc đó cô không cho phép những ý nghĩ về anh phá hỏng những ngày tháng của cô. Những lần không ngăn được bản thân nghĩ về anh thì cô tự an ủi rằng thời gian sẽ làm phai nhạt đôi mắt xanh và gương mặt đẹp trai ấy trong tâm trí cô.

Đến giữa tháng ba mưa dầm và lầy lội thì có một cỗ xe lăn bánh lên lối đi lượn vòng của White Friars. Julia lúc đó đang đi dạo, cảm thấy tim như ngừng đập khi trông thấy nó. Kể từ khi cô đến đây, họ chẳng có vị khách nào ngoài hai người đàn ông đến cùng ngày với cô. họ nói chuyện riêng với Sebastian trong một tiếng đồng hồ, rồi lại lên đường ra đi. Kể từ đó không có người lạ nào đến nữa. Giờ đây người duy nhất mà Julia nghĩ đang ngồi trên cỗ xe kia là Sebastian. Cuối cùng anh đã trở lại sao ?

Tim cô đập trở lại, nhanh hơn lúc trước. Thôi thúc đầu tiên của cô là chạy thẳng đến chỗ chiếc xe nhanh hết mức. Thôi thúc thứ hai là chạy theo hướng ngược lại, để giấu mình trong bãi thạch nam và không bao giờ quay lại. Nhưng Julia đã học được khá nhiều sự điềm tĩnh trong những ngày tháng Sebastian đi vắng, và cô không làm cả hai điều đó. Cô hoàn thành cuộc tản bộ chỉ vừa mới bắt đầu, và bốn lăm phút sau ngược về nhà. Nếu cô thắm hy vọng làm Sebastian ấn tượng bởi sự hờ hững của cô đối với lần trở về này của anh, thì cô đã phthời gian.

Bởi vì chiếc xe không mang Sebastian về mà là một tin nhắn từ anh. Lá thư của anh thông báo ngắn gọn rằng cô phải có mặt ở thành phố trong vòng hai tuần.

Chương 19

Chuyến đi tới London trong cỗ xe ngựa kín mít mà Sebastian gửi đến cho cô mất tận hai ngày chỉ với mỗi Emily tháp tùng. Cả đời sống ở nông thôn, cô gái phấn khích trước chuyến viễn du đầu tiên giúp cô vượt qua ranh giới Bishop's Lynn, liếng thoảng luôn miệng, la lên trước tất cả mọi thứ mình nhìn thấy làm Julia điên cả đầu. Vì cũng trải qua điều đó trong hành trình Sebastian đưa về nông thôn sau quãng đời sống ở London, nên Julia đồng cảm với cô gái. Nhưng ngay cả tình cảm chân thành cũng không chế ngự được thôi thúc yêu cầu Emily giữ im lặng chỉ trong năm phút. Vì sự tử tế không cho phép cô làm thế, nên Julia cầu nguyện sao cho chuyến đi mau kết thúc.

Nhưng khi bóng tối buông xuống, họ đi vào vùng ngoại ô London, xe lăn bánh dọc theo những con đường nhỏ quen thuộc và những đường phố lớn nhộn nhịp, thì Julia bỗng ước chuyến đi kéo dài mãi mãi. Ý nghĩ gặp lại Sebastian khiến nỗi sợ hãi ủa vào trong cô.

Khi cỗ xe lắc lư dừng lại trước một địa chỉ trên phố Lisle, Julia không hề nhúc nhích để bước xuống. Thay vào đó cô trì hoãn bằng cách vờn người ngó qua cửa sổ. Dạ dày cô chao đảo bởi cái mà cô tự cho là chứng say xe và kích động. Cô ngạc nhiên khi nhận ra điểm đến của họ là một ngôi nhà nhỏ xinh xắn trông thật ấm cúng trong ánh sáng của những ngọn đuốc cuối đường. Đó là một căn nhà đẹp, nhưng nó không giống ngôi nhà mà Sebastian sẽ sống. Một người hầu mở cửa xe và h bậc thang xuống. Julia không thể trì hoãn thêm nữa. Cô cau mày, vịn tay người hầu và bước xuống xe.

Giờ đây mối bận tâm của cô là việc khác chứ không phải gặp lại Sebastian. Lần đầu tiên đọc lá thư của anh cô đã nhận thấy địa chỉ mà cô được chỉ định phải có mặt không phải ngôi nhà của anh ở Grosvenor Square và đoán nó là văn phòng luật sư hay cơ sở kinh doanh nào đấy. Nhưng đây chắc chắn là nhà của ai đó với rèm cửa xếp nếp và những chậu hoa phong lữ hồng đặt hai bên cửa. Dù trí tưởng tượng có phong phú đến mấy cô cũng chưa bao giờ nghĩ Sebastian sống trong ngôi nhà nhỏ xinh này. Từ những gì cô biết về bá tước Moorland cao ngạo thì anh thích chỗ rộng rãi. Cô nhận

mặt. Cứ đứng đây tự hỏi ai là chủ ngôi nhà chi phí thời gian. Sớm muộn gì cô cũng bước vào trong - và đối mặt với Sebastian.

Giờ này anh có ở trong đó không? Câu hỏi này lần đầu hết mọi suy nghĩ khác trong đầu cô. Cô đứng lưỡng lự dưới chân những bậc thang bằng đá gồ ghề dẫn lên lối vào nhà, nhìn chăm chăm vào cánh cửa sơn trắng với vòng gỗ cửa bằng đồng đơn sơ cứ như nó là cánh cổng dẫn xuống địa ngục. Dĩ nhiên cô không thể nào biết được nếu không đích thân đi vào trong.

Cô hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, rồi leo lên những bậc thang, biết ơn Emily vì chỉ lặng lẽ theo sau. Cánh cửa mở ra khi cô đến gần. Một người đàn ông đứng đó nhưng không phải Sebastian. Một người đàn ông thấp bé, nhợt nhạt trong trang phục quản gia đang nhìn cô với vẻ mà cô không thích. Cô bối rối nhìn lại gã trong khi hai mắt gã lướt nhanh trên những chỗ lộ ra của cơ thể cô mà chiếc áo choàng có mũ trùm không che kín được.

“Cô Stratham phải không ạ?” Giọng gã cực kỳ lịch sự. Có lẽ cô chỉ tưởng tượng ra ánh nhìn trong mắt gã.

Cô quyết định chưa kết luận vội, và đáp lại bằng cái gật đầu trầm tĩnh cho cái danh hiệu vẫn còn xa lạ với cô. Gã nghiêng đầu chào khi cô đi qua vào sảnh trước được trang trí rất đẹp với hai màu trắng và vàng nhưng vẫn không giống những gì cô nghĩ về nơi trú ngụ của một bá tước. Nhưng, tất nhiên là cô đến đúng địa chỉ. Không thể nào nhầm lẫn được. Người quản gia còn biết tên cô.

“Tôi là Granville, ma'am. Xin cứ gọi tôi nếu cô cần bất cứ thứ gì. Số gia nhân ở đây khá ít, chỉ có một bà nấu bếp kiêm quản lý, hai cô hầu và tôi. Và giờ dĩ nhiên thêm cả cô hầu của cô nữa.

Sau lưng họ, người hầu đã hộ tống Julia xách hành lý của cô. Granville cất cao giọng gọi “Marry!” một cô gái mũm mĩm đáp lời, và Granville sai cô ta đưa cô Stratham lên lầu.

Julia thể chịu đựng sự hồi hộp lâu hơn nữa. “Đức ngài Moorland có ở đây không?” Cô phải biết liệu anh có bất ngờ xuất hiện không.

Gương mặt Granville trưng ra một vẻ mà cô không thể giải mã nổi. Ánh mắt hoàn toàn không có sự tôn trọng, thay vào đó cô gần như có thể thấy rằng gã ta liếc mắt dâm dật. Nhưng thật là vô lý. Không một gia nhân nào dám làm thế để đáp lại thách thức của một thành viên gia đình ông chủ vì có thể bị đuổi việc ngay. Hẳn cô đã mệt đến tận xương, và đổ cho trí tưởng tượng của mình đi quá xa.

“Ông chủ đã để lại mệnh lệnh là phải báo tin cho ông ngay khi cô đến. Chắc chắn ông ấy sẽ đến với cô ngay thôi.”

Câu nói thì thân thiện, nhưng hàm ý đó cô chắc chắn như thế. Một kiểu khinh thường người này bằng cách nào đó đã biết về xuất thân của cô? Nhưng sao có thể thế được? Cô tin chắc Sebastian sẽ không nói với bất cứ ai. Với một lời cảm ơn lạnh nhạt cô đi theo cô hầu mồm mồm Marry lên lầu, theo sau là Emily đang xách hành lý.

Julia thấy căn nhà khá nhỏ, nhưng căn phòng Marry đưa cô vào lại rộng rãi. Nó chiếm toàn bộ mặt trước của tầng trên ngôi nhà, cũng được trang trí vui mắt bằng sắc vàng và trắng, Julia dừng lại trên đường bước vào, nhìn trân trân vào chiếc giường lớn nằm ở phía bên kia căn phòng. Ván đầu giường và chân giường được mạ vàng chạm khắc hình ảnh những phụ nữ khỏa thân nô đùa cùng các thần tình yêu mồm mồm giữa những hình trái tim và dây nho. Tấm màn treo giường in đầy hình hoa lá mà màu chủ đạo là sắc hồng, và những tấm rèm nhung màu hồng có thể quây kín lại để biến chiếc giường thành một chốn hoàn toàn riêng tư rũ từ trên đỉnh màn xuống.

Nhìn chung cái giường chẳng giống thứ gì cô từng trông thấy, và cô cảm thấy nó hơi gợi dục. Cô mừng tượng Sebastian nằm ngủ giữa vô vàn nhung và hoa lá màu hồng, và cô do dự. Càng lúc cô càng khó tin rằng căn nhà này là của anh. Có lẽ nó thuộc về một người bạn và anh chỉ mượn để kín đáo gặp cô?

“Cô Julia, cô nhìn kia? Những người phụ nữ đó không mặc tí quần áo nào cả!” Tiếng thì thào sừng sốt của Emily

“Shh, Emily” cô thì thầm, và quay sang nhìn theo tay Marry đang chỉ dẫn những tiện nghi trong phòng bằng giọng nói lỗ mãng đến ngạc nhiên đối với một cô hầu trong cơ ngơi của một quý ông.

“Tôi chắc cô muốn thay bộ quần áo đi đường bản thủ ra và tắm, ma’am, thế nên giờ tôi để cô một mình.” Marry kết thúc, tiến ra cửa. Với một tay đã đặt lên nắm đấm cửa, cô ta dừng lại quay phắt người như thể sức nghĩ ra. “Cô có muốn tôi mang một chiếc áo dài buổi tối của cô xuống nhà bếp và là nó không? Đi đường làm quần áo nhăn nhúm.”

“Cô có thể là một chiếc áo cho tôi, cảm ơn Marry.” Julia cho rằng cô hầu này không biết Sebastian định đến thăm cô tối nay. “Và đem ít nước nóng để tôi lau người. Tôi e là chưa thể tắm ngay. Đức ngài sẽ đến đây và tôi không muốn đề ông ấy phải đợi.”

“Rõ là vậy, ma’am.” Một nụ cười toe toét nở ra trên cái miệng quá đầy của Mary. Julia, nhìn thấy nó, khẽ cau mày khi cô quay sang Emily và bảo cô gái lấy chiếc áo nào từ một trong những cái rương mà những người hầu đang đem vào phòng. Có lẽ cô gái này ngốc nghếch, cô nghĩ, bối rối trước vẻ mặt của cô ta. Nhưng, nhớ đến thái độ của gã quản gia, cô lắc lắc đầu. Có lẽ cả đám gia nhân đều có vấn đề cũng nên.

Emily đưa ra một chiếc áo dài bằng bằng lụa mềm màu đen nhẵn nhúm, và Marry mang nó đi khỏi. Một cô hầu khác ngay lập tức xuất hiện trước cửa với một bình nước ấm. và Julia bắt đầu vội vã rửa mặt mũi tay chân. Cô muốn mình thật chỉnh tề khi Sebastian đến. Vì cô biết rất có khả năng anh đi thẳng vào phòng cô không hề khách sáo nếu cô bắt anh đợi. Ý nghĩ đó làm tim cô đập nhanh. Ngồi trước bàn trang điểm trong bộ quần áo lót, Julia nhìn chằm chằm vào gương với đôi mắt đờ đẫn trong khi Emily chải và vấn lại tóc cho cô.

Hình ảnh Sebastian lại hiện ra làm cho cô ngạt thở.

Những tháng vừa qua cô đã xua nó đi thành công nhưng lúc này không thể ngăn cản được nữa. Anh đã xúc phạm, lăng nhục cô, và cô khinh thường anh. Cô tức giận với anh. Cô bức cái vẻ ung dung sai phái cô của anh; mảnh giấy anh triệu tập cô ung dung đến khiếm nhã. Nhưng sự thật là anh yêu cầu sự có mặt của cô mặc dù xác xược, lại làm tim cô đập mạnh đến mức cô sợ mình ngạt thở. Cô ghét anh vì cái cách anh đã đối xử với cô - nhưng có lẽ anh đã sẵn sàng giải thích về hành vi của mình để làm nguôi bớt nỗi tức giận của cô.

Tiếng gõ cửa báo hiệu chiếc áo dài đã được mang tới cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Ông chủ đến rồi,” Mary nói với một điệu cười làm Julia khó chịu khi cô ta giao lại chiếc áo dài kèm theo một cái nhún gối và rút lui khỏi cửa.

Julia, nhìn cánh cửa đóng lại đằng sau cô hầu, cảm thấy dạ dày nôn nao. Cô hít thêm một hơi thở sâu nữa để trấn tĩnh, và để Emily lồng chiếc áo qua đầu sao cho mái tóc vấn cao không bị hỏng đến một sợi. Đứng trước gương khi Emily thít chặt lưng áo, những ngón tay cô cứ run lên. Cô vội nắm chặt. chúng lại. Cô không muốn để Sebastian trông thấy sự xúc động của mình. Lòng kiêu hãnh đòi hỏi cô phải tỏ ra lạnh lùng như Sebastian. Anh có thể là bá tước, nhưng phẩm giá của cô cũng ngang hàng với anh.

“Trông cô đáng yêu quá, cô Julia”, cuối cùng Emily nói, đứng lùi lại. Julia mỉm cười cảm ơn và quay đi khỏi gương. Thành thật mà nói, cô lo lắng đến nỗi khó có thể nhìn được hình ảnh phản chiếu của mình. Giá như tâm trạng lo âu của cô không bị lộ ra.

“Cô cứ đi ăn tối đi, Emily. Tôi sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu, lúc nào cần tôi sẽ rung chuông”

Rồi không còn lí do gì để trì hoãn nữa. Julia với hai lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi, đi xuống để gặp Sebastian.

Chương 20

Ý nghĩ đầu tiên của anh là cô đã thay đổi.

Cô mở cánh cửa phòng khách và đứng đó một lúc, thân hình mảnh mai của cô nổi rõ bởi ánh sáng từ ngọn đèn chùm trong hành lang. Phép lịch sự ra lệnh cho anh khi cô bước vào, nhưng hình ảnh cô đứng đấy, với vẻ lạnh lùng và tự chủ trong khi anh thì bồn chồn như cô gái chuẩn bị ra mắt, khiến anh bực mình đến nỗi tiếp tục ngồi ườn ra ghế.

Rồi cô nhìn thấy anh. Đôi mắt cô đảo quanh phòng và cuối cùng chiếu vào anh trong chiếc ghế lưng cao cạnh cửa sổ. Anh quan sát cô tìm anh, quan sát đôi mắt màu hổ phách đã ăn mòn tâm trí anh như a xít, quan sát nếp nhăn trên gương mặt xinh xắn trắng trẻo giãn ra trở lại bình thường. Ý nghĩ thứ hai của anh là: Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp. Còn ý nghĩ thứ ba là một cơn giận vô duyên vô cớ.

“Tôi thấy kiểu cung cách của ngài không có gì thay đổi, thưa ngài.” Giọng nói thanh thanh nhẹ nhàng ấy bắt đầu tấn công anh như một mũi kiếm. Anh cảm thấy nổi bực bội tăng dần. Cô không được phép chỉ trích anh về tội thiếu giáo dục, vì Chúa. Cô có thể giả bộ rằng là một quý cô bẩm sinh, nhưng anh biết hơn ai hết là không phải. Cô chỉ là một đứa bụi đời mà anh quyết định nâng lên địa vị cao sang.

“Chào Julia.” Thay vì lao vào đấu với cô, anh chọn tiếp tục ngả người ra ghế, đôi chân dài duỗi thẳng trước mặt trong tư thế hoàn toàn thoải mái. Anh chắc chắn rằng cô đủ hiểu để nhận ra sự xúc phạm trong dáng điệu của anh, vì một quý ông chẳng bao giờ ngồi như thế trước mặt một quý cô. Mắt anh di chuyển trên người cô đong đếm những đường cong mềm mại. Trí nhớ đã không hề chơi xỏ anh. Cô ngon lành đến từng miếng nhỏ như anh còn nhớ. Sự thật không làm anh bực bội như anh tưởng. Xét cho cùng, cô ta là để cho anh tận hưởng cơ mà.

Khi không có thêm lời nhận xét nào nữa từ anh, cô bước vào phòng, đóng cửa lại sau lưng. Cô đi tới, tựa lưng vào lò sưởi. Im lặng bao trùm khi mắt anh lướt trên người cô từ đỉnh kiểu tóc thanh lịch cho đến mũi đôi giày

nhỏ nhắn hé ra dưới những nếp váy rộng của chiếc áo dài lụa đen. Người nào không biết, sẽ chẳng bao giờ đoán ra gốc gác của cô nếu chỉ dựa vào bề ngoài. Gò má cao, cằm nhỏ, sóng mũi thẳng thanh tú, vàng trán cao, đôi mắt màu hổ phách to tròn ẩn dưới hàng mi đen và cái miệng đầy đặn gọt ngào, như gỗ mun bóng mượt và những đường cong mảnh mai nữ tính của thân hình chưa đạt tới sự chín muồi lại là hình dáng của một nhan sắc lớn lên từ tầng lớp hạ đẳng. Suzane cũng hấp dẫn, nhưng nét đẹp của cô ta quá lộ liễu. Sự rực rỡ của mái tóc vàng được cô ta ‘nâng cấp’ mà chỉ có trời biết với loại thuốc gì, vẻ bầu bĩnh của khuôn mặt, cả bàn tay và bàn chân của cô ta là lời khẳng định thẳm lặng cho một nguồn gốc tầm thường. Nhưng Julia có khung xương mảnh dẻ, bàn tay trắng trẻo với những ngón thon dài duyên dáng, và bàn chân nhỏ nhắn. Anh chợt thấy tò mò về cha cô. Mẹ cô từng là gái làng chơi; những thám tử Bow Street anh thuê điều tra lai lịch cô đã báo lại như vậy. Nhưng cha cô là ai? Nhìn Julia, anh nghĩ người cha bí ẩn của cô hẳn là một quý tộc. Không có cách giải thích nào khác cho ngoại hình của cô, hay sự suôn sẻ trong quá trình cô học tập để trở thành một quý cô.

“Ngài bắt tôi vượt bao dặm đường đến đây chỉ để nhìn tôi chăm chăm sao?” Giọng cô cau kỉnh.

Nó khiến anh mỉm cười ngoài ý muốn. Rất ít người dám nói với anh theo kiểu đó. Bất kể cô có là gì chắc chắn không phải là một kẻ nhát gan. Anh nghĩ đến mối quan hệ sắp tới của họ với cảm giác mãn nguyện. Anh thích có một cô nhân tình với miệng lưỡi sắc bén. Trong suốt thời gian Suzanne ở dưới sự bảo hộ của anh, cô ta chưa bao giờ biểu lộ nổi bất bình dù chỉ bằng tiếng khịt mũi với bất cứ lời nào của anh.

“Cô có thích ngôi nhà không?” Sebastian bật ra câu hỏi bất ngờ đã làm cô ngạc nhiên. Nó cũng làm anh ngạc nhiên nốt. Anh đã định cảm dỗ cô trước, rồi sau đó mới cho cô biết về sự thay đổi. Anh đã rút ra bài học từ kinh nghiệm đau thương rằng đó là cách để cứu bản thân khỏi phải nghe một tràng phản đối e lệ làm đáng. Từ cái cách Julia đáp lại anh đêm đó trong thư viện, anh không hề nghi ngờ cô sẽ vui vẻ đón nhận cái ngại vàng trên giường anh. Điềm vương mắc, đối với cả hai người, là làm cho cô thừa nhận nó. Nhưng Julia là một cô gái thông minh, chắc chắn là thông minh hơn tất cả nhân tình trước đây của anh. Có lẽ anh sẽ thành thật với cô. Nó sẽ

tạo ra một chuyển>iến thú vị, dù sao anh cũng không thích phải quyến rũ cô, anh thích vận cô hơn.

“Ngôi nhà ư? Nó... nó rất đẹp.” Cô đang nhìn anh lạ lẫm.

Anh bắt ngờ đứng dậy, rút tay vào túi quần màu xanh xám. Đó là cách duy nhất anh có thể nghĩ ra để kiềm chế thôi thúc không cưỡng lại nổi là chộp lấy đôi vai mảnh dẻ kia mà lắc cho đến khi răng cô va vào nhau.

“Nó là của cô nếu cô muốn.” Anh không thể ngăn mình, lại gầm gừ những lời đó trong khi định tỏ ra quyến rũ. Cô đang làm anh nổi điên bằng việc cứ đứng đó trông ngây thơ vô tội khi mà anh biết cô chẳng ngây thơ chút nào.

“Ngôi nhà này? Là của tôi ư, nếu tôi muốn?” Giọng cô nghe như thể cô nghĩ anh bị mất trí. Cô đang cau mày nhìn anh. Rồi trán cô giãn ra. “À, có phải nó thuộc về Timothy?”

Anh nghiêng răng và lại gằn thêm một , thọc hai bàn tay sâu hơn vào trong túi quần.

“Không, nó không phải của Timothy. Cô thừa hưởng khoảng hai mươi nghìn bảng đầu tư vào nhiều quỹ khác nhau. Không phải một gia tài, nhưng đủ để giúp cô không bị chết đói nếu cô cẩn thận với khoảng lợi tức của mình. Nhưng số lợi tức đó không cung phụng được cho cô những thứ xa xỉ giống như căn nhà này.

“Nếu nó không phải của Timothy, vậy chủ của ngôi nhà là ai, và làm thế nào nó lại trở thành của tôi được? Ngài đang khuyên tôi mua nó à?”

Miệng anh cong lên thành một nụ cười khó chịu. “Là người quản lý tài chính của cô, tôi chẳng đời nào khuyên cô phí phạm tiền của. Không, tôi không khuyên cô mua nó. Ngôi nhà là của cô nếu cô muốn. Nó thuộc về tôi, và tôi còn hơn cả vui lòng được tặng nó cho cô.”

“Ngài sẽ tặng nó cho tôi?” Cô nhìn anh, sự cảnh giác in rõ trong đôi mắt to màu hổ phách. Anh mỉm cười với cô lần nữa, không phải nụ cười quyến rũ anh định dùng để thuyết phục cô, mà chỉ là nhe hàm răng khắc nghiệt và lạnh lẽo.

“Không chỉ căn nhà, mà cả đồ đạc, cỗ xe, và một số tiền lớn để duy trì tất cả những cái đó. Chúng ta sẽ đưa ra con số tổng là hai mươi nghìn bảng, tương đương với khoản thừa kế cô nhận được từ Timothy. Gộp hai khoản thu nhập vào sẽ đủ cho cô sống suốt phần đời còn lại”

Tất nhiên anh không định đề nghị quá nhiều như thế. Nó thật điên rồ. Hành động đương nhiên của một gã đàn ông là chu cấp cho nhân tình tùy theo ngân sách túi tiền trong lúc cô ta sống dưới sự bảo hộ của anh. Khi nào chán mối quan hệ này, anh sẽ thu xếp một khoản tiền nhỏ cho cô ta và cô ta được tự do tìm tới nhà tài trợ

khác. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ trao toàn quyền sở hữu ngôi nhà cho một phụ nữ. Một ngôi nhà tọa lạc ngay vị trí trung tâm và thuận tiện cho anh đến thăm và là nơi anh đã gặp gỡ qua ba lượt nhân tình. Thế nhưng, từ trước đến nay anh chưa bao giờ ham muốn người phụ nữ nào mãnh liệt như người này. nhận ra, trước tiên là hoảng sợ rồi đến giận dữ, rằng lấy độc trị độc không phải là liều thuốc hiệu nghiệm như anh tưởng cho tình trạng khó chịu đã quá nhiều anh trong chuyến trở về thành phố. Điều mà anh cần anh kết luận, là thứ chất độc đang cắn xé anh. Và anh nhất quyết phải có được nó - và cô - với bất kỳ giá nào.

“Đề đòi lấy cái gì, Sebastian?”

Anh lại nở nụ cười gian ác ấy lần nữa. Hai bàn tay anh, thọc sâu trong túi quần, siết thành nắm đấm.

“Đòi lấy việc trở thành tình nhân của tôi,” anh tàn nhẫn nói.

Một sự im lặng kéo dài khi cô có vẻ đang ngấm dần lời anh. Anh quan sát thấy mặt cô trở nên trắng bệch đến nỗi trong một thoáng anh sợ cô sẽ ngất. Đôi mắt cô là hai mắt trắng màu ngọc topaz trên khuôn mặt không còn sinh khí khi cô trân trân nhìn anh. Một bàn tay đưa ra túm lấy chiếc ghế bên cạnh. Hành động đó và vẻ tái xanh của cô là những dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô choáng váng.

“ng tôi đến London là để biến tôi thành tình nhân của ngài sao?” Lời nói bật ra từ đôi môi cứng đờ. Nghe như thể cô chật vật lắm mới ép được chúng ra. Sebastian cảm thấy một cơn cuồng nộ trào lên. Sao cô ta dám đứng đó quá ư...quá ư chần động, khi mà cả anh và cô đều biết rằng cô không hơn gì một con điếm rẻ tiền.

“Cô đã tình nguyện làm nhân tình của tôi trong thư viện ở White Priars tối hôm đó còn gì. Tôi chỉ đề nghị chính thức hóa mối quan hệ ấy thôi.” Lời nói anh lạnh lẽo, không dấu hiệu nào biểu lộ ngọn núi lửa cảm xúc đang phun trào trong anh. Anh không thể phủ sạch cơn giận ngổ ngáo đã nhảy xổ vào cuộc sống của anh trong những tháng vừa qua khi anh phát hiện con

người rất mực ngây thơ được anh che chở thật ra chẳng tốt đẹp gì hơn xuất thân của cô ta.

Cô đã cử động được, nỗ lực buông lưng ghế ra và đi về bước về phía anh không nói một lời. Sebastian nhìn cô đến gần, hai tay vẫn thọc trong túi quần. Khi cô ở ngay trước mặt anh, khoảng cách giữa họ chưa đầy một bước chân, thì cô đứng lại. Anh gần như có thể cảm thấy hơi nóng từ cơ thể cô. Nhưng sức nóng ấy không > là gì so với ánh lửa cháy rực trong mắt cô. Anh định rút tay ra khỏi túi quần để có thể tóm lấy eo cô, nhưng khi chúng còn giữa những nếp vải thì cô thu tay lại và giáng cho anh một cái tát vào mặt với tất cả sức lực.

Âm thanh sắc nhọn của bàn tay tiếp xúc với da thịt anh được dội lại bằng tiếng hít vào còn đột ngột hơn nữa của anh. Đầu anh giật về phía sau, vì sức mạnh thì ít mà chủ yếu vì tính bất ngờ của nó. Lúc trấn tĩnh lại, anh cảm thấy cơn thịnh nộ dâng lên trong lòng như cơn sông cuộn cuộn tràn qua đập chắn. Anh đưa tay sờ vào bên má bỏng rát, chằm chằm nhìn cô. Cô vẫn đứng trước anh, không thềm bỏ chạy, cằm héch lên và đôi mắt rực cháy.

“Ngài đã lãng nhệch tôi lạnh lùng nói . Và cùng với câu nói, cô quay người bỏ đi.

Chương 21

“Tôi lắng nhục cô sao?”

Hai bàn tay anh siết chặt vai cô khi anh nói, Julia còn chưa kịp nhả mặt trước sự hung bạo của anh thì anh đã xoay ngoắt cô lại đối diện với anh. Cô nhận thấy đôi mắt xanh thẳm kia giờ đây long lên giận giữ khi ngược lên nhìn chúng. Nó làm khuôn mặt anh trông rất dữ tợn. Nếu cô từng mong muốn phá vỡ sự tự chủ lạnh lùng của anh, thì cô đã thành công ngoài sức tưởng tượng.

“Tôi không nghĩ một con điếm rẻ tiền lai có thể bị lắng nhục!”

Lời sỉ nhục khàn khàn này làm cô thở hỗn hển. Nhưng trước khi cô có thể trả miếng lại dù bằng hành động hay lời nói, anh đã lôi cô áp sát vào người mình, tay anh ép chặt hai tay cô vào hai bên người cô khi đầu anh cúi xuống. Vô phương tự vệ, cô chỉ kịp ngoảnh đầu sang một bên khiến miệng anh đáp xuống má thay vì môi cô. Cảm giác về đôi môi nóng rực ấy trên làn da gây nên một luồng điện khao khát đến đau đớn chạy suốt người cô. Nhưng cô không thể nào nhượng bộ nó. Đây không phải là Sebastian của cô ngày trước, mà là một người lạ thô bạo khiến người ta hoảng sợ.

“Buông tôi ra!” Không tài nào rút tay ra được, cô chỉ có thể giãy giụa trong lòng anh để cố thoát ra. Khi bụng cô vặn vẹo cọ vào anh, cô cảm thấy một sự thay đổi đột ngột và đáng sợ trong cơ thể anh khiến mắt cô bất giác mở lên gặp mắt anh.

Nụ cười tàn ác ấy trở lại, biến gương mặt đẹp đẽ thành cái mặt nạ hiêu chiến của giống đực. Anh mạnh mẽ còn cô yếu đuối và anh quyết chứng tỏ quyền lực của mình.

“Chưa - xong - đâu,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt, và rồi miệng anh lại hạ xuống lần nữa.

Cô quay đi nhanh đến nỗi môi anh một lần nữa lại sai địa chỉ, nhưng lần này một bàn tay đã đưa lên lùa vào tóc cô và giữ chặt đầu cô. Chầm chậm và kiên quyết anh xoay đầu cô lại cho đến khi cô là một cái đích dễ nhắm. Một cánh tay ôm chặt cô, cánh tay còn lại ép đầu cô ngửa ra và giữ nó bất động. Anh nhìn vào đôi mắt giận dữ và hoảng sợ của cô với một nụ cười.

Và rồi khi cô còn vặn vẹo và chống cự thì anh từ từ, rất từ từ cúi xuống.

Đôi mắt xanh ấy, giờ đây hừng hực cảm xúc, không rời khỏi mắt cô. Cô vùng vtrong vòng tay cứng như thép của anh nhưng chẳng ích gì. Rồi miệng anh áp vào miệng cô, khắc nghiệt, nóng bỏng, đòi hỏi. Anh đang hôn cô với sự giận dữ, cướp đi cả hơi thở và lí trí của cô. Anh hôn cô như thể anh căm thù cô, và cô xấu hổ thay, một kẻ nhu nhược lại thích nó.

Anh có vị rượu Brandy và xì gà, và anh ấm áp, rất ấm. Làn hơi ấm từ anh làm cô yếu đi. Ban đầu cô còn cưỡng lại, rồi quên mất phải chống lại anh khi lưỡi anh tràn vào giữa môi cô, vuốt ve chúng, đánh nhẹ vào hàm răng trắng muốt trước khi cô, yếu ớt bà bắt lực mở miệng ra cho anh tiến vào. Rồi anh gầm gừ, và cô chẳng biết cũng chẳng quan tâm dù âm thanh đó là chiến thắng hay đam mê. Tất cả những gì cô biết là anh đang hôn cô sâu đến nỗi như thể anh rút kiệt linh hồn cô khỏi cơ thể, uốn cong lưng qua cánh tay anh đến nỗi nếu cô còn chút lí trí nào thì cô sợ sống lưng mình gãy làm đôi. Nhưng cô làm gì còn lí trí, chỉ có cảm xúc đang chạy rần rập và cô không thể kháng cự chúng. Nụ hôn của anh làm cho cô chóng mặt. Căn phòng đang quay mòng mòng trước mặt cô. Tất cả những gì cô làm được là nhắm mắt lại để bản thân đắm chìm trong bóng tối ấm áp.

Tim cô đập mạnh, át hết mọi âm thanh khác. Những đốt xương tan chảy như dung nham trong vòng tay anh. Cô có thể cảm thấy ngọn lửa đầu hàng đang thiêu đốt hai bầu vú, bụng, cặp đùi, nhất là giữa hai chân cũng se thắt lại và rung lên dồn dập. Rồi cô lần theo ngón tay đi tới chỗ anh, với bàn tay đang trượt trên người cô một cách phóng túng, trơn trượt và chiếm hữu trong khi cánh tay kia đỡ lấy thân hình mềm rũ của cô. Lốp váy mỏng và quần áo lót mỏng manh không ngăn được sự xâm lược của anh, Lòng bàn tay anh lại tìm đến bầu vú cô, chà xát nó thô bạo, giầy vò cô với nỗi đau đón và khoái cảm, rồi tay anh đi sang đầu vú bên kia, giam giữ nó trong sức nóng hừng hực. Nếu cô không đánh mất lí trí lúc này thì bây giờ xùng mất.

Cô rên rỉ, run lên trong tay anh, và đưa hai tay lên bám lấy bờ vai đang cúi xuống trên người cô trước khi vòng hai tay qua cổ anh. Cô không thể suy nghĩ, không thể lập luận, chỉ có thể cảm nhận. Miệng anh nóng bỏng, đòi hỏi đói khát, lưỡi anh khám phá những vệt trứng ngọt ngào của lưỡi cô. Cuối cùng lưỡi cô cũng chuyển động, e dè chạm vào lưỡi anh. Anh giật mình và cứng đờ người trong vòng tay cô. Cô siết chặt hai tay, níu lấy anh khi anh tham lam hôn cô và hôn lại anh mà không còn e ngại. Hai tay cô vui

trong mái tóc óng ánh ấn vào những thớ thịt căng cứng sau gáy anh, lướt trên bờ vai rộng ẩn dưới làn vải áo mềm mại. Đã quá lâu, quá lâu rồi...

Anh ngả người cô xuống thấp hơn nữa qua cánh tay mình, hôn cô, rồi trượt môi dọc xuống cổ cô. Má và cằm nham nhám của anh cọ vào da cô khi anh vùi mặt vào cổ cô. Rồi miệng anh đi xuống thấp hơn nữa, trượt trên mặt vải lụa trơn để tìm đến đỉnh ngực cô. Cô cảm thấy hơi ấm áp của miệng anh qua lớp vải áo, và rên lên. Anh hôn cô một lúc lâu, trong khi sức nóng của nó thiêu rụi cô đến tận xương và mọi cảm xúc của cô đều tập trung vào điểm đó. Rồi đột ngột đầu anh giật ra.

Trước khi cô có thể làm được điều gì khác ngoài một tiếng rên rỉ phản đối, cô bị nhấc bổng lên, mắt cô thoáng mở ra và hiện thực ủa vào. Anh đang bế cô ra khỏi phòng khách với vẻ mặt đói khát như cảm giác của cô. Khi anh mang cô qua khung cửa và vào hành lang thì cô kịp tỉnh trí và đưa mắt nhìn quanh. Tạ ơn trời là hành lang vắng tanh.

“Sebastian...” Đó là lời phản đối yếu ớt khi cô phần nào tỉnh táo.

“Tôi sẽ là đồ ngu xuẩn khi tính làm tình với em trên sàn nhà lần nữa trong khi có một cái giường hoàn hảo đang đợi sẵn trên lầu, anh nói cộc cằn. Trước khi cô có thể huy động ý chí để nói được câu gì khác thì anh đã bước lên cầu thang với cô trên tay và đi nhanh đến nỗi cô chóng hết mặt, phải bám vào anh.

“Sebastian...” Cô cố gắng lần nữa để nhớ lại lý do cô không thể để chuyện này xảy ra khi anh tới hành lang trên lầu. Nhưng cô chẳng nghĩ được gì với hai cánh tay đang bao quanh cô, mang cô đi như thể cô không trượng còn cơ thể cô thì run rẩy ở những nơi anh chạm vào và mùi vị của anh vẫn còn nóng rực trên môi cô.

"Đừng nói gì. Hôn tôi đi," anh thì thào bàn tay đã tìm được nắm đấm cửa phòng ngủ trong khi miệng anh vẫn cúi xuống.

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm bắt lực vào cái miệng tuyệt vời ấy và tuân theo. Cô chỉ lơ mơ nhận ra mình đang được mang vào phòng. Tiếng lách cách của cánh cửa phía sau đóng lại, sự êm ái của cái giường khi anh đặt cô xuống. Cô chỉ biết mình bị mất đi hơi ấm của anh khi anh nhóm dậy khỏi cô để thối tắt đi cây nến cạnh giường.

“Julia”, anh thì thầm khi căn phòng chìm trong bóng tối mờ ảo và đã ở cạnh cô trên giường, hôn cô dữ dội đến mức cướp hết hơi thở cô.

Cô không thể nói, không thể nghĩ, chỉ có nhận. Hai tay anh ở khắp mọi nơi, trên ngực, trên bụng cô, luôn tay xuống dưới váy để vuốt ve cặp đùi, giật những mảnh đồ lót bằng đôi tay không đủ kiên nhẫn, những nút buộc hay cởi những chiếc khuy nhỏ xíu dọc sau lưng. Julia cảm thấy một cú giật mạnh nơi cổ, rồi nghe thấy tiếng xé toạc khi hai bàn tay không xử lý nổi những chiếc khuy đã xé toạc chiếc áo dài của cô từ cổ trở xuống. Anh quỳ trên cô, giật mở vải tơi tả ra khỏi người cô, xé những dải buộc thắt váy lót và quần trong của cô. Khi những lớp vải được giải phóng anh tuột chúng xuống chân cô, đi theo mỗi phần da thịt là những nụ hôn va cắn nhẹ đáng lẽ phải đau, nhưng thay vào đó lại nhấn chìm cô trong cơn lũ mê. Lúc anh cuộn tất cô xuống đặt những nụ hôn chăm chút vỗ về, lên từng ngón chân, hai mu bàn chân, mắt cá rồi bắp chân, rà lưỡi sau hai đầu gối và đi lên mặt trong hai đùi thì cô đã rên rỉ vì mê, bùng cháy từ những ngón chân vừa bị anh kéo vào trong miệng tới đỉnh cái đầu đang ngọ nguậy bởi ham muốn, rồi thô bạo đẩy cô xuống cái ổ làm từ đồng quần áo hỗn độn, bao phủ lấy cô bằng cơ thể anh. Áo khoác, quần dài, kể cả chiếc áo sơ mi vải lạnh mềm mại của anh đang làm trầy xước làn da nhạy cảm của cô, kích thích cô đến không chịu đựng nổi. Anh vẫn còn nguyên quần áo trên người, cả ủng, trong khi cô thì lỏa lồ và run rẩy vì ham muốn anh.

“Sebastian...” cô thì thầm trong cái miệng đang ngấu nghiến miệng cô, nhưng mùi vị của lưỡi anh, cảm giác hai bàn tay anh trên bầu vú căng mọng của cô khiến cô không thể nói thêm từ nào. Cô yếu ớt kéo áo anh để cô truyền tải thông điệp của mình, nhưng miệng anh theo hai bàn tay xuống cơ thể cô, khoa chặt bầu vú cô bằng sự ướt át nóng rẫy khiến cô thét lên và túm lấy đầu anh. Anh cắn nướm vú cô giữa hai hàm răng, vừa đau lại như là không đau, kéo cô vào trạng thái mê cuồng vô thức bật ra tiếng thở hỗn hển khi miệng anh rời đi để hành hạ nướm vú mềm mại bên kia. Tay anh vuốt ve hai đùi cô, và cô cố cự quậy dưới sức nặng của anh, muốn kéo tay anh lên để làm lại phép màu kỳ diệu trước đó. Nhưng anh quá nặng, cơ thể anh trói chặt cô. Còn gần như không thể nhúc nhích - hay hít thở. Rồi anh nhắc người lên khỏi cô, lăn sang phía bên kia giường và đứng dậy.

“Sebastian!” Lần này tên anh là một lời năn nỉ, cầu xin anh quay lại, nhưng nó chết lặng trên môi khi cô trông thấy anh quay lại giật quần áo khỏi người mình. Đôi mắt cô dần quen với bóng tối, và cô thấy anh nhún

vai cởi cái áo khoác đen thượng hạng, để nó rơi tự do, rồi lột cravat ra khỏi cổ và giặt đám khuy trên áo sơ mi bằng đôi tay mà cô biết đang run rẩy. Anh cũng buông nốt áo sơ mi, rồi ngồi xuống mép giường để tháo đôi ủng. Julia mê mẩn tấm lưng thon dài mạnh mẽ đang xoay lại phía cô, những bắp thịt cuộn cuộn chuyển động. Cô muốn chạm vào nó.

Cô ngồi lên chưa bao giờ ý thức rõ sự trần trụi và đàn bà của mình như lúc này. Cô bò tới chỗ anh, run lên bởi ham muốn đau đớn và dồn dập khiến hai bầu vú cô nặng trĩu và nơi nữ tính của cô ẩm ướt. Trong bóng tối lơ mơ, mái tóc anh sáng ánh bạc, lưng anh uốn cong khi anh rút rút chiếc ủng đầu tiên ra và vút xuống sàn trước khi quay sang tháo chiếc còn lại.

Cô chạm vào sống lưng anh, cái chạm nhẹ như cánh bướm, và anh cứng đờ người. Anh bất động khi tay cô từ những lọn tóc quăn mềm ở gáy, theo đường sống lưng hõm xuống đến cặp quần. Cái quần dài chặn đứng sự khám phá của cô lại, nên cô đặt cả hai tay lên lưng anh, lòng bàn tay hướng xuống, và trượt dần chúng lên trên, nghiên cứu từng bắp cơ, những dẻ sườn và hai bả vai rồi vuốt ve đôi vai vạm vỡ. Da anh nóng rực, mượt mà, đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Anh cường tráng, kiêu sức mạnh được tôi luyện dẻo dai rất dễ gây nhầm lẫn bởi quần áo bên ngoài. Cô lại trượt tay trở xuống trong sự monoton tham lam. Thế rồi, bị thúc đẩy bởi những bản năng không ngờ tới, cô vươn người để vòng tay qua eo anh và áp ngực mình vào bề mặt ẩm ướt ấm áp và mượt mà của lưng anh.

"Chúa tôi!" Một lời cảm thán, buột ra lúc anh bật dậy khỏi giường và cởi quần. Cô chỉ kiêu liếc nhìn bộ ngực vạm vỡ phủ lông trên cái hông hẹp và cái bụng bằng phẳng, và vật đàn ông to lớn nhô ra ở bên.

Rồi anh ấn cô nằm ngửa ra giường. Môi anh cũng đoạt môi cô dữ dội và thân thể rắn chắc của anh đòi hỏi, áp đảo ép chặt cô xuống. Lần này anh cũng trần trụi như cô, và cô sung sướng vì điều đó. Cô cảm thấy bị trầy xước bởi những sợi lông trên cơ thể anh cọ vào hai bên vú, bụng và đùi cô, quần quai bên dưới anh để cảm nhận rõ hơn. Cô cảm thấy những bắp thịt trên lưng anh cứng như thép dưới bàn tay mình và bám móng tay vào chúng. Cô cảm thấy sức nóng như thiêu đốt của môi anh trên cổ cô, và môi cô nếm vị muối mặn bám trên vai anh.

Một chân anh trượt vào giữa hai chân cô, thô ráp và rắn chắc do nhiều năm ngồi trên yên ngựa. Vật đàn ông của anh cũng đi theo cùng, rồi anh ở

giữa hai chân cô khuấy động và thúc mạnh. Anh đang hôn cô ngấu nghiến, hai tay anh ở trên ngực cô và rồi... và rồi.

Anh trượt vào bên trong cô. Cô thở hổn hển khi anh lấp đầy cô. Cô uốn cong người, run rẩy và hét lên tên anh. Cảm xúc này thật kỳ diệu, tuyệt vời, làm cô từ đầu đến chân, láy mắt hơi thở, làm tim cô ngừng đập và cuốn cô đi xa.

Cô kéo anh sát lại, vươn tay ôm anh vào lòng, tiếng kêu nhức nhối của cô bị miệng anh nuốt vào trong, cả thân thể cô bị anh tàn phá. Anh đập ngập vào trong cô có sự thôi thúc dồn dập đẩy cô đến bên bờ vực thẳm, thế rồi, khi cảm thấy trạng thái thăng hoa của cô, anh mới để cho mình bị cuốn đi.

Sau đó khi cả hai trở về mặt đất và nằm la đi bên nhau, hơi thở của họ dịu lại, mồ hôi trên người đang khô dần. Cơ thể cô thỏa mãn và tâm trí cô, cho dù vẫn còn đờ đẫn, bắt đầu hoạt động trở lại. Người đàn ông trong vòng tay cô, cái tên đẹp trai ngạo mạn đến sôi tiết mà cô lại vừa yêu vừa hận này, đã mang cô đến London với mục đích rõ ràng là nhân tình của anh. Cô đã sống trong sạch cả đời bất chấp việc bán thân kiếm tiền trong thế giới của cô là chuyện bình thường như anh thay quần áo, đã để cho anh làm chuyện ấy, mặc kệ những lời phỉ nhận và cái tát dứt khoát, hoàn toàn xứng đáng mà cô tặng cho anh, giờ đây cô đã là tình nhân của anh. Thật là hài hước. Anh dạy dỗ cô thành một quý cô chỉ để biến cô thành thứ mà cô đã thề không bao giờ làm: gái điếm.

“Lúc nào anh cũng có được điều mình muốn phải không?” Giọng cô hờn giận. Cô quá kiệt sức để có ngay một cơn giận thực sự, nhưng cô ngờ rằng lát nữa nó sẽ đến.

“Ummm” anh đang dụi mặt vào má trái và tai cô, tay vắt ngang qua eo cô nặng trịch, chân xoạc ra giam giữ cả hai chân cô. “Không phải luôn luôn, nhưng gần như vậy.”

Anh nghe ngái ngủ, no nê, và hơi tự mãn. Julia thấy cơn giận của mình lên cao hơn.

“Như là đêm nay?” Giọng cô nhuốm vẻ chua chát, anh thở nhẹ trên tai cô.

“Chúng ta phải thảo luận ngay bây giờ sao? Tôi có thể nghĩ ra nhiều chuyện thú vị hơn để làm.”

Tiếng thì thầm khàn khàn của anh lẽ ra sẽ làm sống lưng cô nổi gai nếu cô không căng giắc. Khi nhận ra vai trò mà anh muốn cô đảm nhận trong cuộc sống của anh, trong tích tắc cơn giận của cô bốc lên, chưa đầy phút đã thành cơn thịnh nộ. Sự nhăm nháp khêu gợi của môi anh trên tai cô không giúp được gì. Tay anh cũng vậy nó trượt từ eo cô lên ôm ấp và mơn man một bên vú mềm mại. Khi anh di chuyển, nhắc đầu lên để khóa môi cô bằng môi trong một nụ hôn sâu dịu dàng thì cô bùng nổ. Tay cô xé không khí lao đến tát vào một bên má anh và một tiếng chát và một lực làm tay cô đau nhói. Cùng lúc đó cô vùng thoát khỏi anh và trèo xuống giường và hai tay vòng qua che ngực, nhìn anh trừng trừng.

“Chết tiệt!.” anh gầm lên, ngồi bật dậy, đưa tay lên mặt, mắt long lên giận dữ đến mức cô có thể thấy ánh sáng quắc của nó trong bóng tối. “Cô bị làm sao thế, mèo nhỏ quỷ quái?”

“Tôi bị sao ư? Anh có đầu óc không mà hỏi tôi bị làm sao? Khi vừa gọi tôi là con điểm xong thì anh sử dụng tôi luôn?” Cô thở hổn hển trong cơn giận dữ, nhảy ra khỏi giường để đứng lên, hai tay chống nạnh, ánh mắt như lột da anh. Anh cũng di chuyển, lăn người ra khỏi giường, vươn người qua cái bàn tròn cạnh đó, và cô thấy anh đang thấp nển.

“Tôi xin lỗi đã gọi cô là điểm”, anh rít qua vai. “Nhưng tôi đã nổi giận khi bị ăn tát. Và về chuyện sử dụng cô như gái điểm...” Giọng anh nhỏ dần đầy gợi dục khi căn phòng bừng sáng.

Ngay tức khắculia ý thức được sự trần truồng của anh và của cô. Cô nhìn xuống người mình thấy hai đỉnh nhọn và những thung lũng đầy nữ tính của mình cũng như sự chiếm đoạt của anh đã để lại dấu vết ra sao và đỏ mặt đến tận chân tóc. Cô nhìn sang anh, lần đầu tiên cô thấy một người đàn ông khóa thân trong ánh sáng, và vội đưa mắt ra chỗ khác. Chỉ nhìn thoáng qua cô cũng nhận ra lúc trần truồng anh cũng đẹp như khi mặc quần áo. Nhưng cô gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Lôi tấm ga ra khỏi giường, cô quấn nó quanh người, và cảm thấy an toàn hơn chút. Đó là cho đến khi cô trông thấy anh đang tiến về phía cô bằng những sải chân quả quyết.

“Tránh xa tôi ra, đồ bất lương!” Cô hét toáng. Khi anh vẫn bước tới thì cô chạy tuốt ra tận cuối phòng.

“Tôi bất lương sao?” Anh gầm gừ, dừng lại chống tay lên hông và trừng mắt với cô. Tình trạng trần truồng chẳng làm anh mảy may bận tâm. , quý cô bụi đời của tôi? Ra vẻ rất mực ngây thơ! ‘Tôi không muốn bắt cứ ai thấy

tôi trần truồng’’, anh bắt chước bằng giọng the thé ỏng ẹo. “Trong khi cô đã làm điểm toàn thời gian từ khi cô mới biết đi. Cô hẳn là có vấn đề?’’, anh thêm vào khi mà mặt cô đã trắng bệch, “mới không nghĩ là tôi nhận ra đây? Đêm đó tôi có say đâu cung’’

“Anh nghĩ là tôi....” Cô không biết nói gì khi nhận ra lời sỉ nhục anh ném vào cô mới đích thực là những gì anh nghĩ về cô. Cô đã khổ cực đầu tranh để tránh bị vấy bẩn trong suốt quãng đời mình, lời buột tội này chỉ làm cô điên tiết hơn. Và đáng ra anh phải biết rõ hơn ai hết vì cô đã trao cho anh bằng chứng không thể chối cãi. “Anh say đến mụ cả người, đó bá tước đòi bại, ô trọc, bẩn thỉu. Anh say đến mức sau đó bất tỉnh nhân sự! Anh say đến mức bốc mùi như hũ hèm và.... và tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ cùng với người đàn ông nào trước đó. Anh say đến độ chẳng còn nhận ra! Anh thậm chí còn không để tâm, đồ khốn, đồ...” Cô không tìm được từ nào nữa. Cô lấp ba lấp bắp vì giận dữ, ngực p phồng điên tiết, và điên cuồng nhìn quanh tìm một vũ khí. Chộp lấy chiếc gương cầm tay có khung bạc chạm trổ tinh xảo, cô ném vào anh. Anh kêu lên, cúi người tránh và khi anh vừa đứng thẳng dậy thì cô quăng cây cọ, rồi hộp phấn về phía anh làm phấn bắn tung tóe.

“Dừng lại ngay, khốn thật!” Anh gầm lên lần nữa, gương mặt đẹp trai tối đi và đôi mắt long lên giận dữ.

Khi cô ném thêm một món đồ khác, anh lẹ làng tránh được tới mức lọ nước hoa bằng pha lê nảy lên vô hại khỏi vai anh, chỉ bắn một ít lên người anh trước khi rơi xuống lăn lông lốc trên tấm thảm hoa hồng dưới chân anh.

Trong lúc sự tập trung của cô nhất thời chệch hướng do mãi theo dõi đường đi của lọ nước hoa, thì anh lao vào cô. Hai tay vòng eo cô và ném cô lên xa trước khi cô kịp nhận ra anh di chuyển, giữ cô như một bao khoai tây, với đầu đung đưa sau lưng anh, còn hai chân đá loạn xạ trong khi anh vác cô băng ngang phòng. Cô tức giận la hét và đánh vào lưng anh bằng cái bình hoa bằng bạc cô định dùng làm vũ khí tiếp theo. Nhưng anh đã ném cô lên giường và khi cô cố gắng bò ra xa, anh nhào xuống người cô. Cô cố phang cái bình hoa vào mặt anh, nhưng anh tóm lấy tay cô và vạ giật nó ra. Cuối cùng anh kẹp cứng hai cổ tay cô, ấn chúng xuống giường trong lúc trấn áp cơ thể và hai chân cô bằng thân thể anh. Cô chẳng thể làm gì ngoài việc trừng mắt nhìn anh và chửi rủa, mắt hấn dầu trọng âm quý phái.

“Trở lại với đường phố rồi à?” anh cười khẩy và cô trừng ng trừng nhìn anh căm ghét trong một khoảng im nặng nề. Và rồi, một cách khoan thai, cô nhỏ vào gương mặt chế giễu của anh.

“Đồ chồn cái ngõ ngược.” Anh thốt lên, nắm hai cổ tay cô bằng một tay và dùng tay còn lại lau nước miếng khỏi mặt mình. Con thịnh nộ làm mất anh sáng quắc sự giận dữ cực điểm này rất có thể sẽ thả con quỷ trong anh. Julia ý thức được ánh mắt đe dọa, nhưng cô quá tức, quá tổn thương đến mức không quan tâm anh sẽ làm gì mình. Lúc này cô chỉ muốn làm cho anh đau đớn y như anh đã làm đau cô.

“Giờ ngài sẽ đánh tôi chứ gì, đức ngài?” Bãi nước miếng đã làm cơn giận của cô lắng xuống một tí; cô cố tình nhại lại những trọng âm vô giáo dục của mình, tuyệt vọng muốn chọc cho anh nổi cơn giận điên cuồng giống như cô “Đó chẳng phải điều hay ho các quý ông làm với gái điếm khi không vừa ý sao?”

Đôi mắt xanh lấp lánh nhìn xuống cô. Anh ở rất gần, gần đến mức cô có thể nhìn thấy mọi đ nét và lỗ chân lông trên gương mặt đẹp trai rắn rỏi. Ngọn nến chiếu sáng mái tóc vàng ánh kim, biến những sóng tóc lộn xộn thành màu vàng sóng động. Đôi vai trần nở nang của anh phủ trên người cô, săn chắc và đầy sức mạnh. Môi anh dù lúc này đang mím lại vì tức giận, vẫn tao nhã ở dưới sống mũi thẳng hoàn hảo. Vẻ đẹp của anh làm cô phát điên. Thật không công bằng khi anh đẹp như thế. Anh xấu xa và xác xược, một con vật dối trá, lọc lừa, xảo quyệt và anh lại trông như một thiên thần của Chúa.

“Cô đáng bị ăn đòn,” anh rít qua hàm răng, nhưng khi xuống cô vẽ mặt anh lại hơi dịu lại. “Nhưng tôi có thể nghĩ nhiều cách hay ho hơn để thuận phục một con mèo hoang”

Bàn tay anh vừa dùng lau nước miếng của cô hạ xuống giữa họ để tóm lấy một bầu vú của cô.

“Bỏ tay khỏi người tôi”. Cô thét lên, giấy dựa điên cuồng để hất tay anh ra, anh nheo mắt.

“Cô thích bị đánh hơn à?” Câu hỏi ngọt xót, bàn tay anh trên vú cô tiếp tục mơn trớn, và bất chấp sự giận dữ, những lời lăng mạ anh ném vào cô, cô vẫn cảm thấy một cơn rung mình sung sướng.

“Giết người mới là phong cách của anh không phải sao?” Cô ném vào anh vì tuyệt vọng và khao khát muốn làm anh tổn thương. Anh bất động,

nhìn trân trân xuống cô trong khi gương mặt hoàn toàn đóng băng.

“Sebastian, tôi xin lỗi cô thì thầm, hoảng sợ trước ánh mắt anh. Trong tất cả vũ khí dùng để đả thương anh, cô biết mình đã chọn cái chí mạng nhất. Nhưng hình như anh không nghe thấy lời xin lỗi. Cô vừa nói xong anh thả cổ tay cô ra, đứng lên và mặc quần vào bằng những cử động thông thả. “Anh có nghe không? Tôi nói xin lỗi mà. Tôi không cố ý,” cô nói to.

Cô cũng không biết tại sao cô phải xin lỗi anh trong khi anh toàn nghĩ xấu về cô, nhưng cô không chịu nổi khi bỗng dưng trông anh tái nhợt, lạnh lẽo và xa cách. Cô lồm cồm ngồi dậy, một tay túm chặt tấm ga mỏng, bắt lực nhìn anh.

“Tôi thật sự không nghĩ anh đã giết Elizabeth mà,” cô nói luống cuống. “Tôi chỉ nói thế để chọc giận anh thôi. Tôi xin lỗi.”

Anh đã cài xong khuy áo sơ mi, rồi cúi xuống nhặt áo khoác, đôi ủng và hướng ra cửa.

“Không cần nhọc công xin lỗi,” anh nói, giọng lạnh như gương mặt khi quay lại nhìn cô với một tay đặt trên nắm cửa. “Nói cho cùng, còn sự kết hợp nào hoàn hảo hơn? Một tên giết người - và một con điếm.”

Rồi, khi hai má cô đỏ rực, anh bước ra khỏi phòng.

Chương 22

Ba ngày sau, khi Julia bắt đầu nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ nghe được tin tức gì từ Sebastian nữa, thì những dòng chữ cụt lủn của anh lại đến qua một lá thư đặc biệt.

Lá thư này chỉ thị cho cô, trong vài từ lạnh nhạt, phải đóng gói hành lý và trở về White Friars ngay lập tức. Không có lấy một lời chào lịch sự, kể cả “Julia thân mến!” dành cho một người quen sơ. Và cuối lá thư vền vẹn hai dòng ấy anh ký tên “Moorland”

Sau khi đọc tờ giấy đến lần thứ ba, Julia vo tròn nó trong tay. Anh đang xua đuổi cô như thể cô là một món đồ không có cảm xúc. Cô tức giận, thực sự giận điên lên khi cô nghĩ đến tất cả những việc anh đã làm. Nhưng nhớ đến vẻ xa cách trên mặt anh, lúc anh bỏ đi, cô sợ hãi.

Một phần bản năng mách bảo cô rằng nếu cô không làm gì để sớm cứu vãn thì còn lâu mới vãn hồi được. Cô đã làm tổn thương Sebastian, tổn thương nghiêm trọng và không như cô – có thể la hét và làm ầm ĩ lên khi bị đau – Sebastian sẽ thu mình lại và trưng cái vỏ lạnh lùng ra với thế giới. Nếu cô không tìm ra cách phá vỡ lớp vỏ ấy trước khi nó rắn lại hoàn toàn thì sợ rằng cô sẽ chẳng bao giờ xuyên qua nó được nữa. Sebastian, người đàn ông đích thực đằng sau vẻ ngoài khó gần, sẽ rời xa cô mãi mãi. Và cô đột nhiên nhận ra rằng dù anh có làm gì, dù anh nghĩ gì về cô, cô cũng không thể chịu đựng nổi việc anh ngày càng xa cách.

Cô nhận lá thư vào giữa buổi sáng. Sau khi đọc xong, cô đứng nhìn chằm chằm hình ảnh mình trong tấm gương ở sảnh trước. Cô chợt nhận ra khi quan sát vẻ ngoài u ám của mình là thời gian để tang của cô đã hết. Cô có thể mặc những màu rực rỡ. Cô nghĩ Julia Stratham sẽ trở nên xinh đẹp hơn trong những bộ váy áo rực rỡ. Và khi sự thật đó giáng vào cô, cô nhận ra một điều nữa; nếu cô muốn có Sebastian, cô có thể chiến đấu giành lại

Cô đã có vũ khí sắc đẹp và hiểu anh – và cái cách anh muốn cô. Anh muốn cô dữ dội. môi và tay anh run rẩy vì đam mê, sự khẩn thiết của cơ thể, anh nói với cô điều đó. Hiện tại thì anh nghĩ anh chỉ muốn cô trong một thời gian ngắn. Nhưng cô lại muốn anh mãi mãi. Cô đã biết vậy từ nhiều

tháng nay, nhưng cô phủ nhận chúng vì nỗi đau anh đã gây ra cho cô. Nhưng giờ cô sẵn sàng thừa nhận nó.

Cô muốn làm vợ anh. Đó là khao khát bí mật cô đã ấp ủ trong suốt những tháng ngày mơ mộng khi anh là người thầy, người bạn, và cuối cùng là người tình của cô. Tất nhiên, cô cũng hiểu tốt hơn là đừng có mong chờ anh ngỏ lời cầu hôn. Trước hết, hình như anh nghĩ cô đã quan hệ với nhiều đàn ông trước anh. Một người đàn ông kiêu hãnh như anh không đời nào chấp nhận một cô vợ bị ô uế. Nhưng cô đã có bằng chứng xác thực cho sự trong trắng của mình - chiếc áo ngủ vấy máu giấu trong phòng cô ở White Friars. Còn một trở ngại khác, cái này thì khó vượt qua hơn, bá tước Moorland không thể kết hợp với một người có nguồn gốc như cô. Bất chấp việc anh khao khát cô, cô ngờ là anh không bao giờ nghĩ đến việc lấy cô. Trong cái thế giới mà anh sống một cuộc hôn nhân như thế là không tưởng.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô cho anh thấy cô có thể phù hợp với thế giới của anh? Nếu cô trở thành một Julia Stratham hoàn hảo đến mức cả những người khó tính nhất trong xã hội cũng chào đón cô? Liệu nó có tạo ra sự khác biệt? Cô nghĩ đến khả năng đó. Xét cho cùng, anh đã thích cô, anh đã thích sự bầu bạn của cô ở White Friars giống như cô coi trọng anh. Anh khao khát cô, chuyện đó không thể nào làm lẫn được. Cô có thể làm cho anh yêu cô không? Julia Stratham, một quý cô như muôn vàn quý cô khác trong xã hội, thì có thể.

Bởi vì cô yêu anh. Bất luận như thế nào, cô cũng vẫn yêu anh. Đó là lí do anh làm tổn thương, đó là nguyên nhân tại sao anh có thể đưa cô, người từ trước đến nay chưa bao giờ để đàn ông hôn tay mình, lên những đỉnh cao đam mê như thế. Cô yêu a

“Tôi hy vọng không phải tin xấu chứ cô Stratham” Cái giọng ngọt xớt của Granville vang lên sau lưng làm cô giật bắn người. Vừa mới hạ quyết tâm trở thành một Julia Stratham hoàn hảo đến mức ngay cả cô cũng không nhận ra gốc gác của mình, Julia chỉ lạnh nhạt nhìn gã và lắc đầu.

“Không phải, Granville”, cô nói, biết là kể từ lúc gã đưa lá thư của Sebastian cho cô, hẳn gã đã trông thấy con dấu và đang tò mò về nội dung bên trong. Nếu là Jewel Combs thì sẽ sẵn sàng giải đáp thắc mắc cho hẳn. Julia của ngày trước buộc phải lừa dối gã bằng lời nói ngớ ngẩn nào đó. Nhưng Julia này, cô Julia mới này, sẽ không đời nào cần phải nói cho người

hầu tất cả mọi thứ. Cô biết cách đặt một tên lươn lẹo như Granville vào vị trí của gã.

“Phiền anh gọi một cỗ xe cho tôi, Granville!” Đó là một mệnh lệnh, không phải yêu cầu. Tất nhiên giọng cô thật nhã nhặn, vì đó là một cách một quý cô như Julia sẽ nói. Cô sẽ lịch sự với những kẻ thấp hèn nhất vì cô chắc chắn về con người và địa vị mà cô có thể nỗ lực trở thành.

“Một cỗ xe ư, cô Stratham?” Lòng mào Granville nhướng hết cả lên, nhưng cô lờ đi vẻ bất tuân trong câu hỏi của hắn.

“Đúng đấy, một cỗ xe,” cô bình thản đáp, hướng tới cầu thang để lấy áo choàng và gọi Emily. “Tôi sẽ đi mua sắm.”

Cô tập trung mua sắm cũng với sự chuyên tâm mà cô từng dùng để nâng những cái ví căng phồng trong túi áo của các quý ông. Đến cuối ngày cô đã trở thành chủ nhân của một tủ quần áo, nhờ dự giúp đỡ của Madame de Tissaud, nhà may thời thượng nhất trong thành phố. Cô biết qu bà này nhờ Mary, trong lúc bị cô khai thác đã hé ra một thông tin rằng cô Suzanne, người đã từng ở ngôi nhà này, thỉnh thoảng lại đi mua sắm quần áo ở đây mỗi khi cô ta muốn vùi vĩnh gì ở đức ngài.

Lúc đầu, Julia chỉ định đi mua sắm một chiếc váy dài và những phụ kiện đi kèm vì giá quá đắt. Nhưng trong lúc bảo người bán hàng ghi hóa đơn thanh toán những món đồ của cô cho bá tước Moorland, cô chung hứng khi biết mình đang nói chuyện với Madame de Tissand. Madame, một phụ nữ nhỏ bé, hoạt bát ở độ tuổi năm mươi, luôn miệng khẳng định rằng bà rất sung sướng được gặp một thành viên khác trong gia đình bá tước. Khi bà ta tiết lộ là cả tiểu thư Caroline Peyton, chị dâu ngài bá tước, và bá tước phu nhân đã lui tới cửa hàng bà trong nhiều năm, thì Julia thoải mái hẳn. Đường như Madame de Tissand nghĩ cô là một quý cô và là bà Stratham, vợ góa của em họ bá tước và được ngài bảo trợ.

Khi Julia trình bày cái sự thật đáng buồn rằng tủ áo của cô hầu như không tồn tại vì cô đã để tang chồng mất một năm, Madame de Tissand vô cùng đồng cảm. Bà hồi hã kéo Julia vào căn phòng phía sau, ướm lên người cô đủ loại vải vóc. Những thứ được Madame de Tissand chọn lựa đều là màu ngọc bích và ngọc lục bảo sáng mà Julia luôn yêu thích. Thêm vào đó, có một mảnh vải mỏng màu vàng sẫm mà Julia cứ băn khoăn nhìn mãi khi nhìn thấy nó quán quanh người mình và cả Madame cũng tuyên bố là trông

cô thật ‘mê hồn’, và đó là chiếc áo dạ hội tuyệt đẹp được may dành riêng cho các quý cô vào ‘những dịp trọng đại’ nào đó.

Đến cuối ngày thì Julia, với sự tư vấn nhiệt tình của Madame, đã chọn được kiểu áo để may, Madame thậm chí còn chuẩn bị một chiếc váy dài với áo choàng đồng bộ màu ngọc lục bảo viền đen cho Julia mang về nhà (chiếc váy dài ban đầu cô định mua bị nhận xét, với một tiếng khịt mũi là chưa xứng lắm.) Ngày mai, hai chiếc áo sẽ được gửi tới dinh thự của bá tước ở Grosvenor Square, số còn lại trong vòng một tuần. Julia choáng váng với tổng số tiền, nhưng Madame de Tissand cam đoan với cô rằng tủ áo của cô đáng giá với số tiền đó. Nếu Sebastian có khó chịu về việc sắm sửa của cô, anh có thể trừ số tiền đó vào khoản thừa kế của Timothy, Julia tự nhủ. Cô rời khỏi cửa hàng với những lời tạm biệt nồng hậu của Madame de Tissand rộn rã bên tai thấy cực kỳ hài lòng với mình và những thứ mình mua được.

Phải ra mắt xã hội là kế hoạch của Julia, Là một thành viên trong gia đình Sebastian, cô có quyền đi đến mọi nơi - miễn là không một ai biết xuất thân của cô. Julia sẵn sàng bịa ra bất cứ điều gì để đảm bảo mình được chấp thuận. Khó khăn duy nhất chính là Sebastian, mẹ và chị dâu anh, những người đương nhiên biết rõ sự thật. Nhưng họ chẳng được lợi lộc gì khi vạch mặt cô. Bản thân Sebastian có thể không quan tâm đến tai tiếng, nhưng cô dám cá đến đồng xu cuối cùng là mẹ và chị dâu anh thì có.

Sáng hôm sau, lộng lẫy trong bộ váy mới, với Emily bên cạnh, cô thuê một chiếc xe ngựa đến Grosvenor Square. Để tự trấn an mình, cô lý luận rằng với tư cách là thành viên trong gia đình bá tước cô hoàn toàn có quyền sống ở Grosvenor Square như những người khác. Nếu cô và Sebastian không trở thành người yêu của nhau được, cô nghĩ lúc nào đấy anh vẫn phải giới thiệu cô với xã hội. Anh vẫn hay nói, với một nụ cười, rằng anh định làm thế. Do vậy, cô chẳng làm gì quá đáng cả. Hơn nữa, nếu cô muốn có Sebastian thì đây là một nước đi cần thiết. Cô phải được biết tới như một thành viên trong gia đình bá tước, và để làm thế cô phải sống ở nơi hợp lý nhất, dinh thự của gia đình Peyton ở London.

Tuy nhiên mọi lý lẽ của cô không đủ để làm dịu đi những lo lắng, và lòng bàn tay cô đầm mồ hôi khi cỗ xe lắc lư dừng lại trước cửa tòa nhà trên Grosvenor Square. Nhưng đã quá muộn để nghĩ lại, và dù thế nào cô cũng không muốn thay đổi ý định.

Cái vòng gõ cửa lấp lánh hình đầu sư tử đập vào mắt cô khi cô bước xuống xe. Bất chấp nỗi lo, cô chợt mỉm cười khi nhớ lại nó đã từng khiến cô khiếp sợ như thế nào. Và vì thế cô vẫn còn mỉm cười khi Smathers, hình như nghe thấy tiếng xe, đã ra mở cửa.

“Chúc một ngày tốt lành, Smathers,” cô bình tĩnh nói, đi qua ông ta với Emily theo sát phía sau. Lão chớp chớp mắt nhìn cô, rõ ràng chẳng nhận ra cô là ai ngoài một quý cô thượng lưu.

“Cảm phiền ông gọi ai đó mang hành lý vào phòng giúp tôi nhé?” cô nói, quay về phía lão.

“Cô...cô đến ở chơi chỗ chúng tôi sao, madame?” Smathers không hiểu gì cả. Hiển nhiên lão đang lục tìm trong óc để cố nhớ liệu có ai đề cập đến việc có khách tới thăm không, và kết quả là con số không.

“Chẳng lẽ đức ngài quên báo trước sao?” Cô mỉm cười duyên dáng. “Đúng vậy, là tôi tới chơi. Tôi là cô Stratham.”

Trong một lúc lão quản gia ngẩn mặt ra, thế rồi mắt lão mở to và đảo nhanh qua người cô lần nữa. nhưng trước khi lão có thể nói bất cứ câu gì, thì có tiếng chân trên cầu thang. Julia quay lại và thấy Sebastian đang từ phòng ăn sáng đi xuống với Caroline kè kè bên cạnh. Nó gần như là một sự tái hiện kỳ lạ lần cô đến ngôi nhà này trước đây. Khi Sebastian trông thấy cô, anh thoáng sững người, rồi lại tiếp tục bước xuống. Đôi mắt như nước đá xanh giá lạnh nhìn cô chằm chằm. Đằng sau anh, Caroline trông kinh ngạc, nhưng chẳng khác nhiều nếu cô là vị khách bất ngờ khác. Rõ ràng chị ta không nhận ra Julia - vẫn chưa.

“Xin chào, đức ngài. Ngài quên nói với Smathers là tôi sẽ ở với mọi người một thời gian ư?” Julia cố vui vẻ nói trong lúc Emily, nem nép sau lưng cô, trông như mắt sắp rớt khỏi tr

Một sự im lặng ngắn ngủi diễn ra khi Sebastian xuống tới chân cầu thang và trao cho cô một ánh mắt khác nghiệt, đánh giá. Trong một lúc tim Julia đập thành thịch: liệu anh có phủ phàng tống cổ cô đi không?

“Tôi đã quên thì phải,” anh nói bằng ngữ điệu khó chịu lạnh lùng, và Julia thở phào nhẹ nhõm, “Ông hãy mang hành lý của cô Stratham lên căn phòng vàng,” anh bảo Smathers. Quay sang Caroline và chìa tay giúp cô ta bước xuống hai bậc thang còn lại, anh nói thêm, “Chắc chị còn nhớ cô Stratham chứ, Caroline thân mến.”

“Cô Stratham?” đôi mắt xanh nhạt của Caroline lúc đầu bối rối, rồi mở to với sự kinh hoàng. Nhưng bằng một cái liếc mắt sang gương mặt trơ lì của người đàn ông bên cạnh, chị ta cố nặn ra một nụ cười nhợt nhạt. “Tất... nhiên là tôi nhớ! Cô thế nào, ờ, cô Stratham?”

“Tôi ổn, cảm ơn chị,” Julia nói với vẻ bình tĩnh bên ngoài, còn bên trong tim cô đang đập như trống trận. Cô không định chạm mặt Sebastian quá sớm thế này. Anh đang nhìn cô với cái mặt nạ lạnh lùng như thể anh căm ghét cô.

“Mong chị thứ lỗi cho chúng tôi, Caroline, tôi có việc phải thảo luận với cô Stratham,” Giọng anh ô tồn, nhưng đôi mắt thì không như vậy khi anh hắt đầu về hướng văn phòng mình.

Julia, liếc nhìn đôi mắt xanh lạnh lẽo kia, gần như nổi hết cả can đảm. Nhưng rồi cô nhớ ra rằng cô yêu anh, vid muốn có anh, và nếu muốn có anh cô sẽ phải chiến đấu vì anh. Nên cô hếch cằm lên, và với một nụ cười dịu dàng với Caroline đang sừng sốt, cô đi trước Sebastian xuôi theo hành lang đến cái văn phòng mà cô nhớ rất rõ.

Khi cất bước, mắt cô chạm phải chiếc bình xấu xí có hai màu xanh trắng mà cô đã dọa đập nhiều tháng trước đây. Kể từ đó, Sebastian đã giảng vô số bài giảng bất tận về đồ sứ, và giờ thì cô biết nó quả thực rất có giá trị. Chẳng có gì lạ khi Caroline gần như lên cơn đau tim vì lo nó sẽ tan thành từng mảnh trên sàn. Và chiếc ghế mạ vàng thanh nhã đã bị cô đối xử vô cùng bất kính là từ thời vua Louis XIV. Julia bất giác mỉm cười khi nhớ lại sự phá hoại của cô trong chuyến thăm dinh thự ở Grosvenor Square của bá tước trước đây. Cô hy vọng lần này gây được ấn tượng tốt hơn.

Khi họ tới văn phòng, Sebastian giữ cửa cho cô với một cử chỉ nhã nhặn chu đáo đến mức làm người ta nhụt chí. Cũng cố lại mục đích trong đầu, Julia thu hết can đảm để nhìn vào mắt anh với vẻ vô tư khi anh ngồi xuống sau chiếc bàn. Vị trí của họ y hệt như buổi tối đầu tiên họ gặp nhau, và Julia cảm thấy thật kỳ quái. Tất cả vẫn y như cũ, từ bức tranh sơn bản trên tường opps gỗ đằng sau bàn tới những chiếc ghế lớn bọc da, cho tới mùi khói xì gà thoang thoảng. Lúc này Sebastian đã châm một điếu xì gà mảnh, ngậm nó giữa hàm răng trước khi ngả người ra ghế. Như mọi khi, cô thấy hình ảnh hút xì gà buồng tuồng, tương phản một cách kì lạ với vẻ đẹp thánh thiện của Sebastian. Hút xì gà đáng lẽ phải dành cho một tên cướp đường hoặc hải tặc mới đúng. Nhưng có lẽ con người thật sự của Sebastian còn

giống những người đàn ông tàn nhẫn ấy hơn là quý ông đẹp trai thanh lịch như xuất thân và vẻ ngoài của anh.

“Tất nhiên là nếu được cô cho phép, cô Stratham,” Sebastian nói với vẻ hết sức mỉa mai khi bắt gặp ánh mắt cô chăm chăm nhìn điều xì gà như thể không bằng lòng. Julia gật đầu, cô chẳng bao giờ dám từ chối lời xin phép hút thuốc của anh, đặc biệt là trước vẻ lạnh lùng hiện giờ. Anh nhìn cô từ đầu xuống chân, cặp mắt xanh trêu xuống dưới hàng mi hạ thấp và làn khói trắng uốn lượn.

“Giờ đề nghị cô nói tôi biết cô đang chơi trò mèo gì?”

“Tôi không chơi trò gì hết. Tôi chỉ không muốn quay về White Friars ngay lúc này. Tôi định thăm thú London. Là một người bà con của anh, tôi cảm thấy chỗ thích hợp của mình là ở đây, trong nhà anh”.

Anh nhìn cô với sự xa cách lạnh lùng, “Tôi sẽ không làm bề mặt cô bằng việc yêu cầu cô rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng ngày mai cô sẽ trở về White Friars. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?”

Julia nhìn vào mắt anh không nao núng. Giờ đã đến lúc phải chứng tỏ rằng mối quan hệ của họ đã chuyển sang một bước ngoặt. Cô không còn là một con bé bụi đời sùng bái anh nữa, mà là một người ngang hàng với anh. “Tôi không làm theo những mệnh lệnh của anh nữa đâu, Sebastian. Tôi sẽ ở lại đây chừng nào tôi thích. Nếu anh đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi sẽ cắm trại ở ngay bậc thềm, tôi thề đấy.”

Anh nhìn cô với ánh mắt mà nếu cách đây vài ngày sẽ khiến cô găm mặt tránh né. Còn bây giờ cô chỉ hếch cằm lên với anh.

“Nếu cô định thách thức tôi, thì...” nhưng cô đã cắt ngang lời đe dọa của anh.

“Tôi không muốn thách thức anh, Sebastian. chỉ là tôi rất muốn được đi mua sắm thôi. Anh có thích chiếc áo của tôi không? Hy vọng là anh thích, vì anh sẽ nhận được hóa đơn thanh toán – cùng ít mớ nữa tôi đã mua. Anh có thể lấy lợi tức của tôi để trả.”

“Cảm ơn,” anh mỉa mai đáp. “Tôi sẽ làm vậy. Và ngày mai cô sẽ lên đường về White Friars.”

Julia nhớ ra hăm dọa là món Sebastian rất giỏi. Ngày trước anh đã sử dụng nó khi cô làm anh không hài lòng, đàn áo cô cho đến khi cô sợ anh tức giận đến mức sẵn sàng làm bất cứ điều gì. Nhưng lần này cô không thể để

anh đánh bại cô quá dễ dàng. nếu cô muốn thắng trận đánh, hoặc thậm chí cả cuộc chiến, cô sẽ phải vượt qua đợt tấn công này, cân bằng cục diện.

“Anh còn nhớ lần cuối cùng tôi ở trong căn phòng này không, Sebastian?” Câu hỏi có vẻ làm anh hơi bất ngờ, Julia có thể thấy điều đó qua sự cảnh giác thoáng hiện trong mắt anh.

“Có chứ. Cô đã tạo ra, ờ, một ấn tượng không thể phai mờ. Không chỉ với tôi, mà tất cả mọi người trong nhà.”

“Anh nói anh sẽ biến tôi thành một quý cô. Và anh đã làm được.”

Lông mày anh nhướng lên như thể nghi ngờ chuyện đó, nhưng Julia phớt lờ sự xúc phạm ngấm ngầm ấy và tiếp tục.

“Anh đã biến một đứa lang thang thành một quý cô, Sebastian. Anh dạy tôi nói năng như một quý cô, suy nghĩ như một quý cô. Còn gì quá đáng không nếu tôi muốn sống như một quý cô?” Cô hít một hơi thật sâu, và quyết định đương đầu với nguy hiểm. “Tôi không thể làm tình nhân của anh được, anh không thấy ư?”

“Cô làm việc đó rất khá, theo như tôi nhớ.” Lời bình phẩm giễu cợt có nguy cơ giải phóng cơn giận của cô, nhưng Julia nhanh chóng kiềm chế được. Nỗi giận với Sebastian không nằm trong kế hoạch của cô. Cô nhìn anh bình tĩnh, để ý hai má mình đang nóng lên khi lời nói của anh gợi lại đam mê dữ dội mà họ đã chia sẻ.

“Tôi đã nghĩ anh là điều tuyệt vời nhất trên đời, Sebastian. Tôi kính trọng anh, ngưỡng mộ anh, tôn thờ anh. Cho đến khi gặp anh, tôi chưa từng có người bạn nào”

Một khoảnh khắc im lặng. Có thể nói gương mặt Sebastian rắn như đá khi anh chăm chăm nhìn cô.

“Tôi khó coi hai ta là bạn bè.” Lời nhận xét lạnh lùng bị nhòa đi bởi đốm đỏ lập lòe của điều gì đó khi anh hít một hơi sâu. Cô thầm hy vọng cái mặt nạ lạnh lùng anh đeo đang trượt xuống, dù chỉ chút ít, và nói tiếp.

“Nhưng chúng ta là bạn, Sebastian. Những người bạn tốt. Và còn hơn cả bạn bè. Tôi quan tâm đến anh, Sebastian, và tôi nghĩ anh cũng quan tâm đến tôi. Đó là lý do vì sao tôi... tôi đã để anh...” Giọng cô nhỏ dần và gương mặt nóng bừng. Đối diện với đôi mắt lạnh lùng bình thản kia, cô không thể diễn đạt trọn vẹn.

“Cô đã để tôi?” Anh nhạo báng giữa tiếng khịt mũi và tiếng cười phá. “Theo tôi nhớ, cô còn hơn cả để mặc tôi. Cô còn cuồng nhiệt hơn cả tôi

ngay khi tôi chạm vào cô. Mọi lần.”

Màu sắc trên mặt cô là thứ mà cô không thể kiểm soát nổi. Cô muốn chui xuống gầm ghế và giấu đi khuôn mặt bừng bừng m chí còn nóng hơn lúc trước. Nhưng cô không làm vậy. Cô vẫn ngẩng cao đầu và nhìn vào mắt anh với tất cả vẻ đường hoàng có thể có.

“Và.” anh êm ái nói tiếp, cô có cảm giác những bắp thịt anh đang căng lên như một con thú chuẩn bị vồ mồi, “lúc này cô còn hơn cả sẵn sàng. Tôi có thể chiếm đoạt cô ngay trong căn phòng này, kể cả những người trong nhà chắc chắn đang lảng vảng ngoài kia, và cô sẽ thích nó. Đó là cách sự việc diễn ra với gái làng chơi. Đặc biệt là người lành nghề. Và cô lại rất, rất giỏi. Bạn thân mến.”

Sắc đỏ nhạt dần trên má cô. Cô cảm thấy mình tái nhợt đi khi lời sỉ nhục giáng trúng đích. Mắt cô gặp mắt anh, và cô thấy sự thù địch rực cháy bên dưới lớp băng.

Cô thầm nhủ anh đang cố ý làm tổn thương cô, cố ý tấn công vào điểm nhạy cảm nhất của cô để ngăn cô không tiến đến quá gần. Bởi vì cô đã đến gần. Vì cô đã nghĩ đến điều đó từ hôm trước, cô đột nhiên hiểu ra Sebastian để tâm đến quan điểm của cô, và do đó để tâm đến cô, hơn là anh sẵn thừa nhận. Người ta đã gọi anh là kẻ giết người từ bao năm nay, dường như trước đây nó chưa từng làm anh bức bối. Nhưng anh không thích nghe lời buộc tội trên môi cô, và đó là thành công bước đầu trong kế hoạch của cô. Nếu cô chỉ cần kiểm soát được tâm trạng của mình cho đến khi anh nhận ra rằng anh quan tâm đến cô nhiều hơn anh nghĩ....

“Thực sự tôi không cho rằng anh giết Elizabeth, anh biết mà.” Lời khẳng định lặng lẽ của cô trước sự khiêu khích trắng trợn của anh càng khiến mặt anh cau lại dữ tợn. Mắt anh rực lên, rồi nhanh chóng bị lớp băng giá phủ kín.

“Cô cho rằng tôi màng tới những gì cô nghĩ sao?” Chất giọng lịch sự và lạnh lùng của anh trái ngược với sự độc ác của câu nói.

“Tôi chỉ muốn anh biết thôi,” cô nói mỉm cười với anh. Nụ cười ngọt ngào ấy dường như làm nổi điên. Anh bất động như pho tượng trong một lúc, nhìn cô chằm chằm nghi hoặc, và rồi ngọn lửa bị vùi lấp bùng sống dậy trong mắt anh và anh gầm gừ đứng lên khỏi ghế, trông vô cùng dữ tợn, nhưng Julia vẫn ngồi nguyên tại chỗ, những ngón tay nắm lại trên hai thành

ghế đề phòng. Đập tan cái vỏ bọc lạnh lùng của anh là một kế hoạch, và cô phải chuẩn bị để đón nhận hậu quả nếu nó thành công.

Nhưng trước khi anh đi được nửa đường vòng qua bàn, thì cửa phòng mở toang. Anh dừng bước, giương đôi mắt nhìn trùng trùng kẻ xâm nhập. Julia cảm thấy vừa thất vọng khi cô quay người nhìn ra cửa.

“Lạy Chúa, là cô ta! Lúc Caroline đến bảo ta rằng con đã mời cô ta ở lại, ta nghĩ hẳn nó bị ảo giác. Ngay cả con cũng không thể nào mời loại... loại người đó vào nhà chúng ta. Con không quan tâm chút nào đến tên tuổi của nhà ta ư?”

Nữ bá tước Moorland đứng sừng sững nơi khung cửa. Sau cái nhìn chỉ trích vào Julia. Sự tập trung của bà lại dồn hết vào con trai. Nhìn mái tóc ánh bạc, thân hình hầy còn thanh mảnh trong bộ đồ đen của bà, Julia một một lần nữa kinh ngạc trước sự giống nhau quá thể giữa bà và con trai. Hẳn bà từng là một mỹ nhân tuyệt đẹp hồi còn trẻ, Julia nghĩ với một cái liếc vội sang Sebastian. Nhưng giờ bà chỉ là một phụ nữ cay độc ghẻ lạnh với đứa con duy nhất còn sống của mình. Chuyện gì đã xảy ra khiến bà trở nên như thế?

“Xin mời vào, thưa mẹ? Sebastian hòa nhã nói. Sau cái nhìn khắc nghiệt về phía Julia, anh từ bỏ cuộc tấn công đã định và ung dung ngồi xuống mép bàn, một chân đi ủng lười nhác đu đưa khi anh đáp lại ánh mắt giận dữ của mẹ mình bằng nụ cười giễu cợt nhẹ nhàng.

“Lôi cô ta từ ngoài đường vào và mang về nuôi ở White Friars đã đủ tội tệ rồi, nhưng ít nhất ở đó không có ai nhìn thấy cô ta. Còn ở đây, cô ta sẽ bị tất cả bạn bè của chúng ta phát hiện ra, Mẹ cho con biết, mẹ sẽ không cho phép. Cô ta phải rời khỏi nhà này ngay tức khắc!”

“Hãy vào đây và đóng cửa lại, thưa mẹ. Con có chuyện muốn nói với mẹ và con đảm bảo mẹ sẽ không thích bị bọn gia nhân nghe lỏm đâu.”

Nữ bá tước phớt lờ lời mời mĩa mai của anh, vẫn đứng sừng sững thêm một lúc nữa ngay ngưỡng cửa, ném cho con trai một cái nhìn căm ghét mãnh liệt đến nỗi Julia mở tròn mắt. Rồi với mái đầu ngẩng cao kiêu kỳ, bà bước vào trong phòng và đóng cửa lại mỉm cười với bà. Julia rùng mình. Cô sẽ không thích nếu nụ cười ấy hướng vào cô.

“Trước tiên, thưa mẹ, mẹ buộc con phải nhắc lại rằng ngôi nhà này là của con. Con để mẹ sống ở đây vì mẹ là mẹ con, dù mẹ hay con chẳng thích thú lắm sự thật đó. Caroline cũng được ở đây vì lòng tốt của con. Nếu con

muốn mời một thành viên nữa trong gia đình lưu lại ngôi nhà này, thì con sẽ làm thế. Julia có quyền ở lại đây như mẹ hoặc Caroline - quyền quyết định là ở con. Xin mẹ vui lòng nhớ cho.”

Nữ bá tước hướng đôi mắt lạnh lùng v Julia. Thôi thúc đầu tiên của cô là co người lại, nhưng rồi sự kiêu hãnh khiến cô ngẩng cao đầu trước ánh mắt khinh miệt của người đàn bà. “Julia! Lần trước cô ta đến đây cô ta đâu phải là Julia! Hình như là cái tên tầm thường hơn nhiều. À phải, Jewel. Một cái tên thô thiển đối với một kẻ thô thiển...”

“Mẹ!” Sebastian đột nhiên cắt ngang. “Mẹ sẽ cư xử lịch sự với Julia mọi lúc mọi nơi. Mẹ rõ chưa?”

Đôi mắt gườm gườm quay ngắt sang con trai. “Ta sẽ không làm thế. Ta chẳng có việc gì dính đến cô ta. Ta không thể ngăn anh cho cô ta sống trong nhà này, vì như anh nói đó là quyền của anh và anh sẽ làm bất cứ chuyện gì anh thích như mọi khi không buồn nghĩ đến nỗi đau anh bắt người khác phải chịu, nhưng...”

“Julia đến thành phố ra mắt xã hội, con mong mẹ thực hiện nhiệm vụ ấy.”

Lời tuyên bố nhẹ nhàng này người đàn bà sững lại. Bà quay phắt người, đôi mắt căm ghét di chuyển hết từ Sebastian lại sang Julia. Julia nhìn lại bà, lo sợ chuyện bà ta có thể làm. Trông bà không được bình tĩnh lắm.

“Ta giới thiệu cô ta trước xã hội? Hẳn anh đang đùa.”

“Quả thực là không. Mẹ thân yêu của con là một trong những bà chủ tiệc nổi tiếng ở London. Nếu mẹ ra mặt bảo lãnh cho Julia, mọi người chắc chắn sẽ chấp nhận cô ấy. Con muốn mẹ đi kèm cô ấy như mẹ đã làm cho Caroline. Xét cho cùng Julia là một thành viên của gia đình ”

“Thằng Timothy phiền nhiễu ấy! Sao nó có thể làm điều này với chúng ta? Sebastian, giá mà ngay từ đầu anh không thừa nhận cô ta thì chúng ta đã không đi đến nước này. Nhưng tất nhiên, anh luôn làm trái ý ta. Anh luôn là đứa con trai quái đản nhất.”

"Và mẹ là bà mẹ khác thường nhất." Mắt Sebastian hơi nheo lại. Đó là dấu hiệu duy nhất mà Julia thấy chứng tỏ cuộc cãi vã làm Sebastian khó chịu. Cô băn khoăn không biết cảm giác dồn nén cảm xúc dưới sự kiềm chế lạnh lùng sẽ ra sao, và rùng cả mình. Nó không hợp với cô chút nào. Cô có thể bùng nổ vì căng thẳng mất.

“Hãy hiểu rõ lời con, thưa mẹ.” Đôi mắt Sebastian là một màu xanh đậm tĩnh và lạnh nhạt khi chĩa vào mẹ anh. “Mẹ sẽ đối xử với Julia như con gái mẹ. Mẹ sẽ đưa cô ấy tới những bữa tiệc, vũ hội và tất cả những nơi mẹ có thể đi. Mẹ sẽ giới thiệu với mọi người cô ấy là vợ quá của đứa cháu trai yêu quý đã qua đời. Nếu có ai hỏi về lai lịch cô ấy, mẹ sẽ bảo rằng cô ấy là bà con của Frames. Thật vậy, cô ấy có thể sắm vai tốt. Nội việc sinh con đẻ cái của Howard Frames đã chiếm mất nửa dân số Yorkshire. Julia, theo kịp không? Cô tốt thôi “ Mắt anh quét qua Julia, rồi lại gắn vào nữ bá tước. Giọng anh trở nên rất nhẹ nhàng. “Mẹ sẽ không bao giờ, dù bằng ánh mắt hay hành động, khiến cho bất kỳ ai nghĩ rằng cô ấy là một người khác, chứ không phải Julia Stratham, một quý cô và là bà con của chúng ta. Mẹ mà mắc bất cứ sai sót nào...” Sebastian nở nụ cười dọa dẫm đặc biệt của anh với bà. “Mẹ mà mắc bất cứ sai sót nào trong chuyện này, con sẽ cắt khoản trợ cấp cực kỳ hào phóng đã dành cho mẹ. Lúc đó mẹ chỉ còn biết trông vào số tài sản thừa kế vô cùng thiếu thốn mà cha con, với sự sáng suốt vô bờ, đã thu xếp cho mẹ. Con cũng sẽ yêu cầu mẹ rời khỏi ngôi nhà này, đến... xe, nào, vùng đất của con ở Scolland. Và ở lại đó.”

Nữ bá tước chưa chút nhìn con trai trong một lúc. Hai đôi mắt xanh lạnh lẽo chạm nhau tóe lửa; cuối cùng nữ bá tước lên tiếng.

“Sinh ra anh là việc tồi tệ nhất ta từng làm trong đời,” bà nói, và xoay gót rời khỏi phòng.

Khi bà đi rồi, hai vai Sebastian dường như chùng xuống trong giây lát. Rồi, nhanh đến mức khiến Julia nghĩ mình chỉ tưởng tượng ra sơ sót trong sự kiềm chế của anh, anh tự chủ lại, xoay người lại đối diện với cô. Cái mặt nạ lạnh lùng trên mặt anh làm tim cô đau nhói. Có một người mẹ căm hận mình hẳn là một nỗi đau khủng khiếp.

“Sebastian...” Cô nháp nhồm đứng lên khỏi ghế, theo bản năng muốn an ủi anh, nhưng cặp mắt lạnh lùng mà anh chiếu vào cô cảnh cáo cô lùi lại. Như một con thú bị thương anh không để ai chạm vào vết thương của mình ít nhất không phải lúc này. Nếu cô thành công với kế hoạch của mình, cô hy vọng sẽ có cơ hội chữa lành chúng.

“Tôi đoán lúc này đây cô đang vô cùng vui sướng. Cô đã đạt được mong ước, và còn hơn thế.” Những lời nói cụt lủn này là của bá tước Moorland, không phải Sebastian mà cô biết và yêu mến. Nhưng Julia cảm thấy bây giờ không phải là lúc ép anh chàng Sebastian

quay về.

Thay vào đó cô khẽ nói: “Tôi xin lỗi đã là nguyên nhân gây xung đột giữa mẹ anh và anh.” Anh nhún vai, và vòng lại bàn để ngồi xuống ghế của mình

“Lúc nào tôi chả có rắc rối với mẹ tôi,” anh làm bầm, và đôi mắt anh nhìn cô gay gắt như sợ rằng chỉ một câu nói đơn giản cũng tiết lộ quá nhiều. “Tuy nhiên bà sẽ làm như tôi nói. Cô nghe rồi đấy, tôi có cách ràng buộc bà ấy. Và Caroline nữa. Cả hai đều lệ thuộc vào tôi vì lối sống hoang đường của bọn họ. Nếu lỡ có ai trong bọn họ đối xử không phải với cô, thì lập tức nói với tôi. Cô hiểu chưa?”

Trông anh đột nhiên mệt mỏi, quá mệt mỏi đến mức Julia không nở lòng nào cãi với anh rằng cô thực sự không muốn làm một kẻ ngồi lê đôi mách. Nên cô gật đầu.

“Tốt.” Anh nhặt điều xì gà vẫn cháy dở trong gạt tàn lên và dụi tắt. Rồi đôi mắt xanh ấy lại nhìn cô. “Tôi cũng mong rg cô sẽ ăn ở đúng mực trong thời gian đó. Nói trắng ra là, sẽ không có tên đàn ông nào hết. Chừng nào cô còn ở dưới mái nhà tôi.”

Julia, đang cảm thấy thông cảm với anh, bỗng cứng người lại, Cô nhìn anh với đôi mắt màu hổ phách mà sự dịu dàng của chính nhanh chóng chuyển thành tức giận. Lời phủ nhận nóng nảy đã lấp lí ở đầu lưỡi, nhưng cô nuốt lại vì một ý nghĩa chợt đến. Anh đã vô tình trao cho cô một phương thức khác để phá vỡ bức tường phòng thủ lạnh lùng của anh. Anh không muốn nhìn thấy cô ở bên những người đàn ông khác..

“Tất nhiên là theo ý anh,” cô vui vẻ đồng ý, rồi đứng dậy, “Nếu không còn gì khác, tôi muốn trở về phòng mình. Tôi đang chờ những món hàng sẽ chuyển đến sáng nay, và tôi muốn tự mình hướng dẫn Emily nên để chúng ở đâu.”

Anh nhìn cô. “Có vẻ cô tin chắc là mình sẽ được ở lại đây.”

“Đúng vậy,” cô nói với một nụ cười khẽ. “Chắc chắn.”

Và rồi cô nhún gối một cách chế giễu chào anh và rời khỏi phòng.

Chương 23

“Đừng nghĩ nhiều về thái độ của Margaret làm gì, Caroline nhiệt tình an ủi.

Đã gần hai tuần trôi qua, lúc này Caroline đang cùng Julia đứng trên sảnh vào tòa nhà Grosvenor Square đợi nữ bá tước, người Caroline gọi thẳng tên là Margaret. Trời bắt đầu tối, và họ định lên đường tham dự một bữa tiệc nho nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Julia xuất hiện trước xã hội thượng lưu. Dĩ nhiên cô đã ở bên cạnh Caroline và nữ bá tước khi họ đón tiếp khách khứa tới thăm vào các buổi chiều, và đã đi cùng Caroline trong những chuyến thăm viếng khác. Đạo gần đây bá tước phu nhân hay viện cớ đau đầu, hai lần, giống như cơn đau tối nay. Lúc Sebastian đang định đến câu lạc bộ ăn tối thì Wigham, người lo trang phục cho mẹ anh, đi xuống dưới nhà thông báo cho Caroline và Julia lời cáo lỗi của nữ bá tước. Ngay lập tức bá tước quay gót lên lầu để gặp mẹ trong phòng riêng của bà.

Kết quả là lúc này Caroline và Julia đang đứng ở sảnh trước trong khi nữ bá tước vội vã trang điểm. Sebastian đã ra khỏi nhà lúc lâu, và có lẽ tự tin về bất cứ điều gì anh nói với mẹ đến mức thấy không cần ở lại để đảm bảo ý muốn của mình được thực thi thế nào.

Julia ghét làm nguyên nhân bất hòa giữa Sebastian và mẹ anh. Buổi tối, tưởng như rất thú vị khi cô mặc chiếc áo dài lụa màu xanh biếc rực rỡ được trang trí bằng những dải đăng ten màu kem, lại trôi qua trong nặng nề. Nhưng cô tự nhắc mình rằng bà bá tước mới chỉ là một trong những chướng ngại cô sẽ phải vượt qua để đến với Sebastian. Cứ hướng về viễn cảnh tươi sáng ấy, thì nếu nhắm mắt làm ngơ cô vẫn có thể chịu được sự thù địch của bà ta. Còn giới thượng lưu – ít nhất là những người cô đã gặp – dung như sẵn sàng chấp nhận cô theo danh nghĩa bề ngoài, là vợ góa của cháu trai bà bá tước.

Lần đầu tiên ngồi trong phòng khách cùng Caroline và nữ bá tước chờ những vị khách đến thăm buổi chiều, cô quá lo sợ bại lộ chân tướng đến mức hai đầu gối run cầm cập. Nhưng khi bà bá tước giải thích với một nụ cười mỉm rằng “Julia thân yêu” mới từ vùng quê ra, đó là nơi cô gặp gỡ và kết duyên cùng Timothy, cũng là nơi cô đã ở trong suốt một năm chịu tang, thì mọi người đã lịch sự bày tỏ lời hối tiếc về sự ra đi của Timothy. Tất cả chỉ có thế. Không có ai đứng dậy tố giác cô như một kẻ mới phát mưu toan chen chân vào giới quý tộc; không có ai tỏ ra sốc hay ghê tởm bởi giọng nói hoặc cung cách của cô. Cô đã được chấp nhận, trước sự ngạc nhiên của chính mình, mà không có một lời thắc mắc. Cứ như cô đích thực là mà mình đóng giả vậy.

Caroline lại thân thiện đến không ngờ. Ban đầu Julia còn cảnh giác trước sự sốt sắng của người khác khi công nhận cô, nhưng dần dần cô bắt đầu tin rằng Caroline chẳng có ý đồ gì hết. Chị ta có đôi chút màu mè – cứ chứng kiến cảnh chị ta coi từng lời của Sebastian như thể chúng ban xuống từ đáng tối cao thì biết – nhưng chị ta có bản tính dễ thương và Julia nghĩ cô có thể thích chị ta. Dù Caroline hơn Julia tới mười hai tuổi, nhưng chị ta vẫn còn rất duyên dáng với một tóc vàng mắt xanh đang được ưa chuộng lúc bấy giờ. Julia đã đi đến chỗ tin rằng lý do duy nhất mà Caroline sẵn sàng chấp nhận cô ở bên cạnh chị ta là vì người này khiến cho người kia nổi bật lên. Caroline cao và gầy như cây sậy, hay mặc những tông màu nhạt rất thích hợp với phong thái nhẹ nhàng của chị ta. Còn Julia nhỏ bé, đầy đặn hơn, mái tóc đen như mun và nước da trắng mịn của cô được những trang sức lấp lánh tôn lên. Quả thật vóc dáng hai người trái ngược nhau, như Caroline có lần trầm ngâm nhận xét khi liếc nhìn hình ảnh hai người đứng bên nhau trong gương. Nhưng dù là lý do gì đi nữa, tình bạn của Caroline cũng được nhiệt liệt hoan nghênh. Nó là liều thuốc an thần cho sự lễ độ lạnh lùng của Sebastian và sự thù địch công khai của mẹ anh.

Nữ bá tước đã bước xuống cầu thang và những suy nghĩ lan man của Julia chấm dứt. Cô ngược lên trông thấy bà trong chiếc áo dài lụa màu bạc lấp lánh, nhìn đẹp tuyệt bất chấp vẻ cau có tức giận của bà. Sebastian cũng sẽ miễn nhiễm với tuổi tác rất tốt cho mà xem, cô nghĩ không đúng lúc, rồi

bà bá tước xuống đến bậc thang cuối cùng và lướt qua họ mà không nói lời nào.

Smathers nhảy tới để mở cửa trước khi bà bá tước với tới cánh cửa. Caroline gửi cho Julia một ánh mắt xin lỗi, rồi hai người phụ nữ đi theo nữ bá tước ra ngoài. Sự im lặng căng thẳng ngự trị trên xe suốt chặng đường ngắn tới nhà phu nhân Frayne, nơi vũ hội được tổ chức. Julia càng lúc càng sợ hãi khi ngồi nép vào trong góc chiếc xe im ắng, và áp ước một cách kỳ cục sự hiện diện của Sebastian. Cho dù anh thờ ơ, giận dữ với cô nhưng cô biết mình có thể trông cậy vào sự giúp đỡ của anh trước bất kỳ chuyện gì. Giờ đây, khi cảm thấy giống như Daniel sắp bị ném vào hang sư tử [1], cô chỉ có một Caroline dễ thương nhưng yếu đuối, và một bà bá tước hết sức khinh miệt mình.

[1] Trong kinh thánh, Daniel là một đấng tiên tri, Đức vua vì nghe lời lũ gian thần đã sai người ném ông vào hang sư tử. Nhưng ông đã được Đức Chúa Trời cứu thoát.

Rồi cô xa lắc lơ dừng lại, và trước khi nhận ra điều đó, cô thấy mình đang được dẫn vào phòng khách của phu nhân Frayne. Do nữ bá tước làm họ đến trễ, nên trong phòng đã đông đủ và một người phụ nữ tròn trịa đang ngồi trước khán giả với cây đàn hạc, chuẩn bị vừa hát vừa chơi đàn. Ngoài nụ cười chào đón của bà chủ tiệc, và những cái gật đầu nhã nhặn đây đó giữa đám khách mà không người này thì người kia cũng là bạn thân của hai người phụ nữ, thì họ gần như không bị để ý khi ngồi vào chỗ của mình.

Đến lúc bài hát chấm dứt – quý cô đó hát opera, thứ mà Julia thấy mình hoàn toàn không thẩm thấu nổi – cô cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Cô thở phào đứng lên cùng những người khác và đến những chiếc bàn để đồ ăn nhẹ. Bá tước phu nhân và Caroline đã hòa mình vào đám đông, và Julia biết mình nên đi cùng một trong hai người họ. Nhưng lúc này cô chỉ muốn lui lại phía sau và quan sát.

Đó là một buổi tiệc nhỏ theo đúng chuẩn mực quý tộc, với khoảng năm mươi người tham dự. Nhưng những người được mời là thành phần tinh tú nhất, và khi Julia nhìn những con người phục trang lộng lẫy này cười đùa, trêu chọc và trò chuyện với nhau, cô cảm thấy như mình đột nhiên bị lạc vào một giấc mơ. Những ngày còn là một đứa trẻ vạ vật đầu đường xó chợ,

cô chưa bao giờ dám mơ đến một buổi tiệc như thế này. Chưa bao giờ trong những giấc mơ hoang đường nhất cô nghĩ mình sẽ mặc toàn lụa là và đăng ten, đứng giữa những người từng bị cô móc túi. Cô chớp mắt, kiên quyết trở về hiện tại. Quãng đời ấy của cô đã chấm dứt, chìm vào quên lãng. Giờ cô đã là một người khác, đứa trẻ ngày xưa không còn tồn tại nữa. Bây giờ cô là Julia Stratham, và sự ngông cuồng tráng lệ này mới là thế giới của cô.

Julia nuốt ực mẩu vụn cuối cùng của chiếc bánh hạnh nhân bọc đường mà cô chẳng biết có mùi vị gì. Cô nhìn thấy Caroline đang nói chuyện vui vẻ trong một nhóm bốn người gồm một phụ nữ tóc vàng sẫm mặc áo hồng mà Julia nhớ lảng máng là đã được làm quen trong một buổi chiều tiếp khách ở nhà, một quý ông bé choắt có giọng cười sáng khoái, và một quý ông cao lớn chững chạc hơn với mái tóc đen có nụ cười dễ mến. Nhưng trước khi cô định tới chỗ họ thì Caroline đã tách quý ông cao lớn khỏi nhóm người và dẫn anh đến chỗ Julia.

“Julia, huân tước Carlyle vừa nhờ tôi giới thiệu ngài ấy với cô, nên cô thấy đấy, tôi đang thực hiện bổn phận người đi kèm của mình. Huân tước Carlyle, đây là cô em dâu họ của tôi, cô Julia Stratham.”

“Rất hân hạnh, cô Stratham

Julia giơ tay ra, mỉm cười với anh. Huân tước Carlyle đón lấy, cúi xuống nó với một nụ cười khế mà cô có cảm tình ngay tức khắc. Rồi anh hướng nụ cười ấy sang Caroline.

“Cô quá trẻ trung và đáng yêu để làm một người đi kèm, cô Peyton. Thành thực mà nói, tôi dám cá rằng hai người phụ nữ xinh đẹp nhất mùa vũ hội năm nay sẽ là hai quả phụ chứ không phải những cô gái mới ra mắt.”

“Ngài chỉ phỉnh nịnh chúng tôi thôi, thưa ngài.” Julia mỉm cười ngượng ngùng với người đàn ông cao to như một chú gấu mà cô thấy mến ngay này.

“Ồ, cả tôi nữa!” Caroline đang quá hớn hờ, Julia nghĩ, để ý đến hai vệt hồng trên má và nghe thấy dấu hiệu trêu chọc trong giọng chị ta. “Cô ấy rạng rỡ hơn tôi nhiều, ngài thấy đấy. Cô ấy thật trẻ trung, duyên dáng, trong khi tôi thì... tôi sợ là so với cô ấy thì xem ra tôi già thật rồi.”

“Cô không bao giờ có thể già đi được, cô Peyton,” Huân tước Carlyle hào hiệp cam đoan, và Caroline cười khúc khích. Julia ngạc nhiên nhìn chị ta. Trong hai tuần đồng hành với người phụ nữ cô gọi là chị họ này, cô chưa từng thấy chị ta biểu hiện sự thích thú với bất kỳ người đàn ông nào. Thế mà giờ đây chị ta gần như đang tán tỉnh huân tước Carlyle.

“Tôi e chúng ta phải trở về chỗ ngồi của mình. Vì hình như phần thứ hai của buổi trình diễn tối nay sắp bắt đầu.” Julia thấy giọng của mình nghe cứng đờ so với Caroline, nhưng mà cô có định tâm quyền rũ huân tước Carlyle đâu.

Nhưng người đàn ông ấy quay đôi mắt xám sẫm về phía cô, lắng nghe mấy lời ít ỏi của cô như thể chúng là những kiến thức quý báu. Sao vậy nhỉ, cô nghĩ anh ta bị mình thu hút, và cảm thấy hơi rùng mình vì vui sướng. Nếu cô có thể thu hút sự chú ý của một quý ông như huân tước Carlyle, có lẽ cô đã ở gần đích đến của mình hơn cô nghĩ.

“Chẳng phải Madame Crieza với giọng ca huyền thoại đó sao?” Caroline rì rầm bình phẩm khi họ quay về chỗ ngồi. Huân tước Carlyle mỉm cười đồng ý. Và Julia lại lần nữa nghĩ đến việc mình đã tiến xa như thế nào khi trở thành một quý cô như cái tên hiện giờ. Đối với cô thì giọng hát huyền thoại của nữ danh ca cũng chỉ như tiếng gào của con mèo bông nước sôi. Nhưng dường như quý tộc thực sự hâm mộ nó.

Cuối cùng buổi tối cũng kết thúc, Julia bị một trận đau đầu. Cô nói lời tạm biệt lịch sự với bà chủ nhà, và với những người khách khác cô đã có dịp trò chuyện, và một lời chào niềm nở với huân tước Carlyle. Anh thực sự là một người đàn ông đáng mến, cô nghĩ, rồi đẩy anh ra khỏi tâm trí khi theo nữ bá tước và Caroline bước lên xe. Cô nghĩ sự bức dọc của nữ bá tước cũng có lợi, ít nhất chuyến đi về nhà sẽ lặng lẽ, nên cô có thể sẽ bớt đau đầu.

Nhưng sự thế lại không như vậy. Caroline nói chuyện không ngừng nghỉ, và chủ yếu là ca ngợi những ưu điểm của huân tước Carlyle.

“Cô có thấy anh ta đẹp trai không?” Chị ta uôn lưỡi. “Ngoại hình quá ưa nhìn, và rất đàn ông. Đúng kiểu quý ông mà tôi thích, cô có nghĩ vậy không, Julia?”

“Có vẻ ngài ấy rất thú vị,” Julia đáp bằng giọng nhỏ xiu, thầm mong Caroline sẽ im lặng và những bánh xe không nảy lên quá mạnh trên con đường rải đá.

“Rất thú vị ư?” Caroline như bị xúc phạm. “Sao cơ, anh ta được coi là con cá lớn đấy, cô không biết đấy thôi. Anh ta giao thiệp với rất nhiều người trong giới thượng lưu từ nhiều năm nay, kể từ khi vợ chết. Nhưng trước giờ tôi chưa từng thấy anh ta đề nghị được giới thiệu với một quý cô. Chắc chắn cô đã gây ấn tượng mạnh với anh ta, Julia.”

“Đường như Julia hay gây... ấn tượng mạnh với những người góa vợ thì phải?” Câu nói mát mẻ này là của nữ bá tước. Giọng nói chẳng thể hiện thái độ gì, nhưng ánh mắt người đàn bà thì tràn ngập ác ý. Dĩ nhiên bà ta chỉ ám chỉ một điều. Giống như Julia đã lôi kéo được sự chú ý của huân tước Carlyle, thì cô cũng thu hút Sebastian. Julia cảm thấy má mình bắt đầu nóng lên trước lời buộc tội ngấm ngầm, đột ngột vui mừng khôn xiết vì sự huyền thuyên tầm phào của Caroline.

“Vợ anh ta cũng tóc đen, giống cô. Chắc hẳn anh ta thích phụ nữ tóc đen. Chẳng phải sẽ rất tuyệt nếu anh ta thích cô sao? Anh ta là một đám hời, cô biết đấy. Ngoài việc là huân tước Carlyle, tước hiệu đã tồn tại kể từ thuở người Nóoc- Măng xâm lược, và là một quý ông đẹp trai, túi tiền của anh ta cũng nặng như bất cứ ai và anh ta chưa bao giờ hà tiện với người vợ quá cố của mình. Tất nhiên anh ta có con cái, ba đứa tất cả, cơ mà Sebastian có kể rằng cô đã dành nhiều thời gian cho Chloe, cho nên hẳn là cô quý trẻ con. Chloe, đứa bé đáng thương, ý tôi là, nó...”

“Ngừng huyền thuyên được không, Caroline?” nữ bá tước không cau mặt, nhưng cái nhìn bà dành cho Caroline đầy bức bối. Rồi đôi mắt xanh đó, giống y đúc mắt Sebastian, lại chiếu sang Julia. “Tất nhiên Julia phải thể hiện sự quan tâm với Chloe rồi. Cô ta có là đồ ngốc mới không làm thế. Nhưng cô sẽ đụng phải bức tường đá khi cố chài Sebastian thông qua con gái nó, cô gái thân mến của tôi ạ. Giống như tôi, nó là người cha hờ hững nhất. Cái đó hẳn là di truyền.”

“Mẹ và Sebastian quả là rất giống nhau,” Caroline đồng tình, rồi hình như kinh hãi trước điều mình vừa nói. “Tất nhiên không phải con định ám

chỉ anh ấy không yêu Chloe, vì con tin chắc là anh ấy có, hay mẹ không yêu anh ấy, vì con biết là mẹ có, Margaret ạ, dưới vẻ ngoài...”

“Con thật khờ dại, Caroline,” nữ bá tước nói với sự rành rọt ớn lạnh, sự chú ý của lại dồn hết vào cô con dâu. “Ta ghét Sebastian, cũng như nó ghét con nó. Edward mới là đứa con mà ta yêu thương. Nếu Sebastian không giống ta đến thế, ta sẽ thề rằng bà đỡ đã đánh tráo đứa trẻ. Nó là tất cả những gì làm ta khó chịu: lạnh lùng, kiêu ngạo, tàn nhẫn...”

“Chẳng phải giống hệt bà sao, thưa bà?” Julia không thể nghe lời tố cáo thần nhiên ấy trong im lặng nữa. Sebastian không ở đây để bảo vệ mình trước người phụ nữ nhẫn tâm này. Vì thế cô làm thay anh. Cô không thể chịu đựng việc bị anh xúc phạm, nhất là bởi người đáng lẽ phải yêu thương anh.

Đôi mắt lạnh lùng đó gặp đôi mắt giận dữ của Julia. “Cô quả tha thiết với nó thật! Cô ngu ngốc hơn tôi tưởng. Sebastian chẳng có tình cảm gì với cô đâu. Đó không phải là bản chất của nó. Ta chưa bao giờ thấy nó yêu mến bất cứ ai. Đến ta là mẹ nó đây, nó còn coi thường. Nó ghét người anh duy nhất của nó, khinh bỉ ông bố nó, người mà ta phải thừa nhận rằng xứng đáng với điều ấy. Với cô vợ đàn độn đáng thương của nó thì nó còn đối xử lịch sự, nhưng không có gì hơn. Và về con gái nó, ta những muốn cười phá lên mỗi khi nghĩ tới con bé bất hạnh ấy. Sebastian kết hôn để có con trai, một đứa con trai mang họ nó, và cái nó có được là một đứa con gái thậm chí không được bình thường, mà lại kỳ dị! Nó...”

“Dừng lại!” Julia không thể nghe thêm bất cứ lời độc địa nào từ người đàn bà này. “Sao bà dám nói con bé như thế? Chloe không kỳ quái, mà là một đứa bé đáng yêu! Và nếu Sebastian lừa dối bất cứ sự yêu mến nào, đó là lỗi của ai? Là bà, bà già hiểm độc ạ, vì không bao giờ bày tỏ tình yêu thương với anh ấy. Bà nên cảm thấy xấu hổ mới đúng!” Gương mặt của Chloe và Sebastian hiện lên trong tâm trí cô. Chloe chỉ là một đứa trẻ khao khát đến tuyệt vọng tình yêu thương. Còn Sebastian, một người đàn ông trưởng thành, cũng cần điều đó. Mà người đàn bà này, là mẹ ruột của một người và là bà nội của người kia, lại có thể nói những câu như vậy, điều đó khiến cô bừng bừng nổi giận. Sebastian có thể không lên án mẹ anh như bà ra đáng nhận. Nhưng Julia không ngại ngần gì làm điều đó cho anh.

Nữ bá tước nhìn cô như thể cô thành linh mọc thêm hai cái đầu. Hình như bà ta không quen với việc bị quát vào mặt, hay bị trả treo như Julia vừa làm. Sebastian lúc nào cũng lễ độ lạnh lùng với mẹ anh, Julia nhớ lại, ngay cả lúc anh đe dọa bà. Cô không cảm thấy hối tiếc dù chỉ thoáng qua về những gì mình đã nói hay bộ dạng mình khi nói. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt không chút cảm xúc của bà ta và lờ đi những tiếng lấp bắp kinh hãi của Caroline khi cô ta định xoa dịu tình hình.

“Đừng có hăng giọng nữa, Caroline, giọng con nghe như một con gà đang bị siết cổ ấy,” nữ bá tước lạnh lùng nói. Ánh mắt không rời Julia. Julia nhận ra đôi mắt xanh đó không còn gợi nhớ đến mắt Sebastian nữa khi cô nhìn chúng không chút e sợ. Đôi mắt Sebastian biểu hiện nhiều sắc thái tình cảm, nhưng chưa bao giờ có vẻ độc ác.

“Cô sẽ ân hận vì nói năng kiêu đó với tôi,” cuối cùng nữ bá tước nói.

Julia cảm thấy lạnh sống lưng khi cỗ xe may sao chạy chậm dần rồi dừng lại trước nhà.

Chương 24

Sáng hôm sau một bó hoa păng xê màu tía và vàng thơm ngát được gửi tới cho Julia cùng một tấm thiệp xinh xắn từ huân tước Carlyle. Lúc cô nhận món quà trên tay Smathers và đưa lên mũi, hít sâu hương thơm thoang thoảng của những đóa hoa, thì Sebastian bước vào qua cửa trước.

Anh vận trang phục cưới ngựa với áo vét đen đơn giản càng làm nổi bật sắc vàng ánh kim của mái tóc, quần nâu sẫm, và đôi ủng cao cổ bóng lộn. Anh đưa chiếc roi ngựa đầu bịt bạc trên tay cùng mũ cho gia nhân mở cửa. Những lọn tóc lộn xộn và sắc hồng khỏe khoắn trên má chứng tỏ anh vừa trở về từ chuyến cưới ngựa sáng sớm.

Mắt anh nheo lại khi thấy Julia đang nhìn anh với niềm vui không thể che giấu. Dù có đang nhúu mày như lúc này, anh vẫn đủ đẹp trai để khiến cô ghen thờ. Mắt cô lần theo những đường nét của vàng trán, cằm, sống mũi cao thẳng tắp, cái miệng lạnh lùng với môi dưới dày hơn, đôi vai rộng, hông hẹp và cặp chân dài săn chắc, rồi quay trở lại đôi mắt xanh thẳm. Lúc này chúng chỉ có một màu xanh trong vắt và cặp chân mày đen giao nhau trong một cái cau mày bực mình.

“Đã có quà từ người hâm mộ rồi cơ à?” Giọng nói êm ái của anh không giấu được vẻ chế nhạo. “Tôi vừa mới nghĩ rằng phải mất một thời gian cô mới chinh phục được ai đó. Cô hành động nhanh quá nhỉ?”

“Là huân tước Carlyle gửi tặng. Tôi mới gặp ngài ấy tối qua.” Cô lại ngửi những cánh hoa mượt như nhung, vờ không để ý đến sự khó chịu của anh, rồi giơ ra cho anh xem. “Chúng rất đẹp phải không?”

“Đẹp.” Giọng anh còn cộc hơn trước. Mắt anh lướt trên người cô, nắn nắn trên phần da thịt đầy đặn trắng mịn phía trên cổ áo tròn cắt thấp của chiếc áo dài màu hoa tử đinh hương nhạt, viền những dải ruy băng đậm màu. Ánh mắt anh bồn chồn, khác hẳn ngày thường, và Julia hân hoan khi trông thấy

nó. Cô biết mình đã khiến anh mất bình tĩnh. Và cô cũng biết rằng việc đó khiến anh tức giận.

“Cô đã ăn sáng chưa? Nếu chưa, hãy ăn cùng tôi. Tôi muốn nói chuyện với cô. Lúc này có lẽ là thời điểm thích hợp nhất.” Dù đang đưa ra lời mời mà giọng anh vẫn cụt lủn.

“Tôi đã uống một cốc chocolate rồi, nhưng lúc nào tôi cũng có thể ăn thêm chút nữa.” Cô nháy mắt với anh, chẳng thấy phiền tí nào trước thái độ cau có của anh, cô còn hoan nghênh nó nữa là khác. Sebastian không hay biểu lộ bất cứ cảm xúc nào quá nhân tính như là giận dữ.

“Nếu cô không ngừng ăn như thế nạn đói sẽ ập đến vào ngày mai, cô sẽ béo phì,” anh cảnh cáo bằng giọng cốc cần khi ra hiệu cho cô đi trước anh để lên cầu thang tới phòng ăn sáng. Tiếng loạt xoạt của những lớp váy rộng phía trước anh là phản hồi duy nhất anh nhận được.

Bữa sáng được phục vụ theo kiểu buffet. Và dãy chén đĩa lớp lớp trên tủ quả thực khiến người ta lấy làm lạ. Nhất khi xét tới việc Sebastian là thành viên duy nhất trong nhà có thói quen dậy sớm để ăn ở đó. Nữ bá tước và Caroline luôn ở lì trong phòng cho đến giữa trưa, còn Julia thường ăn sáng trong phòng riêng với chocolate nóng và bánh mì cuộn để cô mặc sức ăn hco thỏa thích. Nhưng (để ngồi một cách thoải mái với anh) cô vẫn lấy vài lát bánh mì nướng phết mứt quả, một lát giăm bông xông khói, cùng một tách trà, một tách chocolate với bánh cuộn cô đã ăn sáng đó, và hoàn thành nốt bữa sáng thứ hai.

“Cô dùng một quả bầu dục nữa chứ!” Sebastian hỏi với vẻ chế nhạo, nhìn cái đĩa đầy ắp của cô.

Julia từ chối bằng nụ cười vui vẻ, quan sát anh lấy vào đĩa mình một đồng bầu dục, một phần trứng và giăm bông bổ dưỡng, bánh mì nướng. Julia nhìn bữa ăn của anh, thầm nghĩ nếu có ai sắp phát phì, thì đó là Sebastian chứ chẳng phải cô. Thật lạ là cô lại thấy hình ảnh Sebastian với đôi má xệ và cái bụng phệ hấp dẫn. Vì anh quá đẹp trai đến nỗi đôi khi cô cảm thấy mình đang yêu một hình ảnh tưởng tượng chứ không phải một người đàn ông có thật.

“Cô cười gì thế?” Anh ngẩng lên từ đĩa của mình đúng lúc bắt gặp gương mặt thích thú của cô.

“Tôi đang tưởng tượng anh có một cái bụng bự,” cô đáp, và anh suýt nghẹn giảm bông.

“Trời ạ,” anh nói với vẻ ghê sợ, và nụ cười của Julia càng rạng rỡ.

“Tôi nghĩ tôi sẽ thích hình ảnh đó,” cô nói, và mắt anh nheo lại nhìn cô.

“Còn tôi thì không,” anh quả quyết đáp. “Chuyện đó đưa chúng ta tới chủ đề mà tôi muốn nói với cô.”

“Thế ư?” cô nói, giọng nghe lễ phép dù chủ ý của cô là chọc ghẹo anh. “Hay quá! Anh muốn nói với tôi về việc anh nên làm gì với cái bụng đang có nguy cơ phát tướng của anh à?”

Anh đặt nĩa xuống và nhìn cô với ánh mắt khinh khi và có thể khiến cô im ngay lập tức – nếu cô không biết anh cố ý dùng ánh mắt đó khi nào muốn áp đảo người khác.

“Tôi biết cô đã có lời qua tiếng lại với tôi tối qua,” sau một lúc anh cất tiếng. Julia phải chật vật kìm nén thôi thúc muốn lè lưỡi với anh. Thật kỳ lạ vì Jewel Combs dường như đang trôi dạt đúng lúc cô ít mong đợi nhất.

“Tin tức quanh đây lan truyền nhanh nhỉ?” Julia vẫn cố ý muốn làm anh nổi khùng. Anh đã rất lạnh nhạt kể từ khi cô đến ngôi nhà này – và cô mệt mỏi với sự lạnh nhạt của anh rồi.

“Từ Caroline tới tai cô hầu của chị ta, sau đó tới tai Leister rồi tới tai tôi,” Sebastian đáp. “Cô không cần ra mặt bệnh vực tôi làm gì. Tôi hoàn toàn có khả năng bảo vệ mình nếu thấy cần.”

“Tôi không thể ngồi đó và nghe người đàn bà ấy nói những điều kinh khủng về anh,” Julia làm bầm. “Nó khiến tôi muốn bạt tai bà ta. Hơn nữa, tôi cũng bệnh vực cả cho Chloe.”

“Tôi cảm ơn cô vì tinh thần đấu tranh cho con gái tôi cũng như cho tôi, nhưng sau này tôi không muốn cô làm thế nữa. Đồng ý chứ?”

“Không, tôi không đồng ý! Nếu anh muốn để cho mẹ anh nói anh là đứa con trai và là người cha quái đản, lạnh lùng, tàn nhẫn và không có khả năng yêu thương, thì anh cứ việc. Nhưng nếu bà ấy nói những điều ấy trước mặt tôi, thì tôi có quyền phản đối.”

Sebastian đặt nĩa xuống và nhìn cô. Cô vui sướng thấy anh có vẻ bực bội.

“Cô không thấy là mẹ tôi có thể chỉ toàn nói sự thật, ít nhất là trong trường hợp của tôi?”

Julia cắn một miếng bánh, nhai, nuốt, rồi nhìn thẳng vào mắt anh. “Không, không phải. Anh có nhiều tật xấu – bao gồm cả tính hoài nghi và không thành thật – nhưng không phải là người mất hết khả năng yêu thương. Thứ nhất, anh yêu Chloe – không, đừng có chối, chính mắt tôi trông thấy. Và tôi nghĩ anh cũng yêu mến tôi.”

Trước câu cuối cùng này mắt anh mở to. Chúng đột ngột lấp lánh ánh xanh ngắt khi chiếu vào cô. “Cô nghĩ thế thật sao?”

Những âm tiết nhẹ nhàng mà ẩn chứa sự cảnh báo như tiếng rít của một con rắn. Julia can đảm đón ánh mắt xanh ấy. Cô tự nhắc mình rằng không thể chinh phục mỹ nhân bằng trái tim yếu đuối – hay trong trường hợp này là một quý ông.

“Chỉ là anh sợ phải thừa nhận điều đó thôi.”

“Ngược lại là khác, tôi hoàn toàn không sợ phải thừa nhận là tôi, theo như lời cô, yêu mến cô – ít nhất là theo cách đặc biệt.” Cái liếc mắt thâm đãng anh dành cho cô đi kèm câu cuối cùng làm sắc đỏ lan khắp mặt cô. Nhưng cô không để cho bất cứ dấu hiệu xấu hổ nào khác biểu lộ ra ngoài.

“Và tôi cũng yêu mến anh theo cách ấy,” cô chân thành nói, nhấp một ngụm trà với vẻ điềm tĩnh như thể họ đang bàn chuyện thời tiết. “Nhưng tôi lại nghĩ tình cảm chúng ta dành cho nhau còn nhiều hơn thế.”

Giờ thì anh lại nhìn cô với cái mặt nạ lạnh lùng như cũ khiến cô không thể đọc được điều gì trong đôi mắt băng giá kia.

“Tất nhiên cô có quyền đưa ra quan điểm của mình.” Với sự chậm rãi khoan thai anh đưa khăn ăn chấm miệng, rồi đặt nó xuống cạnh đĩa của mình trước khi đứng dậy. “Mong cô thứ lỗi, tôi còn nhiều việc cần giải quyết.” Và trước khi cô có thể đáp lại, anh đã sai bước ra khỏi phòng.

Julia chỉ cười khẽ trước sự vi phạm cung cách lịch thiệp trắng trợn này – một quý ông không bao giờ bỏ một quý cô ngồi lại bàn. Nụ cười đó càng nở rộng hơn khi cô thấy đĩa của anh hầu như chưa được đụng đến.

Chương 25

London ở thời điểm cao trào của mùa hội là sự quay cuồng của những màn trình diễn và hoạt động giải trí. Julia vẫn phải tiếp tục mua sắm vì cô nhận thấy cái tủ áo rộng lớn mà Madame de Tissaoud đã quảng cáo với cô rốt cuộc lại không được rộng lớn cho lắm. Có rất nhiều chuyến đi đến Pantheon Bazaar [1], thư viện, và nhà hát. Không ngày nào trôi qua mà lại không có một bữa tiệc điếm tâm, một chuyến picnic, một dạ tiệc hay vũ hội.

[1] Một trung tâm trưng bày và mua sắm lớn

Thêm vào đó, còn có những chuyến đi dạo buổi chiều ở Hyde Park, đó là những chuyến đi buộc phải có mỗi khi thời tiết cho phép. Các quý cô trong những chiếc áo dài đủ màu sắc, đội những chiếc mũ bonnet quyến rũ, mang những đôi găng tay bằng da dê non và cầm những cái ô vui mắt, đi dạo công viên trên những chiếc xe ngựa bỏ mui, mục đích chủ yếu là được nhìn ngắm bởi càng nhiều người sang trọng càng tốt. Có những quý cô tự cưỡi ngựa để thể hiện mình tài giỏi hơn các quý cô khác.

Cũng có sự tham gia của các quý ông mà phục trang chỉ ít sắc sảo hơn các quý cô một chút. Một số cưỡi ngựa, số khác thì đi bộ với hy vọng được quý cô mà họ nhắm chọn mời quá giang, số còn lại phô diễn trên những cỗ xe thể thao. Ngay cả những cô gái bao thỉnh thoảng cũng ra ngoài, hít thở khí trời trên cỗ xe được những người bảo trợ đặt riêng cho họ, ăn mặc lòe loẹt và tươi tắn vẫy tay với những quý ông họ biết. Những quý ông này thường giả bộ khổ sở vì đã nhất thời mù quáng. Mặc dù các quý bà, quý cô biết rõ các quý ông đã quen với mọi điệu bộ của những người đàn bà chẳng ra gì ấy, họ cũng giả vờ lơ đi, và các quý ông vui mừng trước điều đó. Công viên là một trong những nơi mà hai mặt cuộc sống của một gã đàn ông có thể đụng độ nhau. Đó là sự thực xấu xa của cuộc sống thượng lưu.

Hôm đó là một ngày nắng ấm cuối tháng Tư, Julia ngồi trong xe của huân tước Carlyle khi anh cẩn thận điều khiển nó xuyên qua công viên. Con đường chính đông nghẹt người qua lại, và huân tước Carlyle phải điều

khiển mấy con ngựa len lỏi qua đám đông cười đùa gọi nhau í ới, cuộc trò chuyện giữa anh và Julia cứ bị cắt ngang.

Julia cực kỳ hài lòng về bản thân trong khi từ tốn vẫy tay với những người quen. Cô biết mình trông rất đẹp, vừa qua gương vừa do huân tước Carlyle khen ngợi. Cô mặc chiếc áo dài bằng tơ mịn màu ngọc sapphire xanh biếc, với chân váy được may theo một mớ hẹp hơn, khoác thêm một chiếc áo vét nhẹ xinh xắn đồng màu, chiếc mũ rộng vành đáy bẹt làm bằng rom được trang trí bằng hoa và những dải ruy băng có cùng sắc xanh đội trên đầu. Những dải ruy băng rộng của chiếc mũ thắt thành một chiếc nơ duyên dáng dưới một bên tai. Cô không mang ô, nhưng đó là vì cô không cần đến. Chiếc mũ bao lấy khuôn mặt cô một cách quyến rũ và cùng lúc ấy che nó khỏi ánh mặt trời.

Nhưng vẻ bề ngoài không phải là lý do duy nhất khiến Julia cảm thấy phấn khởi. Lý do nữa chính là kế hoạch gia nhập vào giới quý tộc của cô đã thành công tuyệt đối. Trong thời gian ngắn ngủi cô ở thành phố, giới thượng lưu đã ngó dõng xử với cô như một người mới đến. Giờ cô là một thành viên được xã hội đón nhận, và đi kèm là những lời mời không chút băn khoăn gửi đến những phụ nữ gia đình Peyton. Huân tước Carlyle đang dành cho cô thái độ mà Caroline cam đoan là sự tán tỉnh, và cô cũng có một lượng kha khá những người ngưỡng mộ xúm lại quanh cô trong các bữa tiệc và lấp kín thể khiêu vũ của cô nên cô chưa từng phải chịu nổi sự sùng bái của việc ngồi ngoài một điệu nhảy.

Con sâu duy nhất làm rầu ròi canh đó là Sebastian dường như chẳng hay biết về tầm cỡ sự thành công của cô. Anh chẳng bao giờ tham gia những buổi họp mặt của giới quý tộc, xuất phát từ thái độ xa lánh và không chào đón của những người không ưa anh, hay đơn giản là anh không thích những hoạt động phù phiếm của xã hội thượng lưu. Thế nên anh chẳng được chứng kiến cảnh khá nhiều quý ông luôn vây quanh cô, hay những nụ cười họ dành cho cô khiến các quý cô khác phải ghen tị.

Mỗi khi nghĩ về chuyện này cô lại thấy sự đời thật trớ trêu. Cô đây, con bé Jewel Combs thuở trước (mặc dù cô hiếm khi cho phép mình nhớ lại), giờ đây là một thành viên của xã hội thượng lưu. Còn anh, một bá tước

dòng dõi, một quý ông đến tận móng tay, gần như bị xã hội mà anh thuộc về từ lúc mới sinh ra ruồng bỏ.

“Công viên hôm này đông quá.” Nhận xét này là câu nói đầu tiên của huân tước Carlyle trong nhiều phút qua. Julia mỉm cười với anh. Anh là người lười cuốn nhưng ít nói, tuy vậy cô mến anh, mến thật sự bởi cô chẳng có ý định quyến rũ anh.

“Vâng, quả đúng như thế.” Julia mỉm cười đáp. “Tôi không biết ngài làm cách nào mà giữ chúng ta trụ lại mặt đường được. Hầu như chẳng còn khoảng trống nào. Gặp phải quý ông khác thì tôi sợ mình đã ngã nhào mất rồi.”

“Cô không phải sợ ngã khi ở bên tôi. Tôi sẽ không bao giờ làm một cô gái xinh đẹp như cô phải ngã đâu. Vì sao chứ, cứ nghĩ đến việc cô bị bề mặt là cái tôi của tôi lại tổn thương nặng nề.”

“Ngoài ra, chắc chắn tôi sẽ đáp xuống bùn, và cái áo đẹp của tôi sẽ bị hư mất.” Giọng nói ra vẻ rầu rĩ của cô làm anh phì cười.

“Đó là lý do tôi thích cô đấy,” anh nói với nụ cười nhẹ nhàng. “Cô là người phụ nữ chân thật nhất mà tôi hân hạnh được gặp! Cha mẹ cô hẳn là những người rất đặc biệt mới nuôi dō con gái như vậy. Kể cho tôi họ là người như thế nào được không?”

Cô cho anh hay là cha mẹ cô đều đã qua đời. Giờ anh đang đòi biết thêm chi tiết, và giờ cô chẳng biết nói gì với anh. Cô đã bịa ra câu chuyện về thân thế của mình. Nó được nữ bá tước lạnh lùng chấp thuận, Caroline thì miễn cưỡng học thuộc lòng, còn cô thì chẳng dễ thoát ra. Cô không muốn nói dối huân tước Carlyle. Cô rất thích anh.

“Mẹ tôi là người rất tốt bụng và đôn hậu. Tôi không nhớ nhiều về cha tôi. Như ngài biết đó, ông qua đời khi tôi còn rất nhỏ.”

“Tên ông là gì?”

Mắt Julia đảo tròn tuyệt vọng khi cố tìm ra cách kết thúc đoạn đối thoại.

“Horward. Horward Frame.” Julia biết họ Frame là một họ cực kỳ phổ biến ở nước Anh, mọi nơi, mọi tầng lớp trong xã hội đều có người mang họ này.

“Có phải một trong những họ Frame ở Yorkshire không?” Huân tước Carlyle kiên trì một cách thông thả. Julia đầu hàng. Cô ghét phải nói dối, nên cô đẩy vấn đề sang anh.

“Ngài rất quan tâm đến tổ tiên nhà tôi thì phải, thưa ngài,” cô kèm theo một nụ cười mà cô hy vọng là vui vẻ.

Anh cũng cười lại. “Quả có thể thật. Tôi không định nói về chuyện này quá sớm, nhưng mong ước của tôi là một ngày nào đó tổ tiên của cô sẽ hợp nhất với tổ tiên của tôi thông qua đời con cháu sau này.”

Trán Julia nhăn lại cố hiểu câu nói. Điều đó chỉ xảy ra khi họ có chung những đứa con. Mắt cô tròn xoe, và trợn lên với anh. Anh vẫn đang mỉm cười với cô, thật đáng ghét.

“Tôi muốn ngài đưa tôi về nhà ngay, thưa ngài.” Hình ảnh cơn giận lạnh lùng của Sebastian lại giúp ích cho cô lúc này. Cô tính gay gắt đáp lại huân tước Carlyle, nhưng Hyde Park không có chỗ cho sự om sòm như thế. Hai bàn tay cô nắm chặt trên lòng khi cô trợn mắt nhìn anh, để cho mắt cô nói tất cả những gì mà môi không thể

“Tôi đã xúc phạm cô đúng không? Tôi xin lỗi, cô Stratham.” Anh có vẻ hoang mang. “Tôi biết chúng ta quen nhau chưa được bao lâu, và thực lòng tôi không định nói ra sớm thế. Nhưng tôi nghĩ hẳn cô đã đoán được tình cảm của tôi.”

“Nếu tôi đoán ra, thưa ngài, thì ngài có thể tin chắc rằng lúc này tôi chẳng ngồi trên xe ngựa của ngài!” Tiếng lầm bầm bực mình của cô khiến gương mặt huân tước Carlyle nhăn nhó.

“Cô nổi giận với tôi rồi,” anh nói, nghe rất kinh ngạc. Julia nhìn anh, thừa nhận trong im lặng. Cô chưa từng nghĩ sẽ có lúc bị hạ nhục như vậy khi là Julia Stratham, một quý cô. Có lẽ anh ta cảm nhận được gì đó ở cô, có lẽ bản chất Jewel Combs vẫn lộ ra bất chấp cô đã cố gắng xóa đi.

“Tôi biết lẽ ra tôi nên nói chuyện với người giám hộ của cô trước,” huân tước Carlyle vội vàng nói. “Nhưng tôi chưa bao giờ thân thiết với bá tước Moorland. Tôi cảm thấy khó tiếp cận với anh ấy. Tất nhiên là chẳng thể nào đổ lỗi cho cô về anh chàng nổi tiếng đó. Xét cho cùng người ta không thể chọn lựa người họ hàng của mình.”

“Ngài định tiếp xúc với Seb... bà tước Moorland, vì chuyện này ư?” Julia đâm bối rối. Cô không biết Sebastian sẽ phản ứng như thế nào trước lời đề nghị đó.

Huân tước Carlyle ngạc nhiên. “Rốt cuộc đó chẳng phải là điều nên làm theo đúng phép tắc sao?”

Điều nên làm theo đúng phép tắc... tâm trí Julia quay cuồng, rồi cô lò mò hiểu ra vấn đề.

“Nếu tôi nhận ra cô không thích điều đó,” anh nói, giọng cứng nhắc như gương mặt, “thì tôi sẽ không bao giờ đặt vấn đề. Tôi mong chúng ta vẫn là bạn bè, cho dù cô không thành vợ tôi đi nữa?”

“Ngài đang hỏi cưới tôi sao?” Giọng nói sừng sốt của cô khiến anh chợt xoay phắt đầu sang nhìn cô. Cô nhìn lên gương mặt buồn bã với đôi mắt xám hiên lành và cảm thấy xấu hổ. Đương nhiên là anh đang hỏi cưới cô rồi. Một quý ông như huân tước Carlyle sẽ chẳng bao giờ sỉ nhục một quý cô bằng đề nghị trở thành nhân tình của anh t

Huân tước Carlyle nhướng mày nhìn xuống cô, “Ồ, tất nhiên là tôi đang hỏi cô có đồng ý lấy tôi không? Chẳng lẽ chúng ta nói về chuyện nào khác?”

Julia đột ngột mỉm cười, rạng rỡ. Cô đã hiểu nhầm. Thay vì sỉ nhục cô, anh đang dành cho cô một vinh dự.

Anh đang đề nghị cô, Julia Stratham, làm vợ anh. Anh thậm chí chẳng nghi ngờ sự tồn tại của Jewel Combs.

Đáp lại yêu cầu quay về nhà của cô, anh rẽ xe ra khỏi đám đông tập nập và hướng ra cổng. Cỗ xe gần như quệt phải một chiếc xe song mã bốn bánh

gầm cao, và quý ông bảnh bao trong chiếc khăn quàng cổ lốm đốm đang điều khiển chiếc xe ném cho cả hai một ánh mắt khó chịu. Đến khi huân tước Carlyle đánh được cỗ xe ra tới cổng, Julia mới hết ngạc nhiên. Cô đặt nhẹ tay lên ống tay áo màu xám sang trọng của anh, và chân thật mỉm cười khi anh liếc ánh mắt dò hỏi sang cô.

“Tôi phải xin lỗi về phản ứng thái quá của mình trước lời cầu hôn của ngài, thưa ngài.” Cô nói nhỏ với vẻ ngượng ngùng. “Nói thật là, mãi cho đến tận cuối câu chuyện tôi mới nhận ra ngài đang nói gì. Tôi rất xấu hổ phải thú nhận rằng lúc đầu tôi đã không chú ý.”

Huân tước Carlyle bật cười, nhìn bỗng trẻ hơn hẳn tuổi thật mà Julia đoán là khoảng bốn mươi, “Cô không nhận ra mình đang được cầu hôn ư?”

Julia lắc đầu, “Không, thưa ngài, tôi e là tôi không nhận ra. Tôi xin lỗi.”

“Thế mà tôi cứ nghĩ là do bọn trẻ nhà tôi,” anh lầm bầm, gục gặc đầu. “Hoặc do tôi. Hoặc là...”

“Không có đâu, thưa ngài,” Julia nhẹ nhàng ngắt lời. “Tôi không hề có ác cảm với các con của ngài. Còn về ngài,” cô cup mắt xuống thẹn thùng, điệu bộ ắt sẽ khiến Sebastian cười phá lên giễu cợt. “Tôi chẳng thấy có gì không vừa ý cả.”

“Vậy có nghĩa là cô chấp nhận lời cầu hôn?”

“Kh...không.” Julia đã sắp sẵn một kế hoạch có sự tham gia của huân tước Carlyle, nhưng cô yêu mến anh và không muốn anh bị tổn thương, Khuyến khích anh nhằm mục đích chọc giận Sebastian là một chuyện. Thực sự chấp nhận lời cầu hôn của anh lại là chuyện khác. Cô bỗng nhớ đến câu thành ngữ mà bà Thomas luôn lái nhai bên tai cô và thốt nó ra trong sự nhẹ nhõm. Cô nghĩ những quy tắc cứng nhắc và cách cư xử rập khuôn của xã hội thượng lưu cũng có cái lợi khi chúng tạo ra một khuôn mẫu có sẵn để đối đáp.

“Chỉ là tất cả những chuyện này quá đột ngột, thưa ngài.” Cô chớp mắt nhìn anh, và kinh ngạc khi đột nhiên thấy sự đam mê trong mắt anh. Nó nhanh chóng bị che đi, nhưng cũng đủ để cô thoáng rung mình. Có lẽ chế

ngựa huân tước Carlyle không dễ như cô nghĩ. Trong một lúc, nhìn anh như thể sắp hôn cô.

“Nhưng tôi vẫn có thể hy vọng chứ?” Giọng anh trầm hơn mọi khi.

Julia nhìn sâu vào đôi mắt xám chân thành và cảm thấy một tình cảm ấm áp đối với anh. Cô thực sự thích người đàn ông này. Kết hôn với anh sẽ là việc sáng suốt nhất cô từng làm trong đời. Là phu nhân Carlyle, cô sẽ không bao giờ phải lo lắng xem mình thuộc về đâu trong cuộc đời này. Thế rồi gương mặt Sebastian tự nhiên hiện ra trước mắt cô. Sebastian vô lương tâm, ích kỷ, lạnh lùng, và xác xược, nhưng cô lại yêu anh, và cơ thể cô nói rằng cô sẽ không bao giờ trao thân cho người đàn ông khác.

“Người ta luôn có quyền hy vọng mà.” Câu nói và sự bền lên của cô giống như một lời đồng ý và làm huân tước Carlyle vừa ý. Julia an ủi lương tâm rằng không hẳn cô đang nói dối. Xét cho cùng, ai mà biết trước tương lai như thế nào?

“Giờ chúng ta lại là bạn bè, cô còn muốn tôi đưa cô về nữa không? Trời hãy còn sớm.” Cỗ xe sắp sửa ra khỏi Park Lane đi vào Piccadilly. Phương tiện giao thông như mắc cửi trên đường, còn vỉa hè thì đầy khách bộ hành và những người bán dạo đẩy xe hàng hai bánh.

“Có lẽ ngài nên đưa tôi về,” Julia mỉm cười nói. “Nếu chúng ta định đến nhà hát tối nay, thì tôi cần nghỉ một lúc, bằng không trông sẽ rất phờ phạc.”

Anh cười. “Cô chẳng bao giờ có thể trông phờ c, cô Stratham. Mất ngủ cả đêm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp trẻ trung của cô.”

“VẬY sao, cảm ơn huân tước Carlyle.”

Đây là kiểu trêu đùa thường thấy giữa hai phái và giờ đây trở thành bản năng thứ hai của Julia. Cô cười lộ lúm đồng tiền trên má trong khi nói, mắt nhìn theo dòng xe ngựa khi huân tước Carlyle thành thạo điều khiển xe mình hòa vào dòng xe.

Cô đang định nói chuyện khác thì ánh mắt chạm phải một chiếc xe song mã đen bóng với hai bánh lớn và nội thất bằng da sang trọng ngay phía trước họ. Đó là xe của Sebastian với Jenkins đứng phía sau. Khi xe của

huân tước Carlyle gần như đi ngang hàng với nó, thì cô thấy Sebastian, trông thư sinh, uy quyền và cực kỳ đẹp trai trong chiếc áo vét bằng vải mềm màu xanh nhạt, đang nắm dây cương. Nhưng dù ánh nắng phản chiếu trên mái tóc vàng của anh làm cô lóa mắt, cô vẫn nhận ra anh không đi một mình.

Bên cạnh anh là một phụ nữ mặc chiếc áo màu hồng nhạt mà cổ trễ tới mức khiếm nhã, vạt áo trên viền ren đậm, phoi trần đôi vai và gần hết bộ ngực căng tròn. Nếu ai thích những cô gái tóc vàng trẻ trung, thì Julia cho rằng người này hẳn được coi là khá xinh đẹp, nhưng riêng cô thì không thích phong cách của cô gái đó. Thật ra, càng nhìn cô càng thấy rõ đây không phải một quý cô, mà là những người giới thượng lưu gọi là “kẻ hư hỏng ăn mặc đúng mốt”.

Julia, gần như biến thành Jewel trong cơn tức giận, có thể nghĩ ra một loạt cái tên khác, nhưng cô không cho phép mình nghĩ đến chúng. Thay vào đó cô nhìn chằm chằm như bị mất hồn vào cặp đôi ấy khi bọn họ cười đùa trong chiếc xe đằng trước. Trong lúc cô nhìn, cô nàng nọ chợt kêu ré rồi nhảy dựng lên để quàng hai tay quanh cổ Sebastian trong một trạng thái rõ ràng là hết sức vui sướng. Julia cảm thấy những thớ thịt trên người cứng đờ trong một cơn giận dữ, và mắt cô mở lớn với ngọn lửa vàng rực khi Sebastian cúi xuống đặt nhanh một nụ hôn lên cái miệng hồng hồng quá dày của cô ta. May sao cơn giận cuộn lên đã làm cô tắc nghẹn, không thì cô sẽ tuôn ra cả tràng chửi rủa trong khoảnh khắc sôi sục. Nhưng trước khi cô có thể nói lời nào, một chiếc xe khác đã len vào giữa xe Sebastian và xe họ. Dù đã rướn người để xem chuyện gì xảy ra tiếp theo, cô vẫn không thể nhìn được.

“Chết tiệt,” huân tước Carlyle ghé tởm buột miệng.

Julia, mắt ngờ ngàng, ngậy ra nhìn anh vài giây mà thực sự chẳng nhận ra mình đang nhìn ai, rồi mới vỡ lẽ là nah hẳn cũng đã thấy cảnh đó.

“Thật xấu hổ vì cô phải chứng kiến cảnh đó,” anh nói tiếp, áy náy như thể việc Sebastian chẳng biết thế nào là khuôn phép khi âu yếm một gái làng chơi trên đường phố là lỗi của anh. “Đó là một tội ác, mong cô tha thứ cho tôi vì đã nói vậy, khi một cô gái đáng yêu như cô lại ở dưới sự bảo trợ của một người mà tôi chỉ có thể ghé tởm miêu tả là một kẻ đàng điếm khó

ura. Chỉ cần cô cho phép, tôi sẽ lo liệu sao cho cô thoát khỏi ảnh hưởng của anh ta càng sớm càng tốt. Là vợ tôi, cô không bao giờ phải...”

“Tôi đồng ý,” Julia đột ngột nói, mắt vẫn trừng trừng giận dữ. Cô hoàn toàn không hay biết về hiệu chiến trên mặt mình, hay hai tay đang siết chặt thành nắm đấm trên lòng. Huân tước Carlyle dừng lại ngay giữa đường, choáng váng.

“Cô nói gì cơ, cô Stratham?”

“Tôi nói tôi sẽ lấy ngài,” cô nói gần như hét, “Ngay khi nào thu xếp xong.”

Huân tước Carlyle trông vẫn sững sốt, nhưng khi nhận ra cô vừa nói gì thì anh bắt đầu mỉm cười. Anh nói câu gì đó về việc cô đã biến anh thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, nhưng Julia gần như không nghe thấy. Cô đang mãi nhìn ló ló xe ngựa trước mặt, tìm kiếm chiếc xe ngựa màu đen bóng lộn.

Chương 26

“Cái gì?”

Sáng hôm sau Julia ngồi trong văn phòng Sebastian và sung sướng ngắm đôi mắt xanh nổi bão, tối sầm lại khi nghe tin cô sẽ kết hôn.

“Đừng có vớ vẩn,” anh nói.

Anh liên tục đốt xì gà, giờ lại ngả lưng ra ghế nhìn cô chăm chăm qua làn khói thuốc. “Tất nhiên cô sẽ không cưới Carlyle. Nếu cô nghĩ tôi đủ dở hơi để nuốt trôi cái chuyện bịa đặt ấy...”

“Tôi cam đoan là anh ấy đã cầu hôn, và tôi đã đồng ý. Ngày mai anh ấy sẽ đến gặp anh để xin phép anh. Tôi đã khẳng định với anh ấy rằng đó chỉ là thủ tục. Đồng thời anh ấy đến để cùng anh sắp xếp hôn sự và những việc đại loại như vậy.”

Julia hài lòng buông từng câu với vẻ trịnh trọng lãnh đạm hết mức có thể. Việc đó đòi hỏi cô phải hết sức tự chủ. Điều cô thật sự muốn làm là hét vào mặt Sebastian, tát vào gương mặt đẹp trai đến phát điên và cào hai má anh bằng những móng tay của mình. Vậy mà cô vẫn ngồi yên nhìn anh hôn ả điếm quá thì kia.

Nhưng, dĩ nhiên, anh chẳng hay biết cô đã chứng kiến cái màn ghê tởm đó, và rõ là cô không định nói với anh. Với tính tự phụ cao như núi ấy, rất có thể anh sẽ cho rằng chuyện hứa hôn của cô do ghen tuông mà ra.

“Cô đang thuyết phục tôi tin rằng gã Carlyle ấy thực lòng muốn cưới cô? Thậm chí một tháng trước đây cô còn chưa quen biết hắn.”

Julia mỉm cười ngọt ngào, dù bên trong hai hàm răng ang nghiền ken kết vì tức giận. Cô sắp mất hết vẻ đoan trang – trước anh cô lúc nào cũng có nguy cơ trở lại là Jewel. Nhưng không bao giờ, cô tự thề là sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra.

“Anh thấy việc một quý ông muốn cưới tôi là khó tin lắm sao?”

Mắt Sebastian đột nhiên sáng lên khi anh nhìn cô qua làn khói của điều xì gà.

“Cô nói thật à? Có đúng là cô đã bày được gã nhà quê tẻ ngắt ấy ngỏ lời?”

Julia mím môi. “Xin thưa với ngài rằng gã nhà quê tẻ ngắt ấy coi ngài như mộ... một tên đàn đấm khó ưa. Xin nói thêm là huân tước Carlyle yêu tôi. Anh ấy cảm thấy thật vinh dự khi tôi nhận lời làm vợ anh ấy.”

Sebastian khịt mũi. “Carlyle tưởng rằng hắn đang yêu Julia Stratham nhà tôi. Thế cô sẽ làm gì nếu hắn phát hiện ra Jewel Combs?”

Julia nhìn anh chằm chằm biết được? Tôi đã đoạn tuyệt với cuộc sống ấy từ lâu.”

Sebastian chậm rãi mỉm cười. Đó không phải một nụ cười thiện chí. “Cô chắc không? Tôi có thể thấy rất rõ dấu tích đường phố của cô – vào những lúc đặc biệt. Khi ở trên giường, em yêu của tôi, thì em không phải là một quý cô.”

Mắt Jewel long lên, và cô gần như nhòe lên khỏi ghế. “Còn anh không có lúc nào là một quý ông hết.”

“Ngồi xuống.” Sebastian không bao giờ cao giọng nhưng cái uy quyền lạnh lùng mà anh có thể tạo ra bất cứ lúc nào anh muốn đã khiến cô ngồi phịch xuống ghế trước khi nhận ra mình đang làm gì. Đến khi nhìn thấy vẻ thỏa mãn lóe lên trong mắt anh cô mới nhận ra mình lại răm rắp tuân lệnh như một đứa trẻ đang chịu phạt. Ý nghĩ ấy khiến cô nổi điên, và cô đứng phắt lên, mắt bắn ra những tia lửa về phía anh.

“Tôi không ngồi!” cô đốp chát, quẳng mắt về đoạn trang và đứng chống nạnh giương mắt nhìn anh. Rồi hơi hạ giọng, cô bồi thêm, “Tôi không còn là đứa trẻ để anh sai khiến theo ý thích nữa.”

Anh cân nhắc nhìn cô. Cô đang mặc chiếc áo dài buổi sáng rất hợp bằng muslin sọc màu đỏ anh đào cùng chiếc khăn lụa rộng bản đồng màu thất

quanh eo. Với đôi mắt vàng long lanh và hai má đỏ lên như màu áo vì giận dữ, trông cô vừa xinh đẹp đến bức mình lại vừa đáng ghét. Anh tự nhủ mình khinh thường loại đàn bà đáng ghét. Kẻ nổi loạn bé nhỏ tóc đen trước mặt anh cần ném vài bài học trong quá trình trở thành một quý cô.

“Không, cô không phải một đứa trẻ,” anh bình thản đồng ý, vẫn điềm nhiên quan sát cô làm cô bối rối. “Và cô cũng sẽ không lấy Carlyle.” Giọng anh trầm tĩnh, nhưng lạnh lùng và kiên quyết.

“Anh không thể ngăn tôi. Tôi sẽ lấy huân tước Carlyle nếu tôi muốn.”

“tôi có thể ngăn được đấy, tin tôi đi.” Môi anh nhếch lên thành nụ cười nửa miệng lạnh lùng. Cậu nói tiếp theo hết sức nhẹ nhàng, “Tôi chỉ việc kể cho Carlyle gốc gác thật sự của cô – hoặc nói với hắn rằng cô là nhân tình của tôi.”

Khi những lời này buông ra thì cơn giận của Julia bùng nổ. Mặt cô tái đi, và ô quay cuồng tìm thứ gì đó, bất cứ cái gì có thể làm anh đau. Những ngón tay cô khép lại trên cái chặn giấy bằng thủy tinh trên bàn anh – nhưng anh còn nhanh hơn cô. Hai tay anh túm lấy đôi tay cô, bóp mạnh đến khi chúng đau nhói và cô buộc phải thả vũ khí xuống. Nhưng cô đã mất hết tự chủ, cào cấu tay anh, ném vào mặt anh những lời rửa xả học được từ quãng đời cận kề. Trong cơn giận tột độ cô không còn là Julia Stratham nữa. Người đang la hét với anh là Jewel Combs, Jewel Combs mới là người đang giãy giụa và đâm đá khi anh lôi giật cô vòng qua bàn và ngồi lên người anh, hai tay vòng qua eo cô, khóa chặt hai tay cô sau lưng. Là Jewel Combs trừng mắt căm hờn nhìn anh và thấy mặt anh nhả nhừ đầy thích thú, và chính Jewel Combs xoay người lại để cắn vào cổ anh.

“Con quỷ nhỏ hiểm độc này!” anh gầm lên, giật ra – nhưng cô vẫn không ngừng, không thể ngừng lại, và lần này răng cô tìm đến tai anh. Anh túm lấy cằm cô vừa kịp lúc, những ngón tay bóp không thương xót hai bầu má mềm mại, mắt anh long lên, giận dữ ngang ngửa cô khi anh nhìn trừng trừng xuống cô.

“Cái đồ ô trọc, xấu xa...” cô rít lên, nhưng trước khi cô có thể tiếp tục bài tổng sỉ vả thì những ngón tay anh đã siết lại trên hàm cô khiến cô thở

hồn hển vì đau đớn. Tuy thế cô vẫn trừng mắt với anh, đôi mắt sáng rực nổi căm ghét và thách thức.

“Im ngay,” anh nói thô bạo, rồi ngấu nghiến môi cô bằng môi mình. Đó là nụ hôn cố ý làm đau cô, để sỉ nhục cô, và cô chống lại, giãy giụa trong vòng tay anh, kiên quyết không chịu mở miệng cho đến khi anh tăng sức ép lên những ngón tay bấm sâu vào má cô. Tuy nhiên, cô vẫn không chịu đáp lại nụ hôn nóng bỏng khi lưỡi anh xâm chiếm miệng cô với sự mãnh liệt hung tợn. Anh hôn cô cuồng bạo đến nỗi môi dưới cô sây sát và cô nếm được vị máu trên lưỡi mình, hôn cho đến khi cô thút thít vì đau đớn và lả đi trong tay anh. Anh hôn cô cho đến khi cô rớt cuộc không thể chống lại những đòi hỏi dữ dội của cơ thể mình, hôn cô cho đến khi hai cánh tay cô quán lấy cổ anh và miệng cô mở ra cho anh trong cơn đam mê mù quáng đã thiêu rụi sự giận dữ và nhục nhã của cô bằng ngọn lửa của nó.

Cảm thấy sự đáp ứng đột ngột không thể kiểm soát của cô, đôi tay ghi siết của anh dịu xuống. Rồi anh bỗng giật đầu ra. Cô nằm run rẩy trong tay anh, ngược nhìn anh với cả trái tim và tình cảm phơi bày trong đôi mắt. Anh nhìn lại ánh mắt ấy trong một lúc lâu, đôi mắt xanh sáng lên và bùng cháy, miệng mím thành một đường căng thẳng. Rồi đôi mắt anh lạnh đi và môi nhếch lên thành nụ cười châm biếm.

“chất cao quý của cô cũng chẳng hơn gì tôi,” anh nói với vẻ khinh thường, đẩy cô khỏi lòng mình khiến cô ngã sụm xuống sàn nhà.

Trong một lúc cô ngồi trên sàn nhà giữa những lớp váy màu anh đào và váy lót bằng ren trắng, đôi chân đi tất trắng lộ đến đầu gối, phơi ra đôi dèp mềm màu đen nhỏ nhắn, bộ ngực phập phồng phía trên cổ áo cắt thấp. Mắt cô nhìn anh ngơ ngác; sự miệt thị lạnh lùng và tàn nhẫn cô nhìn thấy trong mắt anh khiến cô bàng hoàng và run lên.

Cô chậm chạp gom những tàn dư còn lại của lòng kiêu hãnh và đứng dậy. Lúc này toàn bộ cơn cuồng nộ của cô đã rút cạn. cô như đông cứng ở bên trong – lạnh như đôi mắt anh. Mắt cô ráo hoảnh nhìn anh khi anh ngã người ra ghế, nhìn cô đang đứng với đôi tay và đầu gối run rẩy bên cạnh anh.

“Nói với Carlyle là cô sẽ không lấy hắn.” Anh ra lệnh bằng giọng cay nghiệt. “Không thì tôi sẽ nói, và tôi rất thích kể nốt phần còn lại cho hắn nghe.”

Julia nhìn trân trân xuống gương mặt đẹp trai, mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh da trời nhưng chẳng thấy thiên thần mà chỉ có sự tàn ác. Cô nhìn cái miệng hoàn hảo như khắc đang mím lại thành một đường rắn đanh, và chưa bao giờ cảm thấy sục sôi giận dữ như lúc này. Lúc nào anh ta cũng quá tự tin, quá áp đặt. Ngay đến bây giờ anh ta vẫn cho rằng tất cả những gì cần làm là hăm dọa cô, và cô sẽ ngoan ngoãn tuân theo.

Ồ, anh ta đã làm. Từ bé đến giờ cô chưa từng đầu hàng. Con nhóc đường phố đói khát và không được yêu thương đã sống sót qua nhiều mất mát và ngược đãi hơn những gì anh ta nghĩ. Anh ta khiến cô lại trở thành một chiến binh, và cô bỗng chẳng còn thấy quá xấu hổ về xuất thân của mình. Dù thiếu thốn, nhưng cô không trở thành người lạnh lùng, mất nhân tính. Cô vẫn có thể cười, khóc và yêu trong khi anh ta chỉ biết căm ghét. Vậy thì ai mới là kẻ đáng thương hơn?

Cô chưa từng định kết hôn với huân tước Carlyle, và cô biết điều đó ngay từ giây phút chấp nhận lời cầu hôn của anh. Cô chỉ muốn dùng anh để trả đũa Sebastian. Nhưng cái nhìn hiện giờ của Sebastian nói cho cô biết rằng anh ta coi như mọi chuyện đã được giải quyết, rằng cô sẽ làm như được bảo và thế là xong. Lần này anh ta đã làm. Cô đã khuất phục anh ta hết lần này đến lần khác, quá sợ thái độ chuyên quyền và cặp mắt lạnh lùng của anh ta, nhưng lần này thì không. Giờ đây cô mới nhận ra Sebastian chỉ coi cô như món đồ kiểng vô giá trị - món đồ đẹp để sở hữu nhưng không đáng để khoe với người khác. Với anh ta cô sẽ luôn luôn là một đứa đầu đường xó chợ. Trong khi với huân tước Carlyle cô là một quý cô. Và cô muốn là một quý cô, cô muốn được đối xử bằng sự dịu dàng, quan tâm và tôn trọng. Huân tước Carlyle chưa từng vượt quá một nụ hôn lên má cô. Trong khi Sebastian đối xử với cô như những gì anh ta nghĩ: một con điếm.

Sống lưng cô cứng lại, và đầu gối ngừng run rẩy. Với vẻ đường hoàng từ tốn cô quay lưng lại với anh, chậm rãi đi ra cửa mà không nói một lời. Đến ngưỡng cửa cô ngoảnh lại nhìn anh.

Anh vẫn ườn ra trong ghế, đôi chân đi ủng duỗi dài, đôi vai rộng tựa thoải mái vào lưng ghế trong lúc điều xì gà trên tay tỏa khói quanh mái đầu hoàn mỹ.

“Anh đúng là lạnh lùng, tàn nhẫn và vô cảm như lời mẹ anh nói, Sebastian,” cô lẳng lặng nói, nhìn khắp người anh. “Tôi thấy tiếc cho anh.”

Cô thấy rằng anh cắn chặt điều xì gà, nhưng trước khi anh có thể nói lời nào, cô đã xoay gót và bỏ anh lại.

Chương 27

Cô sẽ lấy huân tước Carlyle – hay đúng hơn là Oliver, như anh bảo, cũng như giờ đây anh gọi cô là Julia. Có thể cô không yêu anh, nhưng tình yêu đâu phải là điều kiện cho một cuộc hôn nhân thành công. Có thể anh không khơi dậy đam mê cháy bỏng mà chỉ với một cái chạm nhẹ Sebastian cũng dễ dàng đánh thức, nhưng người ta không thể gắn bó cả đời chỉ vì đam mê xác thịt.

Oliver là người đàn ông tốt bụng, đáng tin cậy, có thể chăm sóc cô; anh giàu có, là con nhà dòng dõi và có thể cho cô một cuộc sống tốt đẹp. Và hơn hết, anh tôn trọng cô. Ít nhất anh tôn trọng Julia Stratham. Cô không dám hình dung anh sẽ nghĩ gì nếu biết cô là ai. Cô có nên thú thật với anh không? Mọi bản năng trong cô hét lên không – ngoại trừ bản năng trung thực. Và cô kiên quyết gạt ý nghĩ đó đi. Liệu Sebastian có nói với anh? Đó lại là vấn đề hoàn toàn khác. Có thể lắm – nhưng Sebastian, cũng như mẹ anh và Caroline, sẽ trở thành tâm điểm chú ý vì đã đưa một kẻ giả danh vào giới thượng lưu. Và giới quý tộc khó mà tha thứ cho một việc như thế.

May là cô có thời gian để nghĩ kỹ trước khi gây ra bất cứ hậu quả nghiêm trọng. Sau cuộc đối đầu của họ, Sebastian đã rời London ngay sáng sớm hôm sau, chỉ có Leister tháp tùng đi đến những điền sản của anh ở Suffolk giải quyết việc gấp. Theo như lời Smathers thì anh hết sức cáu kỉnh lúc khởi hành, Julia vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng một cách kỳ lạ khi hay tin anh đã đi. Hèn nhất, cô thầm trách Sebastian. Lại chạy trốn, cũng như cái ngày cô làm anh hoảng sợ bằng việc tiến đến quá gần anh khi anh trở thành người đàn ông đầu tiên của cô trong thư viện ở White Friars. Julia bắt đầu ngờ rằng chạy trốn là cách anh tránh né đối mặt với cảm xúc của mình. Hình như câu nói ác ý của cô hôm trước đã có tác dụng. Cô hy vọng thế. Anh đã khiến cô yêu anh trong suốt khoảng thời gian ở White Friars, cô đã khao khát tình cảm hơn cả thức ăn. Anh giống vàng dương sáng ngời đột ngột nhô lên trên cuộc sống tăm tối của cô, thấp sáng thế giới của cô bằng

sức nóng và chiếu rọi tâm hồn cô. Cô biết là anh cũng cảm thấy điều đó. Và nó khiến anh rút đầu vào cái vỏ lạnh lùng của mình.

Nhưng sẽ có ngày anh phải ngừng trốn chạy và đối mặt với bản thân mình, những tình cảm của mình. Nhưng lúc đó đã quá muộn để lấy lại những gì đã mất. Cô đã yêu anh, yêu thực lòng, nhưng cô không ngu ngốc tới nỗi dành cả đời mơ tưởng đến người khinh rẻ cô dưới vẻ ngoài yêu mến, say mê, và bạn bè. Cô sẽ chết dần chết mòn nếu làm tình nhân của anh cho đến khi anh chán cô. Anh lấy cô là điều không tưởng như việc giành chiến thắng tại giải đua hoàng gia Ascot. Giờ thì cô đã nhận ra. Trong tâm trí anh, anh mãi là một bá tước cao quý còn cô là đứa bụi đời vô danh. Đứa mồi có thể nằm cùng mâm son, nhưng một đứa bụi đời không bao giờ có thể trở thành nữ bá tước.

Dường như Sebastian đi có một tuần vì anh chỉ mang theo một chiếc vali. Thế nhưng anh cũng chỉ mang theo một cái vali hồi đưa cô về White Friars lần đầu tiên, và anh đã ở lại đến vài tháng. Nhưng hoàn cảnh hồi đó khác. Julia mong được thấy anh trở về London trong vòng hai tuần. Cô không còn quá nhiều thời gian để quyết định phải làm gì.

Dường như Sebastian vô cùng chắc chắn về sự vâng lời của cô. Nhưng lời nói của Sebastian không còn là luật lệ với cô nữa và cô sẽ kết hôn với huân tước Carlyle – Oliver – chỉ để chọc tức Sebastian. Anh sẽ uất nghẹn khi trông thấy cô trở thành mệnh phụ thực sự của giới quý tộc và là vợ một người đàn ông khác! Cô hy vọng anh sẽ ghen tức. Cô muốn anh phải phẫn uất. Cô muốn anh phải dằn vặt mỗi khi nghĩ tới điều đó.

Nhưng để làm được điều đó trước tiên cô phải đưa được Oliver tới bệ thờ. Cô sẽ gặp không ít khó khăn để làm việc đó nếu Sebastian thích một vụ tai tiếng hơn việc cô trở thành phu nhân không mơ tưởng rằng Oliver sẽ vẫn lấy cô nếu anh biết tất cả nhưng gì Sebastian đe dọa tiết lộ. Góc gác thật sự của cô là một chướng ngại gần như không thể vượt qua, và nếu Sebastian bồi thêm tình tiết cô từng là nhân tình của anh thì – không, Oliver sẽ không cưới cô nữa. Và Sebastian cuối cùng vẫn thắng.

Hình ảnh Sebastian cười cợt khiến Julia cău tiết hơn bất cứ điều gì khác. Anh đừng hòng thấy được cảnh cô bị khước từ và hạ nhục! Cô sẽ trở thành

phu nhân Carlyle, và đột nhiên cô nhận ra mình phải làm gì. Tất cả những gì cô phải làm là thuyết phục Oliver cưới cô ngay lập tức, trước khi Sebastian về thành phố, để Sebastian không thể can thiệp. Rất có thể Sebastian sẽ không thực hiện lời đe dọa của mình một khi thấy rằng đã quá muộn. Và nếu anh vẫn cứ nói với Oliver – thì đằng nào cô cũng là phu nhân Carlyle rồi, lúc đó Oliver sẽ không thể làm gì vì cô biết anh không thích mình là đề tài cho mọi người bàn tán. Điều khó nhất là thuyết phục Oliver sẵn lòng chấp nhận tổ chức lễ cưới thật nhanh chóng vì anh là người rất khắt khe.

“Thôi nào, Julia, anh biết em chỉ đùa, nhưng anh mong em đừng làm thế với một chuyện tế nhị như thế này. Dĩ nhiên chúng ta sẽ làm lễ cưới tại nhà thờ Stratham. James sau ba tháng nữa, đúng như phép tắc. Vì em là quả phụ, nên lễ cưới sẽ đơn giản. Nhưng không có nghĩa là mọi thứ sẽ thiếu trang trọng. Rồi em sẽ thấy.”

Oliver thì thầm với Julia trong khi vở hài kịch diễn ra ồn ào ở phía dưới. Cô nhìn chằm chằm xuống những diễn viên ăn mặc lòe loẹt bằng đôi mắt thất thần, vô cùng phiền muộn trước sự cương quyết của Oliver về khuôn phép và nhấp nhòm không yên vì lo sợ Sebastian có thể quấy tung lên trước khi cô thành công trong việc dỗ dành Oliver làm theo ý cô.

Trong vòng năm ngày kể từ khi Sebastian lên đường, lần nào gặp Oliver cô cũng bóng gió nói đến việc cùng nhau bỏ trốn sẽ hết sức lãng mạn, nhưng anh luôn xem đó là chuyện đùa vô duyên. Giờ thì anh có vẻ thực sự bức mình với cô rồi. Julia cắn cắn móng tay và nhìn quanh nhà hát tối om trong lúc trí não làm việc điên cuồng. Nếu cô thực sự muốn trở thành phu nhân Carlyle, cô phải nghĩ ra cách nào đó để lái người đàn ông ừ lì này theo ý cô. Và phải nhanh nhanh lên.

Ngồi cùng lô với họ là Caroline và người tháp tùng của chị ta, ngài Rowland, một người đàn ông cao gầy tầm bố mười lăm tuổi có nụ cười quyến rũ. Phút chót, vợ chồng ngài Courtland đến ngồi cùng họ. Ngài Courtland thấp và gầy, giọng nói hơi ngọng của anh khiến người khác nghĩ anh sợ cô vợ đầy sức sống của mình. Phu nhân Courtland, một người phụ

nữ đầy đà, không biết ăn mặc khi cố nhét thân hình quá khổ của mình vào mẫu thời trang mới nhất, là bạn thân của Caroline, lại rất mực hòa nhã những khi cô không ngọt ngào ra lệnh với đôi mắt như hai ngọn roi gai muốn róc thịt đức ông chồng.

Vở kịch có vẻ như kéo dài vô tận, còn cô thì quá nôn nóng muốn kéo Oliver ra một góc để nói chuyện riêng với anh. Cuối cùng cô không thể đợi thêm được nữa. Lúc nữ chính vừa mới tuyên bố ý định tự tử nếu người tình của cô không đáp lại tình yêu của cô thì Julia nghiêng người sang Oliver và thì thầm rằng mình bị đau đầu.

Lập tức anh cuống cả lên, đề nghị đưa cô về ngay, và cô mỉm cười cảm ơn anh. Sau khi nói qua mấy lời với Caroline, chị ta gật đầu và có vẻ không mấy may phản đối việc Julia ra về trong đêm trên chiếc xe kín mít với một người đàn ông không phải họ hàng gần – một hành vi không phải phép. Mọi việc diễn ra như ý của Julia nên cô nhanh chóng lấy áo choàng, túi xách và để Oliver dẫn ra khỏi lô. Nhưng khi họ ra đến tiền sảnh sáng trưng và đã yêu cầu đem xe đến, thì Oliver bắt đầu nghĩ lại.

“Có lẽ chúng ta nên mời cô Peyton đi cùng,” Oliver trầm ngâm nói khi khoác chiếc áo choàng lụa màu kem lên đôi vai trần của cô. “Anh biết em không câu nệ phép tắc, Julia thân yêu, và cũng chẳng có vấn đề gì khi chúng ta rời khỏi nhà hát cùng nhau. Nhưng không nên để em mang tai tiếng – em là một cô gái trong sáng! Và anh cảm thấy mình có trách nhiệm với thanh danh của chúng ta.”

“Oliver yêu quý,” Julia nói, cố lắm mới mỉm cười được với anh trong khi cô muốn túm lấy anh mà lắc. Lúc nào anh cũng thế cả, cực kỳ đứng đắn! “Thật là không phải khi làm phiền Caroline và bạn chị ấy. Họ đang say sưa xem kịch, và em sẽ rất áy náy nếu họ phải ra về mà không xem được đoạn kết chỉ vì em. Xét cho cùng Grosvenor Square chỉ cách nhà hát mười lăm phút đi đường.”

“Nhưng mà,” Oliver phân vân, “có nhiều người xem trọng khuôn phép. Chúng ta chưa chính thức đính hôn và anh không muốn có ai đó nói rằng chúng ta kết hôn là do... do tình thế bắt buộc. Đúng, càng nghĩ anh càng cảm thấy chúng ta phải đề nghị cô Peyton đi cùng.”

Ju đếm từ một đến mười trước khi đáp lời. Trong lúc đếm cô thắt d áo choàng. Tối nay cô mặc chiếc áo màu kem với vạt trên ôm sát, vạt dưới rộng, được tô điểm bằng những dải ruy băng màu bạc. Ai cũng khen chiếc áo là một kiệt tác, rất hợp với cô và cô trông rất xinh đẹp. Bề ngoài xinh đẹp thì có gì hay nếu chẳng ai ngắm? Dù đã hết sức cố gắng, nhưng cô không mặc đẹp cho Oliver, Caroline, bạn chị ta, và những người còn lại trong nhà hát cũng vậy. Vị khán giả duy nhất cô muốn làm lóa mắt là Sebastian và chỉ Sebastian mà thôi. Không có anh chứng kiến và bị lay động bởi sắc đẹp của cô, thì nó trở thành vô nghĩa. Dù khó chịu với nhận thức này nhưng cô không thể phủ nhận nó.

“Anh sẽ gửi một lời nhắn cho cô Peyton.” Oliver vẫn đang lăm bằm, và Ju không thể nén sự bức bối lâu hơn.

“Đừng có ngốc, Oliver,” cô nói cương quyết, quay lại đối diện với anh, thấy đôi mắt anh tròn xoe vì bị xúc phạm, cô vội vã mỉm cười và đặt tay lên cánh tay anh, dù sao cô cũng không muốn làm anh phật lòng.

“Em xin lỗi, Oliver, em nói mà không suy nghĩ. Nhưng anh hiểu cho, quả thực anh không cần gửi tin nhắn cho Caroline. Em nào có bị đau đầu, em chỉ lấy nó làm có thôi. Sự thực là, em muốn nói chuyện riêng với anh. Em có chuyện quan trọng muốn nói ngay với anh. Em đã muốn giấu anh, nhưng em nhận ra mình không thể lừa dối anh được. Vậy anh sẽ chiều ý em chứ?”

Oliver sững người nhìn cô. Trước khi anh nói được câu nào, thằng bé chạy việc đã báo là xe ngựa đang đợi. Julia thở nhẹ nhõm, lập tức đi đến chỗ xe ngựa. Oliver chẳng có cách nào khác đành đi theo.

“Chuyện quan trọng gì vậy?” anh nôn nóng hỏi liền khi họ vừa bước vào trong xe và cửa đã đóng lại.

Trong ánh sáng của những ngọn đèn đường qua cửa sổ, nhìn anh bỗng già hẳn đi. Những nếp nhăn trên mặt hẳn thành những rãnh sâu, quanh hai mắt là những bọng thịt. Cằm anh xệ hơn, mũi dài hơn và to hơn. Chẳng còn bóng dáng người đàn ông hoạt bát, sung sức mà Julia đã nghĩ, anh nhìn đủ già để làm cha cô.

“Oliver, em rất buồn khi phải nói chuyện này với anh, nhưng em không thể giấu,” Julia mở đầu, đau khổ nhìn xuống hai tay khi cỗ xe rục rịch chuyển bánh. “Anh không biết là có một thứ cản trở lễ cưới của chúng ta. Em sợ là trừ phi chúng ta bí mật kết hôn trong vài ngày tới, bằng không chúng ta sẽ bị chia cắt mãi mãi.

Cách đó cực kỳ hiệu quả, Julia tự chúc mừng mình. Cô thầm cảm ơn mấy cuốn tiểu thuyết đầy những cặp tình nhân bị chia cắt bởi những kẻ giám hộ ác độc của bà Radcliffe, và ý tưởng của cô được lấy từ đó. Dựa vào những gì Oliver nghĩ về Sebastian, anh sẽ tìm ngay câu chuyện mà cô tự biện hộ là sát với sự thật theo cách nào đó.

“Cản trở gì?” Oliver đang nhìn cô chăm chăm, Julia có thể thấy nét mặt anh cứng đờ qua những vệt sáng nhập nhòa.

“Em... em ghét phải nói điều này. Quả thực, em hy vọng sẽ không phải nói! Nhưng em đã nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không thể tìm ra cách nào khác. Ôi, Oliver, hãy nói với em chúng ta nên làm gì! Sebastian – ngài Moorland! – sẽ không bao giờ cho phép em lấy anh. Anh biết không, anh ta muốn em thuộc về anh ta.”

“Moorland muốn cưới em?”

Julia cố gắng đỏ mặt và ngược đôi mắt đau khổ nhìn Oliver trước khi cụp mắt xuống đôi tay đan vào nhau.

“Em sợ nó còn tệ hơn, tệ hơn thế nhiều,” cô buồn bã nói, giọng nhỏ xiu. “Em rất xấu hổ khi nói với anh, nhưng ngài Moorland đã tỏ rõ rằng anh ta sẽ... sẽ không cầu hôn.”

“Thằng kh..., xin lỗi Julia. Tên dê tiện ấy quá sức lão xược khi bắt em dan díu với hắn?” Oliver phẫn nộ bùng bùng. Julia lén liếc anh một cái, và phải kìm một nụ cười mãn nguyện. Lời thú nhận của cô chắc chắn đang đem lại hiệu quả như mong muốn.

“Em... em rất xấu hổ,” cô thì thầm.

“Ôi, em yêu quý,” anh đổi giọng, vươn tay nắm lấy tay cô. Julia để yên cho tay mình bị nuốt chửng bởi bàn tay to hơn và ấm hơn gấp bội. Cô còn

ngửa tay để những ngón tay cô bám vào tay anh như cầu cứu. “Em chẳng việc gì phải xấu hổ cả. Moorland mới là kẻ nên cảm thấy hổ thẹn. Người ta đã xì xào bàn tán về sự trụy lạc của hắn từ mấy năm qua, trước cả khi lan truyền câu chuyện hắn giết vợ. Nhưng hắn thực sự đang sỉ nhục em! Hắn sẽ phải gặp anh vì chuyện này.”

Câu cuối cùng được nói với vẻ hết sức kiên quyết không lưỡng lự trước tình huống này, há hốc miệng. Không được để Oliver thách đấu Sebastian! Cô không biết chắc, nhưng cô ngờ rằng Sebastian sẽ chấp nhận bất cứ lời thách đấu nào. Anh cũng chẳng ưa gì Oliver. Và Sebastian có thể giết Oliver, hoặc khủng khiếp hơn, Oliver có thể giết chết Sebastian.

“Không, không, anh không cần làm thế!” Julia hét hoảng thuyết phục. “Hãy... hãy nghĩ em sẽ mang tiếng như thế nào! Vì không thể có lý do nào khác khiến anh xô xát với người giám hộ của em, và mọi người sẽ biết chuyện đó! Hơn nữa, anh có thể bị giết!”

Có thêm câu đó vào vì đó là điều một hôn thê nên nói, và ngược nhìn anh với vẻ lo lắng. Anh có vẻ choáng váng với những gì cô nói, và cô vội vàng tiếp tục.

“Điều chúng ta nên làm – em đã mất ngủ nhiều đêm để suy nghĩ – là tổ chức lễ cưới ngay lập tức. Chuyện đó chẳng có gì mờ ám cả. Chẳng phải có một loại giấy phép đặc biệt hay sao? Chúng ta có thể làm lễ cưới ở ngay London, theo đúng nghi thức, trước khi ngài Moorland trở về thành phố. Rồi thì... rồi thì anh ta không thể kiểm soát em nữa, và chẳng thể thay đổi chuyện đã rồi.”

Oliver im lặng một hồi lâu, lơ đãng vuốt ve làn da mềm mại ở mu bàn tay cô. Julia, dù khó chịu với sự đụng chạm của anh, nhưng vẫn để yên. Gì cũng được miễn là anh chịu làm theo ý cô!

“Có lẽ em nói đúng. Anh sẽ phải suy nghĩ về chuyện này,” anh chậm rãi nói khi chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà trên Grosvenor Square. “Nếu em cho phép, ngày mai anh sẽ đến thăm em và cho em biết quyết định của anh.”

Julia không hài lòng với câu trả lời thiếu dứt khoát, nhưng cô chẳng thể làm gì khác ngoài mỉm cười bên lên với anh khi anh áp môi lên tay cô đúng lúc người hầu mở cánh cửa xe ngựa.

Chương 28

Hai ngày sau Julia chuẩn bị tham dự vũ hội của phu nhân Jersey, một trong những sự kiện đình đám nhất của năm. Đó là một vũ hội xa hoa mà gần như mọi người đều tham dự. Khắp mọi ngõ đường của London hoa lệ, các quý bà quý cô mặc những chiếc áo dạ hội đẹp nhất và đeo những trang sức quý giá nhất của mình. Một không khí náo nức có thể sờ thấy được lan tỏa trong thượng lưu.

Julia ở trong phòng riêng, ngồi trước gương nhìn Emily làm tóc cho mình. Caroline, coi cô như bạn chí thân kể từ lúc Julia tiết lộ mình đã đính hôn với huân tước Carlyle, đã đề nghị để người lo trang phục của chị ta là cô Hanks đến giúp cô, vì nghĩ rằng Emily không đủ trình độ để “lột xác” cho cô hoàn toàn theo đúng yêu cầu vũ hội của phu nhân Jersey. Nhưng Julia đã từ chối với lời cảm ơn, và giờ khi ngó hình ảnh mình trong gương, cô chẳng hối hận vì đã quyết định thế. Emily đã hoàn thành xuất sắc việc vấn mái tóc cô thành một búi cầu kỳ trên đỉnh đầu, rồi buông những lọn quăn mềm mại từ búi tóc xuống ôm lấy gương mặt cô.

“Thêm ít phấn nữa nhé, cô Julia?” Xong xuôi với mái tóc của Julia, Emily chuyển sự tập trung sang bộ mỹ phẩm trên bàn trang điểm. Julia thường chẳng mấy khi động đến son phấn, nhưng phấn gao là một ngoại lệ. Cô gật đầu, và Emily thoa phấn lên mặt cô, làm khuôn mặt cô có màu trắng sữa mịn màng. Cũng may lông mi cô bình thường đã đen nhánh như màu tóc, nên cô không cần phải viện đến những que diêm cháy để chuốt chúng như những cô gái lông mi nhạt hơn hay làm.

“Thêm chút màu hồng nhé, cô Julia?” Emily vươn tay tới hộp sáp môi trước khi Julia kịp gật đầu. Chỉ bằng một vệt phớt nhanh qua hai gò má và đôi môi, cô đã tươi tắn lên trong sắc hồng nhạt. Không một ai ngoài Emily và cô biết rằng nó không phải màu tự nhiên.

Rồi Emily tháo chiếc khăn choàng ngăn phấn sáp rơi xuống cổ và ngực Julia. Cô đứng dậy cho người được nói lỏng. Vào dịp trang trọng như thế

này, cô bị bó chặt đến ngạt thở. Bên trên dải buộc, bộ ngực cô có nguy cơ bật ra khỏi áo lót. Phía dưới là chiếc váy lót bốn lớp bằng đăng ten, chân váy viền ren dài đến mắt cá chân. Cô xỏ đôi chân thanh mảnh đã mang tất lụa vào đôi giày khiêu vũ màu đen. Emily nhắc chiếc váy ở trên giường, khéo léo lồng nó qua đầu Julia đến mức không chạm vào sợi tóc nào. Rồi Julia đứng trước chiếc gương dài trong góc phòng, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình khi Emily cài hàng tá những chiếc nút ngọc trai nhỏ xíu ở sau lưng.

Chiếc áo dài bằng vải mỏng màu vàng sẫm phủ bên ngoài lớp vải lụa vàng óng, với hai ống tay áo nhỏ xíu ngang vai, để cổ trần, vai và hai cánh tay. Cổ áo hình trái tim cắt thấp, xẻ sâu xuống thành hình chữ V giữa hai bầu ngực và đính một bông hồng vàng nhỏ xíu bằng lụa. Thân áo ôm sát người, tôn lên bộ ngực vun cao đầy đặn và khung người mảnh mai trước khi tỏa ra thành một vòng tròn ở chân váy. Thắt lưng bằng lụa rộng bản, màu vàng quấn quanh vòng eo nhỏ nhút lại thành một chiếc nơ to với những dải lụa rủ xuống ở sau lưng. Lớp váy ngoài xếp nếp như vỏ sò chạy quanh mép váy đính những bông hồng vàng bằng lụa nhỏ xíu giống bông hoa ở ngực áo, để lộ làn váy trong bằng lụa vàng. Một chuỗi hạt bằng ngọc topaz mượn của Caroline đeo quanh cổ, một bông hồng vàng bằng lụa đính vào dải ruy băng lụa buộc quanh cổ tay, và một bông nữa cài trên tóc. Những sắc vàng khiến mắt cô lấp lánh hơn cả ngọc topaz, và làm nổi bật làn da trắng mịn như kem cùng mái tóc đen như gỗ mun. Đó là một chiếc áo dài đẹp tuyệt, và cô trông giống một nàng tiên.

Emily cài xong nút áo cuối cùng và bước lùi lại. Nhìn Julia từ đầu đến chân trong gương, cô gái lắc đầu và buông tiếng thở dài.

“Nhìn cô đẹp như trong tranh ấy, cô Julia. Cô sẽ là quý cô đẹp nhất vũ hội.”

“Cảm ơn Emily,” Julia mỉm cười với cô gái bằng vẻ triu mến. Emily đã chăm sóc cô trong những tháng ngày khó khăn nhất đời cô, và cô xem cô gái như một người bạn chứ không phải người hầu. Emily chưa bao giờ có lời nói hay ánh mắt nào chứng tỏ cô gái xem thường cô, dù cô ấy biết rõ chẳng đường gian khổ mà cô đã đi qua để trở thành một quý cô sang trọng.

“Không có gì, cô Julia.” Emily cười đáp, gương mặt tròn xinh xắn rạng rỡ. Cô gái xoay người lấy cho Julia cây quạt có vẽ bức tranh phong cảnh bằng màu vàng và kem, cùng chiếc khăn choàng bằng đăng ten vàng. Rồi chợt một tiếng gõ cửa vang lên.

“Huân tước Carlyle đang đợi ở dưới nhà, cô Julia,” một tiếng nói vọng vào. Rồi tiếng bước chân hối hả đi xa dần, có lẽ là chạy đi thông báo cho Caroline và nữ bá tước. Đã gần mười giờ, vũ hội bắt đầu từ chín giờ rưỡi. Tất nhiên không phải ai cũng đến đúng giờ, nhưng nếu đến quá muộn là không lịch sự, muộn trong khoảng bốn mươi lăm phút đến một tiếng là chấp nhận được. Và dĩ nhiên Oliver rất kỹ tính về những vấn đề kiểu đó.

Thật ngớ ngẩn nếu bức bối vì tính đúng giờ của anh, Julia tự nhủ khi lấy xác tay và mỉm cười bảo Emily khỏi phải thức đợi cô. Oliver sắp trở thành chồng cô – trong ba ngày nữa – và đáng tin cậy là một phẩm chất ưu tú ở một người chồng. Nếu anh ra lệnh cho cô (như khi đánh xe đưa cô đi chơi vào buổi chiều ngay sau hôm đi xem kịch bị dở dang của họ, anh thông báo là bốn ngày nữa họ sẽ tổ chức đám cưới ở tòa thị chính London, trong khi cô muốn sớm hơn vì sợ Sebastian trở về và phá hỏng kế hoạch của họ), thì tốt nhất là cô hãy qu vớ chuyện đó. Các đức ông chồng có toàn quyền kiểm soát cuộc sống của những người vợ, và cái giá cô phải trả để trở thành phu nhân Carlyle, theo truyền thống ấy, là trở thành vật sở hữu của Oliver. Anh có mọi phẩm chất của một người đàn ông tử tế và hào phóng, cô không phải sợ anh sẽ ngược đãi cô. Chắc chẳng khó để quen dần với cung cách cứng nhắc của anh. Chỉ cần cô ngừng so sánh việc quan trọng hóa mọi thứ của anh với sự liều lĩnh bất cần của Sebastian là ổn. Cô sẽ không so sánh anh với Sebastian nữa.

Cô thấy Oliver trông quá ư đạo mạo trong trang phục màu đen với chiếc mũ đen chóp cao trên tay cùng một cây cần bằng gỗ mun. Những vệt hoa râm trên mái tóc đen tạo cho anh vẻ trịnh trọng. Rõ ràng anh là một quý ông có vai vế trong xã hội, và cô nên lấy làm tự hào khi là hôn thê của anh.

“Trông anh rất bảnh bao, Oliver,” cô vui vẻ nói. Anh ngẩng lên nhìn cô khi cô bước xuống cầu thang, chiếc váy vàng cuộn lên quanh bước chân. Mắt anh mở to tán thưởng, rồi anh nở nụ cười đặc trưng của mình.

“Còn em thì rạng ngời,” anh đáp, mắt lướt trên người cô. Hình như anh định nói thêm điều gì, nhưng rồi mắt anh hướng ra sau lưng cô và nụ cười chỉ còn vẻ lịch sự.

“Bà cũng thật diễm lệ, bá tước phu nhân,” anh nói. “Và cả cô nữa, lúc nào cũng vậy, cô Peyton.”

Julia xuống tới chân cầu thang và ngược lên để thấy nữ bá tước, trong dịp này đã tạm xa màu đen, mặc chiếc áo dài giản dị thanh lịch bằng kim tuyến bạc. Caroline đứng cạnh bà, mặc chiếc áo dài bằng vải sa oland mềm mại với màu ưa thích của chị ta là xanh nhạt. Nữ bá tước mỉm cười hòa nhã với Oliver, người mà bà khá ưa thích, trong lúc mắt thì đảo qua Julia với mỗi ác cảm ẩn sâu bên trong. Julia chưa bao giờ quên lời đe dọa sẽ làm cô hối hận vì đã mở miệng bênh vực cho Sebastian của bà, và ánh mắt đó khiến cho cô rùng cả mình. Khoảnh khắc ấy nhanh chóng trôi qua khi Smathers đưa áo choàng cho ba người phụ nữ, rồi Caroline và Julia cùng la lên trầm trồ trước trang phục của mỗi người. Sau đó họ rời khỏi nhà đến vũ hội.

Vì phải len lách một hồi để vượt qua con đường nghẹt cứng xe ngựa đổ về nhà phu nhân Jersey, nên đoàn của Julia đã đến muộn một tiếng rưỡi. Nhưng các vị khách tới muộn khác vẫn còn ào ào tuôn vào cửa và các gia nhân mặc đồng phục đợi sẵn đỡ lấy áo choàng của họ, rồi họ hối hả đi lên cầu thang rộng dẫn tới các gian phòng tiếp khách ở tầng một. Ở đầu cầu thang là hàng người đứng đón khách, gồm có phu nhân Jersey cùng ông chồng hiếm khi thấy mặt của bà, cô con gái đã lập gia đình của bà và chồng cô, và phu nhân Soames. Cô mơ màng đi qua bọn họ, thốt ra những cụm từ xã giao khi những quý bà oai vệ ấy nghiêng đầu với cô.

Những tin đồn về đám cưới sắp tới giữa cô và Oliver mấy ngày gần đây đã lan nhanh như thổi, Julia ngờ rằng mình phải cảm ơn cái miệng mồm muối của Caroline. Hiệu quả của chúng màu nhiệm đến mức cô chẳng khó chịu vì ai cũng biết bí mật của mình. Phu nhân của người đàn ông có địa vị trong giới quý tộc, và những người phụ nữ này sẵn sàng xem cô như bạn chí thân. Ngay sau lễ cưới, cô sẽ trở thành một phần tử cấp cao của xã hội thượng lưu.

Phòng vũ hội dài, hẹp và nóng hầm hập dù các ô cửa sổ cao vút ở phía sau đã được mở ra sân hiên và một cơn gió nhẹ lay động những tấm rèm đã được buộc lên rồi. Dàn nhạc vào vị trí, và khúc nhạc của một điệu nhảy đồng quê sôi động tràn ngập không gian. Các đôi nhảy giậm chân theo tiếng nhạc ở giữa phòng, cười và gọi nhau vì những chuyển động của điệu nhảy không còn cho họ nói chuyện riêng nữa.

Phần lớn mọi người tập trung quanh lễ sàn nhảy. Những thiếu nữ lần đầu ra mắt đứng cùng người đi kèm, chờ đợi cho đến khi các cô được mời khiêu vũ. Tuy khuôn phép không cho phép một quý cô nhảy quá hai điệu với quý ông không phải chồng hay hôn phu của mình trong một tối, nhưng vẫn có nhiều quý cô được rất nhiều người vây xung quanh, trong khi những quý cô kém thu hút hơn lại phải đứng trơ trọi.

Khi các quý ông vẫn hay tán tỉnh Julia thấy sự xuất hiện của cô, lập tức cô bị vây kín. Oliver thoáng cau mặt trước lời ca tụng mà các quý ông khác dành cho cô khi họ vô tư điền tên vào tấm thẻ khiêu vũ của cô, nhưng vì anh chưa phải là hôn phu chính thức nên anh chỉ có thể nhảy với cô hai điệu và ngồi ăn tối cùng cô. Để được ngồi với cô trong bữa tối – lúc nửa đêm – điệu nhảy đầu tiên của anh phải là ngay trước bữa tối, nên anh buộc lòng phải nhường cô cho tử tước Darby, người đã đăng ký điệu nhảy đầu tiên. Julia mỉm cười xin lỗi với Oliver khi anh chàng mảnh khảnh đưa cô đi, và được đáp lại bằng nụ cười miễn cưỡng của anh. Có lẽ Oliver không thuộc tuýp người hay ghen tuông.

Julia nhảy tất cả các điệu, cười đùa trêu chọc bạn nhảy và gọi với sang những quý cô đã trở thành bạn tốt của mình kia. Caroline dành nhiều thời gian trong mức cho phép trong vòng tay ngài Rowland, và Julia mong chờ một chuyện tình lãng mạn sẽ xảy ra. Bá tước phu nhân thì không khiêu vũ mà ngồi hội bạn thân của bà bên lễ sàn nhảy, nom như một trụ băng trong căn phòng tràn ngập hoa xuân. Julia cảm thấy đôi mắt xanh lạnh lẽo ấy chĩa vào mình đôi lần, nhưng cô cố ý phớt lờ cảm giác ớn lạnh chúng gây ra. Cô sẽ không để cho bà già đáng sợ đó hăm dọa mình.

Bữa tiệc tối cực kỳ thịnh soạn, và Julia ngon miệng thưởng thức món salad cá hồi ướp lạnh, tôm hùm bao bột, ngỗng quay và bánh Crème Brûlée.

Nhưng khi bữa ăn kết thúc và cô nhảy thêm hai điệu nữa, thì tóc cô bắt đầu bung ra khỏi kẹp và chân cô đã hoàn toàn đau nhức. Cô bắt đầu cảm thấy cách nói chuyện của những người bạn nhảy thật ngớ ngẩn và khi ngài John Somerset giẫm lên chân váy của cô và làm nó rách, thì phép màu buổi tối đã biến mất hoàn toàn.

Cô buộc phải đi tới phòng chờ để đính lại viền váy. Lúc quay về phòng khiêu vũ, cô đứng lại một lúc ngó quanh quất. Chẳng hiểu cô đã đánh mất thẻ khiêu vũ lúc nào từ sau bữa ăn, cho nên trừ Oliver, người đã đăng ký điệu cuối cùng, thì cô không biết những bạn nhảy khác là ai. Cô nhìn khắp đám đông đang nói chuyện và cười đùa, cố đoán xem ai có thể là người đã mời cô nhảy trong điệu nhạc vừa trôi lên kia. Cô nhận ra Tim Rathburn đứng lơ lửng phía bên kia phòng khi anh ta dời mắt quanh đám đông, và cô mang máng nhớ là có tên anh ta trong thẻ khiêu vũ của mình. Nên cô đi tới chỗ anh ta, len lỏi qua đám đông. Anh ta cuối cùng cũng thấy cô đi tới, và gương mặt xương xương ngăm đen tươi lên vì nhẹ nhõm. Anh ta vội về bước về phía cô.

“Tôi tưởng cô đã ra về và quên mất điệu nhảy của chúng ta, cô Stratham,” anh ta nói, mỉm cười và cầm lấy khuỷu tay cô.

“Sao có thể thế được, ngài Rathburn,” cô đáp, giờ phải cố nặn ra vẻ hoan hỉ vì không còn hồ hởi như đầu tối.

Anh ta kéo cô vào vòng tay, vu vơ tán gẫu khi Julia chìm đắm trong những bước nhảy của điệu Valse. Cô yêu điệu vũ này, có lẽ vì nó luôn nhắc cô nhớ đến Sebastian và cách anh khiêu vũ với cô dọc theo hành lang ở White Friars.

“Trời đất!” Rathburn nói, giọng nghe kỳ cục khi anh ta nhìn vào điểm nào đó sau lưng cô. Julia xoay người lại, trông thấy cả sàn nhảy, từng người từng người một, cũng nhìn về hướng đó. Mọi cái đầu ngoái hết lại, những bước chân trật nhịp, cô nghên hết cả cổ để xem cái gì đã gây ra sự chấn động. Rồi cô thấy, và nín thở. Đó là Sebastian.

Anh mặc trang phục màu đen hoàn hảo ôm khít lấy đôi vai và cặp chân dài rắn chắc, tương phản tuyệt diệu với sắc vàng óng của mái tóc. Bộ dạng

anh hoàn toàn thoải mái, và dường như trơ lì trước sự náo động mà mình tạo ra. Theo những gì Julia biết thì anh đã không tham gia những buổi tiệc tùng kể từ hồi Elizabeth mất, và cô hoài nghi việc anh được mời đến bữa tiệc này. Anh bị giới quý tộc tẩy chay kịch liệt, và mọi người, nhất là phái nữ, đang thối lui lại, tránh xa anh từ mọi hướng khi anh đi ngang qua bọn họ.

Nhưng nếu anh có nghe thấy tiếng xì xào, thì anh cũng chẳng thể hiện ra mặt. Trông anh lãnh đạm và tự tin như thể anh là quý tộc duy nhất giữa một căn phòng toàn dân đen. Cái khí chất kiêu căng lạnh lùng của anh, cộng với ngoại hình quyến rũ khiến tim Julia đập nhanh và che mờ những đàn ông khác trong phòng. Cô chỉ còn thấy mỗi mình anh.

Julia thấy nữ bá tước ưỡn thẳng lưng lên một chút khi bà nhận ra con trai và thái độ người ta dành cho anh, nhưng ngoài cử động đó bà không có dấu hiệu nào tỏ ra quen biết anh khi anh đứng đó, cô độc bên rìa sàn nhảy, quan sát những cú xoay lúng túng của những đôi nhảy.

Rồi anh nhìn thấy Julia. Cô thấy đôi mắt xanh đó chiếu vào người mình, và cô đột nhiên vui mừng vì anh đã đến. Bất kể đã xảy ra chuyện gì... Cô mỉm cười rạng rỡ với anh, mặc kệ ánh nhìn sừng sốt của những kẻ tò mò và hơi thở hít vào đột ngột của bạn nhảy. Sebastian trông thấy nụ cười đó và ngấm nhìn cô hồi lâu, đôi mắt xanh sáng rực rọi thẳng vào đôi mắt cô với sự mãnh liệt rạch ngang bầu không khí im ắng nặng nề ngọt ngạt bao phủ gian phòng đông đúc. Anh cất bước đi về phía cô, những đôi nhảy khác tự động rẽ ra như biển Đỏ trước Moses. Cô nhìn anh bước tới và tim đập thành thịch. Cô đã mong chờ anh, ôi, cô đã tha thiết mong chờ anh...

“Xin lỗi, nhưng tôi nghĩ đây là điệu nhảy của tôi,” Sebastian nhã nhặn nói với Rathburn khi anh dừng lại bên họ.

Raathburn nom phần nộ, và bàn tay anh ta siết chặt lấy tay Julia, nhưng cô nóng nảy vùng ra. Thậm chí không liếc mắt nhìn, cô bỏ mặc Rathburn đứng một mình trên sàn nhảy và bước vào vòng tay Sebastian.

Sebastian nhìn xuống cô, đôi môi như tạc khế mỉm cười, đôi mắt xanh lấp lánh. Và anh xoay cô hòa cùng những cặp nhảy đang vừa nhìn chăm chăm vừa nhảy theo giai điệu của bản Blue Danube Waltz.

Và đối với Julia, buổi tối kỳ diệu đã quay trở lại.

Chương 29

Anh khiêu vũ thành thạo, như trong mọi lĩnh vực khác. Ngón tay Julia cảm nhận được sự rắn chắc của đôi vai rộng dưới lớp áo đen, cảm thấy sức mạnh của đôi tay đang ôm cô trong điệu Valse, cảm thấy đôi chân săn chắc cọ vào váy cô khi anh xoay tròn cô theo những bước nhảy, và nghĩ rằng chỉ cần tim cô đập nhanh thêm chút nữa thì cô sẽ chết trên sàn nhảy của phu nhân Jersey mất.

“Phải chăng nụ cười rạng rỡ em dành cho tôi có nghĩa là em đã hết giận tôi? Hay tôi phải đề phòng một cú đá đột ngột nữa vào ống quyển?” Giọng nói của Sebastian ở sát tai cô đến mức cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh. Câu nói của anh thật khác thường, mà giọng của anh cũng kỳ lạ nữa.

Julia đánh liều liếc anh một cái. Cô ý thức rất rõ phản ứng của mình trước anh nên cô sợ nó hiện rõ trong mắt. Anh đang nhìn xuống cô với nụ cười khế khiến làn môi cong lên, và cô cảm thấy tim mình chao đảo trước vẻ mặt gần như âu yếm đó.

“Ngài làm gì ở đây vậy?” Câu hỏi của cô gần như thì thầm bởi cô sợ phải hỏi, nhận thấy những đôi tai đang động lên của các cặp nhảy đang quay tròn quanh họ. Sebastian có vẻ quên bằng sự chấn động anh gây ra khi anh mỉm cười với gương mặt ngược lên của cô.

“Tôi đến tìm em,” anh nói và ánh mắt hiện rõ vẻ trêu chọc. “Em sẽ đi với tôi chứ?”

Julia không tin lời anh bởi ánh mắt trêu chọc ấy. Tim cô chùng lại một nhịp vì thất vọng. “Ngài làm ơn nghiêm túc đi.”

“Tôi đang cực kỳ nghiêm túc. Đừng nghi ngờ.”

Julia ngập ngừng nhìn anh. Đầu cô không cao quá vai anh, và cô phải ngửa đầu ra sau mới nhìn được mắt anh. Chúng đang long lanh thích thú và ẩn chứa điều khiến nhịp tim cô lại tăng tốc trở lại.

“Ngài đang giấu tôi,” cô buộc tội, rồi chột nín thở vì đôi mắt xanh ấy bỗng rực lên thành màu ngọc sapphire khi anh lắc đầu.

“Tôi vừa đặt chân vào thành phố cách đây một giờ đồng hồ sau khi phi ngựa cả ngày trời. Lúc Smathers nói với tôi em đang ở đâu, thậm chí tôi còn sẵn sàng đương đầu với sự phẫn nộ của những quý bà đáng kính vẫn luôn khinh miệt tôi để đến với em. Thế có giống như tôi đang giấu em không?”

Anh vẫn mỉm cười, nhưng trong đáy đôi mắt xanh lấp lánh thì không. Chúng tràn ngập khao khát và dễ tổn thương một cách kỳ lạ khi gặp mắt cô.

“Tại sao ngài nôn nóng muốn gặp tôi đến vậy, Sebastian?” cô loay hoay mãi mới mở được miệng, cảm thấy phần còn lại của thế giới như đã biến mất, chỉ còn lại mỗi mình cô với anh. Tim cô nện thình thịch vào lồng ngực. Có phải anh đang lòng vòng, muốn nói với cô là anh đã nhận ra anh quan tâm đến cô? Rằng anh yêu cô? Cô nín thở, chờ đợi lời thú nhận. Nhưng anh đột nhiên bật cười, và lia mắt một vòng quanh gian phòng đông nghẹt.

“Ồ không,” anh nói, “không phải ở đây. Nếu em muốn hoàn tất đoạn đối thoại thú vị này, em sẽ phải đi cùng tôi. Xe ngựa của tôi đang đậu bên ngoài. Đã bảo là tôi đến để đem em đi mà.”

Julia nhìn anh như bị thôi miên khi anh dẫn cô lướt qua sàn khiêu vũ tới những khung cửa kiểu Pháp để mở hướng ra ngoài trời. Anh coi sự im lặng của cô nghĩa là đồng ý. Cô vẫn nhìn anh chăm chăm trong khi anh dìu cô theo điệu nhạc ra bên ngoài hàng hiên. Và cô vẫn chăm chú, không rời mắt anh, khi anh ngừng nhảy và cúi đầu xuống.

Hai tay cô vòng qua cổ anh trước cả khi môi anh chạm môi cô, rồi cô kiễng chân lên, rướn người áp vào anh, ôm riết anh khi cô hôn anh say đắm sau nhiều tuần tự lừa dối mình rằng cô chẳng nhớ anh. Anh cũng hôn lại cô bằng sự mãnh liệt đến rung rẩy. Môi và lưỡi anh thực hiện những lời hứa mà anh chưa bao giờ nói thành lời. Nụ hôn dường như kéo dài bất tận. Và Julia đắm chìm trong đó cùng hương hoa hồng trồng trong mảnh vườn trước sân và giai điệu du dương của điệu Valse văng vẳng trong khuôn gian. Cuối cùng Sebastian ngẩng đầu lên, và Julia chậm chạp, miễn cưỡng buông anh ra. Hai bàn tay cô trượt từ vai xuống tựa vào lồng ngực ấm áp vững

chắc. Cô có thể cảm thấy tim anh lòng bàn tay cô qua lớp áo sơ mi và áo vét.

“Em yêu anh,” cô nói, rõ ràng, và thấy mắt anh lấp lánh dưới ánh trăng mờ ảo.

“Anh biết,” anh đáp, và cúi xuống hôn cô lần nữa, lần này là một nụ hôn nhanh, dữ dội, rồi anh nắm lấy cánh tay cô, xoay cô lại để dắt cô đi xuôi hàng hiên ra khỏi ngôi nhà. Anh đi sát bên cô, và cô chỉ biết có anh đến mức chẳng quan tâm đến những ánh mắt khó chịu của các cặp đôi khác trong vườn. Cô đang ở bên Sebastian, và phút chốc toàn bộ cuộc sống của cô lại có ý nghĩa. Giờ đây cô đã nhận ra rằng cô mãi mãi thuộc về anh. Oliver là người đẹp trai, tử tế, nhưng không phải là người đàn ông dành cho cô. Bất chấp hậu quả, dù là vợ hay nhân tình, mãi mãi, cô vẫn thuộc về Sebastian và anh thuộc về cô. Liệu anh có nhận ra điều đó? Cô cho rằng buổi sáng sau khi làm tình với cô ở White Friars là lần đầu tiên anh nhận ra anh thích cô hơn anh nghĩ. Nhận thức đó đã làm anh hoảng sợ và chạy trốn. Chỉ đến lúc này cô mới chợt nhận ra việc anh vội vã bỏ đi đáng chú ý đến nhường nào. Thật ra anh chạy trốn là vì tình cảm của anh quá sâu đậm đến mức làm anh hoảng sợ. Và thái độ lạnh lùng sau đó của anh chỉ là cách anh kháng cự lại tình cảm dành cho cô. Nhưng giờ đây – có vẻ như giờ đây anh đã ngừng tránh né. Như thể anh đã sẵn sàng thừa nhận với bản thân và với cô là anh có tình cảm với cô.

“Anh định đưa em đi đâu?” Thực sự cô không quan tâm; cô sẽ đi cùng anh đến địa ngục nếu anh yêu cầu. Nhưng cô muốn nghe giọng nói của anh, muốn đảm bảo với mình rằng anh thật sự đang đi bên cô, tay cô bám vào tay anh khi anh dẫn cô ra cánh cổng sắt cao vút nằm bên mé bờ tường vườn. Sáng nay trời mưa, và những bông hồng quệt vào váy cô đầm nước. Hương thơm nồng nàn của chúng ngập trong không khí. Những cặp mắt tò mò dõi theo bóng họ, nhưng Julia không bận tâm. Trái tim cô đã có chủ và cô chẳng quan tâm đến ai ngoài Sebastian.

“Anh nghĩ mình đang rất muốn làm tình với em. Em có tin anh khi anh đưa em đi không?”

“Em tin anh, Sebastian,” cô dịu dàng nói khẽ, tuyệt không luống cuống trước ý định thẳng thừng muốn yêu cô của anh. Đó cũng là điều cô muốn.

Cô ngược nhìn anh với cả trái tim phơi bày trong ánh mắt. Dường như anh nín thở trong một khoảnh khắc; rồi anh cúi xuống và hôn cô, lại một sự chiếm đoạt ngắn ngủi và dữ dội khác. Rồi họ đi qua cổng

Phía bên kia con đường nhỏ lát đá là cỗ xe mui kín đã từng chở cô đến thành phố ngày trước. Julia không thể nhận ra người đánh xe vì anh ta mặc cái áo choàng cao cổ bọc kín người. Jenkins từ sau xe nhảy xuống mở cửa khi thấy họ đến gần.

Mặt đường mấp mô những vũng nước nhỏ, Julia định nhón chân bước qua chúng thì đột nhiên Sebastian bế xốc cô lên và bồng cô đi nốt quãng đường còn lại. Sau giây phút ngạc nhiên ban đầu cô mỉm cười và vòng hai tay qua cổ anh.

“Nếu em ướt chân và cảm lạnh vào lúc này thì chẳng hay ho tí nào,” anh lẩm bẩm bên tai cô. Cô cười và ôm chặt anh. Jenkins không hề nháy mắt khi ông chủ của anh ta đặt gánh nặng của ngài vào trong xe, rồi vào xe sau cô. Cửa xe đóng lại bằng một tiếng cạch khẽ. Cỗ xe lắc lư khi Jenkins nhảy lên sau xe, và rồi nó chuyển bánh, móng ngựa gõ lộp cộp xuống đường khi họ đi xa dần.

Bên trong xe, những tấm rèm nhung đã được buông xuống trên các ô cửa sổ và đèn được thắp lên, bọc họ trong một cái kén ấm cúng. Sebastian đuổi người trên băng ghế đối diện, và Julia nhìn anh với tình cảm dạt dào trong đáy mắt. Anh mới đẹp trai làm sao với mái tóc vàng ánh kim lấp lánh trong ánh đèn, thân hình cao ráo đầy sức mạnh trong trang phục màu đen thanh lịch và đôi mắt trên gương mặt thiên thần nhìn cô khao khát.

“Em rất nhớ anh,” cô khẽ nói. Đôi mắt đang nhìn cô tối lại.

“Hắn người ta nói đúng về chuyện xa cách sẽ làm con tim mềm yếu, bởi anh cũng nhớ em. Chết tiệt.”

Lời thừa nhận, bằng giọng trầm, làm mắt Julia long lanh với tia sáng dịu dàng. Đây là mức độ gần nhất anh từng thú nhận là có quan tâm đến cô.

Tiếp theo phải chăng là lời tỏ tình? Ý nghĩ Sebastian thú nhận một điều gì đó ảm áp và nhân văn như tình yêu khiến đầu gối cô nhũn ra.

“À!” cô lên tiếng khi anh chẳng nói thêm lời nào khác.

“À sao?” Anh nhướn mày với cô, nụ cười mỉm làm cong làn môi anh, và cô hiểu là anh vẫn chưa sẵn sàng thổ lộ tình cảm

“Tại sao anh ngồi tận bên đó?” Giọng cô khàn khàn mời gọi, và đôi mắt lấp lánh nhìn anh. Cô đang trêu chọc anh, nhưng cũng có ý mời gọi thật sự.

“Vì nếu gần em hơn, anh sẽ chiếm đoạt em ngay trong chiếc xe chật chội này. Anh chắc em muốn anh đợi hơn.”

“Vậy sao? Ý em là, anh chắc chứ?” cô chớp chớp mắt tán tỉnh trêu chọc anh. Cô vừa kinh ngạc vừa thích thú với cách cư xử của mình. Đôi mắt anh bừng lên thành những đốm lửa xanh, và hai bàn tay trong túi quần siết lại.

“Em muốn rắc rối à.” Lời cảnh cáo khàn khàn được buông ra giữa hàm răng nghiến chặt. Julia nhìn anh mãn nguyện. Đây mới là đức ngài đẹp trai bị ham muốn đánh gục.

“Có lẽ em muốn rắc rối,” cô thì thầm, và trước khi anh có thể nói thêm câu nào cô đã di chuyển cùng với tiếng váy xột xoạt sang ngồi cạnh anh.

Anh ngờ vực nhìn cô một lúc, hai bàn tay vẫn đút trong túi quần, trong lúc đôi tay cô vuốt nhẹ ve áo anh. Bỗng môi anh nhếch lên thành nụ cười chế giễu, rồi anh rút tay ra khỏi túi quần để tóm lấy tay cô và kéo cô vào lòng.

“Vậy thì cứ tự nhiên,” anh lầm bầm, và khi Julia mỉm cười thì anh hôn cô.

Hai tay cô quán lấy cổ anh và đôi môi mở ra cho anh, rồi lưỡi anh ở trong miệng cô, khám phá mọi góc ngách. Cô hôn lại anh bằng sự ngọt ngào say đắm, nung cả hai trong ngọn lửa ham muốn. Julia cảm thấy tay anh run run khi chúng ôm cô vào lòng và cảm thấy thỏa mãn. Anh cũng muốn cô dữ dội như cô muốn anh.

“Đủ rồi,” anh đột nhiên thì thầm, đẩy cô khỏi lòng mình khiến cô lại ngồi phịch trên mặt ghế nhưng. Môi anh mím lại thành một đường thẳng băng, và mắt anh long lanh sáng bừng đến mức Julia nghĩ chúng có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Anh lại nắm chặt hai tay và đút vào túi quần như thể anh không tin mình có thể giữ chúng cách xa cô.

Việc anh cố gắng kiểm soát ham muốn của mình đã thôi bùng khao khát trong Julia. Cô mỉm cười với anh, một nụ cười từ tốn trên người, rồi cố tình ả sát hơn vào người anh khiến anh không thể không thấy phần ngực áo khoét sâu của cô. Quả nhiên đôi mắt anh rực cháy đúng như dự tính. Anh vội vàng ngược lên, và trừng mắt với cô.

“Nghe này, cô bé tinh ranh, tôi quá già cho việc làm tình trong xe ngựa – nhất là khi chúng ta chỉ cách điểm đến mười lăm phút nữa. Tôi chẳng muốn bị gia nhân của mình bắt tại trận. Nên em vui lòng nghiêm chỉnh.”

“Nhưng em không vui lòng,” cô ranh mãnh thì thầm và khi anh trợn mắt nhìn cô thì cô lại mỉm cười. Đôi mắt cô lướt trên người anh, tắm trong niềm vui dạt dào khi được thỏa sức ngắm anh, yêu những đường nét rắn rỏi của cơ thể anh cũng nhiều như ngưỡng mộ khuôn mặt đẹp như tạc của anh.

Cô thấy tay anh vẫn siết chặt trong túi quần, và khi mắt cô đi theo thớ vải bị kéo căng từ túi bên này sang túi bên kia thì cô thấy một thứ khác. Chỗ phồng lên không thể nhầm lẫn của vật đàn ông đang ép vào mặt vải quần đen ôm sát. Cô nhìn chằm chằm cái hình thù lồ lộ ấy, và rồi, trước khi biết mình định làm thế, tay cô đã chạm vào nó. Cô lướt nhẹ ngón tay lên vật căng phồng, kinh ngạc trước sự cứng rắn và hơi nóng của nó qua chiếc quần. Anh thở hổn hển và cứng đờ khi cô vuốt ve nó, và cô ngẩng nhìn anh trong sự ngạc nhiên dịu dàng.

“Anh không thích à?” Thắc mắc của cô quá ngây thơ. Mắt anh bùng cháy, gương mặt anh sắt lại, bất động như đá.

“Anh quá thích là khác,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt, và rút tay khỏi túi quần túm lấy hai cổ tay cô rồi nhấc chúng ra. “Anh bảo, nghiêm chỉnh.”

“Em không tuân lệnh anh nữa đâu, đức ngài ạ.” Cô nghiêng người gần hơn để đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi anh. Tay anh siết chặt hai cổ tay cô, rồi dường như quên mất chúng khi anh hôn cô thật sâu và chìm đắm trong nụ hôn. Hai tay cô lại được tự do, chúng chấp chới như hai cánh bướm đậu xuống anh. Anh rên lên khi cô rà theo hình dáng của anh qua lớp vải, rồi lại rên rỉ khi bàn tay cô khép lại trên cái vật cứng ngắc căng thẳng. Nhưng cái quần bó sát của anh không cho cô làm được gì nhiều ngoài một cái bóp nhẹ. Cô nhăn trán trong khi vẫn đang cố đánh lạc hướng anh bằng những nụ hôn, và những ngón tay lại thăm dò chỗ căng phồng ấy. Nhưng lần này cô tìm những chiếc khuy.

Cô tìm thấy chúng bên dưới mép vải, và chậm chậm, gian xảo mở từng cái một. Ó năm cái, khi chúng bung ra hết thì việc dàn xếp với quần lót của anh thật dễ dàng, và rồi vật đàn ông của anh vùng ra khỏi sự kiềm tỏa.

“Em nghĩ em đang làm cái quái gì vậy?” Anh hỏi một cách khó nhọc trên môi cô, đôi tay đang vuốt ve làn da trần ở cổ và vai cô di chuyển túm lấy hai cổ tay cô lần nữa. Vì đánh lạc hướng anh bằng những nụ hôn không thành công lắm, nên cô dứt khỏi môi anh với nụ hôn tiếc nuối và cười với đôi mắt anh.

“Em muốn làm anh hài lòng,” cô thì thầm, đôi tay vịn vịn để vuốt ve hai bàn tay đang giam cầm chúng. “Em biết có nhiều cách để làm đàn ông hài lòng, nhưng em không biết làm thế nào. Dạy em đi.”

Những lời nói cám dỗ đi cùng đôi mắt mê hoặc khiến Sebastian nhìn cô đắm đắm, và qua đôi mắt mờ đục vì ham muốn của anh, Julia biết rằng mình đã thắng.

Đôi tay đang kẹp chặt tay cô lỏng ra, cô rút tay ra và lại chạm vào vật đàn ông của anh. Lần này chẳng có lớp vải nào cản trở cô. Những ngón tay cô bọc lấy anh, đo lường độ cứng của nó, và anh đột nhiên rên lên, cặp mắt chìm trong lửa khi anh nhìn tay cô ở trên anh. Julia cũng nhìn hình ảnh những ngón tay thon thả trắng trẻo của cô quấn quanh bằng chứng thể hiện ham muốn của anh và nó làm dậy lên một cơn nhức nhối giữa hai chân cô. Cô muốn anh yêu cô, nhưng trước hết cô muốn ghi dấu của cô lên anh để

anh không bao giờ có thể làm điều này với bất kỳ ai khác. Cô muốn anh cháy lên vì khao khát.

“Cho em biết cách làm anh sung sướng đi, Sebastian.” Lời nói chỉ còn là tiếng thì thào, nhưng anh nghe thấy vì tay anh đã ở trên tay cô và hướng dẫn cô chuyển động, chỉ cho cô cách vuốt ve, mơn trớn. Và cô làm như thế cho đến khi đầu anh dựa hẳn vào ghế, mắt anh nhắm nghiền và miệng anh rên rỉ...

Anh nóng và nặng trĩu trong tay cô, cương phồng lên vì ham muốn. Julia say mê nhìn xuống vật cô đang nắm giữ. Cơ thể anh thật khác với cơ thể cô, khác xa một cách thú vị. Để nhìn cho rõ mình làm anh hài lòng đến mức nào, cô trượt xuống khỏi ghế và quỳ giữa hai đầu gối dang rộng của anh. Chiếc áo dài vàng của cô tỏa ra xung quanh và phủ lên đôi giày cao cổ đen bóng của anh. Cô lại vuốt ve anh, chậm chậm, chậm chậm, lên rồi xuống, và thấy rằng anh cắn mạnh vào môi bên dưới. Thế rồi, bị thôi thúc bởi một bản năng không biết từ đâu đến, cô vươn người áp môi vào anh trong một nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào. Anh thở dốc, và bật dậy trong tư thế ngồi thẳng để nhìn xuống cô bằng cặp mắt đờ đẫn. Chúng cháy bỏng khi anh thấy cô ngồi giữa hai chân anh, mái tóc đen xõa xuống khỏi búi tóc thanh lịch khiến những lọn quăn lò xo trên chiếc cổ trắng ngần và hòa vào một cách trêu ngươi với đám lông sẫm màu trên cái chỗ bị cô mở ra. Đôi mắt vàng của cô như tan chảy vì thích thú khi cô ngược nhìn anh, và đôi môi hồng mềm mại hé mở ngay sát cái vật cô vừa mơn trớn.

“Chúa ơi, Julia, em học cái đó ở đâu vậy?” Vào lúc khác thì tiếng lầu bầu khàn khàn ra lệnh này ắt đã làm cô bức bối, nhưng tối nay cô quá mê mải với phép màu mình tạo ra, quá đắm chìm trong sức nóng và khoái cảm.

“Em... em chỉ muốn làm thế thôi. Anh thích nó, em biết là anh thích mà.” Lời biện hộ của cô khàn khàn trong khi những ngón tay vẫn quần quanh anh và miệng cô chỉ cách da thịt anh một khoảng trêu ngươi khiến anh không thể thoát được từ nào. Trong khi anh nhìn chăm chăm xuống cô, cổ vất óc để moi ra một mệnh lệnh thì cô lại vươn tới và áp môi lên anh. Miệng anh trở nên khô khốc, và hơi thở rít lên qua cổ họng.

“Thấy không?” cô thì thầm, và anh mất hết ý chí. Hai bàn tay anh ôm lấy đầu cô, và lặng lẽ chỉ cho cô biết cách làm anh sung sướng. Dưới bàn tay dịu dàng của anh, môi, lưỡi và những ngón tay cô học được tất cả những gì cần biết về anh, mùi vị của anh, cảm giác của anh. Cuối cùng, khi anh đã cứng ngắc, hai tay anh kéo đầu cô ra khỏi anh, và cô nhìn thấy bằng chứng cực khoái mà anh đạt tới với cặp mắt cháy âm ỉ. Khoái cảm run rẩy của anh càng khiến cô muốn anh...

Cỗ xe dừng bánh, lắc lư xóc nảy khi lũ ngựa bị ghìm cương và Jenkins nhảy xuống. Họ đã đến nơi. Julia đứng dậy trên đôi chân run rẩy, và vươn người thổi tắt đèn để Sebastian có thời gian sửa sang tình trạng lộn xộn cô đã gây ra trên người anh.

Khi Jenkins mở cửa và hạ thang xuống, cô bước vào vùng sáng của những ngọn đèn đường và trông nhếch nhác. Nhưng còn anh – cô liếc nhanh qua vai khi anh bước xuống sau cô. Nom anh vẫn cao ngạo chững chạc như mọi ngày. Một sợi tóc cũng không bị rối. Nếu không tận mắt thấy cái tư thế thân mật vừa rồi của anh, cô sẽ chẳng bao giờ tin vào mắt mình dù có cả nhân chứng thề trên chồng kinh thánh chẳng nữa. Anh đón lấy ánh mắt cô, và tia lửa bùng lên trong đôi mắt xanh ấy là tất cả bằng chứng cô cần để chứng tỏ những giây phút vừa qua không phải là mơ.

“Trước khi em phóng thích cơn giận, anh xin đảm bảo là mục đích anh mang em về lại chỗ này lần trước. Anh chỉ muốn có không gian riêng để nói với em những điều cần nói, và xét cho cùng anh vẫn sở hữu ngôi nhà này. Thật đáng tiếc nếu lãng phí nó, nhưng tất nhiên chúng ta có thể kiếm một khách sạn nếu em muốn.”

Cho đến khi Sebastian nói xong bài phát biểu vội vàng này, Julia mới nhận ra họ đang đứng trước căn nhà nhỏ mà anh chứa chấp nhân tình của mình. Tay anh đặt trên vai cô và trong một lúc cô cứng người lại. Ánh mắt cô ném qua vai vào anh hẳn là tóe lửa vì anh mỉm cười với bộ dạng dãn hòa cực kỳ quyến rũ làm cô dụi xuống ngoài ý muốn của mình. Xét cho cùng, cô cũng muốn được ở một mình với anh – và không chỉ để nói chuyện. Ngôi nhà này chắc chắn cho họ nhiều sự riêng tư hơn một phòng khách sạn. Về mặt cô hẳn là tỏ rõ sự đồng ý vì những ngón tay anh siết lại trong một cái bóp nhẹ.

“Và dĩ nhiên, có cả một chiếc giường to trên lầu nữa,” anh thì thầm nói thêm. Khi mắt cô bắt những tia ngờ vực về phía anh thì anh cười khẽ. Trước khi cô quyết định mình có nên nổi giận, anh đã ở bên cạnh, kéo cánh tay cô vòng qua tay anh khi anh dẫn cô bước lên bậc tam cấp. Julia ngoan ngoãn đi theo anh trong lúc cỗ xe đằng sau lọc cọc lăn bánh đi. Granville đã chờ sẵn, bộ dạng nom như thể vừa vội vàng trùm áo khoác lên người khi nghe thấy tiếng xe, mở rộng cửa cho họ với động tác cúi đầu quy lụy mà Julia biết hoàn toàn là do sự hiện diện của người đàn ông bên cạnh cô.

“Xin chào đức ngài, madam,” hắc kính cần nói và đóng cửa lại. “Tôi có thể dọn bữa tối lên, hay...”

“Không cần, cảm ơn,” Sebastian dứt khoát, chẳng thèm liếc mắt tới gã người hầu xun xoe. “Anh có thể đi.”

Cúi rạp đầu một lần nữa Granville mới biến mất, Julia đứng nhìn lên Sebastian, mặt anh nhuốm ánh vàng của ngọn nến đặt trên chiếc bàn nhỏ gần cửa ra vào và có vẻ nó là nguồn sáng duy nhất trong nhà.

“Đáng lẽ mình nên bảo hắc thấp vài cây nến.” Sebastian rầu rĩ nói khi nhận ra căn nhà tối om.

“Chúng ta cũng làm được mà, hay ít nhất là em có thể. Phải chăng ngài bá tước không cả biết cách thấp nến?”

“Hơi hơi.” Anh mỉm cười với cô. Julia nghĩ mình có thể sống cả đời với nụ cười âm áp ấy. Cô kiễng chân bắt ngờ hôn trộm anh. Mắt anh rực sáng, và anh túm lấy cô, nhưng cô đã chụp lấy cây nến và lách khỏi anh rồi chạy lên cầu thang, cười khúc khích, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

“Một ngày nào đó, trò đùa của em có thể dẫn em đến rắc rối đấy, cô bé tinh ranh,” anh cảnh cáo.

“Em cũng hi vọng thế,” cô đáp lại với nụ cười dạn dĩ, anh cũng cười và đi theo cô lên lầu. Đến cửa phòng ngủ thì cô ngập ngừng, chợt cảm thấy hơi xấu hổ. Tối nay cô thật táo tợn – có thể anh không thích những phụ nữ táo tợn?

Nhưng anh đã ở ngay sau lưng, trước cả khi cô định rút lui, cánh tay anh vòng qua người cô để mở cửa, rồi nhẹ nhàng đẩy cô qua. Khép cánh cửa lại sau lưng họ, anh lấy giá nến từ tay cô và đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường.

“Sao em đột nhiên trông lo lắng thế,” anh nói với nụ cười mở rộng, và đi về phía cô.

“Em...” Cô bước lùi lại. Bỗng dưng cảm thấy nhất thiết phải nghe điều anh muốn nói. Quay lại căn phòng có thần cupid mạ vàng và những thiếu nữ khóa thân này, cô cảm thấy mình như một cô gái tầm thường. Nếu tất cả những gì Sebastian muốn là cô làm nhân tình của anh, thì cô sẽ vui vẻ nhận những gì có thể có từ anh. Nhưng cô cần phải biết. Cô không thể đợi lâu hơn nữa.

“Anh sẽ không làm đau em, cô bé,” anh nói với một cái liếc mắt ranh mãnh, đưa tay ra nắm lấy phía trên hai cánh tay cô.

Julia buộc phải mỉm cười trước nụ cười khiêu gợi đặc trưng ấy của anh, nhưng cô đặt một tay lên ngực anh để chặn anh lại. Anh nhướn cao chân mày nhìn xuống cô. Cô lắc đầu.

“Không, Sebastian.” Giọng cô nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. “Chúng ta nói chuyện trước đã.”

Chương 30

Cuối cùng anh gật đầu. “Nếu em muốn.”

Julia đợi một lúc, nhưng đó là tất cả những gì anh định nói. Anh vẫn giữ hai cánh tay cô, những ngón tay vuốt ve làn da mềm mại của cô, làm sống lưng cô nổi gai. Cô cố không nghĩ đến nó, và nhìn anh nghiêm nghị. Tay cô đột nhiên đập mạnh vào ngực anh.

“Lẽ ra em nên bảo là, anh nói trước.”

Anh toét miệng cười, nhưng mắt thoáng cảnh giác. “Em đang biến thành một phụ nữ rất đòi hỏi đấy, biết không?” Anh lẩm bẩm, siết chặt tay cô lần nữa trước khi thả chúng ra và quay người đi. Chỉ ba bước chân anh đã đến cửa sổ, xoay lưng lại phía cô, vén rèm cửa nhìn ra đường phố.

“Sebastian...” Cô đứng yên ngắm nhìn tấm lưng rắn chắc giữa lớp rèm cửa màu hồng. Cô sẽ không ép mà để anh tự nguyện nói những gì cần nói.

“Tuần vừa rồi anh đã suy nghĩ rất nhiều,” anh nói với cái cửa sổ, giọng đều đều cứng nhắc. “Thời gian đó trời mưa suốt nên chẳng thể ra ngoài làm việc gì.” Anh dừng lại một lúc mà tưởng như dài vô tận. Julia cưỡng lại thôi thúc muốn nói câu gì đó. Cô hi vọng anh sẽ nói tiếp khi đã sẵn sàng.

“Trong lúc bị cùm chân trong nhà nhìn trời mưa, anh đã nhận ra vài điều.” Anh quay lại nhìn cô, tựa người vào khung cửa sổ, hai bàn tay chống vào bậc cửa. Đôi mắt anh xanh ngắt khi gặp mắt cô – và có vẻ xa vắng. Ngay cả giọng nói cũng dè dặt, và cô nhận ra sự phòng thủ trong đó.

“Anh nhận ra mình thật cô đơn,” anh nói sau một lúc. “Anh đã cô đơn gần như cả đời. Cha anh là người tốt nhưng nhu nhược, quá nhu nhược so với mẹ anh. Lúc anh sáu tuổi, ông trở nên ốm yếu, và kể từ đó ông chẳng bao giờ dành thời gian cho anh. Anh yêu ông, và anh nghĩ ông cũng yêu anh, nhưng ông chẳng bao giờ có can đảm vng lên chống lại mẹ anh vì anh. Khi anh còn nhỏ và chưa đủ tuổi đến trường, bà ấy giao anh cho hàng loạt

bảo mẫu, vì anh chẳng phải thiên thần gì nên phải thay bảo mẫu liên tục. Nhưng khi bà ấy chú ý đến anh, thỉnh thoảng, khi anh cố làm bà chú ý bằng những trò quỷ quái khiến bà nổi điên, thì lúc nào anh cũng chỉ nhận được những lời khiển trách lạnh lùng.”

“Bà ấy thích Edward hơn. Edward khác với bà như mặt trăng với mặt trời, nhưng bà yêu anh ấy. Cho đến giờ anh vẫn không hiểu vì sao bà chưa bao giờ yêu anh. Tất nhiên, giờ điều đó chẳng còn quan trọng, nhưng với một đứa trẻ thì đó là một nỗi đau không tả xiết. Đau đớn khi thấy bà mê mẩn người anh tra chẳng xuất sắc hơn mình. Đau đớn khi phải ở lại trường trong những kỳ nghỉ vì mẹ anh không muốn bị thằng nhóc lười thôi này làm phiền. Tất nhiên Edward lại là chuyện khác. Đau đớn vì mùa hè ở White Friars chẳng có ai ngoài những gia nhân vì bà bận rộn đưa Edward đi Paris hoặc Tây Ban Nha hoặc những nơi khác. Và Edward – anh ấy là anh trai anh, nhưng anh chưa từng hiểu rõ anh ấy. Cách biệt bốn tuổi là một khoảng cách không nhỏ. Nếu anh ấy còn sống, ai mà biết được, có thể anh và anh ấy sẽ trở nên thân thiết hơn. Nhưng bọn anh đã bị chia cách mãi mãi khi anh ấy mất.”

Anh lại ngừng, và Julia cưỡng lại thôi thúc muốn tới chỗ anh, để vòng tay qua người anh, ôm lấy anh và bù đắp mọi tình thương yêu anh chưa bao giờ có khi còn là đứa trẻ. Nhưng cô kìm lại, biết là nếu bây giờ mình không nghe hết tất cả những gì anh muốn nói thì có thể chẳng bao giờ anh nói nữa. Sau vài giây do dự anh tiếp tục.

“Rồi anh trở thành bá tước. Bỗng dưng kẻ vô giá trị trở thành nhân vật quan trọng. Anh thành chủ gia đình, và có thể khống chế tất cả mọi người – Caroline, thằng bé mũi hếch Timothy, thậm chí cả mẹ anh. Bởi vì anh nắm tài chính. Mẹ anh trở nên phụ thuộc tài chính vào anh vì bà chẳng có gì ngoài khoản thừa kế ít ỏi mà cha anh để lại. Điều đó hẳn làm bà tự ái ghê gớm! Và nó cũng làm bà lo sợ. Anh có thể cắt hết trợ cấp của bà. Nhưng anh không làm thế. Anh đã ngu ngốc hy vọng rằng có lẽ bà sẽ yêu thương anh khi đã mất Edward. Nhưng bà cũng chẳng yêu thương bá tước mới hơn thằng nhóc lười thôi ngày xưa.”

“Và tất nhiên còn có Elizabeth. Anh và cô ấy mới kết hôn được sáu tháng thì cha anh mất, và với cuộc hôn nhân này, anh vẫn trông mong điều tốt đẹp

sẽ đến. Elizabeth hiền lành và dễ thương, khác hẳn với mẹ anh. Cô ấy là con nhà danh giá, anh biết cô ấy từ bé, và cô ấy có khoản hồi môn kếp xù. Mùa hè ngay trước khi thừa kế tước hiệu, anh cứ ngỡ mình đã yêu. Anh và cô ấy kết hôn, rồi anh vỡ mộng. Ẩn dưới bề ngoài đáng yêu dịu dàng, cô ấy lạnh lùng y hệt mẹ anh, chỉ theo một kiểu khác. Cô ấy kinh hãi việc ân ái. Anh đã thử mọi cách. Anh đã kiên nhẫn. Anh bảo cô ấy là anh yêu và tôn trọng cô ấy. Mẹ kiếp, anh thậm chí còn cầu xin cô ấy nữa. Thế mà cô ấy vẫn kêu khóc mỗi khi anh đến gần. Nhưng anh là một bá tước, và anh phải có người thừa kế. Nên anh vẫn đến với cô ấy, và càng ngày cô ấy càng ghét chuyện đó hơn, nhưng cuối cùng cô ấy cũng có thai. Anh không biết ai mới là người nhẹ nhõm hơn trước việc này, Elizabeth hay anh. Nhưng anh không bao giờ chạm vào cô ấy nữa từ sau cái đêm Chloe hình thành.

“Tình cảnh của anh là thế đấy, hai mươi tư tuổi, với một cô vợ mang bầu không cho anh chạm vào người. Anh phản ứng lại như mọi tên đàn ông khác – trên đời đâu thiếu phụ nữ. Elizabeth căm ghét hôn nhân, và diễn vai kẻ bị hại khi phát hiện anh có nhân tình, sau hơn bốn năm anh không chạm vào cô ấy. Hải hước làm sao! Khi anh không chịu quỳ xuống xin lỗi, cô ấy liền chạy tới khóc lóc với cha mình. Trước đây ông già Tynesdale muốn con gái trở thành nữ bá tước, nhưng giờ đây chẳng cần hiểu ngọn ngành, ông ta chỉ biết bênh con gái chăm chăm. Elizabeth chẳng nói lời nào với cha cô ấy về việc cô ấy ghê tởm và từ chối nghĩa vụ làm vợ, mà chỉ kết tội anh là kẻ phản bội. Ông ta gọi anh ra mắng nhiếc, lên lớp về tội ngược đãi con gái ông, và bọn anh cãi nhau. Rồi khoảng một tháng sau, Elizabeth bị sát hại. Và em biết không? Lúc đó anh chỉ thấy nhẹ nhõm. Nhẹ nhõm vì anh sẽ không phải sống nốt quãng đời còn lại bị trói buộc vào người đàn bà mà anh bắt đầu ghét cay ghét đắng.”

“Và đương nhiên những tin đồn bắt đầu lan ra rằng anh đã giết Elizabeth. Anh không làm điều đó, nhưng chẳng ai tin anh. Nếu người ta muốn quy cho anh tội giết người, cũng chẳng sao vì lúc đó anh chẳng quan tâm, anh chẳng cần ai trong bọn họ. Trừ Chloe. Lạy chúa, trong đời anh, chuyện xảy ra với Chloe có lẽ là tồi tệ nhất.”

“Elizabeth hầu như tách con bé khỏi anh. Cô ấy luôn hành động như thể sự hiện diện xấu xa của anh sẽ làm hỏng đứa con quý giá của mình. Nhưng

anh yêu con bé. Và anh xin thề nó cũng yêu anh. Nó chỉ là một sinh linh bé nhỏ, mới có bốn tuổi khi Elizabeth chết. Nó luôn mừng rỡ khi thấy anh. Thỉnh thoảng anh lại mua quà cho nó, và nó sẽ vòng hai cánh tay bé bỏng mũm mĩm qua cổ anh, hôn anh, bi bô bằng giọng nhỏ xíu ngọng nghịu của nó. Thế rồi... thế rồi..." Anh ngừng lời để hít sâu lấy lại bình tĩnh. Julia thấy mắt anh ngấn lệ, và cô không thể ngăn mình đến chỗ anh nữa.

Váy cô xột xoạt khi cô băng qua phòng tới bên anh. Lúc đầu anh cứng người và cưỡng lại khi hai tay cô vòng qua eo anh. Nhưng khi cô lặng lẽ áp vào người anh để an ủi, thì hai tay anh vòng qua người cô. Anh ôm cô thật chặt, giọng nghẹn ngào khi cúi đầu thì thầm tiếp với cô.

"Khi em xuất hiện ở tiền sảnh nhà anh, trông vừa giống gái điếm hạng ba vừa giống một con chuột chết đuối, thời điểm đó anh đang nghĩ rằng anh chẳng cần ai. Anh thích sự cô độc của mình. Ồ, dĩ nhiên là anh có bạn bè, như mọi người khác, nhưng họ chỉ là những người quen. Trên đời này chẳng ai đoái hoài đến việc anh sống hay chết. Và rồi em đến."

"Nếu hôm đó mẹ anh không bước chân vào văn phòng, có lẽ anh đã ném em trở lại đường phố. Giấy hôn thú chẳng có giá trị gì với anh. Em cũng chẳng thể chứng minh được gì. Nhưng anh không tống cổ em đi. Anh đem em về White Friars vì anh chẳng biết phải làm gì với em – anh đã hối tiếc giây phút bốc đồng khiến anh giữ em lại. Nhưng em là cô bé thú vị, và anh dần thích em. Rồi bỗng dưng em biến thành một mỹ nhân... đáng lẽ anh nên nhìn thấy trận chiến Waterloo của mình đang đến mới phải. Thực ra, có thể anh nhận thấy nhưng không chịu thừa nhận. Cái đêm ấy em vẫn là trinh nữ, anh biết thế, và anh không muốn thừa nhận nó với chính bản thân mình. Anh tự nhủ mình đã làm về những vết máu vì không một trinh nữ nào có thể hưởng ứng theo cách của em. Em cực kỳ cháy bỏng, cô bé ạ, và em cũng đốt cháy anh. Anh kinh hãi trước phản ứng của mình. Anh muốn nữa, gấp nhiều lần. Nên anh bỏ chạy. Hôm qua, anh nhận ra mình vô cùng cô đơn trong thế giới lạnh lẽo này, và anh mệt mỏi với sự cô đơn. Anh muốn có một ngọn lửa sưởi ấm – và ngọn lửa đó là em. Anh muốn ôm em, hôn em và không bao giờ để mất em chừng nào hai ta còn sống trên đời. Anh muốn em yêu anh, và anh muốn được yêu em."

Giọng anh càng lúc càng trầm xuống và cuối cùng chỉ còn tiếng thì thào. Nhưng Julia nghe thấy. Cô nghe, và thỏn thức. Sebastian cao ngạo của cô luôn cần tình yêu nhưng chưa bao giờ tìm được nên sợ tất cả những gì mình khao khát. Vì đã bị tổn thương quá nhiều nên anh mới lạnh lùng với cô như vậy. Thậm chí bây giờ anh vẫn như đang sợ liều trái tim mình lần nữa.

“Anh yêu em, Julia,” anh lẩm bẩm trong tóc cô, và tim Julia căng lên, nhức nhối bởi nỗi đau ngọt ngào. Tay cô siết chặt, ôm anh vào lòng, và cô xoay đầu để dụi mặt vào vùng da nham nhám nơi cổ anh.

“Em cũng yêu anh, tình yêu của em,” cô thì thầm, áp môi vào chỗ mềm mại nơi mạch máu anh đập điên cuồng. Đôi tay anh siết cô chặt đến nỗi cô sợ anh có thể làm cô gãy xương, rồi đầu anh quay sang và môi anh tìm môi cô.

Lần này khi họ làm tình, cảm xúc dâng trào trong đam mê. Anh nhận và cô trao, anh trao cô nhận. Thân thể họ quấn vào nhau với sự dịu dàng mãnh liệt. Và họ chỉ kịp lấy lại hơi thở khi run rẩy quay về mặt đất trước khi ham muốn lại đưa họ lên đỉnh cao lần nữa. Họ làm tình hết lần này đến lần khác cho đến lúc bình minh tỏa sáng nơi chân trời với những tia nắng hồng và những tiếng lao xao đầu tiên của ngày mới văng trên con phố ngoài cửa sổ.

Thỏa mãn, họ cùng nằm trên chiếc giường lớn, thân thể trần truồng ép sát vào nhau dưới tấm chăn đơn, nhịp tim của họ cuối cùng cũng chậm lại. Julia, mắt nhắm nghiền, tứ chi nặng trĩu, nằm gối đầu lên v một tay đặt lên đám lông trên ngực anh. Sebastian nằm ngửa, một tay gối đầu, tay kia vòng qua người Julia. Tóc anh rối bù, má và quai hàm lún phún râu. Trông anh phóng đãng một cách tuyệt vời, Julia nghĩ khi ngẩng đầu nhìn anh, và không thể cưỡng nổi đặt một nụ hôn âu yếm vào chỗ da nham nhám bên dưới quai hàm anh.

“Em đúng là người tham lam vô độ.” Anh quay sang mỉm cười với cô khi nói.

“Mmmm,” Julia thỏa mãn đồng ý. Dưới chăn bàn tay Julia di chuyển lười biếng theo những đường nét rắn chắc mà cô đã tìm hiểu kỹ càng suốt cả đêm dài dử dội. Những thớ cơ phảng ở bụng anh co lại khi cô vuốt ve

chúng, và khi những ngón tay cô chậm chạp vạch quanh rốn anh thì cô cảm thấy chúng cứng hơn chúng tỏ anh vẫn khao khát cô.

“Anh mà không thể sao,” cô thêm vào cái liếc mắt láu lỉnh. Anh kéo tay cô ra và đưa nó lên miệng, hôn nhẹ một cái trước khi đặt trở lại ngực mình.

“Anh ghét phải làm em mất vui, em yêu, nhưng chúng ta phải dậy rồi.”

“Phải dậy thật ư?” Tiếng thì thầm của cô đi cùng những ngón tay khiêu khích vùng ngực anh. Chúng bị túm chặt, và lần này không được thả ra.

“Đúng thế.” Giọng anh kiên quyết.

Julia cắn vào cổ anh để trả đũa. Anh kêu lên, và lặn người khiến cô bị ấn xuống giường và chồm lên cô. Tư thế này làm cô hài lòng, cô mỉm cười với sự hứa hẹn trong đáy mắt.

“Không có chuyện đó nữa đâu. Anh phải đưa em về Grosvenor Square trước khi bùng ra một vụ tai tiếng. Sẽ có lời ra tiếng vào về cách anh cuồn em đi mất, nhưng chúng ta có thể nói là anh đến đón em vì nhà có chuyện gấp.”

“Em không quan tâm tai tiếng.” Cô cọ cọ người anh dụ dỗ. Những bắp cơ của anh cứng lại và một nụ cười nửa miệng nở trên môi anh, nhưng anh lắc đầu.

“Anh thì có. Anh sẽ không để mọi người xì xầm bàn tán về nữ bá tước Moorland đến mức anh không thể cải chính

Julia bỗng dờ ra, đôi mắt tròn xoe khi nhìn anh chăm chú.

“Sebastian,” một lúc sau cô mới yếu ớt thốt nên lời. “Anh đang hỏi cưới em sao?”

Anh nhìn xuống cô, một nếp nhăn hằn trên trán.

“Chết tiệt, không.” Lời nói thẳng thừng như nhát búa đập vào tim cô. Rồi anh mỉm cười, nụ cười ngọt ngào và quyến rũ mà cô hiếm khi thấy trên khuôn mặt anh. Bất chấp tóc tai rối bù, hai má lỏm chồm râu, hay có lẽ là

nhờ chúng, trông anh đẹp trai đến nín thở. “Anh cho là đêm qua anh đã nghĩ đến điều đó.”

Julia, cảm thấy chóng mặt và nghĩ mình vừa nghe nhầm, lắc lắc đầu. “Không.”

Nụ cười tắt ngấm trên môi anh, nhưng đôi mắt anh nhìn cô dịu dàng. “Vậy em nghĩ đêm qua là gì?”

“Em không biết.” Lời nói của cô chỉ lớn hơn tiếng thì thầm chút xíu. Rồi, tình yêu vô bờ bến và tự ti về xuất thân hèn kém cho cô đủ dũng khí để khước từ thứ cô hằng ao ước. “Anh không cần làm thế đâu, Sebastian. Anh không cần phải cưới em. Em sẽ làm nhân tình của anh bao lâu cũng được, nếu anh muốn.”

Anh quắc mắt với cô, đôi mắt xanh biến thành đe dọa. “Giờ em lại nói năng vớ vẩn gì thế? Anh nghĩ em đã nói là yêu anh!”

“Em yêu anh! Anh biết thế mà. Nhưng... nhưng, Sebastian, chúng ta đều biết rằng Julia Stratham chỉ là người do anh tạo ra. Em không phải là người đó, không phải. Anh là một bá tước, một quý tộc, và em biết anh có bổn phận với tên tuổi của mình. Em là ... một kẻ ngoại lai. Mẹ em là một diễn viên, và em chẳng biết cha em là ai. Em...”

“Thôi ngay.” Giọng anh dữ tợn. “Nếu cái em đang cố giải thích là em không xứng với anh, thì anh thấy ngượng cho em. Con người nóng này thường nhìn anh bằng nửa con mắt và gọi anh bằng đủ thứ tên đầu mất rồi? Có phải cô ấy đã biến mất, bị trục xuất bởi quý cô mà chúng ta tạo ra? Nếu thế thì anh rất tiếc. Anh thích cô bé đó, và anh sẽ không để em xin lỗi cho cô ấy. Em hiểu ý anh không?”

Julia cảm thấy bối rối trước vẻ hung dữ của anh.

“Em xin lỗi, Sebastian,” cô lí nhí.

Trán anh giãn ra, nhưng nom anh vẫn tức giận. “Thế mới phải. Còn đề nghị làm tình nhân của anh nữa! Em thiếu đạo đức một cách đáng buồn đấy, cô bé, và em nên cảm ơn trời vì anh không đánh em!”

“Nhưng, Sebastian, anh có chắc là anh muốn cưới em không?” Giọng cô nhỏ xíu. Nhưng cô phải nói ra, dù anh phật lòng. Giờ đây, khi những giấc mơ của cô sắp thành hiện thực, cô mới nhận ra rằng cô đang bị gây ông đập lưng ông vì những phương thức cô đã sử dụng để thu hút sự chú ý của anh. Cô muốn, ôi cô muốn tin rằng anh thực lòng yêu cô đủ để bỏ qua nguồn gốc của cô và hàng trăm năm định kiến để cưới cô. Cô tự hỏi phải chăng nhờ mỹ nhân kế mà cô túm được anh và có thể lời cầu hôn của Oliver là cú thúc chí tử.

“Oliver!” Cô kêu lên. Từ khoảnh khắc cô nhìn thấy Sebastian ở vũ hội cho đến giây phút vừa rồi cô quên mất Oliver. Giờ cô mới nhớ tới anh., và cô hốt hoảng. Cô đã hứa sẽ kết hôn với anh trong hai ngày nữa – không, ngày mai – cô cuống cuống. Và thay vào đó cô lại bỏ rơi anh ở vũ hội đêm trước. Anh sẽ giận lắm. Cô sẽ phải giải thích – sao đây? Rằng cô sẽ lấy Sebastian thay vì lấy anh sao?

“Oliver!” Sebastian cứng người và ngồi dậy bên mép giường, quắc mắt với cô bằng đôi mắt tối sầm đây giông bão. “Anh đang cầu hôn em, thế mà em lại nghĩ đến Oliver?” Về mĩa mai trong giọng anh khi nói tên người đàn ông kia cho cô biết anh sắp nổi giận. Julia nhớ ra, Sebastian rất hay ghen chứ không như Oliver. Thực ra, ánh mắt trùng trùng trên khuôn mặt anh thiên về ghen tuông hơn là giận dữ.

“Em chỉ chợt nhớ là anh ấy đã đăng ký điệu nhảy cuối cùng tối qua. Anh ấy... chắc đang thắc mắc em đã gặp chuyện gì.” Lý do thật khó tin. Về cau có của Sebastian không dịu xuống chút nào.

“Cho nên?” câu nói cụt lủn này cảnh báo cô rằng nếu cô không xoa dịu được anh, cơn giận sẽ bùng lên trong nháy mắt. Ý nghĩ anh yêu cô đến mức ghen dữ dội thật là ám áp. Nhưng cô không muốn đối phó với một Sebastian giận dữ, nhất là vì một chuyện hết sức nhỏ nhặt. Đối với cô, Oliver chẳng bằng một ngón tay Sebastian

“Chẳng có gì cả,” cô ngoan ngoãn đáp. “Anh ấy... anh ấy chỉ tự dừng xuất hiện trong đầu em thôi.”

“Đừng làm thế lần nữa đây.” Đó là một mệnh lệnh.

Julia cúi đầu phục tùng. Không cần đề kế hoạch với Oliver giờ đã thành vô dụng làm phiền Sebastian. Tất cả những gì cô cần làm là nói thẳng với Oliver.

“Anh đoán em đã bảo hấn là em sẽ không lấy hấn, đúng chứ?” Câu hỏi sắc như dao thốt ra bởi giọng cực kỳ khó chịu, làm Julia sợ. Cô liếm môi, thấy mắt anh nhìn theo cử chỉ làm lộ tẩy ấy, và vội vàng lấp liếm.

“Đương nhiên em nói rồi.”

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi nếp nhăn từ từ giãn ra. Vẻ mặt anh vẫn cứng nhắc, nhưng trông anh không còn giống sắp đánh ai đó nữa.

“Tốt. Anh không muốn nghe thấy tên hấn trên môi em lần nào nữa, rõ chưa?”

Bất chấp sự nhu mì mới có, mệnh lệnh đó vẫn khơi lên một phản tính khí nóng nảy của cô.

“Em không phải vật sở hữu của anh, Sebastian.” Một tia lửa nổi loạn nhen nhóm trong mắt cô. Bất chấp tình yêu cô dành cho anh, nếu anh nghĩ cô sẵn sàng nằm rạp xuống làm thảm chùi chân cho anh giẫm lên trong suốt phần đời còn lại thì anh hãy nghĩ lại.

Anh đột ngột xoay người, túm lấy hai cổ tay cô và chồm lên cô khiến cô bị ấn xuống giường. Tấm chăn bị anh kéo xuống khỏi ngực cô bởi một cử động đột ngột của anh, cô nằm phơi trần đến tận eo, mái tóc đen dài xõa ra và rối tung. Đôi lông mày đen thẳng tắp giao nhau trong cái cau mày trên đôi mắt màu vàng, và đôi môi hồng mềm mại của cô mím lại bên trên cái cằm nhỏ bướng bỉnh.

Mắt anh lướt khắp người cô, di chuyển từ mặt xuống cái cổ trắng mịn đến đôi vai nhỏ với hai xương quai xanh nhô lên, rồi dán vào hai núm hồng màu dâu tây của hai bầu ngực nổi bật trên những đẽ sườn thanh mảnh và vòng eo nhỏ nhắn trước khi quay lên ập mắt cô.

“Ồ phải,” anh hạ giọng, đôi mắt găm vào cô với sự chiếm hữu cháy bỏng khiến cô run lên. “Giờ em là của anh rồi. Đừng bao giờ quên. Em là của

anh, và anh sẽ kéo em xuống địa ngục cùng anh trước khi để cho em đi.”

Cô nhìn anh chăm chăm, không biết mình có thích trở thành đối tượng cho đam mê dữ dội. Đôi mắt xanh đó khoan vào mắt cô không ngừng, ấn cô xuống như hai bàn tay đang ấn hai cổ tay cô xuống giường. Cô cảm thấy cơn giận bắt đầu tích tụ lại trong người như những đám mây trước bão, rồi bỗng dưng nghĩ đến cậu bé cô đơn thuở xưa. Cả cuộc đời anh chưa bao giờ thực sự yêu thương ai, mà bây giờ anh lại yêu cô. Đương nhiên là anh ghen, đương nhiên là anh độc tài. Nếu cô muốn anh – và cô muốn anh, rất muốn! – thì đây là một phần con người anh mà cô sẽ phải chấp nhận. Có lẽ ngày nào đó anh sẽ tin vào tình yêu của cô để rồi không còn khư khư giữ nó nữa.

“Em yêu anh,” cô thì thầm. Anh trừng mắt nhìn cô một lúc lâu trước khi ánh mắt dữ dội đó từ từ nhạt đi. “Và em sẽ lấy anh bất cứ khi nào anh yêu cầu – chỉ cần anh thả tay em ra.” Cô thêm vào câu cuối cùng một nụ cười nhảu nhó.

Anh có vẻ ngạc nhiên, như thể không biết mình đang nắm lấy chúng, và rồi cười ngượng ngùng nói lỏng tay ra. Julia ngồi lên, không hề bận tâm đến sự hờ hang của mình khi vừa xoa xoa hai cổ tay vừa ném cho anh một cái nhìn trách móc.

“Anh làm em đau đây này.”

“Anh xin lỗi.” anh cầm lên từng cổ tay và hôn dịu dàng lên những đường gân xanh dưới làn da trắng sữa. “Sao em không bảo anh. Anh không định làm đau em.”

“Em biết.” Cô mỉm cười, vòng tay qua cổ anh và kéo đầu anh xuống. Anh đến với cô, nhiệt tình đáp lại nụ hôn nhẹ nhàng của cô.

“Lúc này chúng ta không cần phải đi ngay, đúng không?” Cô thì thầm. Và, thêm mấy nụ hôn nữa, anh liền đồng ý.

Chương 31

T trong ngày trôi qua trong hạnh phúc với Julia. Cô không thể tin được là Sebastian yêu cô, hay muốn cô làm vợ anh – nhưng đúng là như thế. Cô sung sướng ôm ấp ý nghĩ đó như đứa bé ôm con vật cưng của mình.

Sebastian lén đưa cô quay lại ngôi nhà ở Grosvenor Square mà gia nhân chẳng hay biết tí nào. Anh mở cửa bằng chìa khóa của mình, họ rón rén đi qua đại sảnh rồi lên cầu thang như mấy đứa trẻ nghịch ngợm. Tất cả diễn ra trôi chảy, trừ việc Julia gặp khó khăn khi phải nén tiếng cười khúc khích. Cô về phòng và loay hoay cởi chiếc áo vũ hội màu vàng, (Sebastian trước đó đã giúp cô mặc vào như một cô hầu, lại tháo nửa hàng khuy nhỏ xíu để cô có thể tự mình cởi ra) rồi mặc áo ngủ, trèo lên giường chỉ ngay trước khi Emily bước vào với khay điểm tâm gồm chocolate và bánh mì cuộn. Ban đầu Julia cảm thấy tội lỗi một cách ngớ ngẩn, nhưng hình như Emily chẳng thấy có gì bất thường, chỉ chắt lưỡi trước chiếc áo đẹp bị vứt thành một đống dưới sàn.

“Sao cô không gọi tôi lúc cô về, cô Julia.” Emily nhẹ nhàng trách, giữ chiếc áo và cẩn thận cất nó vào chiếc tủ cao bằng gỗ gụ.

“Lúc đó muộn quá, vả lại tôi không muốn làm phiền cô,” Julia nói với vẻ hoàn toàn thành thật trong khi uống chocolate. Xét đến việc cô không chớp mắt tí nào, cô cảm thấy tỉnh táo và tràn đầy năng lượng một cách đáng ngạc nhiên. Tác động của tình yêu thật đáng kinh ngạc, cô nghĩ với nụ cười khúc khích. Rồi tự hỏi không biết Sebastian có cảm giác tuyệt diệu giống cô không, hay là anh đã buông mình xuống giường và giờ đang ngủ mê mết.

“Cô đã sẵn sàng để tắm chưa, cô Julia?” Emily hỏi, đem cô về thực tại. Julia gật đầu. Rốt cuộc, cô không còn phải mơ mộng về Sebastian nữa vì anh đã là của cô, của cô! Điều đó có nghĩa là những ngày tươi đẹp đang đến.

Gần tới giữa trưa Julia mới xuống dưới nhà. Cô đã lè mề hàng tiếng đồng hồ với việc tắm rửa trang điểm, hơn nữa cô cũng không muốn sớm gặp mặt với nữ bá tước và Caroline vì không biết phải ăn nói sao với họ. Hai người phụ nữ đó đã trông thấy Sebastian mang cô đi và biết rõ rằng câu chuyện anh đến báo cho cô tin chẳng lành về một người họ hàng là sự bịa đặt trắng trợn. Nhưng lúc nào đó họ sẽ phải biết sự thật, như là với Oliver. Cô sẽ phải giấu Sebastian và cho Oliver biết rằng trái tim và những kế hoạch của cô đã thay đổi. Chắc chắn Sebastian sẽ nổi điên lên nếu anh phát hiện ra mưu đồ trở thành phu nhân Carlyle của cô đã đi xa tới m

Chẳng ích gì nếu trốn biệt trong phòng. Cô phải xuống dưới nhà và gánh chịu hậu quả, đồng thời phải nghĩ ra cách gặp Oliver mà Sebastian không biết. Điều đó thật quá khó khăn vì Sebastian không muốn cô gặp người đàn ông nào khác. Nhưng cô cảm thấy mình nợ Oliver nhiều hơn một lời thông báo. Có lẽ cô nên gửi cho anh một lá thư? Không, cô cũng không thể làm thế. Cô nợ Oliver nên phải trực tiếp nói với anh về việc chấm dứt hôn ước của họ.

Có nhiều gia nhân lẳng xăng ở tầng một và tầng trệt, lau chùi, quét dọn và dịch chuyển đồ đạc. Julia ngập ngừng dừng lại giữa cầu thang, nhìn xuống toàn bộ quang cảnh bất thường này. Rồi cô nhớ ra tối nay Caroline sẽ tổ chức dạ hội. Julia nghĩ chẳng đúng lúc chút nào, nhưng ngay lập tức cô nhận ra có lẽ đây là cơ hội để cô giải quyết mọi việc. Cô sẽ phải đối mặt với sự tò mò và những lời đồn ác ý sau sự việc tối qua, và còn nơi nào làm việc đó tốt hơn là ngay nhà cô? Chỉ cần cô giữ đầu ngẩng cao và trưng ra vẻ ngoài điềm tĩnh với những kẻ tọc mạch kia, thì toàn bộ sự việc sẽ sớm bị quên lãng.

“Cô Julia, đức ngài có để lại lời nhắn cho cô,” Smathers đang đi sau hai người đàn ông khệ nệ bê những bông hoa vừa được cắt trong nhà kính. Lúc nhìn thấy Julia trên cầu thang, lão tìm trong túi áo và đưa cho cô một mảnh giấy gấp gọn. Julia mỉm cười nhận nó từ tay lão và cảm ơn, rồi mang nó vào phòng khách để đọc.

“Sáng nay anh có việc gấp phải đi, nên sẽ không gặp em cho đến cuối ngày. Anh đã nói với mẹ về kế hoạch của chúng ta, nên em không cần cảm

thấy khó xử với bà ấy. Hãy cư xử cho phải phép. Sebastian.”

Lời nhắn ngắn gọn khiến Julia trào lên một niềm vui khôn tả. Julia cười trước ý nghĩ Sebastian lạnh nhạt và tự chủ lại viết một lá thư tình. Đó chẳng phải là những lời yêu thương, nhưng với người hiểu Sebastian rõ như cô thì những lời ngắn gọn này còn có ý nghĩa nhiều hơn cả những lá thư tình thăm thiết nhất. Nó nói lên rằng anh nghĩ đến cô, rằng anh yêu cô nên mới mở miệng giải thích mình đi đâu, rằng anh đã nghĩ đến việc không làm cô khó xử bằng cách tự mình nói với mẹ anh mọi chuyện. Julia tưởng tượng ra phản ứng của người đàn bà đó khi đón nhận cái tin con trai mình sắp lấy một đứa cù bơ cù bất trá hình, và rùng mình. Bà già ác nghiệt đó sẽ tìm cô trút hận. Một trong những lần hiếm hoi trong đời mình, Julia quyết định quay lưng bỏ chạy. Nếu như Sebastian vắng nhà cả buổi chiều, thì cô cũng vậy. Sự vắng mặt của anh sẽ cho cô cơ hội hoàn hảo để đi gặp giải thích. Cô luôn có thể nói là mình đi mua sắm. Dù sao cô cũng cần mua vài thứ thật, cho nên cô không cần phải nói dối.

“Chào, Julia.” Giọng Caroline vang lên làm cô giật mình. Julia ngẩng lên thấy người phụ nữ đó đang đi về phía cô với nụ cười thân thiện trên môi.

“Giờ tôi nghĩ chúng ta là chị em rồi,” Caroline nói thêm, bước đến bên cửa sổ nơi Julia đứng và đặt một nụ hôn phớt lên má cô. “Phải nói là tôi gần như choáng váng khi Sebastian cho tôi biết tin. Tôi tưởng cô sắp công bố chuyện đính hôn với huân tước Carlyle, nên cô có thể tưởng tượng là tôi kinh ngạc tới mức nào. Nhưng dĩ nhiên là tôi mừng cho cô.”

“Cám ơn. Và tôi biết chị sẽ hiểu khi tôi nói rằng Oliver là ... là một sai lầm.” Julia cười lại với người phụ nữ cao hơn mình, chị ta gật đầu thông cảm.

Trong chiếc áo dài bằng nhiều màu hoa vụn thò nhạt, Caroline trông trẻ hơn tuổi hai chín. Mái tóc nâu nhạt của chị ta được chải ra sau thành một búi kiêu cách ở sau gáy, da mặt và cổ chị ta mịn màng, trắng trẻo. Vóc dáng mảnh mai hiện rõ qua chiếc áo thanh lịch càng tăng thêm ấn tượng trẻ trung ở chị ta, và Julia nghĩ có lẽ người ngoài sẽ đoán cả hai bằng tuổi nhau nếu như không có những vết tối mờ mờ viền quanh đôi mắt xanh dịu dàng của Caroline. Có lẽ cũng giống cô, Caroline đã trải qua một đêm mất ngủ. Mắt

Julia lấp lánh khi cân nhắc khả năng ngài Rowland đã mang Caroline tới một tổ ấm yêu đương nào đó đến tận bình minh. Không, chuyện đó rõ ràng là không thể. Cô không biết gì về ngài Rowland, nhưng cô biết Caroline sẽ sốc trước ý nghĩ đó.

“Tôi lấy làm tiếc phải nói rằng Margaret chẳng vui vẻ đón nhận tin ấy.” Giọng Caroline đượm vẻ buồn. “Nhưng tôi nghĩ chắc cô đoán được điều đó. Và cái cách Sebastian nói với bà ấy – cô có tưởng tượng được không, anh ấy lôi bà ra khỏi giường vào sáng tinh mơ vì anh ấy nói mình có việc phải làm và không thể đợi mấy tiếng đồng hồ đến khi bà xuống dưới nhà. Thế đấy, cái đó càng làm vấn đề trầm trọng hơn. Người hầu của bà nói với tôi rằng bà nằm liệt giường vì chứng đau nửa đầu. Nhưng bà sẽ khỏe thôi, đừng lo. Trong lúc chờ đợi cô phải nói cho tôi biết cô và Sebastian định làm gì. Cô định kết hôn ngay lập tức à?”

“Tôi thật sự không biết,” Julia nói, hai má hồng lên vì vui mừng khi nói về lễ cưới sắp tới. Thật là tuyệt vời và khó tin. Giống như một giấc mơ. “Tôi nghĩ chắc tôi để cho Sebastian toàn quyền quyết. Anh ấy muốn sao cũng được.”

“Cô rất yêu anh ấy đúng không?” Có một nốt dò hỏi trong giọng Caroline. Julia thận trọng nhìn chị ta, và thấy những vết tối trong đáy mắt Caroline. Hẳn chị ấy đang nhớ đến tình yêu với anh trai Sebastian, Julia đoán, và những kỷ niệm sau bao năm hẳn vẫn làm chị đau đớn. Tất nhiên là thế rồi. Dù Sebastian có chết mười năm, hai mươi năm, hay một trăm năm đi nữa, chừng nào trái tim cô còn đập thì cô vẫn còn thương nhớ anh. Trong cô dâng lên một mối đồng cảm với Caroline.

“Vâng, đúng vậy.”

“Và anh ấy yêu cô?”

“À vâng. Đúng thế.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Chưa ai trong chúng tôi từng trông thấy anh ấy hành xử như tôi qua. Chắc cô có thể hình dung được là có rất nhiều lời bàn tán. Tôi không biết phải nói gì với mọi người, và tôi dám chắc là Margaret cũng thế. Nhưng Sebastian bảo chúng tôi rằng anh ấy đến báo cho cô tin một

người bà con bệnh nặng, và vì hai người sắp lấy nhau nên bất cứ lời ong tiếng ve nào cũng sẽ nhanh chóng chìm đi. Nhưng Julia này, có một chuyện tôi nhất thiết phải chỉ rõ cho cô. Nói ra tôi cũng thấy day dứt, nhưng cô biết là Sebastian không được lòng mọi người. Còn cô thì thành công đáng kể, và tôi biết điều ấy rất có ý nghĩa với cô, xét đến – mà thôi, đừng bận tâm. Nhưng cô có nghĩ là nếu cô lấy Sebastian thì cô phải sẽ chia gánh nặng với anh ấy không? Những bữa tiệc và những vũ hội rất có thể chỉ còn là quá khứ.”

“Tôi không cần. Tôi thà lấy Sebastian còn hơn tham dự một trăm bữa tiệc.” ánh sáng dịu dàng trong mắt Julia khi cô nói về đám cưới của mình với Sebastian phản chiếu trong cả giọng nói. Nét mặt Caroline biến đổi, chỉ một chút, đột nhiên gần như lén lút.

“Julia, còn một chuyện nữa. Tôi... tôi cảm thấy mình không phải là bạn cô nếu không nhắc đến nó. Cô...cô có biết chuyện gì đã xảy ra với Elizabeth không? Vợ của Sebastian?” Những lời này được nói vội vã bằng giọng nhỏ xiu, cứ như Caroline sợ bị nghe lén. Julia cứng đờ người.

“Có, tôi biết cô ấy chết như thế nào, nhưng tôi không thấy chuyện đó ảnh hưởng gì đến tôi. Chắc chị không cho rằng tôi nghĩ Sebastian giết cô ấy chứ? Và chắc chị cũng không tin một chuyện như thế

“Không không, đương nhiên là tôi không tinn. Tôi... tôi chỉ cảm thấy là, là nên có người nói cho cô biết những lời đồn. Nhưng nếu cô không để tâm, thì tất nhiên chuyện đó không còn quan trọng.”

“Tôi để tâm chứ,” Julia lặng lẽ trả lời. “Vì Sebastian, không phải vì tôi. Anh ấy bị mang tiếng. Nhưng những lời đồn vô căn cứ như thế sẽ không làm người yêu anh ấy thật lòng như tôi chùn bước.”

Về lo ngại biến mất khỏi mắt Caroline, Julia trông thấy mà nhẹ nhõm. “Thật tuyệt vời,” Caroline nhanh nhẩu nói, lại điềm tĩnh như thường ngày. “Tôi tin là cô sẽ thông báo cho gia đình trước khi hôn lễ diễn ra chứ? Bởi vì tôi rất muốn được tham dự.”

“Chắc chắn rồi. Ít nhất tôi cũng nghĩ vậy. Trừ phi Sebastian...” Julia ngừng lại, vì chợt nhận ra cô sẵn lòng tuân theo bất cứ sự sắp xếp nào của

Sebastian. Cô sẽ vui vẻ kết hôn với anh trong bí mật và lén lút nếu đó là điều anh muốn. Cô chỉ muốn làm vợ anh thôi, cách thức nào cũng không quan trọng.

Caroline mỉm cười. “À phải, tất nhiên rồi, quyền quyết định phải ở Sebastian. Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy. Nhưng giờ tôi xin phép. Tôi còn rất nhiều việc phải làm cho bữa tiệc tối nay.”

“Và tôi nghĩ tôi sẽ đi mua sắm một chút.”

“Tính kế thoát khỏi những vị khách đến thăm buổi chiều chứ gì?” Caroline nháy mắt ranh mãnh. “Không cần làm thế đâu. Vì tối nay nhà ta có tiệc, cho nên cả ngày hôm nay chúng ta được xem như không có nhà. Vì vậy cô không cần sợ sẽ gặp bất cứ ai trước khi cô sẵn sàng.”

Julia đáp lại cái nháy mắt đó bằng một nụ cười. “Quả là ý nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu tôi, và cảm ơn chị vì lời trấn an. Nhưng dù sao tôi vẫn muốn đi mua sắm, tôi cảm thấy hơi bồn chồn.”

“Cô cứ làm thế nếu thích.” Caroline lại mỉm cười, rồi rời khỏi phòng.

Julia đứng đó thêm một lúc, nhìn ra quảng trường bên ngoài cửa sổ. Ngoài đường có vài người bán dạo và người hầu, cùng một cỗ xe đơn kiệu cách đang gò cương dừng lại trước tòa nhà số 57. Julia thấy một ông già béo phì bước xuống với sự giúp đỡ vất vả của hai gia nhân và một người hầu riêng. Đúng là buồn cười khi nghĩ rằng tất cả những người này, từ ông già to béo đến thằng nhóc lồi thối lếch thếch đang thậm thụt ở rìa công viên cho tới người bán bánh dạo đang đẩy xe hàng dọc đường, tất cả đều có những mối quan tâm và cuộc sống riêng. Nhưng cô dám cá là không ai hạnh phúc bằng một phần mười cô lúc này. Với một nụ cười âm áp, cô đi gọi xe, rồi lên lầu để lấy áo choàng và kêu Emily trước khi xe tới cửa.

Việc một quý cô đến nhà riêng gặp một người đàn ông là không đúng mực, nhưng Julia không thể tìm ra cách nào khác để gặp Oliver mà qua được mắt Sebastian. Cô bảo người đánh xe thả cô và Emily xuống phố Bond; ba giờ sau hãy quay lại đón họ. Rồi cô vậy một chiếc xe thuê để chở họ đến nhà Oliver.

Trên đường đến đó Julia chợt nghĩ tốt hơn là cử Emily đến trước cửa với một lá thư đề nghị Oliver ra gặp cô trong xe ngựa. Như thế thì khó ai biết được cô đến gặp Oliver để mà nói lại với Sebastian. Sebastian mà biết thì sẽ giận tím mặt.

Nhưng Emily, người đã thề giữ bí mật vĩnh viễn, lại trèo trở lại xe với tin ông quản gia khô khan đã cho cô hay là Oliver không có nhà. Hụt hẫng, Julia suy nghĩ hồi lâu, rồi nguệch ngoạc một lá thư khác đề nghị Oliver đến gặp cô ngay. Cô bảo Emily trao nó cho lão quản gia khinh khỉnh, rồi nhún vai phó mặc. Nếu Oliver không nhận được lời nhắn của cô và đến gặp cô trước vũ hội, cô sẽ phải nói với anh khi gặp anh ở đó. Có thể nguy hiểm, nhưng vẫn có thể làm được vì Sebastian không có thói quen tham gia các bữa tiệc. Nhất định là cô có thể kiếm được vài phút ở một mình với Oliver; đó là lỗi của anh nếu cô phải nói cho anh một tin như vậy tại buổi tiệc. Cô đã cố hết sức để làm điều đó một cách đàng hoàng, nhưng cô không đủ gan để liều hơn nữa.

Do đó cô cho chiếc xe thuê quay lại phố Bond, và kiên quyết đẩy mối lo về Oliver ra khỏi tâm trí. Xét cho cùng, hủy bỏ hôn ước bí mật chẳng có gì là nghiêm trọng cả. Cô chỉ cần nói với anh là cô đã đổi ý. Oliver, một quý ông đích thực, sẽ đón nhận thất bại của mình bằng thái độ lịch thiệp. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng sẽ không nổi giận như Sebastian... Sebastian. Gương mặt đẹp trai hút hồn ấy hiện lên trước mắt cô, và cô mỉm cười. Cô sắp kết hôn với Sebastian. Có vẻ như đó là điều không tưởng, nhưng lại là sự thật. Lúc này cô tạm đẩy Oliver ra khỏi đầu, và tập trung mua sắm. Đến gần sáu giờ họ mới xong và trở về nhà.

Khi cô gần lên tới lầu, với Emily và một người hầu ở đằng sau bê đồ, thì cô đụng phải bá tước phu nhân đang trên đường đi xuống. Julia ngập ngừng đứng lại, và người đàn bà kia, hóa ra vẫn như mọi khi, nhìn cô bằng ánh mắt có thể đóng băng một tách trà nóng hổi chỉ trong tích tắc.

Julia hếch cằm lên bất chấp sự khiếp đảm, và cất lời chào bằng giọng lạnh nhạt nhưng lễ độ. Nữ bá tước thậm chí không thèm đáp lại. Bà lướt xuống cầu thang như thể Julia không tồn tại, chỉ để lại hình ảnh cặp mắt giống Sebastian lóe lên đầy thù ghét bám theo Julia khi cô đi tiếp lên cầu thang.

Chương 32

Julia rất phân vân về việc tham gia vũ hội. Nếu Sebastian không định tham dự, mà cô ngờ là anh sẽ như vậy, thì cô cũng chẳng cần tham dự làm gì. Nhưng nó cho cô cơ hội nói chuyện với Oliver, và đối mặt với những người thắc mắc về sự mất tích của cô ở vũ hội của phu nhân Jersey.

Bên cạnh đó, vũ hội sẽ khiến cô không phải lo nghĩ Sebastian đang ở đâu. Theo lời Emily, người được cô cử đi thăm dò, thì anh vẫn chưa trở về từ cái công chuyện chẳng biết là chuyện gì đã lôi anh đi từ tờ mờ sáng. Một ý nghĩ nảy ra trong đầu Julia rằng có lẽ anh lại hoảng sợ trước viễn cảnh gần bó quá mật thiết về mặt cảm xúc và lại chạy trốn, nhưng rồi cô gạt ngay ý nghĩ đó. Đêm qua cô cảm nhận được là cuối cùng anh đã ngưng trốn tránh cô. Không, anh chỉ về nhà muộn mà thôi. Thay vì ngồi một chỗ mải nghĩ về anh thì tốt hơn cô nên tham gia buổi tiệc và thắt chặt lại những mối quan hệ lỏng lẻo ít ỏi còn sót lại trong cuộc sống của mình.

Chiếc áo cô chọn cho buổi tối – thực ra là Emily chọn, nhưng Julia đồng ý đó là sự lựa chọn sáng suốt – làm bằng lụa màu hồng ngọc viền đăng ten bạc. Thân áo trên xếp nếp ôm vừa vặn cổ áo hình trái tim, phần eo rủ xuống nhẹ nhàng kết thúc ngay phía trên rốn. Hai ống tay áo bông lên và cắt ngắn đến khuỷu tay với những chấm đăng ten bạc. Thân váy dẹt chun, xòe rộng, và một dải đăng ten bạc thu nhỏ lại ngay trên gấu. Quanh cổ có trang sức bằng đá. Tóc cô vấn lên thành một búi cao sau đầu với hai lọn quăn dài – sản phẩm của chiếc kẹp làm quăn cùng rất nhiều lời dỗ dành ngon ngọt của Emily – rủ xuống buông lơi trên một bờ vai trắng mịn. Ngắm mình trong gương, Julia còn hơn cả mãn nguyện. Nom cô thật đáng yêu, cô nghĩ, nhưng quan trọng hơn, c một tiểu thư đến từng centimet. Ít nhất về mặt ngoại hình, cô không làm mất mặt Sebastian.

Cô xuống dưới nhà bị muộn, vì hầu hết khách khứa đã có mặt đông đủ. Nhưng Caroline cùng bá tước phu nhân vẫn đứng ở cửa phòng khách, đón những người khách đến trễ, và Julia phải đứng với họ.

Caroline tặng cô một nụ cười thoáng chút trách móc vì sự chậm trễ của cô, còn ánh mắt của nữ bá tước làm cô ớn lạnh. Nhưng chỉ hai giây sau một nụ cười giả lả đã dán trên môi bà khi bà đáp lời trêu chọc của một người bạn thân.

Hầu hết khách khứa đều quá lịch sự để lộ ra tò mò về sự ra về bất ngờ của Julia ở vũ hội của phu nhân Jersey. Nhưng khi cô bắt tay và nói những lời xã giao thì cô vẫn cảm thấy những cáo nhìn suy đoán lướt qua người mình. Dù vậy, cô vẫn ngẩng cao đầu và cư xử như thể mình hoàn toàn không biết có nhiều lý do cho sự suy đoán ấy. Cô tự chúc mừng mình đã hoàn thành tốt công việc khi cuối cùng cũng được giải phóng khỏi dòng người mà không bị hỏi một câu sỗ sàng nào.

Caroline, lúc chỉ còn một mình, cho cô biết rằng chỉ có phu nhân Carruthers hỏi thẳng cái điều mà mọi người đều muốn biết, nên Caroline đã nói cho bà ta biết những gì họ đã thống nhất, và chắc chắn nó sẽ lan ra khắp phòng nhanh như thổi. Vì vậy chỉ cần Julia cư xử như thể chẳng có gì bất thường thì họ sẽ qua được buổi tối một cách tương đối an toàn nếu Sebastian không tùy hứng xuất hiện để cuỗm cô đi một lần nữa, Julia tìm trước ý nghĩ này, thầm ước anh làm thế, và vẫn đang mỉm cười khi ngài Rathburn bước đến chỗ cô.

“Chào buổi tối, cô Stratham. Trông cô thật xinh tươi tựa đóa hồng trong chiếc váy này.”

“Thật ư, cảm ơn ngài Rathburn. Nhưng tôi sợ là ngài đã tặng bốc quá lời.”

“Làm gì có chuyện đó,” anh ta ga lăng đáp, đưa tay ra cho cô. “Cho phép tôi đưa cô đến bàn ăn nhé?”

“Vâng, thưa ngài.” Julia mỉm cười, đặt tay lên cánh tay anh ta và cùng anh ta đi tới chỗ những dãy bàn dài được kê trong phòng ăn. “Thật xấu hổ phải thừa nhận điều này, nhưng tôi đang đói muốn chết.”

“Tôi cũng thế,” anh ta nói nhỏ, nhưng căn cứ vào nơi mắt anh ta dán vào thì rõ ràng anh ta không nói đến thức ăn.

Julia vờ như không biết anh ta muốn ám chỉ gì. Nhưng cô không thích chút nào. Khi buổi tối tiếp tục trôi qua, cô càng không thích những gì đang diễn ra hơn. Càng lúc sự thay đổi thái độ của cánh đàn ông đối với cô càng trở nên rõ ràng hơn. Trước kia họ tỏ ra tôn trọng, lễ độ với cô như một bà cô có tuổi, giờ thì những nhận xét của bọn họ đôi khi khiếm nhã, những lời khen có lúc vô cùng thái quá, ánh mắt thì quá ư trơ tráo. Nói tóm lại, bọn họ đối xử với cô như thể cô đang trở thành một mục đàn bà hư hỏng, Julia hết sức hổ thẹn và nhục nhã, tuy nhiên cô vẫn cố sức tảng lờ, kể cả những lời xúc phạm tột tệ nhất. Cô cho rằng cách tốt nhất để chặn đứng những hành vi như thế, là tỏ thái độ như thể nó không tồn tại.

Cánh phụ nữ thì tử tế hơn một chút, nhưng không nhiều. Không ai chữa lời chỉ trích về phía cô hay công khai lờ cô đi, nhưng một số người, nhất là các bà già và vài phụ nữ có chồng còn rất trẻ trung hấp dẫn, thì lạnh nhạt với cô ra mặt. Những người già thì Julia có thể hiểu, và cô cố gắng chuộc lỗi trong mắt họ bằng cách cư xử cực kỳ đúng mực. Nhưng những mệnh phụ trẻ thì làm cô rất bối rối cho đến khi cô nghe lỏm được một đoạn đối thoại thì cô mới hiểu.

“Người ta đồn anh ta đã giết vợ đấy.” Người đang nói là phu nhân Westland, một phụ nữ tóc đen đầy đà khoảng chừng ba mươi tuổi mặc chiếc áo thụng màu đào thêu kim tuyến.

“Anh ta có giết ba bà vợ tôi cũng chẳng bận tâm,” đáp lại là phu nhân Mayhew danh giá, có bộ tóc hoe đỏ yếu điệu trông trẻ hơn bạn mình một chút. “Tôi chỉ biết là anh ta cực kỳ đẹp trai. Tôi tưởng mình chết ngất đi khi anh ta bước vào nhà phu nhân Jersey như vậy, chẳng xin phép lấy một lời mà nhảy điệu valse với con ranh Stratham ấy. Thật lãng mạn hết sức! Sao chẳng bao giờ có chuyện tương tự xảy đến với tôi chứ?”

“Chị có thể cảm ơn những ngôi sao may mắn của mình vì nó đã không xảy ra đi. Chị thích có kết thúc như Elizabeth Tynesdale đáng thương à?”

Phu nhân Mayhew bĩu môi đầy quyền rũ. “Đáng thương! Tôi có bao giờ nói là muốn lấy anh ta chưa? Và tôi rất nghi ngờ hôn nhân là thứ anh ta muốn với cô nàng nhỏ bé – cô ta là gì ấy nhỉ, em họ anh ta ài dám chắc đó

là mối quan hệ gần gũi hợp với phong cách của anh ta hơn. Và tôi cũng thế.”

Phu nhân Westland cười khúc khích, và đập mạnh quạt vào cánh tay cô bạn. “Thật hư hỏng, Irena! Không biết Wesley thân mến sẽ nói gì?”

“Sao cơ, không gì hết, vì anh ấy sẽ chẳng bao giờ nghe được chuyện này. Hơn nữa, Wesley tẻ ngắt đi được. Tôi đã kể với chị rằng anh ấy...”

Julia không nghe được thêm gì nữa vì hai người phụ nữ đã đi khỏi. Cô đang nhăm nháp một cốc rượu hạnh nhân, chờ ngài Rathburn đi lấy đồ ăn. Họ định cùng nhau đi xem đánh bài Uýt ở phòng chơi bài mà Caroline đã bố trí. Một cây cọ thấp đã che khuất cô khỏi tầm nhìn của hai phụ nữ, nhưng cô nghe không sót một chữ và đã phần nào hiểu ra. Nhất định rồi, sẽ có những phụ nữ trẻ đổ kị với cô. Tất nhiên Sebastian không phải là một đám ưu tú trên thị trường hôn nhân vì tin đồn anh giết vợ và việc bị giới thượng lưu tẩy chay, nhưng là một người tình thì... đúng là hai người này muốn có anh trong giường họ, và phát hiện đó làm Julia vừa hài lòng vừa bức bối. Mọi việc vẫn ổn chừng nào họ còn thu móng vuốt và Sebastian giữ mình tránh xa đường đi của họ. Nhưng nếu anh không chống nổi những trò quyến rũ, đó lại là một câu chuyện khác. Julia ngạc nhiên khi thấy ý nghĩ đó khiến hai tay cô siết chặt lại quanh chiếc cốc đang cầm. Cô ngỡ ngàng phát hiện ra mình cũng có tính chiếm hữu mãnh liệt y như Sebastian.

“Em đây rồi!”

Tiếng Oliver, và Julia nhảy dựng lên như bị bắn, rượu đổ xuống mặt trước áo cô, và cô buột ra một lời than. Chất vải lụa đỏ sẫm nên vết bắn không thấy rõ, nhưng Julia vẫn đặt cốc xuống chiếc bàn gần đó, lấy khăn ăn chấm nhẹ lên chỗ ướt trước khi ngẩng lên và nhìn thấy Oliver đang đứng lù lù trước mặt cô với ánh mắt trùng trùng. Anh đến rất muộn; cô đã gần như tin rằng anh sẽ không đến.

“Anh cần nói chuyện riêng với em, Julia.” Trông anh vô cùng cứng rắn, đôi mắt khắc nghiệt, miệng mím chặt, hai tay khoanh trước ngực, hết như ông hiệu trưởng còn cô là cậu học trò bị phạt.

“Em cũng muốn nói chuyện với anh, Oliver, nhưng làm ơn nhỏ giọng xuống. Không cần phải cho cả phòng này biết chuyện tình cảm của chúng ta.” Nó là chuyện tình cảm sao?” Anh nói chua chát. “Ý anh là mối quan hệ của em với Moorland ấy. Hay em định phủ nhận? Anh nghe từ ba nguồn khác nhau là anh ta bị bắt gặp đang hôn em ở ngoài hiên nhà Jersey, ngay sau màn trình diễn nhục nhĩ trong phòng vũ hội!”

Julia thở dài. Chuyện còn tệ hơn cô tưởng. Quý ông lịch thiệp mà Oliver luôn trưng ra với cô đã biến mất cùng sự giận dữ của anh. Thông thường cô cũng sẽ nổi giận lại với anh, nhưng lần này cô cảm thấy mình xứng đáng với từng lời xúc phạm anh ném vào cô. Trên phương diện nào đó, cô đã lừa gạt anh, bằng cách khiến anh tin rằng cô có thể lấy anh trong khi trái tim cô từ lâu đã thuộc về Sebastian.

“Nếu anh định chỉ trích em, Oliver – và em thừa nhận anh có quyền làm thế! – ít nhất hãy vì phép tắc mà làm điều đó ở nơi kín đáo. Mong anh hãy đi cùng em đến văn phòng.”

Oliver mím chặt môi và cúi đầu, rõ ràng quá tức giận và có thể không làm chủ được bản thân nếu mở miệng.

Biết là có những cú huých tay và những ánh mắt tò mò nhìn theo họ, Julia mỉm cười với anh để giữ thể diện. Khi anh không chìa tay ra cho cô thì cô đi bên cạnh anh, lặng lẽ dẫn anh tới phòng làm việc riêng của Sebastian, nó là căn phòng duy nhất ở hai tầng dưới không bị xâm phạm bởi bữa tiệc. Khi Julia chỉ lối vào, Oliver đứng lui lại nhường cô vào trước, rồi đóng cửa lại sau lưng anh,

Hai con mắt anh rần đánh lại như mã não khi anh dựa lưng vào cánh cửa đóng chặt và soi mói cô như thể cô là một cọng rác cực kỳ chướng mắt anh nhìn thấy trên đường. Julia không thích bị nhìn theo kiểu đó, nên cô hếch cằm lên. Nhưng xét cho cùng, cô tự nhắc mình, anh có quyền nổi giận, nên cô nhượng bộ để chịu đựng sự chỉ trích gay gắt về nhân phẩm cùng những lời răn dạy đạo đức trong mười lăm phút trước khi cô trả anh về chỗ của mình.

“Anh nghĩ em nợ anh một lời giải thích,” sau một hồi lâu anh tức giận lên tiếng. “Anh có đúng khi tin rằng em đang có quan hệ với Moorland?”

Cuối cùng anh ta đã ép buộc được em ư? Nếu thế thì anh sẽ...”

“Sebastian đã hỏi cưới em,” Julia khẽ ngắt lời, hai tay đan vào nhau khi cô báo tin cho Oliver bằng cách ít đau đớn nhất mà cô biết. “Và em đã đồng ý.”

Oliver nhìn cô một màu đỏ sậm dần hiện lên trong cổ họng rồi hằn trên mặt anh. “Chắc hẳn em có sở trường sưu tập những lời cầu hôn, phải không? Lần này là ngay tối qua, khi mà em đã định kết hôn với anh. Hoặc ít nhất anh đã nghĩ vậy. Anh tự hỏi cái gì đã khiến em chọn Moorland? Anh là một đám tốt hơn nhiều. Anh giàu có hơn hẳn, Moorland thậm chí còn không được chấp nhận. Và chắc chắn anh không bao giờ bị nghi là giết vợ mình. Em thích đàn ông vũ phu hả? Anh đã quá dịu dàng với em chẳng? Anh đảm bảo là, ở trên giường anh không quá dịu dàng đâu!”

“Em rất xin lỗi, Oliver, em...” Julia mở đầu, lờ đi những lời phẫn nộ của anh để xoa dịu anh, nhưng bị chặn lại bởi một tiếng gầm gừ.

“Xin lỗi! Cô còn xin lỗi. Thề có Chúa, tôi sẽ khiến cô phải hối tiếc! Không ai có quyền biến tôi thành thằng ngốc!”

Anh băng qua phòng trước cả khi Julia nhận thấy anh di chuyển, túm lấy cô một cách thô bạo và kéo cô vào vòng tay anh. Môi anh hạ xuống chộp lấy môi cô, và hai tay anh sỗ sàng sờ soạng người cô khiến cô vặn vẹo vì khó chịu. Nhưng anh rất khỏe, và anh khiến cô không thể cử động. Lưỡi anh lách vào miệng cô, và trong một thoáng cô cân nhắc có nên cắn nó không, nhưng nói cho cùng đây là Oliver, và cô đã cư xử không phải với anh. Và rồi anh nhấc cô lên khỏi mặt đất, mang cô đến chiếc đi văng ở cuối phòng đối diện bàn làm việc Sebastian. Đặt cô xuống, anh ném mình xuống cạnh cô, giam giữ cô bằng sức nặng của phần trên cơ thể anh trong khi anh quỳ dưới sàn.

“Thôi đi, Oliver!” Cô nghiêm khắc nói, như thể đang giáo huấn một học trò hư. Đôi mắt xám của anh long lên rồi hai bàn tay đang túm chặt phía trên hai cánh tay cô siết lại đến phát đau.

“Tôi dám cá là cô sẽ không nói thế với Moorland,” anh gầm gừ với sự căm ghét. “Tôi dám cá cô sẽ để cho hắn muốn làm gì thì làm. Tôi đã thấy cô

nhìn hấn trên sàn nhảy tối qua, đồ dâm dăng! Cô muốn hấn... giờ cho dù cô có cầu xin tôi cũng sẽ không lấy cô đâu, nhưng tôi sẽ chiếm đoạt cô. Giống như hấn đã làm. Hấn ta sẽ không tha thứ và cũng không cưới cô nữa. Một khi tôi có được cô, hấn sẽ bỏ rơi cô.”

“Oliver, dừng lại! Để tôi dậy!” Julia hoảng sợ. Oliver đã nổi điên vì giận dữ, hai mắt anh long sòng sọc, môi mím chặt. Julia sợ hãi nhận ra cô bị phó mặc hoàn toàn trong tay anh. Anh rất mạnh, và cô không thể địch lại anh. Cô có thể hét lên – Julia run lên khi nghĩ đến vụ tai tiếng sẽ có. Và phần tệ nhất là Sebastian sẽ biết.

“Hôn tôi đi, đồ dâm dăng!”

Julia tránh cái miệng đòi hỏi của anh, tuyệt vọng tìm một giải pháp để không lôi bản thân vào một vụ tai tiếng nghiêm trọng, nhưng chẳng nghĩ được gì. Hai tay anh kẹp lấy đầu cô, và anh ép môi mình lên môi cô. Khi đó anh đã thả tay cô ra, và cô đang định cào chúng lên mặt anh thì một ý nghĩ hay hơn xuất hiện. Nếu cô giả bộ thuận theo anh, chỉ đủ lâu để anh mất cảnh giác, thì cô có thể thoát ra mà không một ai ngoài hai người biết chuyện đã xảy ra trong căn phòng này. Sebastian sẽ không biết chuyện gì.

“Ôi, Oliver,” cô thì thầm trên môi anh, và hé môi ra một chút, để cho anh hôn cô trong khi hai tay cô vòng qua cổ anh và lùa tay vào mái tóc dày rậm của anh. Vì đang tức giận, nên anh làm đau môi cô, nhưng cô hôn anh mà không cảm thấy quá khó chịu nữa. Chỉ là anh không thể khơi được ham muốn trong cô như cái chạm nhẹ nhất của Sebastian.

Tay anh đặt lên ngực cô, trượt vào trong cổ áo, thô bạo và lỗ mãng úp lấy bầu ngực cô. Julia giật thót người, cố gắng đẩy ra. Cô đã không lường trước mọi chuyện sẽ đi xa đến mức này. Hai bàn tay cô cuộn lại thành nắm đấm, chuẩn bị cho anh một cú đấm mạnh vào mũi, thì cánh cửa mở tung với một tiếng ầm lớn. Julia giật mình, Oliver cũng vậy, cả hai đều kinh ngạc nhìn ra. Khi cô nhìn thấy người đang đứng ở ngưỡng cửa, mắt cô tròn tròn vì khiếp đảm.

Đó là Sebastian. Đằng sau là mẹ anh, một nụ cười thỏa mãn đang nở trên môi bà ta. Julia không hề nghi ngờ ai là người cho Sebastian biết chỗ tìm cô.

Anh đang nổi trận lôi đình, Julia biết ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô tuyệt vọng xô vào vai Oliver trong một nỗ lực vô ích nhằm đẩy anh ra để cô có thể ngồi dậy. Nhưng tên ngốc này dường như không nhận ra mình đang gặp nguy hiểm nên cứ tiếp tục quỳ trên sàn cạnh đi văng, đầu vẫn dựa sát vào cô, và tay vẫn ở trên ngực cô! Julia thở hổn hển khi nhận ra điều đó, rồi vội vã túm lấy bàn tay trợ trên kia và kéo ra khỏi người mình trước khi nhận ra làm thế chỉ khiến Sebastian chú ý tới cách mà Oliver đang chạm vào cô thôi.

Cô hoảng sợ nhìn Sebastian, cầu nguyện rằng bằng cách nào đó anh đã không trông thấy. Nhưng qua ánh mắt, cô nhận ra điều đó là vô ích. Sebastian đang nhìn cô như nhìn quỷ dữ, trong khi sát khí bùng lên thành những ngọn lửa xanh trong mắt a

“Đứng dậy ngay, Carlyle!”

Những từ ngữ lạnh lẽo và găm gù làm Julia run rẩy. Julia chưa từng thấy sự cộc cằn trong giọng nói êm ái đó lại vượt xa mức bình thường như lúc này. Sebastian đã biến thành tên sát nhân và Oliver là nạn nhân đầu tiên.

“Sebastian, không phải như anh nghĩ đâu...”

“Im miệng.” Ánh mắt anh dành cho cô làm cô co rúm người lại. Rồi anh quay lại với Oliver. “Và mày, đồ khốn, đứng dậy cho tao. Trừ phi mày muốn tao cho mày một trận như tử trước khi đứng lên được.”

“Anh không có quyền xô vào đây thế này và đe dọa tôi!” Julia nhận ra Oliver đang nổi giận. Đối diện với sự uy hiếp lạnh lùng của Sebastian thì cơn giận bùng bùng của Oliver đã giảm đi vì sợ hãi. Cô không đổ lỗi cho Oliver. Ất hẳn anh cũng giống cô, đã nhận ra rằng Sebastian rất có khả năng gây tội ác với tâm trạng hiện thời. Cô khiếp đảm nghe Oliver nói, “Julia là vợ sắp cưới của tôi. Ngày mai chúng tôi sẽ kết hôn, và hành động kiêu như vậy của chúng tôi chẳng can hệ gì đến anh!”

“Oliver!” Julia thở gấp sợ hãi, trừng mắt nhìn anh trước khi chuyển sự chú ý sang Sebastian, người đang nhìn cô với lửa địa ngục cháy rực sau bề mặt lạnh lùng của đôi mắt. “Sebastian, đó không phải sự thật đâu!”

Oliver vẫn đang quỳ một chân bên cạnh cô, và cô xô mạnh anh để có thể chạy tới chỗ Sebastian. Anh đứng đó nom đẹp trai và đáng sợ trong chiếc áo vét màu xanh lam với gi lê lạnh trắng và quần đen, mái tóc vàng chải gọn và tia giận dữ lóe lên từ đôi mắt xanh, rất xanh...

“Không ư? Trong túi tôi có một giấy phép đặc biệt chứng minh điều đó. Ngày mai, Julia và tôi sẽ tổ chức lễ cưới. Và tôi cũng có một mảnh giấy mà chiều nay đích thân cô ấy mang đến nhà tôi, đề nghị tôi tới đây gặp cô ấy, tôi chắc là để bàn về việc tổ chức lễ cưới.”

“Không!” Julia rên rỉ, bò dậy khỏi đi văng và chạy tới bên cạnh Sebastian. Cô nắm lấy cánh tay anh, nhưng anh lập tức giật ra với một sự hung dữ khiến cô loạng choạng lùi lại. Cô va vào chiếc bàn làm việc của anh và hẳn đã ngã nếu không có nó chống phía sau. chăt mép bàn được mài tròn bằng cả hai tay, cô trân trân nhìn Sebastian với nỗi kinh hoàng tuyệt vọng. Anh thậm chí không thèm nhìn cô. Anh trừng trừng nhìn Oliver đang căm ghét nhìn lại anh. Hai gã đàn ông sừng cồ lên với nhau như hai con gà chọi.

“Cho tôi xem giấy phép và lá thư.” Sebastian ép ra từng lời từ hàm răng nghiến chặt.

Oliver, với vẻ dương dương tự đắc, thu chân đứng dậy và thò tay vào túi áo, lôi ra một tờ giấy trắng gấp đôi và một mảnh giấy nhàu nát khác mà Julia hốt hoảng nhận ra chính là tờ giấy cô đã viết cho anh sáng nay. Oliver bước tới trước hai bước và đưa tờ giấy cho Sebastian. Anh cứng nhắc cầm và đọc chúng.

“Cưới bằng giấy phép đặc biệt chính là sáng kiến của Julia. Cô ấy nói với tôi là muốn hoàn tất mọi việc lúc anh vắng nhà. Cô ấy nói sẽ cản trở vì anh muốn có cô ấy. Nhưng tôi lại nghĩ cô ấy đã cường điệu như mọi phụ nữ khác. Anh xin lỗi, Julia, vì đã thiếu hiểu biết, và vì những lời gay gắt đã nói với em lúc nãy. Giờ thì anh hiểu em định làm gì ở vũ hội của phu nhân Jersey tối qua. Em chỉ đang cố thoát khỏi sự đeo bám của Moorland cho đến khi em có thể an toàn lấy anh. Em nên tin anh có thể bảo vệ em mới phải, em yêu. Anh ta không còn trói buộc được em nữa, dù anh ta có nói gì.

Với giấy phép này chúng ta có thể tổ chức lễ cưới vào ngày mai như đã định, và anh ta chẳng thể làm gì để ngăn cản.” Lúc này giọng Oliver hướng về phía Julia đã ôn tồn hơn, với vẻ thấu hiểu và quan tâm giả tạo khi Oliver nhận thấy có cách trả thù được cả Sebastian lẫn Julia.

Julia, nghe với sự hoảng sợ ngày càng tăng, không thể nói gì để biện hộ cho mình. Cô cảm thấy như bị đóng băng tại chỗ bởi những làn sóng giận dữ lạnh lùng tỏa ra từ thân hình cứng đờ của Sebastian.

“Có cái nào trong đó là thật không, Julia?” Câu nói lãnh đạm và rất chậm rãi làm Julia lạnh toát cả sống lưng. Julia chỉ biết trân trân nhìn anh bằng đôi mắt khiếp hãi và van nài khi cô lắc đầu.

“Không,” cô thì thầm, đôi mắt khóa chặt vào Sebastian trong một ánh nhìn van lơn.

Oliver bật ra một tràng cườ giận dữ. “Thôi nào, Julia, chẳng lẽ em vẫn còn sợ gã này? Em có thể phủ nhận việc chúng ta định kết hôn vào ngày mai không? Không cMoorland biết? Hay chuyện em bảo anh là gã đang cố dồn ép em vào một mối quan hệ và em phải kết hôn ngay lập tức thì mới ngăn được gã?”

Julia nhìn vào mắt Sebastian, và cảm thấy mình không thể nói dối anh. “Sebastian, anh ta nói đúng, nhưng...” cô lí nhí khổ sở, quyết định thú nhận tất cả. Nhưng Oliver cắt ngang bằng nụ cười tự mãn.

“Anh thấy chưa, Moorland? Dù cô ấy nói gì với anh, cũng chỉ để rũ bỏ sự đeo đuổi của anh thôi. Ngay từ đầu, ý định của cô ấy là kết hôn với tôi.”

“Sebastian, không! Em...” Anh làm cô im bật chỉ với một cái nhìn. Cô mở to mắt nhìn anh thông thả xé tờ giấy phép kết hôn và lá thư thành từng mảnh nhỏ, rồi thả chúng xuống sàn nhà. Phải chăng nhờ phép màu mà anh vượt qua được sự hoài nghi đã ăn sâu do nhiều năm không được yêu thương và giờ đây tin tưởng cô?

“Anh sẽ không bao giờ lấy cô ta, Carlyle ạ, và không chỉ vì tôi không cho phép đâu.” Giọng Sebastian điềm tĩnh – quá ư điềm tĩnh. Julia cảm thấy bất an khủng khiếp khi Sebastian rời mắt khỏi Oliver để chiếu vào cô. “Anh

sẽ không bao giờ lấy cô em họ Julia Stratham yêu quý của tôi được, vì cô ta không tồn tại. Tên thật của cô ta là một cái tên rất tầm thường Jewel Combs, đúng không Julia? – và gần như cả đời cô ta sống ở khu ổ chuột London. Cô ta trở thành bà con của tôi nhờ tham gia vào một vụ cướp đã lấy đi tính mạng cậu em họ tôi. À phải, cô không ngờ tôi biết chuyện đó phải không, em họ? Nhưng tôi không phải thằng ngốc cho cô tiếp tục đưa vào tròng. Tôi đã thuê thám tử lần theo cô chỉ một tiếng sau khi cô bước chân vào nhà tôi, và họ đã báo cho tôi toàn bộ sự thật ngay sau khi chúng ta đến White Friars. Nhưng nói tiếp chuyện kia đã, Carlyle, sau đó Jewel Combs đã ép cậu em họ đang hấp hối của tôi phải cưới cô ta, và cuối cùng trơ tráo đến gặp tôi như một góa phụ đau buồn. Tôi tiếp nhận cô ta – nhìn cô ta xem, và anh sẽ hiểu tại sao – rồi đồng ý dạy dỗ cô ta thành một quý cô. Cô ta trở thành tình nhân của tôi được mấy tháng rồi. Giờ thì, Carlyle, anh còn muốn lấy cô ta làm vợ không?”

Mắt Sebastian không rời khỏi Julia phút nào trong khi nói. Cô cũng đắm đắm nhìn lại anh, đờ đẫn bởi sự sỉ nhục khủng khiếp anh đang bắt cô phải chịu. Cô chỉ lơ mơ nhận thấy ánh mắt kinh hoàng của Carlyle hướng về mình hay những tiếng hỗn hển và những cái nhìn háo hức của đám đông giờ đã tụ tập quanh nữ bá tước ngay ngoài cửa phòng.

“Julia?” Những cảm xúc đối lập nhau hiện mặt Carlyle. Julia chẳng muốn phân loại chúng khi mắt cô vẫn dán vào Sebastian. Bị lột trần như thế này trước mặt tất cả bọn họ... cô không thể chịu nổi. Cô muốn rũ xuống, muốn tan thành vũng nước nhỏ trên sàn, nhưng cô không muốn để Sebastian thỏa mãn nhìn thấy sức tàn phá của cú đánh anh giáng xuống cô. Thay vào đó cô héch cằm lên và rướn thẳng sống lưng, đứng thẳng dậy để đối mặt với Sebastian cách đó nửa mét.

“Những lời anh ấy nói hầu hết là sự thật.” Giọng cô rành rọt một cách lạnh lẽo, bề ngoài là nói với Oliver nhưng mắt cô không rời Sebastian. “Có vài chi tiết nhỏ không đúng, nhưng giờ tôi chẳng cần đính chính nữa. Tôi xin lỗi vì đã lừa gạt anh – mọi người.” Từ cuối cùng nhắm gửi tới những quan sát viên đang há hốc miệng ngoài cửa. Sebastian, gương mặt trắng bệch như màu áo trong khi đôi mắt sáng rực như đá quý bắt lửa, nhìn cô chầm chầm khi cô vững vàng đi về phía anh.

“Xin phép,” cô nói với vẻ hết sức điềm tĩnh, và anh nhích ra khỏi đường đi của cô như bị thôi miên. Cô đi qua anh, và đám đông tự động rẽ ra cho cô qua. Sebastian quay lại, mắt lóe lên những cảm xúc mà cô không thể gọi tên.

“Julia...” Sebastian thì thào khàn khàn gọi tên cô.

Thoáng chốc Julia đứng sững. Đầu cô xoay lại trên cần cổ trắng muốt nhìn anh với vẻ khinh thường trong mắt.

“Anh thật là ngốc, Sebastian,” cô nói rành rọt, rồi bước đi, đương đầu với ánh mắt háo hức của những kẻ quan sát bằng sự bình thản vương giả của một nữ hoàng trên đường đến pháp trường. Những gương mặt với đôi mắt bàng hoàng và môi há hốc chỉ là những hình ảnh lơ mờ, chỉ có khuôn mặt nữ bá tước với đôi mắt giống hệt Sebastian là xuyên qua lớp sương mù. Trong đôi mắt xanh đó là sự căm ghét và hận hoan.

Julia hếch cằm cao hơn chút nữa để đáp lại, và rồi những kẻ quan sát lại ngoái đầu nhìn theo khi cô đi xuôi theo sảnh và xuống cầu thang. Một người hầu mặt đầy ngạc nhiên nhảy tới mở cửa khi anh ta nhận ra cô định bỏ đi, và rồi Julia bước vào không khí mát lạnh ẩm ướt của một đêm cuối xuân.

Mặc dù chiếc áo dài lụa duyên dáng để hở hai cánh tay và đôi vai, cô thậm chí còn không cảm thấy không khí se se lạnh làm da cô nổi gai. Đầu óc cô trống rỗng khi cô bước thấp bước cao mà không hề nhận thức được thời gian. Cô đi đường lớn tấp nập tên là Piccadilly, xuyên qua Haymarket và Whitehall, chẳng để ý đến con đường ngày càng vắng, cũng như những tiếng huýt sáo, những ánh mắt dâm dăng dán vào cô gái trẻ giữa đêm đi một mình ngoài đường và dễ trở thành mồi ngon khi chẳng có cả khăn lẫn áo choàng che giấu da thịt và chiếc áo đắt tiền.

Cuối cùng, thậm chí chẳng biết bằng cách nào, cô đã trở lại khu ổ chuột của Whitechapel giữa những kẻ nghiện rượu và gái làng chơi từng là đồng nghiệp. Nhưng cô chẳng nhìn thấy bọn họ. Cô đang bị sốc nặng nên chẳng nhận thức được gì xung quanh cho đến khi cô cảm thấy một bàn tay nắm lấy cánh tay mình, những ngón tay ấn mạnh vào làn da mềm mại và làm cô

đau. Con đau xuyên qua sự đỡ đỡ, và cô nhìn quanh để thấy một bộ mặt rõ
hoa to bè đang mỉm cười với cô dưới mớ tóc đen nhòn mõ.

“Chào Jool, em yêu. Em đã không đi biệc và quêng mắc Mick già này,
giờ ta nại có em dôi! Vì ta chắc chắn không đời nào quêng em,” hấn nói.
Và rồi Julia dứt được khỏi sự mê man, nhưng đã quá muộn.

Chương 33

“Mẹ nghĩ con đã nhận ra con vừa hủy hoại tất cả chúng ta chỉ vì con bé lẳng lơ kia.”

Đã hơn hai giờ kể từ lúc các vị khách bị trục xuất kiên quyết bởi Sebastian về hết trong sự xôn xao. Những câu hỏi kinh ngạc và những lời cảm thán tể nhị sau sự kiện Julia bỏ đi đã tạm thời bị dập tắt bằng mệnh lệnh lạnh lùng của anh. Nhưng dù đã tự nhốt mình trong văn phòng khi ngôi nhà trở nên vắng vẻ, anh vẫn không được yên thân vì giờ đây mẹ anh lại chất vấn anh ngay ngưỡng cửa sau khi thô bạo mở toang nó. Và anh lạnh nhạt nhìn lại bà.

“Con tin chắc mẹ hiểu nếu con nói rằng con chẳng quan tâm đến chuyện đó.”

Bá tước phu nhân, vẫn mặc chiếc áo dạ tiệc kim tuyến màu oải hương nhạt, bước vào phòng và đi tới chiếc ghế da trước bàn làm việc của Sebastian. Anh đang nằm ườn ra ghế, đã tháo áo ngoài và cà vạt. Đôi chân đi giày vắt chéo nơi mắt cá và gác lên mép bàn, miệng ngậm một điếu xì gà và tay cầm cốc rượu.

“Nhìn con thật ghê tởm,” bà n

“Con cũng cảm thấy ghê tởm,” giọng anh đều đều. Anh bỏ điếu xì gà ra khỏi miệng để uống một ngụm whiskey Scotch. “Nên con đoán mẹ sẽ để con một mình.”

Bá tước phu nhân rít lên. “Lạy chúa, Sebastian, con không đau khổ vì con bé lẳng lơ đó chứ? Sau cái cách nó đối xử với Carlyle – cách nó phản bội con?”

“Mẹ đã bỏ rất nhiều công sức để làm con chú ý, thưa mẹ. Giờ con bắt đầu tự hỏi, vì sao vậy?”

“Tất nhiên ta cảm thấy con nên biết bản chất của cô ta. Bất cứ người đàn ông có lý trí nào cũng sẽ thừa nhận là cô ta thiếu đạo đức, nhưng chúng ta đều biết con chưa bao giờ là người hiểu lý lẽ. Ta cứ tưởng con sẽ biết ơn ta vì đã làm con sáng mắt ra.”

“Mẹ biết không, thưa mẹ, con không cảm thấy thế. Con cũng tin rằng mẹ hành động vì căm ghét – con và Julia.”

“Con không đổ lỗi cho ta đâu chứ!”

Mắt Sebastian lóe lên. “Phải, thưa mẹ, con đổ lỗi cho mẹ đấy. Con đổ lỗi cho mẹ rất nhiều việc. Không hẳn vì thất bại tối nay, nhưng chắc chắn là vì bao nhiêu năm mẹ bỏ bê và lạnh nhạt với con. Giờ con cho mẹ cơ hội cuối để tự giải thích. Tại sao?”

Nữ bá tước lưỡng lự, gương mặt vẫn còn nét đẹp hằn lên những nếp nhăn khi bà cau mày nhìn xuống con trai. Nụ cười lạnh giá rất đỗi giống anh làm nhếch hai khóe miệng bà, và đôi mắt xanh cũng giống hệt.

“Vậy là con muốn biết vì sao ta chưa bao giờ thích con hả, Sebastian? Được thôi, ta sẽ nói. Nếu con không thích những gì được nghe, thì hãy tự trách mình.”

Nụ cười biến mất và gương mặt bà méo mó vì cay đắng. Nhìn bà, Sebastian nghĩ đây là lần đầu tiên trong đời anh thấy mẹ mình gần như xấu xí.

“Người cha mà con nghĩ rằng rất tuyệt vời đối với ta lại là một con quỷ. Edward được hình thành trong vòng hai tuần sau đám cưới, và lúc ta phát hiện ra mình có ta chưa bao giờ chân thành tạ ơn trời đất như thế. Ta đã làm tròn bổn phận. Ta đã cho ông ta một người thừa kế. Ta không bao giờ muốn có thêm đứa con nào nữa, nhưng ông ta thì muốn. Ông ta cưỡng bức ta hết lần này đến lần khác để thụ thai, và ta chưa bao giờ có thể nhìn con mà không nhớ tới sự thô bạo trong lúc con được hình thành. Giờ con biết hết chuyện rồi đấy. Con hài lòng chưa?”

Sebastian nhìn mẹ mình, nhìn vào đôi mắt xanh lạnh lẽo và bàng hoàng tự hỏi liệu bà có nói thật. Tất nhiên anh không thể nhớ cha đã từng ngược

đãi mẹ, vì cha anh bệnh suốt từ năm anh lên sáu. Nếu đúng vậy, thì mọi chuyện khác hẳn. Có lẽ mẹ anh có lý do để ghét anh. Sebastian nghĩ đến mình và Elizabeth. Như thể anh và cha anh cùng lâm vào một tình huống với những người vợ, nhưng cách họ xử sự hoàn toàn khác nhau. Sebastian tự hỏi nếu Elizabeth còn sống, rốt cuộc anh có cưỡng hiếp cô? Và đứa con thứ hai của anh có phải trải qua thời thơ ấu khổ sở như anh?

“Con xin lỗi, thưa mẹ. Con không hề biết.” Giọng Sebastian nhẹ nhàng, mắt anh xanh ngắt khi nhìn vào đôi mắt sáng rực của mẹ anh.

Bà nhìn anh chằm chằm một lúc, mắt thù địch và môi mím chặt. Rồi bà dường như kiệt sức, và ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của anh.

“Con không biết.” Giọng bà khàn khàn khi ném những từ này vào anh. Mắt anh long lên và môi run run, “tất nhiên là con không biết. Làm sao con biết được? Con không thể biết mình ra đời như thế nào. Ta luôn nhắc nhở mình rằng con chỉ là một đứa bé, nhưng nó chẳng thay đổi được gì – và đến giờ vẫn vậy. Ngay từ giây phút đầu tiên cảm thấy con cựa quậy trong bụng mình, ta chỉ biết con là đứa trẻ mà ông ra đã cưỡng ép ta. Ta căm ghét ông ta vì điều đó, nhưng ông ta chẳng màng. Vì thế ta ghét con.” Nữ bá tước ngẩng nhìn anh, môi mím lại để khỏi run rẩy. Giọng bà chỉ vừa đủ nghe khi bà nói tiếp. “Ta gần như không thể chịu được việc nhìn thấy con. Đứa con trai của ta. Và ta cũng căm thù ông ta vì chuyện đó.”

Sebastian dăm dăm nhìn mẹ mình một lúc lâu. Bao nhiêu năm qua anh đã chịu đựng sự bạc đãi của bà, nhưng dường như bà cũng phải chịu đựng. Anh luôn nghĩ rằng có lẽ mình có tính xấu nào đó mà chỉ mẹ anh mới thấy, và sự xấu xa khiến anh không được yêu thương. Nhưng giờ anh nhận ra mình đã bị sẫm soi qua một tấm gương méo mó ngay từ lúc chào đời – và tấm gương đó vừa bị vỡ thành triệu mảnh. Anh không phải người mẹ anh căm ghét...

Nhưng đã quá muộn để thay đổi. Anh không còn cần mẹ anh cũng như tình yêu của bà nữa. Giờ anh đã là người đàn ông trưởng thành, và cậu bé cô độc, chán nản trong anh lâu nay cuối cùng đã có thể ngủ yên. Chỉ riêng chuyện đó cũng khiến anh vui mừng rồi. Anh đặt chân xuống sàn, đứng lên, dập tắt đèn thuốc và đặt cốc rượu lên bàn với một tiếng lanh canh.

“Con rất tiếc vì những gì mẹ phải gánh chịu, thừa mẹ.” Anh lẳng lặng nói.

Lần đầu tiên trong đời anh có thể nhìn bà mà không cảm thấy cay đắng. Anh chợt nhận ra bà bé nhỏ, ốm yếu – và già nua. Bà thực sự được gì với tất cả tiền tài vật chất, tước hiệu, địa vị xã hội hiện có? Một người chồng chết trong sự cay đắng ghê lạnh của bà; đứa con trai yêu dấu của bà cũng đã chết. Bà chỉ còn lại đứa con khinh miệt bà vì bị bà hắt hủi và xem thường từ lúc mới sinh. Bà chỉ là một bà già bất hạnh, cần anh nhiều hơn anh cần bà, dù bà có chịu thừa nhận hay không.

Và bà là mẹ anh. Bất kể bà làm gì hay là người như thế nào, thì quan hệ máu mủ vẫn buộc chặt anh với bà. Và, anh nhìn thấy tuổi già của mình, cô đơn và lạnh lẽo. Anh run rẩy, nhận thức này khiến anh đủ can đảm vượt qua rào chắn giữa họ và vươn tay ra với bà.

“Có lẽ chúng ta nên cho mình cơ hội thứ hai, thưa mẹ.”

Đôi mắt giống anh đọng đầy nước mắt khi bà nhìn anh. Bàn tay bà đưa lên, và trong một thoáng anh nghĩ bà sẽ nắm lấy tay anh. Nhưng thói quen từ bao năm qua đã thắng thế, và bà rút tay lại. Bà chớp chớp mắt để gạt những giọt lệ, rồi ngẩng đầu lên theo cung cách kiêu hãnh thường ngày.

“Ta e rằng đã quá... quá muộn cho chuyện đó rồi,” bà nói. Sebastian thấy bà đã rút vào cái vỏ lạnh lùng của mình ngay cả khi anh nhìn bà nài nỉ.

Một tiếng gõ vang lên ngoài cánh cửa khép hờ. Trước tiếng nói cộc cằn của Sebastian “Chuyện gì?” Cánh cửa mở hẳn ra. Sebastian rời mắt khỏi gương mặt đã bình tĩnh lại của mẹ anh để nhìn Smathers, vẫn chỉnh chu không chê vào đâu được bất chấp giờ giấc đã muộn và cả tối tắt bật. Lão mang vẻ hối lỗi vì đã cắt ngang, nhưng Sebastian ra hiệu cho lão nói.

“Có người muốn gặp ngài, thưa đức ngài. Ông ta xưng là Bates.”

“Bates!” Là một trong những thám tử của Bow Street mà Sebastian thuê để điều tra những kẻ sát hại Timothy. Không chắc, nhưng Sebastian nghĩ Bates là một trong hai gã to con đã xuống White Friars vài tháng trước với

thông tin Julia có dính dáng đến vụ cướp và cái chết của Timothy. Bates cũng xác nhận việc Julia đã săn sóc cho Timothy trên giường bệnh. Thông tin đó, cùng với việc Sebastian bắt đầu chú ý đến cô gái, đã khiến anh thêm yêu thích Julia, nhất là từ khi Bates khẳng định rằng vụ giết người không hề được lên kế hoạch trước mà chỉ xảy ra trong lúc hoảng loạn.

“Anh ta ở đâu?”

“Dưới sảnh, thưa ngài.”

Không nói thêm lời nào Sebastian sai bước ra ngoài để gặp vị khách. Bates đúng là người đã xuống White Friars báo tin. Anh ta bồn chồn đứng đợi cạnh cái bình sứ Meissen và chiếc ghế thời Louis XIV mà Julia có lần dọa đập vỡ. Nghĩ tới Julia càng thêm đau đớn, nên anh cô gặt cô ra khỏi đầu. Nhưng anh không thể quên cô đã phản bội anh ra sao, hay giờ đây cô chỉ có một mình giữa đêm ngoài đường phố London. Sebastian cắn răng. Mặc cho gã này có muốn gì, anh cũng chỉ cho gã vài phút thôi.

“Anh muốn gặp tôi à, Bates?” Giọng anh cộc lốc, ánh mắt lạnh nhạt. Dù gã này có nói gì, anh cũng không muốn nghe. Không phải bây giờ. Nó chẳng thể thay đổi được gì, vì Julia đã rời xa anh rồi.

“Là về cô gái trung lưu mà ngài đã phái tôi đi điều tra, thưa ngài.”

Sebastian đoán “cô gái trung lưu” chắc là tiếng lóng ám chỉ phụ nữ của đàn ông. Mắt anh tỏa ra một sự kiêu ngạo lạnh lùng khiến người đàn ông kia tỏ vẻ e sợ.

“Tôi đã biết mọi điều cần biết về, ờ, ‘cô gái trung lưu’ đó rồi, cảm ơn anh.” Mắt Sebastian nheo lại như chột nghĩ ra gì đó. “Mà này, chẳng phải đã hơi muộn để bàn công việc hay sao?”

Bates gặt đầu, gương mặt hơi xệ của anh ta rầu rĩ. “À, thưa ngài, quả là thế, nhưng tôi vừa thoáng nhìn thấy cô ấy và coi bộ cô ấy đang gặp rắc rối. Cho nên tôi tự nhủ là mình nên chạy đến nhà ngài và nói cho ngài biết cái tôi nhìn thấy. Vì tôi không muốn thấy cô ấy bị hại, thưa ngài.”

“Anh nhìn thấy gì?” Giọng Sebastian khàn đi. Bates lắc đầu chán nản.

“Thằng cha đã thọc dao vào em ngài bắt được cô gái rồi, nếu tôi là hắn và đang sợ treo cổ thì tôi muốn chắc chắn rằng cô ta sẽ không chỉ điếm tôi. Đương nhiên, vì cô ấy là một tạo vật nhỏ bé xinh xắn, nên có vẻ hắn sẽ tốn thêm ít thời gian rồi mới thực hiện cái việc kia. Cho nên có vẻ chúng ta vẫn còn đến kịp, thưa ngài.”

Sebastian cảm thấy tim mình đập thình thịch khi nghe tính mạng Julia đang bị đe dọa bởi kẻ đã giết Tymothy vì hắn sợ bị treo cổ nếu cô ra làm chứng. Tên phạm phu ấy có thể giết cô mà chẳng chùn tay – nhưng trước tiên hắn sẽ hưởng thụ cơ thể cô đã.

Sebastian cảm thấy một cơn đau nhói chưa từng có cắt ngang trái tim mình. Nếu cô chết, anh sẽ chẳng thiết sống nữa. Anh sẽ giết tên cục súc kia nếu một sợi tóc trên đầu cô bị tổn hại.

Nhưng tất nhiên, anh mới là người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Bởi vì anh đã không tin cô, để cô giải thích về chuyện Carlyle. Và bỗng dưng anh biết chắc rằng có lý do nào đấy. Anh đã bị lòng ghen tuông của mình và ác ý ngấm ngấm của mẹ anh đầu độc. Chỉ đến giờ, khi tính mạng Julia gặp nguy hiểm, anh mới suy nghĩ sáng suốt. Cô yêu anh, đó là sự thật, và anh gần như đã ném tình yêu ấy đi. Anh thực sự là một thằng ngốc như cô nói. Nhưng không còn thời gian để nhận tội và ăn năn nữa. Những cái đó có thể để sau. Việc quan trọng là anh phải cứu Julia ngay.

“Smathers, gọi George với Rudy và trang bị cho họ bất cứ vũ khí gì ông tìm được. Và chuẩn bị xe ngựa. Ngay lập tức, rõ chưa?”

"Vâng, thưa ngài!"

Sebastian biến mất trong văn phòng, rồi vài phút sau lại xuất hiện với hai khẩu súng lục giắt ở thắt lưng.

“Con định đi đâu với mấy thứ đó?” Mẹ anh đang đứng trong sảnh nhìn anh chằm chằm, nét mặt không biểu lộ cảm xúc nào. Anh nhìn bà mà tâm trí để ở chỗ khác.

“Tất nhiên là con đi cứu Julia rồi. M tránh đường cho con. Đi thôi; Bates.”

Chương 34

“Tránh xa tôi ra, Mick”

Giọng Julia khàn đi khi cô lùi lại trên sàn hầm rượu đầy rác. Cô ngăn không cho Mick lại gần bằng một chai rượu whiskey vỡ mà cô chộp được ngay lúc hắn buông tay cô ra sau khi lôi cô vào gian phòng tối om này. Cô lùi xa khỏi hắn, với cái chai nắm chặt là vũ khí duy nhất trong tay, hắn ngấm nghĩa cô với nụ cười đậm dặt làm da dầy cô quặn lên.

“Jool à, giờ mày ăng lói dễ sưng quá! Dễ sưng gằng bằng vẻ ngoài của mày đó. Mày biếc không tao mừng vì núc trước chưa chiếm đoạt mày. Như thế mới khiếng niềm vui bây giờ càn tăng gấp bội.”

“Còn Jem thì sao, Mick? Ông ấy sẽ nổi giận nếu biết ông làm hại tôi.”

Mick khoanh hai tay trước ngực, chẳng có vẻ gì là muốn đuổi theo cô. Hắn nói đúng, cô khổ sở nghĩ, cần gì vội vã. Trong căn phòng bẩn thỉu này cô đã nằm trong tay hắn. Cô biết một cái chai vỡ chẳng kiếm chân hắn được lâu. Và may mắn lắm cô mới cắt trúng hắn, nhưng cô sẽ cố. Cô sẽ cố hết sức nếu không hắn sẽ giết cô nếu cô không thành công, sau khi cưỡng hiếp cô. Ý nghĩ ấy làm cô muốn bệnh.

“Từ dạo mày đi khỏi đây, Jool, đã xảy ra đất nhiều chuyện với bọn lầy. Lão Jem đã nạp một băng mới. Nào đéch cằng biếc tao nằm gì mày đâu. Thật da, nào còn vui mừng nà khác. Nào đau nòng ghê gớm vì mày đã chỉ điếm bọn tao, bạn bè của mày.”

“Tôi chưa bao giờ chỉ điếm.” Lời cáo buộc đó đánh thức Jewel trong cô, và khiến cô thẳng lưng lên vì phần nộ.

Mick lắc đầu với cô. “Lói dối chẳng ích gì đâu, Jool. Chúng tao đều biếc mày đã chỉ điếm, vì có người đã cử thám tử nần theo bọn tao. Ngay sau khi mày chạy mất nữ thám tử đã bỏ nhào xuống bọn tao như lũ chuộc nhào vào

miền pho mác. Còn ai khác có thể lói với bọn chúng việc chúng tao đã nằm đây?

“Nếu tôi báo cho họ, thì tại sao ông không bị bắt? Sao tôi lại không đưa cho bọn họ tên và nơi tìm ông, đồ ngu kia?”

“Giờ thì mày chẳng thể báo tên tao nữa, tục tung,” hấn cảnh cáo với ánh mắt đáng sợ khiến Julia lùi lại thêm một quãng nữa. Cô còn muốn lùi xa hơn, nhưng lưng cô đã chạm mặt tường đá mốc meo của căn hầm.

“Tao không biết vì sao bọn tao không bị tóm. Có thể mày không khai tuốt tuốt – chỉ lói cho bọn chúng một xó chuyện đã xảy ra. Tao đoán là nhờ thế mà mày được đổ da thắm thịt thể lầy. Nhưng cái đó giờ chẳng quang trọng. Lều mày chưa hót lẻo, chẳng ai đảm bảo sau lầy mày sẽ không khai. Tao đã bảo Jem như thế khi tao xai một thằng bé theo dõi ngôi nhà đẹp đẽ mà mày sống - ồ phải, tao biếc mày ở đâu được gằng tháng rồi, không nhiều chuyện xảy ra ở London mà qua mắc được Mick già lầy đâu. Tao biếc sớm muộn gì cũng có cơ hội bịt miệng mày vĩnh viễn. Thế nên, khi thằng bé đến chỗ tao báo tối lay mày đã da khỏi nhà đó một mình, tao biết thời cơ đến rồi. Dĩ nhiên, tao không biếc mày nài nằm mọi việc trở nên dễ dàng cho tao khi quay nài với hàng sớm cũ. Thật cảm ơn cô em vì điều đó.”

“Mick,” Julia tuyệt vọng nói, nhìn quanh căn hầm kín mít, “Tôi có một ít tiền. Tôi... tôi sẽ đưa cho ông, chỉ cần ông thả tôi ra.”

Câu này làm hấn chú ý, và có vẻ cân nhắc. Rồi hấn lắc đầu tiếc rẻ.

“Không. Tao không tin mày đượ, một khi mày tách khỏi đây. Hơn nữa, mày vẫn có thể đi tố giác.”

“Tôi hứa sẽ không tố giác.”

Mick lắc đầu lần nữa. “Không.”

Hai tay hấn thông xuống hai bên sườn, đong đưa như con khi trong lúc những ngón tay cong lại. Hấn cố ý cởi cái áo bành tô rách rưới nhem nhuốc cùng cái khăn thắt nút quanh cô, như để dọa dẫm cô. Cử chỉ đó làm Julia run lên vì sợ. Không ai biết cô ở đâu, thậm chí, cô chưa xốt nghĩ, chả ai

quan tâm. Sebastian đã nhìn cô bước ra khỏi cuộc đời anh mà chẳng làm gì để ngăn lại.

“Ó định qua đây, hay muốn tao qua đó và tóm nấy mày?” Câu hỏi đều cẳng này khiến Julia chẳng còn nghĩ đến gì khác ngoài việc làm cách nào để không bị hại. Tinh thần chiến đấu mà Jewel từng có lại trỗi dậy trong thời khắc sống còn. Julia thấy mình hơi vươn người tới theo bản năng, giữ thăng bằng trên mũi chân khi cô vung vẩy cái chai trước mặt

“Thế thì đến bắt tôi đi. Nếu ông nghĩ ông có thể.”

Mick lao tới với một tiếng gầm lớn. Julia, tuy khiếp đảm bởi tiếng hét, vẫn xoay sở nhảy tránh được sang bên, và vung cái chai xuống đập thẳng vào má Mick. Thủy tinh vỡ loảng xoảng và máu trào ra – còn Mick rú lên và thẳng người dậy. Hắn chẳng hề hấn gì, đưa một tay lên sờ má. Khi thấy những ngón tay nhuộm đầy máu, hắn nhìn Julia theo kiểu khiến máu cô trở nên lạnh toát. Giờ đây sát khí đã thay vẻ dâm dật trong mắt hắn.

“Mày sẽ phải hối hận về chuyện này, Jool của ta.” Rồi hắn lại nhào tới lần nữa, và lần này cô không đủ nhanh để nhảy tránh. Cô đâm vào hắn bằng những gì còn lại của cái chai, nhưng những cạnh lởm chởm chỉ cắm được vào vai hắn, làm máu túa ra cùng một tràng chửi rủa nhưng không làm hắn bị thương nặng. Hắn chớp lấy cổ tay cô, vặn mạnh cho đến khi cô kêu lên và những ngón tay tê cóng thả rơi cái chai xuống đất. Nhưng hắn vẫn vặn nghiêng cánh tay cô đến khi cô quỳ thụp xuống trước mặt hắn, nước mắt ứa ra. Thêm một phút nữa chắc hắn sẽ bẻ gãy tay cô. Hắn cúi xuống, cười khẩy với gương mặt đau đến méo xệch của cô.

“Không ngờ ngáo được lừa à?” hắn cười toe toét, máu từ vết thương cô rạch trên má hắn chảy dọc trên mặt da đen lỗ chỗ xuống quai hàm nung núc lởm chởm râu. Trong lúc ánh mắt Julia sợ sệt nhìn theo vết máu, hắn thu tay lại và tát cô mạnh hết mức có thể, cùng lúc đó buông cổ tay cô ra. Cô hét lên khi sức mạnh của cú đánh làm cô bật ngửa ra sau. Trước khi cô có thể bò dậy, hắn đã cười lên người cô, chặc chặc lưỡi hiểm độc trước cô gắng thoát ra của cô, thậm chí hắn chẳng thèm động dậy vì sức nặng đá tảng của hắn đã ấn cô xuống sàn nhà.

“Đáng nẽ mày đừng có đâm tao, Jool ạ,” hắn êm ái nói và thu tay lại, rồi từ từ co bàn tay to bè thành một nắm đấm. Cô co rúm lại, cố gắng giơ hai cánh tay lên che mặt khi nắm đấm của hắn giáng xuống gương mặt ngoảnh đi của cô. Cú đấm đầu tiên đã phá vỡ rào chắn yếu ớt đó. Cô thét lên, và tiếp tục gào thét khi những cú đấm tiếp theo của hắn đập xuống mặt, cổ và ngực cô. Máu rỉ ra từ mũi và miệng cô. Hắn vẫn tiếp tục đánh cô dù mắt cô đã sưng húp. Tiếng thét trở thành tiếng rên, và cuối cùng tắt lịm khi hắn đâm cô thùm thụp bằng những cú đấm dữ dằn như một võ sĩ quyền anh với tảng thịt sống. Qua con mắt sưng vù cô thấy căn hầm chao đảo dữ dội và không còn thấy đau đớn bởi những cú đấm liên hồi của hắn nữa.

Hắn định đánh mình đến chết chẳng? Cô chệnh choáng tự hỏi. Nhưng ở nơi xa xăm nào đấy, một phần trí óc cô vẫn nghe thấy tiếng hắn xé chiếc áo dài lụa của cô. Rồi tay hắn ở trên ngực cô, thô bạo nắn bóp. Cô không thể phản kháng, thậm chí không thể cử động khi hắn xé quần áo cô khỏi cơ thể cho đến khi trên người cô không còn mảnh nào, rồi người hắn đè lên thân hình bất động của cô. Cô lơ mơ cảm thấy hai đầu gối hắn đang tách đùi cô ra.

Có tiếng đổ sầm, rồi một tiếng khác. Qua màn sương mờ ảo cô nhận thấy cánh cửa đã bung ra khỏi bản lề. Rồi Mick nhảy chồm lên và cố gắng bỏ chạy khi một đội quân tràn qua cánh cửa vỡ. Một cuộc hỗn chiến ngắn ngủi diễn ra, rồi Mick rú lên khi hai cánh tay hắn bị bẻ quặt ra sau còn thân hình thì bị ấn dúi xuống sàn nhà.

Bộ não mụ mẫm của cô hoạt động hết công suất để hiểu tại sao Smathers lại có mặt ở kia, lăm lăm một thứ nom như cây gậy, hay vì sao hai người hầu của Sebastian lại đang khua những con dao chặt thịt. Một người lạ mặt lực lưỡng đang chỉ đạo họ giữ chặt Mick lại. rồi cô trông thấy Sebastian, với khẩu súng lục màu bạc lấp loáng trên tay, ánh mắt đau đớn nhìn cô đang nằm lổa lổ và đầm máu trên sàn đá.

“Sebastian,” cô thì thào, nhưng không nhìn thấy gì. Hơn nữa, cô mang máng nhớ rằng anh không muốn cô, không yêu cô... Nước mắt dâng lên trong mắt cô, c hảy xuống từ hai khóe mắt khi anh quỳ xuống cạnh cô và lấy áo khoác cẩu anh đắp cho cô.

“Ôi, lạy Chúa. Julia,” anh thì thầm. “Đừng khóc, em yêu.” Cô nửa mê nửa tỉnh nhận biết anh cúi xuống, nhẹ nhàng bọc chiếc áo quanh người cô, rồi tháo chiếc khăn trắng trên cổ và dùng nó thấm máu trên mặt cô. Anh vừa gọi cô là em yêu – vậy anh không còn giận cô nữa phải không? Cô cố cười với anh, dù mắt cô không nhìn rõ. Sự đau đớn cực độ thấy trên mặt anh khiến cô ngây ra nhìn anh.

“Đừng giận em, Sebastian.” Cô chập vạt thì thảo, và run lên khi gương mặt anh chột méo đi vì đau đớn. Chắc anh cảm nhận được sự run rẩy của cô vì đột nhiên khuôn mặt anh khoác lên cái mặt nạ

“Anh có giận em đâu, cô bé. Shhh, đừng cố nói nữa. Hãy nằm yên, và bọn anh sẽ đưa em ra khỏi đây. Không có gì làm hại em được nữa đâu.” Anh thì thầm vỗ về, cẩn thận bế cô lên. Anh áp cô vào ngực mình như một đứa trẻ, trong khi đau đớn, xót xa và một cơn tức giận khủng khiếp thoáng hiện ra trên nét mặt.

“Mọi chuyện sẽ ổn cả, tình yêu của anh,” anh dịu dàng thì thầm. Anh bế cô đến chỗ những người đàn ông đang đứng canh giữ tên Mick mất mũi sung vù. Rồi anh nhẹ nhàng trao cô cho một người trong số đó.

“Mang cô ấy ra xe ngựa, rồi ở lại với cô ấy,” anh căn dặn. Cô muốn nhào sang Sebastian vì chỉ cảm thấy an toàn trong vòng tay anh, nhưng nhận ra mình không đủ sức.

George (cô nghĩ người hầu tên George) đang cẩn thận bế cô bước lên những bậc thang hẹp bần thỉu thì cô nghe thấy Sebastian giận dữ hét lên “thằng khốn cặn bã này!”

Hình như cô nghe thấy tiếng một cú đấm, rồi một tiếng khác, và một tiếng nữa. Cuối cùng, khi George vừa mang cô ra ngoài và đưa cô vào trong cỗ xe đóng kín, cô nghe thấy tiếng súng vang lên sắc lạnh.

Vài phút sau, Sebastian trào vào trong xe cạnh cô. Hai khẩu súng giắt ở thắt lưng anh lóe lên ánh sáng bạc. Cô cau mày cố nhớ mình muốn thắc mắc gì về chúng.

“Chuyện gì... Mick....?” Cô cố nói, nhưng thậm chí không biết mình muốn nói gì. Hơn nữa, miệng cô đau chết đi được khi cố phát âm. Nhưng hẳn là anh hiểu được câu hỏi không thành lời của cô vì anh quỳ xuống sàn, cạnh băng ghế cô nằm, hai tay cô đặt trên ngực, đôi chân trần của cô co lên dưới sự bao bọc dễ chịu của chiếc áo choàng.

“Hắn sẽ không làm hại em được nữa, anh hứa,” Sebastian nhẹ nhàng nói, đưa tay vuốt một lọn tóc khỏi một bên mắt sưng húp của cô. Julia nhắm mắt, và môi anh ngiễn lại. Anh quay đi khỏi cô, nghiêng người ra cửa xe, và nói gì đó với George vẫn đang đợi bên ngoài.

Cỗ xe nảy lên và có tiếng roi da vun vút, rồi cỗ xe chuyển bánh. Nhưng Julia không bao giờ biết họ về đến ngôi nhà ở Grosvenor Square lúc nào, bởi lúc ấy cô đã bất tỉnh nhân sự, và không tỉnh lại trong vòng ngày.

Chương 35

“Tình hình rất nguy kịch, thưa ngài. Việc cô ấy hôn mê lâu như vậy không phải là tín hiệu tốt.”

“Chết tiệt, hẳn là ông phải có cách nào đó chứ! Ông là bác sĩ giỏi nhất thành phố mà!”

Giọng nói tức giận của Sebastian là âm thanh đầu tiên lọt qua lớp sương mù vây kín Julia. Cô cố lên tiếng, gắng mở mắt ra để xem anh đang nói chuyện với ai, nhưng nhận ra mình không thể. Cô lại chìm vào màn sương...

“Tiếc rằng, thưa ngài, có những chuyện nằm trong tay Chúa. Cô ấy bị đánh rất dã man. Ngài có thể thấy những vết thương nặng ở đầu cô ấy.”

Những bàn tay ấm áp dịu dàng chạm vào thái dương cô, và Julia run rẩy vì sự đau đớn mà sức ép nhẹ ấy gây ra. Cô lại cố gắng cho họ biết là cô đã tỉnh, nhưng cơ thể cô dường như không tuân theo những mệnh lệnh của não bộ.

“Ông không thể để cô ấy chết được!” Âm thanh tuyệt vọng ấy là của Sebastian. Ông bác sĩ đáp lại câu gì đó nhưng cô không tài nào hiểu được. Tiếng ù ù bắt đầu trôi lên trong tai cô, nghe giống tiếng triều dâng lên ghềnh đá ở vịnh Wash. Julia đột nhiên cảm thấy bị rơi vào lớp sương đen dày đặc, rồi cô không nghe thấy gì nữa.

Lần tiếp theo khi cô tỉnh dậy, gian thư phòng tối đen như mực. Cô nghĩ cô đang ở một mình, vậy mà cô không cảm thấy cô độc. Như có ai đó đang ở đây, nhưng cô không thể nhìn rõ là ai qua bóng tối. Cô căng mắt nhìn qua màn đêm đen kịt, cố quan sát... Căn phòng lạnh, rất lạnh. Ai đó đã để lò sưởi tắt... cô rùng mình, và rồi cô nghe thấy tiếng gì đó. Hình như là một lời thì thầm. Ban đầu cô nghĩ lại là tiếng vo ve trong tai mình, nhưng tiếng thì thầm đó tạo thành từ ngữ và thanh âm, như một bài cầu nguyện. Nó cứ

lặp đi lặp lại, tuy vậy cô không hiểu được nghĩa. Cho đến khi cô ráp chúng lại với nhau...

“Elizabeth đã chết. Người cũng thế. Elizabeth đã chết. Người cũng thế.” Tiếng thì thầm ngày càng to hơn, tạo thành một điệp khúc khàn khàn ngân nga bên tai cô. Mắt Julia mở to vì khiếp hãi. Những cơ ớn lạnh chạy suốt cơ thể cô. Chuyện này không thể xảy ra – chắc chắn đó là một cơn ác mộng.

Có một tiếng động ken két, và rồi một bóng trắng xuất hiện phía bên kia phòng. Julia nhìn về phía đó, nhận ra âm thanh phát ra từ đấy. Hình trắng ấy xoay xoay khi cái bóng quay lại, và Julia thấy mình đang nhìn vào một hình hài đội mũ trùm trắng cầm một cây nến và đang ngân nga. Nơi đáng lẽ là một khuôn mặt thì cô lại chẳng trông thấy gì ngoài một khoảng trống đen ngòm như cái chết.

Julia hét lên. Cô vẫn còn la hét khi cái bóng ấy biến mất. Cô vẫn la hét khi cánh cửa phòng bật mở với một tiếng ầm, và Sebastian hiện ra, in bóng nơi khung cửa. Sebastian....

Cô cố gọi anh, nhưng không thể. Hai tay cô đưa về phía anh cầu cứu khi bóng tối một lần nữa dâng lên cuốn cô đi.

Điều tiếp theo cô nhận biết là tiếng người nào đó đang thồn thức. Một âm thanh đau khổ đến mức lời giật cô ra khỏi bóng tối. Cô lắng nghe những tiếng khóc nghẹn nghẹn trong một lúc, thương xót ai đó phải gánh chịu nỗi đau nhường ấy.

Khó khăn lắm cô mới nhấc được mi mắt lên. Chúng nặng như chì, và khi chúng hé ra thì ánh sáng làm mắt cô đau nhức. Căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối, chỉ có vệt sáng màu cam nhạt của ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi gần giường. Cô chớp mắt, chiến đấu với thôi thúc nhắm mắt lại, để bóng tối nhân từ chụp lên người. Rồi cô nhìn thấy mái đầu vàng óng bù xù của một người đàn ông đang gục vào hai cánh tay anh đặt trên mép giường.

Những thanh âm thồn thức ấy là của Sebastian. Hai tay cô đang đặt trên tấm chăn lông vịt màu kem, và tay phải cách mái đầu cúi gục kia không xa. Cô lắng nghe tiếng thồn thức của anh, ngắm đôi vai rộng nhấp nhô, và muốn an ủi anh như người mẹ. Nhìn chăm chăm vào mái đầu ấy, cô cố cử

động bàn tay. Trong một lúc cô nghĩ là không thể... nhưng rồi cô làm được. Cô chạm nhẹ những ngón tay lên mái tóc mềm lộn xộn của anh.

Vai anh cứng lại, đầu anh ngẩng lên và anh nhìn trân trân vào mắt cô. Nom anh thật nhếch nhác, râu lởm chớm không cạo, đôi mắt vằn đỏ long lanh nước mắt.

Nước mắt. Anh đang khóc. Sebastian lạnh lùng, cao ngạo của cô đang khóc.

“Julia...” Giọng anh khàn khàn. Đôi mắt rực lên hy vọng khi chúng nhìn chằm chằm vào mắt cô. “Ôi, ơn Chúa, em tỉnh rồi.”

“Đừng khóc, Sebastian,” nó chỉ là một tiếng thở. Nhưng anh lại nghe được. Anh nâng bàn tay trắng xanh mảnh mai vừa chạm vào tóc mình, ép lên môi. Cảm giác đôi môi khô ẩm áp của anh là liều thuốc giải hiệu nghiệm cho làn da lạnh lẽo của cô.

“Em không được chết!” Một mệnh lệnh thật dữ tợn. Như thế mới giống Sebastian kiêu ngạo của cô. Cô thoáng run run cười yếu ớt.

“Không đâu,” cô đồng ý, chuenh choáng cười với anh. Một ký ức mơ hồ níu lấy cô, và cô nhăn mặt. Chỉ nhăn mặt không cũng làm cô đau, và mắt cô trĩu xuống. Tại sao cô lại buồn thế khi nhắc đến cái chết?

“Hồn ma White Friars,” cô thì thầm, và anh nhìn cô như thể anh sợ cô mất trí. Cô lại nhìn thấy hình ảnh ma quái khủng khiếp, rồi rùng mình và nhắm mắt lại.

“Julia!” Giọng Sebastian hốt hoảng. Cô lại mở mắt ra, chớp chớp nhìn anh. Sao anh lại hoảng sợ thế?

“Em đau,” cô thì thầm, và anh do dự.

“Anh biết là em đau lắm, nhưng rồi sẽ khỏe lại, rất nhanh thôi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô không thể nhớ, mặc dù tiềm thức cô mang máng nhớ là có gì đó. Một thứ gì đó đau đớn...

“Em đã bị đánh. Nhưng em sẽ không sao đâu.” Những lời nói hời hả, đôi mắt long lanh sáng quắc khi chúng nhìn sâu vào mắt cô. Thái độ khản trương của anh mách bảo Julia rằng anh đang lo sợ - có phải cô sắp chết? Bóng ma White Friars đã xuất hiện chờ đón cô. Cô rùng mình. Nhưng đó chỉ là một cơn ác mộng. Cô sẽ không làm Sebastian sợ hơn nữa bằng việc kể cho anh về nó.

“Mick,” cô thì thầm, nhớ lại. Mí mắt cô sụp xuống còn cơ thể thì lơ mơ nhớ lại nỗi kinh hoàng

“Em dám rời bỏ anh lần nữa sao! Julia, em có nghe anh nói không?”

Về sợ hãi trong giọng Sebastian khiến mí mắt cô nhấp nháy mở ra. Gương mặt anh quá đỗi thân thương với cô khi cô nhìn anh chăm chú đầy yêu thương. Dù không cạo râu, nhếch nhác và nước mắt lem nhem, anh vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô biết. Và anh là của cô – hoặc đã từng.

“Anh vẫn còn giận em à, Sebastian?” Tiếng thì thầm buồn bã của cô làm anh khựng lại. Anh chớp mắt, một lần, hai lần, để ngăn những giọt nước mắt đã làm mắt anh lấp lánh như những viên kim cương trong ánh lửa bập bùng. Tay anh siết mạnh quanh những ngón tay cô và anh nâng chúng lên áp vào môi mình lần nữa.

“Giờ em còn hỏi anh câu đó được...” giọng anh nghẹn ngào, và trong một lúc anh không thể nói tiếp. Rồi anh dần kiểm soát được cảm xúc, “Không, Julia. Anh không giận em. Khi mẹ anh bảo rằng em lên vào văn phòng để gặp riêng Carlyle và anh thấy em hôn hấn, để cho hấn sờ soạng em, anh đã nổi điên. Anh không đủ sáng suốt để nghĩ Julia mà anh yêu không thể là loại người hai mặt mà anh thường thấy. Anh ghen đến mức không thể nghĩ được gì khác. Anh chỉ muốn giết Carlyle – và khiến em bị tổn thương giống anh. Và anh đã làm. Anh đã làm em tổn thương. Anh làm tổn thương tâm hồn em, thể xác em. Nhưng em cũng làm anh rất đau đớn. Mỗi khi nhắm mắt anh lại nhìn thấy gương mặt trắng bệch của em khi em nhìn xuống lỗ kèn kèn anh đã thả về phía em. Em là một quý cô đích thực. Anh chưa từng tự hào đến thế khi nhìn em bước qua đám người ấy với đầu ngẩng cao và lưng vươn thẳng. Và anh cũng thấy em, nằm trên sàn, đầy thương tích và khóc vì anh đã khiến em rời khỏi anh... Ôi, Julia, anh xin

lỗi. Nếu có thể làm lại anh sẽ... nhưng anh không thể. Anh chỉ có thể xin em tha thứ cho anh. Xin em.”

Anh thì thầm lời cuối cùng, ánh mắt cầu xin cô. Cô nhìn anh một hồi lâu, đôi mắt dịu dàng ngắm khuôn mặt đẹp đẽ. Và những ngón tay cô nắm lấy bàn tay ấm áp của anh.

“Em yêu anh, Sebastian. Không có gì để tha thứ cả.”

Anh nhắm mắt lại, một dòng nước mắt chảy xuống gò má xương xương cứng rắn. Tim Julia nhói đau khi cô nhìn anh. Anh rất đẹp – như một thiên thần, cô đã nghĩ vậy khi lần đầu tiên gặp anh. Giờ cô biết nếu anh là một thiên thần, đó là một thiên thần tả tơi, tiều tụy, vàng hào quang bị sứt mẻ do vô số lỗi lầm. Nhưng chẳng có người nào hoàn hảo và cô yêu anh, yêu hơn hết thấy mọi thứ trong đời cô, hơn cả mạng sống của cô. Cô biết là cô yêu anh và sẽ mãi như thế bất kể chuyện gì xảy ra.

“Anh sẽ bù đắp cho em, anh thề.” Mắt anh thành khăn hỏi lỗi khi chúng nhìn sâu vào mắt cô. “Anh sẽ đối xử với em thật tốt. Em sẽ có mọi thứ em muốn. Quần áo, xe ngựa, người hầu, tất cả.”

Cô nhớ ra trước đây anh toàn phải bỏ tiền ra mua tình cảm. Đối với anh vật chất là mệnh giá của tình yêu. Nhưng có sẽ khiến anh thay đổi, dù phải mất cả đời.

“Em chỉ muốn anh thôi, Sebastian. Không gì khác, em yêu anh.” Cô nói những lời đó một cách kiên nhẫn, biết là sau này sẽ phải nhắc lại chúng nhiều lần. Rồi cô chớp chớp mắt khi gương mặt anh lùi xa dần và nhắm hằm lại. Tiếng ù ù đột ngột quay về bên tai anh.

“Sebastian,” cô nói yếu ớt, níu chặt tay anh. Cô sợ phải đầu hàng bóng tối một lần nữa, sợ những gì đang đợi cô ở đó. Nhưng nắm tay ấm áp của anh không thể giữ cô thoát khỏi khoảng không đang nuốt chửng cô.

“Julia!” Cô nghe thấy anh sợ hãi kêu tên cô, mất đi cảm giác ấm áp khi anh buông tay cô, nghe thấy tiếng cửa phòng ầm ầm trên bản lề và tiếng Sebastian gầm lên. “Gọi bác sĩ dậy và đưa đến đây ngay.”

Rồi bóng tối chụp lấy cô và cô không nghe được gì nữa.

Chương 36

“Sáng nay em cảm thấy thế nào, em yêu?”

Khoảng ba tuần sau. Julia mặc chiếc áo ngủ trắng thêu hoa xanh kín đáo với dải đăng ten nhỏ viền ở cổ áo, chống người ngồi dậy trên chiếc giường bốn cọc trong phòng mình ở White Friars. Bất chấp sự lo lắng của Sebastian, cô đã phục hồi khá nhanh kể từ lần đầu tỉnh lại. Hôm sau cô đã thức dậy và uống được một ít nước cháo. Kể từ đó mỗi ngày cô lại khỏe lên dần.

Ngay khi cô đủ sức để di chuyển, Sebastian đã đưa cô về nông trang để phục hồi sức khỏe. Anh bảo sức khỏe của cô sẽ khá hơn trong không khí trong lành của Norfolk, và cô cũng nghĩ vậy. London là ký ức tồi tệ cần bỏ lại phía sau, White Friars như một mái ấm vậy gọi cô.

Sebastian hộ tống cô, ngồi trong cỗ xe đóng kín với cô suốt chuyến đi hai ngày trong khi cô biết anh thích ngồi trên lưng ngựa mà phóng cho nhanh hơn. Cô vô cùng hạnh phúc bất chấp những vết thương làm cô nhăn nhó trước mỗi cú xóc. Anh yêu cô, thể hiện nó trong từng ánh mắt cử chỉ, và đó là tất cả những gì quan trọng với cô.

Khi đến White Friars, anh chiều chuộng và chăm bẵm cô hết mực, khẳng khẳng bắt cô ở yên trên giường. Cô làm theo cho vừa lòng anh, dù cô cảm thấy mình phục hồi rất nhanh qua từng ngày. Cô vui sướng ngày ngày quan sát anh – sáng nào cũng xua Emily đi để tự mình mang chocolate và bánh mì cho cô, dành các buổi chiều đọc sách báo cho cô nghe trong khi cô biết anh sắp cuồng chân vì tù túng. Ở white friars anh quen dành hầu hết thời gian ở bên ngoài, và thời tiết đầu tháng sáu thật đẹp. Sự tận tụy này của anh làm Julia vừa cảm động vừa buồn cười. Vì biết rõ Sebastian, cô dám chắc sự quan tâm như thế không thể kéo dài quá lâu.

“Em khỏe rồi, Sebastian, thật mà.” Cô cười với anh khi anh cẩn thận đặt khay điểm tâm ngang đầu gối cô. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên khóe miệng

cô, rồi đứng thẳng nhìn cô trách cứ.

“Trông em khá hơn đôi chút,” anh thừa nhận. “Ít nhất hai mắt không còn bị thâm quầng. Chúng nhạt đi thành màu vàng xám rồi. Rất hợp.”

“Cám ơn lòng tốt của ngài.” Dù giọng chế giễu nhưng cô vẫn khẽ mỉm cười với anh, cố gắng không nhăn nhó vì nụ cười làm hai bên má bị thương đau nhức. Cô biết mọi biểu hiện đau đớn của mình còn làm anh đau hơn cô. Cô vỗ vỗ mặt nệm cạnh mình, và anh ngồi xuống, cầm lấy cái bánh mì cô đưa. Cô âu yếm nhìn anh ăn, như mọi lần lại ngạc nhiên trước vẻ ngoài của anh. Hôm nay trong chiếc áo khoác bằng vải tuyết rộng thùng thình và chiếc quần da lộn mà nếu ở trên người gã đàn ông nào khác trông sẽ rất luộm thuộm, thế nhưng anh lại tạo ra hình ảnh một quý tộc miền quê tao nhã. Thú vị làm sao nếu được quan sát tác động của thời gian lên vẻ ngoài của anh trong ba mươi năm tới

“Em đang nghĩ gì thế?” anh nuốt xuống miếng bánh cuối cùng rồi hỏi, và quay sang uống một ngụm chocolate của cô.

“Anh thật đẹp traimỉm cười với anh. Anh có vẻ bất ngờ, rồi cười toe toét với cô khi đặt tách xuống.

“Em đang phí thời gian đây,” anh khuyên cô. “Nịnh nọt không dụ được anh vào giường của em đâu. Sẽ không có chuyện đó, đến khi nào em bình phục hoàn toàn.”

“Không phải em...” cô bắt đầu phẫn nộ, trừng mắt nhìn anh, để rồi phì cười khi nhận ra anh đang trêu mình. “Đồ quái vật tự phụ!” Cô đánh vào người anh, vui sướng ngắm anh đứng dậy, vờn vai với bộ dạng lười nhác.

“Anh có quà cho em đây,” anh nói. Cô tò mò nhìn anh cho tay vào túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ. Julia tròn mắt nhìn nó. Không cần mở cô cũng biết bên trong là một chiếc nhẫn.

Và là một chiếc nhẫn thật đẹp! Những viên đá topaz vàng hình bầu dục viền quanh một viên kim cương lớn. Julia nhìn chiếc nhẫn mà không nói nên lời, rồi ngẩng nhìn anh. Anh nghiêm trang nhìn cô, dáng người hơi căng thẳng. Có lẽ sự im lặng của cô khiến anh không thoải mái.

“Anh đã đặt nó từ London. Nếu em không thích, chúng ta sẽ tìm cái khác. Giọng nói thiếu tự tin thật chẳng giống anh chút nào khiến Julia mỉm cười.

“Em rất thích.” Hẳn anh tin lời cô bởi anh lại buông mình ngồi phịch xuống giường cạnh cô, lấy lại chiếc hộp từ tay cô. Cô nhìn theo những ngón tay dài của anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, rồi cầm lấy bàn tay trái của cô và lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út. Anh đặt một nụ hôn lên khớp ngón tay ngay phía trên chiếc nhẫn trước khi buông tay cô ra.

“Em nghĩ sao về một hôn lễ chóng vánh?” anh hỏi, nhìn cô khi cô xoay xoay bàn tay, trầm trồ những viên đá sáng lấp lánh dưới ánh nắng rọi qua những ô cửa sổ cao.

“Chóng vánh như thế nào?”

“Để xem, một tháng kể từ hôm nay thì sao?”

Cô ngây ra, nhìn anh, mắt cô giống hệt màu viên đá trên chiếc nhẫn.

“Ồ vâng, Sebastian,” cô thở mạnh, và chẳng để ý những vết thương của mình cô lao vào anh, quàng hai tay quanh cổ anh rồi áp môi mình vào môi anh. Anh hôn cô ngấu nghiến trước khi thả cô ra, và cô say sưa tận hưởng cảm giác ấy đến mức không bận tâm đến hai gò má râm râm do cái miệng bị thương, hay những chỗ chưa bình phục vẫn đau khi chúng ép vào người anh.

“Anh làm đau em rồi,” anh lo lắng nói. Anh vừa kiên quyết vừa dịu dàng nắm lấy đôi tay cô và giữ cô cách xa anh trong lúc nhìn xuống gương mặt cô.

“Không phải đâu,” cô khẳng khái chối, nhưng anh biết rõ hơn. Anh đặt một ngón tay nhắc nhở lên đôi môi anh vừa hôn, và cau mày nghiêm khắc với cô.

“Giờ không được thế nữa. Bác sĩ bảo em cần được chăm sóc thật cẩn thận trong vài tuần tới, và anh sẽ tuân thủ nghiêm ngặt. Cho nên ngừng dụ

dỗ anh đi, cô bé tinh ranh. Anh muốn em thật khỏe mạnh cho đêm tân hôn của chúng ta.”

Cô mỉm cười với anh, một nụ cười ngái ngủ khiến đôi mắt xanh của anh lấp lánh.

“Em đang dụ dỗ anh sao, Sebastian?” Câu hỏi là một tiếng thì thầm khàn khàn kêu gọi. Anh nhìn cô một hồi lâu, rồi buông tay cô ra và đứng lên.

“Biết mà còn hỏi.”

“Tốt, bởi vì anh cũng đang dụ dỗ em.”

Bằng câu nói đó, những tia lửa trong đáy mắt anh bùng lên rạng rỡ trong một thoáng cô nghĩ anh sẽ trở lại giường với cô. Nhưng hai tay anh siết chặt thành nắm đấm bên sườn, và anh gằn như quắc mắt với cô.

“Anh thấy mình cần vận động một chút. Nếu em không phản đối, anh sẽ ra ngoài cưỡi ngựa. Chắc chắn anh sẽ về trước bữa trưa.”

Julia cười với anh và ngả người vào chồng gối. Thật vui sướng khi thấy anh muốn cô nhiều đến mức phải ra khỏi nhà để kìm nén ham muốn – và cũng hài lòng như thế khi thấy anh đang quay về với nếp sống thường ngày. Mọi quan hệ của họ sẽ trở nên bức bối nếu anh cứ đối xử với cô như bông hoa trong nhà kính mãi.

“Em không phản đối. Chỉ cần đừng để bị gãy cổ. Hay gặp vấn đề gì.” Cô thêm vào với nụ cười tinh nghịch và cụp mắt xuống. Đột nhiên anh mỉm cười, và cúi xuống đặt một nụ hôn nữa lên môi cô, rồi đứng dậy thật nhanh trước khi cô kịp níu anh lại.

“Cứ chờ đến sau đám cưới xem,” anh đe dọa bằng giọng gầm gừ.

“Nếu buộc phải vậy,” cô trề môi, trộm nhìn anh từ dưới hàng mi đen nhánh. Anh cười, nói rằng cô thực sự phải đợi, dí dí ngón tay vào mũi cô, rồi đi ra. Julia lún sâu hơn vào chồng gối và nghe tiếng chân anh xa dần dọc hành lang, cảm thấy thật mãi nguyên.

Chương 37

Ngày 20 tháng Bảy năm 1842 là ngày cưới của Julia. Lễ cưới diễn ra lúc hai giờ chiều trong đại sảnh ở White Friars. Đến trưa cô đã mặc xong đồ cưới chỉ còn thiếu mỗi mạng che mặt. Cô muốn có thời gian ghé vào phòng trẻ để Chloe được ngắm chiếc áo cưới lộng lẫy – cô biết con bé rất muốn nhìn thấy nó.

Julia mỉm cười khi nghĩ đến Chloe. Cô Belkerson đã đưa Chloe tới thăm cô trong lúc cô vẫn nằm liệt trên giường. Ất hẳn con bé thương cảm khi nhìn thấy cô bị thương. Trước khi Julia được phép đi lại, Chloe đã đến thăm cô hai lần, xấu hổ nhìn trộm qua khe cửa cho đến khi Julia trông thấy và vẫy nó vào.

Chloe không bước vào – nó luôn chạy biến – nhưng Julia biết con bé đã coi cô là bạn. Cô nghĩ có lẽ đứa trẻ nhớ cô trong thời gian cô đi khỏi White Friars. Chắc chắn Chloe biết cô là ai, và dường như vui mừng khi gặp lại cô.

Ngay khi Sebastian cho phép cô rời khỏi giường, ngày nào cô cũng tới phòng trẻ. Có lúc cô ngồi xuống và nói chuyện với Chloe qua con búp bê. Dù đứa trẻ chưa bao giờ đáp lời, nhưng chăm chú lắng nghe Julia huyền thuyên. Lúc khác cô lại theo Chloe và cô Belkerson ra ngoài đi dạo buổi chiều. Chloe luôn im lặng và cư xử lễ phép. Nhưng lần nọ, một chú sóc đuôi xù chạy hối hả ngang qua đường đi của họ, khi đó, đứa trẻ khựng lại và chỉ trỏ, thể hiện sự thích thú và quan tâm khiến Julia hy vọng một ngày nọ đứa con bé sẽ trở lại là một đứa trẻ bình thường.

Càng ngày Julia càng yêu mến và cảm thấy mình phải có trách nhiệm với đứa trẻ. Ngoài mong muốn được lấy Sebastian, cô muốn đưa Chloe vào vòng tròn tình yêu kỳ diệu của họ. Julia nghĩ tình yêu là thứ con bé cần, dù nó có cự tuyệt không chấp nhận. Thật đau lòng khi nghĩ con bé phải sống một cuộc sống cô lập và khác thường trong khi cô và Sebastian tràn đầy

hạnh phúc. Nhưng ngay cả khi có thể đỡ dành Chloe thoát khỏi lớp vỏ của mình, cô vẫn không thể nóng vội mà phải làm từ từ.

Nhớ đến thất bại trước đây, Julia không khuyên Sebastian cố làm thân với con bé. Và cả anh cũng không thử. Nhưng cô vẫn tìm cách cho anh biết, bằng cách giả vờ như vô tình nói về mối quan hệ ngày càng tốt giữa cô và đứa trẻ. Cô tràn đầy hy vọng rằng cùng với thời gian Chloe sẽ chấp nhận cô, biết đâu cô còn có thể thuyết phục nó chấp nhận cả Sebastian nữa. Nhưng dù điều đó không bao giờ xảy ra, cô vẫn định đối xử với Chloe như con đẻ của mình. Cô sẽ yêu thương nó, và họ sẽ xem tình yêu có thể làm được gì.

Việc phải có mặt tại đám cưới có thể là thử thách quá lớn với Chloe. Julia không dám bàn chuyện này với Sebastian, mà nói với cô Belkerson và bà Johnson. Tất cả đều đồng ý rằng trừ phi họ muốn mạo hiểm đưa Sebastian vào tình thế không hay, tốt hơn nên để đứa bé tránh xa.

Dù sao Julia vẫn rất muốn con bé tham dự lễ cưới. Cô đã nói với Chloe, cùng với sự giúp đỡ của con búp bê, rằng cô sẽ sống ở White Friars với nó và cha nó mãi mãi. Cô cũng giải thích là sau một buổi lễ vô cùng đặc biệt diễn ra ngày hôm nay, cô hi vọng Chloe sẽ dần thích cô nhiều như cô thích Chloe.

Chloe chẳng nói năng gì, nhưng Julia nghĩ con bé hiểu. Bây giờ cô định đến phòng trẻ để cho con bé xem chiếc áo cưới đẹp tuyệt. Cô biết đứa trẻ này rất thích quần áo, và tất cả những thứ xinh xắn. Cô cũng đã chuẩn bị một món quà cho Chloe: một bản sao thu nhỏ bó hoa cưới của cô gồm hoa hồng trắng và hoa baby. Julia nghĩ Chloe chắc sẽ thích khi Emily cẩn thận choàng tấm mạng đăng ten lên tóc cô và đính lại bằng một vòng hoa hồng trắng cùng màu với bó hoa cưới.

“Ôi, cô Julia, cô đẹp như trong tranh ấy.” Emily trầm trồ khi lùi lại ngắm nghía thành quả của mình.

Julia đang nhìn mình trong tấm gương, cũng phải đồng ý. Cưới của cô làm bằng sa tanh trắng, bên ngoài phủ một lớp đăng ten cũng màu trắng, thân áo sa tanh phía trên cắt cúp ôm trước ngực chỉ để một lớp đăng ten mỏng che phủ phần cổ và hai cánh tay. Những hạt ngọc trai được bà

Soames tỉ mỉ đính vào để tạo điểm nhấn cho lớp đăng ten bông bênh ôm lấy thân hình mảnh dẻ và những đường cắt duyên dáng của thân váy. Tấm mạng trù đầu buông dài sau lưng và chạm đất. Chiếc áo cưới của cô quả là một giấc mơ có thật. Quả thực, trước đây cô chưa bao giờ dám mơ có một chiếc áo như thế này; hay tưởng tượng một thứ đẹp đẽ như thế có thể tồn tại. Nhưng giờ cô đích thực là một cô dâu. Thậm chí da cô cũng trắng mịn như nhung. Những màu duy nhất tô điểm thêm là sắc đen nhánh của mái tóc vấn cao và đôi lông mày xéch, màu vàng lấp lánh của đôi mắt, và màu hồng mềm mại của đôi môi. Julia hình dung phản ứng của Sebastian khi anh trông thấy cô bước xuống cầu thang đi về phía anh. Màu xanh trong mắt anh sẽ sẫm lại, và anh sẽ mỉm cười...

Một tiếng gõ vang lên ngoài cửa, làm cô thoát khỏi cơn mơ. Cô biết đó không phải anh. Tất cả mọi người từ vợ chồng bà Johnson cho đến Leister, Emily cùng các gia nhân trong nhà đều một mực cho rằng sẽ là điềm xấu nếu chú rể gặp cô dâu trong ngày cưới trước khi buổi lễ diễn ra. Anh đã vui vẻ đồng ý tránh mặt cô. Julia nghĩ có lẽ lúc này anh đang ở phòng mình, tưởng tượng hình ảnh anh trong trang phục buổi sáng mà anh quyết định là phù hợp nhất cho một dịp long trọng.

“Trông cô thật xinh đẹp, Julia. Sebastian sẽ rất vừa lòng.”

Giọng nói ngọt ngào nhẹ nhàng ấy là của Caroline. Julia đang thả hồn trong trí tưởng tượng, thậm chí không nhận ra Caroline đã sớm công nhận cô là chị em dâu. Cô mỉm cười thân thiện với người phụ nữ trông rất duyên dáng trong chiếc áo dài lụa màu xanh lam. Caroline đã nhất định đòi xuống đây dự lễ cưới, để giúp người trong nhà, theo lời chị ta, và sẽ đứng về phía họ. Julia vô cùng cảm kích hành động của Caroline sau vụ tai tiếng giáng xuống đầu cô. Julia sẽ chào đón chị ta không chút dè dặt nếu chị ta không đưa bá tước phu nhân về cùng. Nhưng chị ta bảo mẹ của Sebastian cũng đến, và sẽ có mặt tại lễ cưới. Julia nghi ngờ quan sát hành động làm hòa này, nhưng hình như nó lại làm Sebastian hài lòng, cho nên cô không nói ra những điều mình e ngại. Nếu Sebastian vui mừng khi có mẹ anh bên cạnh trong lễ cưới, thì cô sẽ chịu đựng người đàn bà đó với thái độ hòa nhã. Trừ phi bà ta lại nói xấu Sebastian, hoặc Chloe.

“Và mơ màng nữa,” Caroline thêm vào với chút trêu chọc khi thấy Julia phản ứng châm chạp trước nhận xét của mình. Nụ cười của Julia rộng hơn vì cô biết đó là sự thực – như hôm nay cô không thể chú tâm đến bất cứ cái gì và thật thà, hồ hởi đáp lại lời khen của Caroline.

“Cảm ơn. Chúng ta là một hội ngưỡng mộ lẫn nhau thì phải, nhưng đây không phải lý do tôi đến đây tìm cô. Tôi gặp cô Belkerson dưới sảnh, và cô ta nói cả sáng nay cô ta không thấy Chloe đâu cả. Cô ta nhờ tôi hỏi cô xem con bé có ở chỗ cô không, nhưng mà,” Caroline nói nốt, quét mắt quanh phòng, “hiển nhiên là không rồi.”

“Không, tôi không nhìn thấy con bé,” Julia nói, cau mày. “Chẳng phải cô Belkerson trông con bé suốt sao?”

“Tôi cho là khoảng bốn lăm phút rồi. Vì con bé không ở chỗ cô, có lẽ tốt nhất nên sai mấy tên gia nhân tìm trong vườn xem sao. Thường thì tôi không lo lắng đâu, nhưng...”

“Nhưng sao?”

Caroline trông chần chừ lạ kỳ. Rồi chị ta nhanh chóng lắc lắc đầu nói, “Có thể nó buồn chuyện đám cưới. Thật không dễ với con bé. Với lại lúc đến thăm con bé tôi qua, tôi thấy nó có vẻ... xúc động hơn thường ngày.”

“Phải.” Julia lơ đãng nhăn trán. Theo như cô biết, Chloe không biến mất lần nào kể từ khi cô trở về White Friars. Từ những gì cô Belkerson kể, thì con bé chỉ làm thế mỗi khi buồn. Không lẽ nó biết nhiều hơn về đám cưới mà Julia không nhận ra, và buồn về chuyện đó. Julia đã cẩn thận tránh nói với nó rằng cô sắp trở thành mẹ kế của nó, nhưng có thể con bé nghe lỏn được từ những người hầu. Bằng bản năng Julia biết rằng đứa trẻ sẽ cảm thấy một người mẹ mới sẽ làm đảo lộn mọi thứ của nó.

“Tôi nghĩ tôi biết con bé ở đâu,” Julia chậm rãi nói. “Có một nơi nó vẫn hay đến mỗi khi không vui. Emily, cởi hộ tôi cái áo này với. Chắc tôi phải đi một lát.”

“Julia, cô không thể đi đâu được! Cô sẽ làm lễ cưới với Sebastian trong hai giờ nữa.” Caroline hốt hoảng.

“Tôi sẽ đưa Chloe về trong vòng nửa giờ, nếu tôi đoán đúng. Nào Emily, làm như tôi bảo đi.”

“Vâng, cô Julia.” Emily nghe vô cùng bất mãn khi tuân theo mệnh lệnh. Tấm mạng và chiếc áo được cung kính đặt sang một bên, và Julia mặc chiếc áo muslin màu vàng nhạt theo những cảnh lá trắng. Đôi giày sa tanh của cô được thay bằng đôi giày đi bộ chắc chắn, và cô đã sẵn sàng.

“Ít nhất cũng cho tôi biết cô định đi đâu chứ, để tôi còn nói cho Sebastian nếu nhớ đâu cô lại bỏ mặc anh ấy trước bệ thờ.” Chát giọng thường ngày êm dịu của Caroline hơi gay gắt.

Julia mỉm cười. “Không đời nào tôi bỏ mặc Sebastian trước bệ thờ! Anh ấy sẽ không thích điều đó. Và nếu chị cần biết, tôi sẽ tới tòa tu viện mà trước đây đã có lần tôi tìm ra Chloe khi con bé trốn cô bảo mẫu.”

“Tu viện cổ,” Caroline chậm rãi nói, mắt tối lại. “Chloe đến đó? Cô có nghĩ mình nên đến đó một mình không, Julia?”

“Ý chị là vì những chuyện đã xảy ra với Elizabeth ư? Tôi không tin có ma quỷ, Caroline – và tôi nghĩ đó là nơi Chloe sẽ đến.”

“Cô có muốn tôi đi cùng không?”

Julia mỉm cười triu mến với chị ta. Cô có thể cảm nhận được sự khó chịu của Caroline với cái nơi đã gây ra cái chết cho người em họ, vậy mà chị ta vẫn tỏ rõ tình bạn khi đề nghị đi cùng cô đến đó.

“Cảm ơn chị, nhưng không cần đâu. Tôi nghĩ đây là việc mà Chloe và tôi nên giải quyết riêng với nhau.”

“Nếu cô muốn vậy,” Caroline lẳng lặng nói, cái nhún vai đầy ý nghĩa của chị ta nói với Julia rằng chị ta đang nghĩ cô điên, ngay cả khi chị ta không tranh cãi với cô nữa.

“Tôi sẽ quay về sớm nhất có thể. Tôi hứa là sẽ không trễ đâu, cho nên cả hai người đừng có bày ra bộ mặt bí xì nữa!” Với lời nhận xét nửa đùa, nửa khích lệ này, Julia rời khỏi phòng.

Caroline nhìn theo cô với đôi mắt rầu rĩ, trong khi Emily, vừa âu yếm vuốt phẳng những nếp nhăn chẳng hề tồn tại trên chiếc áo cưới, vừa bày tỏ quan điểm của mình về hành động thiếu suy nghĩ trong ngày cưới bằng một tiếng khịt mũi rõ ràng.

Lần đi bộ qua con đường đầy thạch nam với những chiếc lá bé xíu ửng lên màu xanh biếc này vui vẻ hơn bất cứ lúc nào. Bầu trời xanh rực rỡ làm cô nhớ đến màu mắt của Sebastian. Chim chóc cùng những con thú nhỏ rộn rã, hối hả với công việc của mình, trong khi mùi hương thạch nam nồng nàn. Nhưng cô chẳng để ý đến mùi hương thơm ngát ấy; cô chỉ nghĩ đến đứa trẻ có thể đang khóc nức nở trong tháp chuông của tu viện đồ nát vừa hiện ra trong tầm mắt khi cô vượt qua một ngọn đồi nhỏ.

Cô đứng lại một lúc, nheo mắt nhìn hình khối nguy nga đồ nát in trên nền trời yên ả. Nhưng chẳng thấy bóng dáng Chloe. Julia thở dài. Cô nghĩ mình đã đi được gần hai mươi phút, vậy là không còn nhiều thời gian để đưa Chloe ra khỏi tháp, cùng con bé quay về White Friars, rồi mặc lại váy cưới. Nhưng sự chậm trễ không phải là lý do khiến cô bồn chồn hơn, bỗng nhiên cô nhận ra cô không muốn đến nơi Elizabeth gặp nạn. Chỉ có hình ảnh thân thể bé nhỏ của Chloe co rúm, khóc nức nở ở cái nơi mẹ nó đã trải qua những phút cuối đời, mới giữ cho cô không quay lưng đi về.

Chắc chắn tất cả chỉ là tưởng tượng, nhưng khi Julia đến gần tu viện cô cảm thấy mình không chỉ có một mình. Đó cũng là cảm giác đã quấy rầy cô trong suốt những chuyến tản bộ trên cánh đồng thạch nam mùa hè năm ngoái. Lúc này cô chẳng thấy bóng người nào xung quanh. Chẳng lẽ lại có hồn ma... mình thật là lố bịch, Julia kiên quyết tự nhủ khi trèo qua những tảng đá đồ nát chắn ngang lối vào tu viện. Tất nhiên hồn ma Elizabeth không bám theo cô rồi. Làm sao có chuyện vô lý thế được?

Tuy thế, khi đứng bên trong căn nhà nguyện nhỏ với những bức tường bằng đá cổ, cô cảm thấy ớn lạnh do vừa từ trời nắng bước vào. Julia không thể lý giải cho sự run rẩy của mình – và nó không phải do khí lạnh. Ánh nắng vẫn rọi qua ô cửa sổ vỡ như lần trước, duy chỉ lần này tia sáng màu đỏ nghiêng xuống lối vào hình vòm dẫn lên ngọn tháp. Julia chậm chậm đi tới

đó. Cô càng lúc càng cảm thấy miễn cưỡng. Một lần nữa cô phải chiến đấu với thôi thúc muốn quay đầu bỏ chạy.

Cuối cùng cô thỏa hiệp với nỗi sợ, dừng lại dưới chân cầu thang và gọi to

“Chloe! Chloe, con yêu, xuống đi nào! Cô Julia đây!”

Nhưng Julia biết rằng Chloe sẽ chẳng hiện ra trên cầu thang. Ngay cả khi vui vẻ nhất con bé cũng chẳng lộ đầu ra. Mà hôm nay, nhất định là đang buồn, có thể nó còn không nghe thấy tiếng gọi.

Cảm giác có gì đó không ổn cứ tăng lên, nhưng Julia kiên quyết tự nhủ cô chỉ đang tưởng tượng. Chắc chắn cô không có gì phải sợ chỉ vì đang ở nơi này. Dù Elizabeth có mặt ở đây thật, cô ta cũng chẳng có lý do nào để hãm hại cô trừ phi cô ta ghen khi thấy Sebastian định để cô thế chỗ cô ta và... Cô lại đang nghĩ vớ vẩn rồi. Cô vừa nhắc mình vừa nhắc váy lên bằng cả hai tay và bắt đầu thận trọng leo lên những bậc thang bằng đá trơn trượt. Không có ma với quỷ gì hết.

Julia đi mãi mà thấy mình vẫn chưa lên đến đỉnh và không khí quanh cô dường như càng lúc càng đặc quánh, cản trở bước chân cô. Nhưng tất nhiên đó chỉ là do cô tưởng tượng và trí tưởng tượng làm tim cô đập mạnh khi cô nhìn thấy ánh sáng vàng tràn qua cái cửa sổ dẫn lên lỗ hồng từng để chuông trước đây.

Trần tĩnh lại, Julia trèo nốt hai bậc còn lại và bước lên một gian phòng nhỏ. Cô thấy ngay là nó trống không, và tia sáng vàng rực kia là do ánh nắng hắt qua ô cửa tò vò để mở. Tất nhiên là chẳng có con ma nào.

Nhưng cũng không có Chloe, chuyển đi và nỗi lo lắng của cô đều là vô ích. Nhưng con bé có thể ở đâu được nhỉ? Một ý nghĩ đáng sợ ập đến, Julia đi tới bức tường đá cao đến đầu gối chạy ngang cửa tò vò nguyên là nơi treo chiếc chuông. Bám tay vào mặt tường bên cạnh để làm chỗ dựa, Julia ngó xuống dưới.

Sâu xuống sáu mươi mét, qua những bức tường sẫm đen của tu viện và những bờ đá dựng đứng um tùm thạch nam, là đến vịnh Wash. Bãi đá đen nằm lơ lửng dưới những đợt sóng trắng xóa. Không khí tràn ngập mùi muối,

cùng với tiếng sóng đập vào bờ. Âm ỉ hơn nhiều là tiếng kêu của những con mòng biển và nhận biết khi chúng chao liệng không xa chỗ Julia đứng.

Tất nhiên không có thân hình nhỏ nhắn nào nằm vắt trên ghềnh đá phía dưới, và Julia lắc đầu trước sức tưởng tượng của mình. Nhưng cô vẫn không thể xua đi cảm giác có điều gì đó bất thường.

Rồi cô trông thấy nó. Trong khu nghĩa địa nhỏ, một hình người trùm khăn trắng với bộ mặt chết chóc, đang ngược nhìn lên chỗ cô đứng.

Julia giật lùi khỏi ô cửa nơi Elizabeth đã ngã xuống, hai tay áp chặt vào lồng ngực nơi tim cô đang đập điên cuồng, còn mắt mở trừng trừng kinh hoàng. Đây là hình ảnh cô thấy trong mơ. Đây là thứ mà dân làng thấy khi một người trong gia đình Peyton sắp chết. Lạy Chúa, phải chăng đó là hình ảnh cuối cùng Elizabeth thấy. Là hình ảnh cuối cùng cô thấy?

Cô phải ra khỏi ngọn tháp này – ngay. Giống như bản năng của con thỏ biết mình phải chạy trốn loài cáo, Julia biết mạng sống của mình phụ thuộc vào việc ra khỏi tháp chuông càng nhanh càng tốt. Nhưng tứ chi của cô, gần như đóng băng vì kinh hãi, lại không thể nhúc nhích một cách kỳ lạ.

Cô đang loạng choạng đi tới cửa sập thì bỗng một mái đầu nhô lên từ đó. Tim cô ngừng đập, rồi giật lên trở lại trước mái tóc vàng óng lấp lánh nắng.

Sebastian? Không phải. Dù nắng làm chói mắt và nỗi khiếp sợ trước những gì vừa thấy đã làm các giác quan mù mẫn, cô vẫn biết đây không phải Sebastian. Cô bước lui lại khi hình hài đó trôi lên qua lỗ cửa. Từ đầu đến chân hình hài đó trôi lên qua lỗ cửa. Từ đầu đến chân hình hài đó quấn kín trong chiếc áo trùm trắng dài chỉ lộ ra cái lưỡi sáng loáng của con dao nhọn. Mắt cô nhìn con dao một lúc lâu, rồi nhìn lên khuôn mặt ẩn dưới mũ trùm.

Trong một lúc, dưới ánh mặt trời sáng chói, cô lại nghĩ mình đang nhìn vào khuôn mặt trống rỗng của thần chết. Rồi cái mũ trùm được hất ra sau.

“Caroline!” Julia thở gấp. Cô nhìn trân trân vào đôi mắt xanh bình lặng đã nhìn cô trong phòng ngủ một tiếng trước, và cảm thấy một trận cười

cuồng loạn dâng lên trong cổ họng. Caroline không phải là tên sát nhân. Caroline dịu dàng thân thiện? Không thể nào.

Caroline cười với cô, nnom thân nhiên cứ như họ đang gặp nhau trong phòng khách ở White Friars, và Julia thấy lạnh hết xương sống. Có cái gì đó trong nụ cười nhàn nhạt ấy mách bảo cô rằng Caroline mất trí rồi.

“Tôi rất xin lỗi, Julia.” Caroline tiếc nuối nói như thể từ chối một lời mời uống trà. “Là tôi đây.”

“Chị đến để giúp tôi tìm Chloe sao, Caroline?” Julia thận trọng hỏi, nảo bộ làm việc hết tốc lực để tìm ra cách tự cứu mình. Cô cố tỏ ra bình tĩnh, như thể chẳng có gì bất thiện ra. Cô không thể để lộ ra mình đang sợ hãi.

“Không.” Caroline lắc đầu, nhất thời tỏ ra bối rối, như thể chị ta không nhớ nổi tại sao mình lại ở đây. Julia chớp lấy ngay cơ hội đó để đánh liều dấn một bước về phía cửa sập. Với vị trí Caroline đang đứng, gần như không thể đi vòng qua chị ta mà không bị người đàn bà đó đâm – nếu Caroline thực sự muốn đâm cô.

“Không được bước tới, Julia,” Caroline cộc cằn cảnh cáo. Đôi mắt xanh lóe lên khi chị ta làm một cử chỉ đe dọa với con dao. Và Julia biết Caroline sẽ sử dụng vũ khí nếu bắt buộc, cho dù chắc chắn chị ta thích Julia lao qua mép tháp chuông mà không bị đâm hơn, giống Elizabeth.

“Đừng buộc tôi phải làm đau cô, Julia. Tôi không muốn thế. Tôi chỉ muốn cô bước qua bức tường kia và... biến mất.”

Giọng Caroline nghe gần như năn nỉ. Julia nhìn chị ta chăm chăm với nỗi kinh hoàng càng lúc càng tăng, tự hỏi liệu mình có thể xông tới và đoạt lấy con dao không. Caroline cao hơn cô, nhưng những năm lẫn lộn trên đường phố đã tôi luyện cho cô sức mạnh dẻo dai.

“Chị không cần phải làm điều này, Caroline,” Julia nhẹ nhàng nói, áp sát lưng vào tường còn mắt thì không rời Caroline phút nào. Một đợt sóng sợ hãi dâng lên khiến cô không nghĩ được gì nhưng cô cố trấn tĩnh, biết mình cần giữ đầu óc tỉnh táo. Ngay tức khắc cô nhận ra việc lao vào Caroline chỉ là giải pháp cuối cùng. Kéo dài thời gian là cách tốt nhất. Julia nhớ ra Emily

biết cô ở đâu. Nếu cô giữ được Caroline đứng đây nói chuyện đủ lâu, Sebastian sẽ tới kịp. Emily sẽ nói cho anh biết cô đi đâu khi cô không trở về đúng giờ để gặp anh trước bữa thờ.

“Không, tôi không muốn,” Caroline nói với vẻ thực sự hối tiếc. “Nhưng cô không nên kết hôn với Sebastian. Cô biết là tôi đã cố cảnh báo cô. Tối hôm đó tôi đã mặc như thế này trong phòng cô lúc cô bị ốm, và tôi đã bảo cô sẽ gặp chuyện gì nếu cô không từ bỏ Sebastian. Elizabeth đã chết, cô cũng sẽ thế, tôi đã bảo vậy mà. Nhưng cô không nghe, thế nên đây là lỗi của cô. Tôi mới là nữ bá tước Moorland, không phải cô – hay Elizabeth. Đó là lý do tôi lấy Edward. Anh ấy chết rồi, nhưng không sao. Đằng nào tôi cũng thích Sebastian hơn. Sebastian rất đẹp trai. Khi nào anh ấy cưới tôi, tôi sẽ là phu nhân Moorland, đúng như vị trí vốn có của tôi.”

“Đó là lý do chị giết Elizabeth à Caroline?” Giọng Julia nhẹ nhàng.

“Lẽ ra cô ta đừng bao giờ trở thành phu nhân Moorland,” Caroline nói như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời. “Vị trí đó là của tôi. Khi Edward chết, rồi đến lão bá tước, cô ta đã chiếm vị trí của tôi. Tất cả mọi người bắt đầu gọi cô ta bằng tước hiệu của tôi. Cô có thể hiểu tại sao tôi không thích điều đó. Lúc đầu tôi chẳng nghĩ ra được cách nào, rồi tôi chợt nhận ra tôi vẫn có thể làm phu nhân Moorland nếu tôi lấy được Sebastian. Dù sao anh ấy cũng chẳng thích cô vợ yếu điệu của mình, mà tôi lại xinh đẹp hơn nhiều. Sebastian thường hay cười với tôi – anh ấy thích tôi, anh ấy luôn thích tôi. Lẽ ra giờ này anh ấy đã lấy tôi – nếu không phải vì cô.” Chị ta ném một cái nhìn hiểm ác vào Julia đang đứng dựa sát vào tường.

“Dù chị có giết tôi, Caroline. Cũng không có gì bảo đảm là Sebastian sẽ lấy chị,” Julia lý luận, cầu nguyện mọi việc sẽ không kết thúc quá nhanh.

Caroline cười. “Anh ấy sẽ lấy ai được chứ? Dù gì mọi người cũng nghĩ anh ấy đã giết Elizabeth. Tôi không lường trước được điều đó, nhưng nó thật hiệu quả. Và khi cô chết, sẽ chẳng còn ai dám lấy anh ấy nữa. Trừ tôi ra, tất nhiên. Và đến một ngày anh ấy sẽ bắt đầu muốn có những đứa con, những đứa con bình thường. Anh ấy sẽ phải lấy tôi thôi.”

Julia nghĩ kế hoạch của Caroline có một kiểu logic điên rồ. Cô có thể tưởng tượng ra viễn cảnh mà Caroline miêu tả. Với cái chết của cô, cùng tất

cả những gì đã xảy ra trước đó, Sebastian sẽ bị cả nước Anh ruồng bỏ. Dĩ nhiên anh có thể ra nước ngoài, nhưng còn Chloe. Cô không nghĩ anh sẽ bỏ rơi Chloe, hay sản nghiệp của mình. Không phải là mãi mãi. Anh sẽ quay về, và cô đơn, và Caroline đợi ở đó.

“Chị không muốn làm việc này, Caroline. Và chị không phải làm thế. Chúng tôi có thể giúp chị.” Giọng Julia khàn đi khi nhận ra mắt Caroline đang trở nên đờn đẫn. Hồi kết sắp tới mà vẫn không ai đến giải cứu cô. Cô nhận ra bản năng đã đúng khi cảnh báo cô không nên đến đây. Và cô cũng nhận ra rằng có lẽ cảm giác kỳ quái đã quấy rầy cô lúc trước chính là điềm báo cô có thể chết ở đây.

“Tôi không muốn sự giúp đỡ. Tôi muốn trở thành nữ bá tước Moorland.” Giọng Caroline lại điềm tĩnh như trước, nhưng trước khi Julia có thể nghĩ ra bất cứ điều gì khác để nói thì chị ta đã bước lên một bước, khua con dao lên. Mũi dao màu bạc lóe lên đầy nguy hiểm trong ánh nắng chói chang.

“Lùi xuống, Julia.” Giọng nói điềm nhiên trái ngược hẳn với ánh mắt điên cuồng của chị ta. Julia nuốt xuống, nhìn Caroline và con dao. Nếu cứu viện không đến sớm, chắc cô sẽ phải lao vào chị ta, chiến đấu để cướp lấy con dao. Nhưng cô còn vài phút nữa. Chúa ơi, xin người đấy...

Julia lùi lại một bước, vẫn dán chặt lưng vào tường đá lạnh lẽo.

“Thế có phải tốt không. Cô rất biết điều. Không giống con bé mít ướt Elizabeth. Nó cứ khóc và khóc, dù tôi đã giải thích rõ hòng với nó. Cuối cùng tôi mất hết kiên nhẫn. Nó không chịu biến mất như được bảo. Tôi phải đẩy nó xuống. Lùi lại nữa đi, Julia.”

Julia biết mình đang ở rất gần bờ vách dựng đứng cô đã nhìn xuống lúc này. Cô không dám lùi thêm quá nhiều nữa. Quá gần bờ vách, và Caroline có thể dễ dàng hất cô xuống. Cô nghĩ, đó hẳn là những gì đã xảy ra với Elizabeth.

Cô lùi một bước rất nhỏ. Caroline nhìn không hài lòng.

“Tôi mong rằng cô không gây khó khăn. Cô vui lòng đứng xa bức tường đó ra.”

Julia phải cắn răng để không cười khanh khách. Caroline nghe vô cùng nhả nhận; chuyện này không thể đang xảy ra được. Không thể nào, nhưng đúng thế. Và nếu cứu viện không đến ngay thì cô sẽ phải vật lộn để đoạt con dao.

Nhưng đã quá muộn cho bất cứ kế hoạch nào. Với một tiếng hét giận dữ cùng con dao giơ lên dưới ánh mặt trời, Caroline lao đến. Julia giật mình định nhảy lùi ra sau để tránh – và tới chỗ chết của cô. Nhưng cô kịp tránh sang một bên đúng lúc Caroline đâm sầm vào người cô, xô cô vào bức tường đá. Bàn tay cầm con dao đâm xuống, và Julia hét lên, cố tránh, còn hai tay đưa lên để gạt con dao ra. Cô cảm thấy lưỡi thép lạnh xuyên qua phần mềm của hai cánh tay để trần, nhìn máu đỏ phun ra, và thấy con dao lại hươ lên cho một cú đâm khác.

“Không!” một tiếng hét vang lên từ hướng cửa sập.

Trước khi Julia có thể nhận ra ai cứu mình, thì một bóng người đã lướt qua tháp chuôngao thẳng vào Caroline. Trước áp lực đó Caroline loạng choạng lùi lại. Julia chẳng kịp làm gì mà chỉ biết đứng bất động, kinh hãi nhìn mọi việc xảy ra.

Caroline lao đảo tựa vào bờ tường tháp và mất thăng bằng, chói với, mắt trợn trừng, hai tay khuỵu loạn xạ, rồi với một tiếng thét chói tai, chị ta rơi xuống.

Mất vài phút Julia mới có thể quay đi khỏi khung tò vò trống rỗng, chỗ Caroline vừa đứng. Ngày hè tươi đẹp vẫn thế như thể chẳng có gì bất thường. Lũ mòng biển và nhạn biển vẫn chao liệng, kêu ầm ĩ, bầu trời vẫn xanh ngắt, mặt trời vẫn tỏa sáng. Vậy mà một cảnh tượng kinh hoàng vừa xảy ra và nhờ thân hình nhỏ bé ảm áp đang nép chặt vào váy Julia thì nó mới kết thúc.

“Chloe!” Julia thở ra yếu ớt trước hành động đầu tiên thể hiện thái độ của con bé. Cảm thấy cơ thể nó run lên khi áp chặt vào chân cô, Julia quỳ xuống và kéo đứa trẻ đang run rẩy vào lòng. Máu từ vết thương trên cánh tay cô nhỏ xuống sàn đá, nhưng Julia không hề thấy đau.

“Chloe, con yêu, con đã cứu cô.”

Giương mặt nhỏ bé giống hệt Sebastian ngẩng lên nhìn thật lâu vào mắt cô bằng đôi mắt xanh biếc.

“Mẹ!” Chloe nói rõ thành tiếng, rồi lại vùi mặt vào vai Julia. Những tiếng thốn thức làm vóc người bé nhỏ run lên. Julia cúi xuống đưa trẻ, vỗ về nó bằng những tiếng an ủi không rõ lời khi cô đu đưa đứa trẻ trong vòng tay mình. Cả hai ôm nhau một lúc lâu. Cuối cùng một mái tóc sáng nhô lên chỗ cửa sập, và Sebastian hiện ra bên cạnh họ. Julia không nghe thấy tiếng anh, và hình như Chloe cũng thế.

“Chúa ơi, hai người không sao chứ? Julia? Chloe? Chuyện gì xảy ra với tay em thế này?”

Anh vẫn mặc đồ chú rể, gương mặt trắng bệch. Giọng anh khàn khàn hẳn đi khi thấy máu chảy ròng ròng từ cánh tay cô làm loang lổ chiếc áo và nhỏ xuống sàn. Julia lắc đầu với anh.

“Caroline... có dao. Chị ta... định giết em.” Cô không muốn nói thêm gì nữa, hoặc làm ầm ĩ chuyện vừa xảy ra ngay trước mặt Chloe. Sebastian nhận ra vì sao cô ít lời, nhìn cô đăm đăm, rồi quỳ một chân xuống và lẳng lặng cẩn thận buộc chiếc khăn tay quanh vết thương. Anh đứng lên, đi tới khung cửa tò vò nhìn một lúc xuống thì thể Caroline trên bãi đá phía dưới, rồi quay lại nhìn con gái và người phụ nữ anh yêu đang dựa vào nhau trên sàn đá lạnh.

“Chloe?” anh nói khàn khàn, nhìn xuống đứa bé đang được Julia đu đưa trong tay.

“Con bé không sao. Nó đã cứu mạng em.”

“Chúa ơi. Anh...” Anh ngừng lại khi Chloe ngẩng đầu lên, và con bé nhìn sang anh. Trong một thoáng cái miệng nhỏ run rẩy và đôi mắt xanh mở to khi nó nhìn lên vóc người cao lớn sừng sững của Sebastian. Julia nín thở. Con bé có la hét như mọi khi không?

Và rồi, con bé nói “Bố,” những giọt nước mắt lăn tròn trên hai má. Chúng không phải là những giọt nước mắt kích động hay buồn đau, và

Sebastian quỳ sụp xuống bên cạnh đứa trẻ, giang hai tay ôm lấy cả nó và Julia.

“Con gái,” Sebastian vừa nói vừa khóc. Cả ba người ôm nhau như thế, rất lâu, trước khi trở về White Friars.

Phần kết

Một ngày hè rực rỡ khoảng hai năm sau, Julia đang ngồi tựa lưng vào một gốc cây sồi lớn cách ngôi làng của Bishop's Lynn không xa. Sebastian nằm gồi đầu lên lòng cô, nhắm mắt ngủ giấc trưa.

Họ đánh xe đi dã ngoại ở ngoài White Friars, đã ăn gần hết bữa trưa ngon ngon. Chỗ thức ăn còn lại được cất gọn ghẽ trong chiếc giỏ đặt bên cạnh. Chloe, với mái tóc sáng được tết thành một bím dày đang bận rộn hướng dẫn cô em gái tóc đen của mình chập chững những bước đầu tiên. Cô em gái Clare và cậu em song sinh, Charles – lúc này đang ngủ say sưa trên tấm chăn cạnh Julia, sắp được một tuổi, và hình như chẳng bao giờ chúng chịu ngồi yên. Chloe nghĩ chúng là những tạo vật kỳ diệu nhất trên đời với đôi mắt xanh to tròn và những lọn tóc quăn rối tung. Còn Julia thì vui sướng trước tình yêu thương như gà mẹ mà Chloe dành cho hai đứa bé ăm ỉ của cô.

Lúc này, khi âu yếm quan sát Chloe cổ nhủ Clare bằng một con bướm vàng xinh xắn, Julia cảm thấy thật mãn nguyện. Cô đã có Sebastian, Chloe, Clare, Charles, và một đứa trẻ nữa sau sáu tháng. Một gia đình cô chưa bao giờ dám mơ trong quãng đời mồ côi vất vưởng hè phố, thiếu thôn tình thương. Giờ đây cô đã có tất cả tình yêu mà cô từng mơ, và cô biết mình cô cùng may mắn.

Sự thay đổi của Chloe trong hai năm qua thật đáng ngạc nhiên. Julia từng sợ Chloe sẽ mãi bị ám ảnh bởi những gì đã xảy ra, vậy mà sự hồi phục diễn ra rất nhanh. Chloe cuối cùng đã bước ra khỏi thế giới im lặng mà nó rút vào, lúc đầu thì hết sức chậm chạp, rồi sau đó là một cơn lốc từ ngữ. Con bé dường như cảm thấy mình có quyền độc chiếm Julia và hai đứa bé con, và nó rất yêu cha nó. Julia chưa bao giờ hỏi vì không muốn gọi lại những ký ức tồi tệ, nhưng cô cho rằng phán đoán của các gia nhân là đúng. Chloe có thể đã thấy Sebastian bế xác Elizabeth về nhà vào cái ngày đáng sợ đó, rồi từ đó về sau không thể nhìn anh mà không nhớ lại cái chết của mẹ. Nhưng

sau khi cứu Julia khỏi kết cục bi thảm như Elizabeth, nó không bao giờ kêu thét nữa, và Julia tạ ơn trời vì điều đó.

Julia khám phá ra Chloe chính là nguyên nhân gây ra cảm giác bị theo dõi kỳ quái khi cô đi dạo bên ngoài White Friars. Chloe thường xuyên trốn cô Belkerson để đi theo Julia. Vóc người nhỏ bé giúp nó ẩn nấp và không bị bắt gặp. Dường như Chloe liên tưởng Julia với Elizabeth từ lúc Julia tìm thấy nó nằm khóc trên tháp chuông, và về sau nó cứ sợ rằng Julia có thể gặp số phận như Elizabeth. Con bé hành động như một vệ sĩ nhỏ, và trong cái ngày định mệnh ấy, hành động kịp thời của nó đã cứu tính mạng Julia. Từ những thông tin Julia thu thập được thì Chloe trông thấy Caroline đi theo cô đến tu viện lúc đang trên đường về nhà sau khi đi hái hoa làm quà cưới cho Julia. Chloe đã đi theo – và có mặt để cứu mạng Julia.

Lễ cưới đã được tổ chức sau đó hai tuần, và lần này có sự tham dự của Chloe. Cô bé cùng bà nội đứng trước các gia nhân và chứng kiến giây phút Julia và Sebastian trở thành vợ chồng. Julia đã chuẩn bị tinh thần để móc mắt nữ bá tước nếu bà già ấy nói hay làm bất cứ điều gì làm buồn lòng cả Sebastian và Chloe, nhưng rốt cuộc bà mẹ chồng mới của cô lại cư xử rất lịch sự. Bà đến thăm họ một hai lần trong năm, và quan hệ của bà với cả Sebastian và Chloe đều dần cải thiện. Dường như bà không biết phải làm thế nào với Clare – vì mỗi khi gặp bà nội là nó lại khóc ngằn ngặt. Bà rất yêu Charles – người thừa kế, Julia mĩa mai nghĩ. Nhưng Julia, vì Sebastian, đã cố hết sức và khá thành công trong việc hòa thuận với mẹ anh. Còn đứa con sắp tới...

“Clare, không! Dừng lại! Julia!”

“Oa...oa...oa... Mẹ ơi!

Tiếng khóc lạnh lạnh của Clare ngay sau tiếng hét của Chloe khiến Julia đứng phắt dậy mà quên mất Sebastian đang gối đầu trên người mình.

“Chuyện quái gì thế?” Anh ngồi dậy, vể mặt cau kinh trong khi Julia chạy đi gỡ Clare ra khỏi bụi hồng nó vừa đi vào.

“Julia, con xin lỗi, con không thể ngăn em kịp...”

“Mẹ... mẹ..., bụi cây xấu! Đau!”

Julia dỡ cả hai cô con gái khi gỡ những cái gai ra khỏi áo Clare và bế nó ra chỗ an toàn. Chloe đi theo, nét mặt lo lắng. Nó đảm nhận trách nhiệm cô chị cả cực kỳ nghiêm túc.

“Lần này con sẽ trông em thật cẩn thận, mẹ Julia, con hứa.”

“Mẹ biết mà, con yêu. Con là cánh tay đắc lực của mẹ, mẹ không biết phải làm thế nào nếu thiếu con,” Julia mỉm cười với Chloe khi đặt Clare xuống. Con bé ngay lập tức loạng choạng đi tiếp, và Chloe vội vàng đuổi theo.

Julia quay về chỗ Sebastian. Anh đang ngồi dựa lưng vào cây sồi, quan sát toàn cảnh với nụ cười thích thú. Julia thả mình xuống cạnh anh, một mắt liếc sang Charles để chắc là thằng bé vẫn đang ngủ. Sebastian vòng một tay qua người cô và kéo cô vào sát anh. Cô nhìn lên gương mặt đẹp trai dưới mái tóc vàng lấp lánh, và mỉm cười.

“Xin lỗi đã làm anh thức giấc.”

“Không sao, anh quen bị chen ngang rồi.” Cánh tay vòng qua eo cô trượt xuống đến khi lòng bàn tay đặt lên phần bụng đã hơi nhô lên của cô. “Em không phiền vì đứa này chứ? Anh biết là hơi sớm sau khi Clare và Charles. Khi cưới em, anh không định dồn cho em mỗi năm một đứa. Tối thiểu phải là hai năm.”

Julia cười, và rướn người đặt một nụ hôn lên khuôn mặt đã cạo râu nhẵn nhụi. “Em định dành cả cuộc đời này tặng anh những đứa con, tình yêu của em.”

Anh cũng mỉm cười nhìn xuống cô, đôi mắt xanh rục rờ như trời mùa hạ. “Còn anh,” anh nói dịu dàng, cánh tay ôm cô siết chặt hơn khi anh hôn cô say đắm. “Định dành cả cuộc đời này để yêu em.”

The End